

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOUND TO THE FAE
EVA CHASE

BOOK

2

FERAL
BLOOD

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

FERAL BLOOD

EVA CHASE

BOUND TO THE FAE

VahŖi Kan

Fae'lere Bağlı serisinin 2. kitabı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İlk Dijital Baskı, 2021

Telif Hakkı© 2021 Eva Chase

Kapak tasarımı: Yocla Kitap Kapak Tasarımı

Ebook ISBN: 978-1-989096-91-8

Ciltsiz ISBN: 978-1-989096-92-5

İÇİNDEKİLER

[Bedava Kitap!](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Fae'lere Bağlı serisinin bir sonraki kitabı

Ejderhanın Muhafızı'ndan alıntı

Yazar Hakkında

ÜCRETSİZ KİTAP!

Eva'nın haber bültenine kaydolduğunuzda, ters harem şehir fantezisi serisi Their Dark Valkyrie'nin tamamlayıcı romanı *Raven's Fall*'ı ÜCRETSİZ edinin.

[Ücretsiz e-kitabınızı şimdi almak için buraya tıklayın!](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

Talia

Büyük giriş odasını boydan boya kaplayan kırmızı ve altın rengi halının üzerinde üç adam uyuyor. Vücutları az önce ayrıldığım noktanın etrafında gevşek bir daire oluşturuyor. Şimdi tamamen rahatlamış görünüyorlar, ama iki yanlarındaki cilalı döşeme tahtalarında vahşi pençe izleri var.

Zeminin daha önceki olaylarda daha kötüsünü gördüğünden ve fae büyüsunün ahşabı kolayca iyileştireceğinden şüpheleniyorum. Bu şiddet belirtilerine rağmen, sıcak gün ortası ışığı yukarıdaki pencerelerden neşeyle süzülüyor ve kulaklarıma adamların nefeslerinin yumuşak, ritmik törpüsü dışında hiçbir ses ulaşmıyor. Bu manzara bana huzur hissi vermeli.

Beni yıllarca süren zalim esaretten kurtaran ve bana gerçek bir yuva sunan, gerçekte erkek olmayan bu üç adam için en derin korkularıma göğüs gerdim. Kanımın tadına bakarak onları, dolunayda kurt formlarını akılsızca vahşileştiren lanetten kurtardım. Vahşi sürülerinin kaosunu bir tür düzene sokmalarını izledim ve sonra mükemmel bir güvenlik içinde uyumak için vücutlarından oluşan halkanın ortasına yerleştim.

Ama bu güvenlik bir yanılsamaydı. Beni bu garip, vahşi peri diyarındaki her şeyden koruyamazlar ve az önce bu diyarın oluşturduğu en büyük tehditlerden birinin kalenin görüş alanında gizlendiğini gördüm.

Kapı aralığında tereddüt ediyorum, pişmanlık göğsümü burkuyor. Onları kötü bir haberle uyandırmak istemiyorum. Yanlarında birkaç saat daha geçirip, uyandığımda *yaşadığım* sevincin tadını çıkarmak için her şeyimi verirdim. Ama o neşe yok oldu. Bu tehdit ne kadar ciddi olsun, Sylas bunu hemen öğrenmek isteyecektir.

Görünüşe göre onları uyandırmama bile gerek yok. İlk dengesiz adımlarımda, çarpık ayağımın etrafındaki desteğin ahşap çıtalrı yere vuruyor ve Sylas kıpırdanıyor. Kendini oturur pozisyona itiyor ve omuzlarını yuvarlıyor, başını çevirerek yaklaşmamı izleyebiliyor.

Bu kaleye ve yanında yaşayan sürüye hükmeden fae lordu, dün geceki dönüşüm için giydiğı basit gömlek ve pantolonla bile her santimiyle sadık bir komutan gibi görünüyor. Karanlık ve delici bir gözle beni inceliyor, diğer gözü ise esmer tenini kaşından elmacık kemiğine kadar ikiye bölen yara iziyle beyazlaşmış. Omuz hizasındaki saçlarının mor-kahverengi dalgaları, onu birkaç "gerçek kanlı" fae'den biri olarak işaretleyen kulaklarının yüksek noktalarının etrafından ayrılıyor; bu statü ona kadrosu ve sürüsü üzerinde otorite sağlıyor.

Otururken bile uzun boylu, kaslı gövdesi otorite yayıyor. Vücutunda, şakaklarından boynuna, kollarına ve geçmiş deneyimlerimden bildiğim, gömleğinin altındaki göğsünün yontulmuş düzlemlerine kadar her yerde doğaüstü bir şekilde dövülmüş çok sayıda kavisli siyah çizgi de öyle. Bu işaretlerin her biri, öğrendiğı ve güçleri sayesinde iradesine boyun eğdirebildiğı bir bitki, hayvan ya da maddenin gerçek adını temsil ediyor.

Birkaç gün öncesine kadar onu korkutucu buluyordum. Şimdi ise bakışlarında fark edebildiğim sıcak karşılama ve dudaklarının kenarlarını kıvrıran çekingen gülümseme heybetli aurasını dengeliyor. Sylas, onları vahşi hallerinden kurtarmak için odamda kilitli kalmam yönündeki talimatlarını görmezden geldiğim için biraz hayal kırıklığına uğradı ama bu jestle gösterdiğim özveriye de takdir etti. Bana ettiğı en büyük teşekkür bu sözlerin kendisi değil, diğerlerine benden "hanımefendimiz" diye bahsetmesiydi.

Ben bu adamlara ait değilim, ama onlara aitim, onların yanında duruyorum. Dün gece bunu hepimize kanıtladım.

Benim için göze aldıkları onca şeyden sonra şimdi başlarına yeni bir tehdit getiriyor olabilirim.

Bu son düşünce yüzümden okunuyor olmalı, çünkü Sylas'ın gülümsemesi kayboluyor. Ben halının kenarına ulaştığımda ayağı kalkıyor, benim zayıf - uzun zaman önce yarı aç- figürümden bir karıştan daha uzun. Bu hareket ekibini harekete geçirdi. Whitt boğuk bir iniltiyle ve güçlü kollarını gererek sırt üstü yuvarlanıyor; August elini geniş, çocuksu yüzünde gezdiriyor ve biraz sersemlemiş olsa da parlak bir sırtıyla bana bakıyor.

Sylas'ın dikkati bana odaklanmış durumda. "Ne oldu?" "Günaydın" demiyor ya da nasıl uyuduğumu sormuyor. Nasıl bu kadar çok şey görebiliyor?

Sadece bir gözü mü çalışıyor? Bazen doğrudan kafamın içine bakıyormuş gibi hissediyorum.

Ondan birkaç adım ötede duruyorum, vermem gereken haber boğazımda bir yumru oluşturuyor. Zorla dışarı atıyorum. "Sanırım Aerik'in kadrosundan bir adamı evlerin arkasındaki tepelerde kaleyi izlerken gördüm."

Sylas'ın dudakları parıldayan dişlerinden geri çekilerek hırladı. Onunla ilk tanıştığımda bir boz ayı olduğunu düşünmüştüm ve bu izlenime hiç bu kadar iyi uymamıştı. August, güçlü ama tıknaz yapısı göz önüne alındığında şaşırtıcı bir çeviklikle ayağa fırlıyor, bakışları kapıya yöneliyor, duruşu sanki doğrudan bir kavgaya atılmaya hazırmış gibi gergin. Whitt, diğerlerinin tepkilerine rağmen pek de endişelenmiyormuş gibi, her zamanki durgun hızıyla ayağa kalkıyor ama okyanus mavisini gözleri fırtınaya dönmüş durumda.

"Gitti," diye ekliyorum hemen. "Onu gördükten birkaç saniye sonra kaçtı. Kurt formundaydı - o olduğundan tam olarak emin değilim. Ama kürkünün rengi tıpkı saçları gibiydi, mavimsi beyazdı ve hareket etme şekli..."

Eski tutsaklarımın en zalimine benzeyen kurdun başını kaldırışını hatırlayınca kendimi kollarımı göğsümde kavuştururken buluyorum. Sylas bana doğru bir adım atıyor ve omzuma sert bir el koyuyor. Yara almamış gözlerinde hâlâ vahşet ışıldıyor ama bu benim için, bana karşı değil.

"Vücudundaki tek bir kıla bile dokunmayacak," diyor, o kadar vurgulu ki kelimelerdeki yemini duyabiliyorum. "Ne o, ne onun kadrolu arkadaşları, ne de o sidikli Aerik." Kadrosuna bakıyor. "Tarifine bakılırsa, Cole olmalı."

Whitt başını sallıyor, ağzı hoşnutsuz bir açıyla eğiktir. August parmaklarını koyu kumral saçlarının kısa tellerinde gezdiriyor, altın rengi gözleri her zamankinden daha doğüstü, içlerinde koruyucu bir öfke yanıyor. Normalde coşkulu olan sesinde hırıltılı bir ton var. "Bölgemize izinsiz girmiş."

Sylas bana baktı. "Seni gördü mü?"

Birkaç dakika önce üst kattaki pencerenin önünde donup kaldığım anı düşünüyorum. "Emin değilim. Ama o kadar uzaktaydı ki, beni pencerede fark etse bile, şeklimden ve saçımın renginden başka bir şey seçebileceğini sanmıyorum."

Ellerimden biri omuzlarıma dökülen saç tellerimi parmaklamak için kalkıyor. Buraya ilk geldiğimde August bir nezaket göstergesi olarak büyü ve peri meyvesi özü kullanarak doğal koyu kahverengimi bir fae kadınında *doğal* olmayacak koyu bir pembeye boyamıştı.

O zamanlar bu değişiklik anlamsız görünüyordu; son dokuz yıldır istismara uğramış bir tutsak olmanın ötesine geçmenin ve gerçek benliğime dair bir şeyleri geri kazanmanın yüzeysel bir yolu. Şimdi ise bu aynı zamanda bir savunma hattı - eski gardiyanlarım pembe saçlı bir kadın aramıyorlar.

Cole. Mavi-beyaz saçlı ve keskin eklemli uzuvları olan, vücudunun sivri uçlarını kullanarak benimkinden acı çekmekten büyük zevk alan adamın gerçek bir adı var. Yanağımın kafesimin sert metal zeminine vuruluşunu hatırlıyorum, kulaklarımda sert bir kıkırdama. Aerik'in diğer kadrolu seçilmiş kanımı çalmak için bileğimi keserken yanağımı deşen parmaklar ve kaburgalarıma çarpan bir dirsek...

Sylas'ın omzumdaki tutuşu sıkılaşıya kadar titrediğimi fark etmiyorum ve kendimi onun eline karşı titrerken hissediyorum. Ciğerlerim sıkışmış, boğazım nefes almak için zorlanıyor. Kendime tekrar sarılıyorum, daha sıkı, kendimi tutmak için savaşıyorum.

Artık her şey bitti. Bitti ve o pis kafese ya da insana benzeyen korkunç canavarlara geri dönmeyeceğim.

"Tek bir saç teli bile yok," diye tekrarlıyor Sylas, derin baritonu hem sert hem de yatıştırıcı olmayı başarıyor. "Denemeye kalkarlarsa boğazlarını parçalayacağım."

August sanki beni kafamın içindeki dehşetten koruyabilecekmiş gibi bana doğru adım atıyor, dişlerini göstererek. "Eğer onlara önce ben ulaşmazsam."

Sylas'ın elinin katı sıcaklığına, August'un gözlerindeki kararlı parıltıya odaklanarak nefes alıyorum. Titremeler azalıyor. Göğsüm hâlâ ağrıyor ama panik halindeki gerginlik tamamen nefes alabilmemi sağlayacak kadar azalıyor.

Whitt olduğu yerde kaldı, üç kişilik grubumuzdan biraz uzakta. Geçmişte beni savundu ama aynı zamanda beni kadro ile lordları arasındaki uyumu tehdit etmekle suçladı. Onunla nerede durduğumdan hâlâ tam olarak emin değilim.

Sylas beni burada istediği sürece Whitt efendisinin emirlerine uyacaktır, bundan eminim. Ama bu yeni gelişme, buradaki varlığımın onlara zarardan çok fayda sağlayıp sağlamadığı konusundaki fikrini değiştirecek mi?

Olsa bile, bunu göstermesini beklemezdim. Whitt, soğukkanlı görüntüsünün arkasından duygularını nadiren belli eder. Çenesini ovuşturuyor, yüz ifadesi dalgınlaşırken gözlerindeki fırtına geri çekiliyor ama yok olmuyor.

"Burada her ne yapıyorsa ve ziyareti her ne kadar hoş karşılanmamış olsa da Cole zarar verici bir şey gözlemlemiş olamaz," diyor kuru ve melodik sesiyle. "Bizim buradaki azınlığımızın faydası olmadan, Aerik ve sürüsü

Dün gece lanetin vahşiliğine diğer Seelie'ler kadar kendileri de maruz kaldı. Üçümüzün de aklımızı başımıza almış göründüğümüzü gözlemleyecek durumda değildi."

İçimi ürperten bir fikir kafamda canlanıyor. "Ya 'toniklerinin' bir kısmını sakladılarsa ve hiç çıldırmadıılarsa?"

Sylas başını sallar. "İşe yaramazdı. Aerik'in toniğin bir kısmını bizimle paylaşmaya tenezzül ettiği nadir zamanlarda bunu bir kez denemiştik. Sürünün sadece bir kısmı aldı, böylece diğerlerine çobanlık yapabildiler ve geri kalanını daha sonra atlanacağımız beklentisiyle bir kenara ayırdık. Ertesi ay bizimle uğraşmadılar, biz de kalanın bir kısmını aldık ve hiçbir etkisi olmadı. Görünüşe göre sadece kanınızın tadına bakmak değil, aynı zamanda taze olması da gerekiyor."

Sanırım bu küçük bir teselli.

Whitt eliyle belli belirsiz bir hareket yapar. "Cole'un topraklarımızı gözetliyor olması endişe verici. Diyarın her yerinde dolaşıp sorular sorduklarını öğrendim ama özellikle dolunay gecesi burada olmaları pek hayra alamet değil."

August kaşlarını çatar. "Evet. Neden biz? Kellan'ın fark ettiğimizden daha fazlasını ağzından kaçırdığını düşünmüyorsun değil mi?"

Sylas'a soru sorar gibi bakar. Kellan, Sylas'ın kadrosunun üçüncü üyesiydi ama bu onurdan memnun değildi. Diğerlerinin söylediğine göre, ben aralarına girmeden önce uzun süredir Sylas'ın otoritesine meydan okuyor ve genel olarak sorun çıkarıyormuş. Özellikle insanlardan nefret ediyormuş ve bu düşmanlığını bana saldırmaya kadar götürdüğünde, Sylas beni kurtarmak için onu öldürmek zorunda kalmış.

O adamdan, onun benden hoşlandığından daha fazla hoşlanmıyordum ama Sylas'ın kendisinden birine karşı böylesine aşırı önlemler almak zorunda kalmasının içimi nasıl burktuğunu bildiğim için onu düşünmek hâlâ içimde bir suçluluk duygusu uyandırıyor.

Kellan mutsuzluğunu diğer sürülerden en azından birkaç fae'ye belli etmişti ama buradaki durumla ilgili son gelişmeler hakkında belirsiz konuşmuş gibi görünüyordu. Eğer Sylas'ın kaleye bir tür özel güce sahip bir insan kız getirdiğinden bahsettiği ortaya çıkarsa, Aerik'in parçaları birleştirmesi uzun sürmezdi.

Sylas bir süre sessiz kalıyor, başparmağı omzumda aşağı yukarı gezinerek beni sakinleştiriyor. "Son misafirlerimizin de bir fikri olmadan Aerik'i uyaracak kadar çok şey söylemiş olması pek mümkün görünmüyor. Tristan, Talia'yla ilgili herhangi bir soru sormadı. Ama biz

bir süredir Aerik'in kalesinin içinde ve çevresindeydik. İzlerimizi umduğumuz kadar iyi gizleyememiş olabiliriz."

August, "kesin bir kanıt olsaydı, bu konuda size meydan okurdu," diyor. "Eğer sadece etrafta dolanıyorsa, şüphelenebilirler ama kesin olarak bilemezler."

"Benim vardığım sonuç da bu olurdu." Whitt bana doğru döndü. "Tam olarak ne gördünüz? Onu ilk gördüğün andan itibaren her ayrıntıyı."

Nefesimi tutuyorum ve görüntüleri canlandırırken Sylas'ın dokunuşuna kendimi bırakıyorum. "Yarım saatten az bir süre önce, sürünün geri kalanının nasıl merak ederek üst kattaki güneşe bakan pencereye gittim. Cole, onun kurdu.

-Ormanın doğusundaki en yakın tepelerden birinin üzerindeydi. O kadar uzaktan *onu* ben de pek iyi göremiyordum ama kürkünün rengi belliydi. Onu fark ettiğimde orada öylece durmuş, kaleye bakıyordu. Bir dakikadan fazla sürmüş olamaz. Bir erkek olarak gördüğüm gibi başını eğmek dışında hareket etmedi. Sonra tepenin uzak tarafına doğru kaçtı, gözden kayboldu."

Whitt dudaklarına dokunur, yüzü hâlâ ciddidir ama gözlerinde bir parıltı vardır. "Nöbetçilerle konuşacağım ve daha uzaklara ihtiyatlı soruşturmalar yapmaları için birkaç kişi göndereceğim. Kendini bu şekilde göstererek cesurca hareket ediyordu - bir tür açık hamleye hazırlanıyor olabilirler. Buna hazırlıklı olabilmemiz için elimden geleni yapacağım."

Sylas başıyla onu onaylar. "Güzel. Bir şey bulur bulmaz bana haber ver." Omzumu nazikçe sıkarak beni kendisine çeviriyor, bakışları tüm o efendice yoğunluğuyla benimkini yakalıyor. Endişeme rağmen, birkaç gün önce yatağında bana dokunduğunda için için yanan o karanlık gözlerin, daha dün gece benimkini sahiplenene dudaklarının anısıyla kalbim küt küt atıyor.

Hem o hem de August benim için koruyuculardan daha fazlası oldular. Bunun ne olduğundan ya da nereye varacağından emin değilim ama bu düşünce nabzımın daha hızlı atmasına neden oluyor.

"Korkarım sürünün geri kalanıyla tanışmanı en azından birkaç gün daha ertelememiz gerekecek," diyor bariz bir üzüntüyle. "Aerik'in bir sonraki hamlesinin ne olacağına dair daha iyi bir fikrimiz olana kadar beklemeliyiz ve kimsenin gelişinizi dolunayla çok yakından ilişkilendirmemesi en iyisi olur. Sizi kaleye hapsedmek benim arzum değil. En kısa zamanda-"

Elimi onun çok daha büyük olan elinin üzerine koydum ve ona en cesur gülümsemeyi verdim. "değil. Kaleyi terk etmek *istemiyorum*, eğer bu

Aerik beni bulur. Seni de riske atmak istemiyorum."

Bakışlarını koyulaştıran şefkat, göğsümde bir başka sıcaklık dalgalanmasına yol açıyor. "Gerçekten de leydimiz." Saçlarımı okşamak için elini kaldırıyor. "Burada güvende olacağına yemin ettim Talia ve ne olursa olsun bu sözümü yerine getireceğim."

İKİNCİ BÖLÜM

Ağustos

Dolunaydan sonraki gün, her zaman açlıktan ölürüm. Dün gecenin sadece kısa bir bölümünde lanetin vahşi halinde olsam da, bugün de farklı değil. Bu yüzden, büyük üvey kardeşlerim, Sylas'ın henüz bana ihtiyaç duymadığı bir iş olan Aerik'potansiyel tehdidiyle başa çıkmak için yola çıktıklarında, ilk dürtümün zaten kaledeki en sevdiğim oda olan mutfığa gitmek olması çok doğal.

Lordum ve kadro arkadaşım benim tam olarak katkıda bulunamayacağım ne yaparlarsa yapsınlar, her zaman yemeğe ihtiyaçları olacak.

Talia benimle birlikte koridora doğru sürükleniyor, kollarını göğsünün üzerinde gevşekçe kavuşturmuş. En azından hala kendine sarılmıyor, sanki onu titremekten alıkoyan tek şey buymuş gibi. Yine de, solgun ve güzel yüzünde beliren endişe gölgesi, Aerik ve ekibini iyileşemeyecek şekilde parçalayana kadar dişlerimi ve tüylerimi serbest bırakıp diyar boyunca yarışmak için vücudumu kaşındırıyor.

Onu o kafeste bulduğumuzda içinde bulunduğu durumu görmek yeterince dehşet vericiydi. *Çocukluğundan* itibaren neredeyse on yıl boyunca bu muameleye katlanmak zorunda kaldığını hayal etmek...

Hırıltımı boğazımdan çıkmadan yakalıyorum. Öfkem onun adına yükseliyor ama bunu onun önünde dile getirmek sadece onu daha da endişelendirecek. Aerik'le henüz başa çıkamayız. Onun için yapabileceğim en iyi şey zihnini bu endişelerden uzak tutacak bir yol önermek.

Saçlarını şakacı bir şekilde okşuyorum, yumuşaklığından ve dokunuşumla aydınlanmasından keyif alıyorum. "Hepimiz kahvaltı yapabiliriz-ya da ben

bu noktada ögle yemeği diyelim. En sevdiğim mutfak asistanımdan yardım alabilir miyim?"

Bana gülümsüyor. "Tabii ki. Açlıktan ölüyorum. Ne yapıyoruz?" "Henüz karar vermedim. Kilere bir bakayım, bakalım ne varmış. ilham veren."

Bunu yapmadan önce, açlığını bastırmak için kalın bir dilim ekmeğin üzerine biraz tereyağı sürüyorum -eğer ekmeği ağzına atarken tadını çıkaramayacak kadar açsa, özenle hazırlanmış bir yemek yapmanın bir anlamı yok. İstedğim son şey de ona esaret altında geçirdiği zamanı daha fazla hatırlatmak. Mevcut malzeme stoğumuzu incelerken kendim için bir parça yutuyorum.

Soğuk odadaki göl bildircinlarının pişmesi çok uzun sürmez. Onlardan birkaç tane, taze ekmekler için malzemeler ve tatlı olarak haşlamak için duskapples topluyorum.

Yükümle birlikte dışarı çıktığımda, her zamanki taburesine tünemiş olan Talia'nın gözleri açılıyor. "Kaç kişiyi doyurmayı umuyorsun?"

Gülüyorum, ses beni irkiltiyor ama anında keyfimi yerine getiriyor. "Dün gece çok çalıştık. Şimdi buna uygun iştahımız var."

Malzemeleri elimden geldiğince hızlı bir şekilde bir araya getiriyorum ve ben bildircinleri doldururken, baharatlarken ve kafeslerken Talia'nın ekmekler için hamur yoğurmaya başlamasını sağlıyorum. Birkaç dakika boyunca arkadaşça bir sessizlik içinde çalışıyoruz. Ona gizlice baktığımda, ellerinin çukurlaşan hamur kütesindeki hareketine odaklanmış, küçük ama kesin bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor.

O da benim gibi kendine yararlı bir şeyler hoşlanıyor. Ve her zamankinden daha çok ihtiyacı olduğu bir anda ona bunu verebildim.

İçimi gıdıklayan gurur dün geceyi hatırlamamla, onun kanının tadı kurt ağzıma ulaştığında kafamdaki sisin dağılmasıyla, onun kararlı formuna bakmamla ve ne yaptığını anlamamla geliyor. O sırada Syllas da yanındaydı ama Syllas ona tek başına, o sırlıslık canavar haliyle yaklaşmış olmalıydı. Bu narin kız, artık doğru düzgün yemek yediği için biraz dolgunlaşmış ama yine de ince ve narin, yine de kırılgan değil.

Her nasılsa Aerik'in ona yaptığı işkenceler, bu kadar dirençli bir ruhu, içindeki iyiliği söküp atmadan dövmüş.

Başını kaldırıp onu izlediğimi fark ediyor ve yanakları kızarıırken ağzının kenarları biraz daha kalkıyor. Bir parça özlem

teninin yaydığı tatlı kokuya sızıyor. Birdenbire bakışlarımdan çok daha fazlasını ona dikmek istiyorum.

Bir an sonra yüzünde beliren ciddi ifade, içimdeki arzu ateşini söndürüyor. Elleri hamurun üzerinde duraklıyor. "Yaz fae'lerinin çoğu senin gibi," diyor. "Seelie. İnsanlar hakkında Sylas'tan çok Aerik gibi düşünüyorlar, değil mi?"

Cevabımla boğuşuyorum, bıldırcınları kızartma kaplarına yerleştirirken kendime biraz zaman kazandırıyorum. Onu kandırmayacağım ama zaten olduğundan daha fazla korkutmamayı da tercih ederim. Parmaklarımdaki yağı ve otları yıkadıktan sonra hamuru ondan alıyorum ve toplar haline getirmeye başlıyorum.

"Sanırım ikisinin arasında bir yerde olduklarını söylemek en doğrusu olur," dedim sonunda. "Ve bu sadece insanlara karşı tutumlarıyla ilgili değil. Hemen hemen tüm fae'ler ölümlülüğü bir zayıflık olarak görür. Çok fazla insan mirası olan bizlere de tepeden bakıyorlar." Kulaklarımı işaret ediyorum, yuvarlak kabukları gerçek kanlı babaminkinden çok insan anneminkine benziyor. "Üçümüzün bile bu tür düşüncelere tamamen bağışık olduğumuzu söyleyemem."

"Kellan kesinlikle değildi." Talia biraz ürperir.

"Kesinlikle. Ve o da Aerik gibi... Pek çok fae bu üstünlük duygusunu zalim olmak için bir bahane olarak kullanır. Güçleriyle ez herkesi ezmekten zevk alırlar; can sıkıntısıyla topraklar ve mülkler üzerinde kavga ederek başa çıkarlar. Gerçek kanlı bir fae'yi de bir insan kadar mutlu bir şekilde mahvedeceklerdir. Büyülü korumaları olmayan varlıklar üzerinde iradelerini uygulamak daha kolaydır."

"Sen hiç de öyle değilsin. Ya da gördüğüm kadarıyla Sylas ve Whitt. Sadece Kellan öyleydi."

"Sylas ile aralarındaki en büyük çatışma noktası buydu." Şekillendirilmiş ruloların sonuncusunu bir fırın tepsisine koyuyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Sylas'ın asıl amacı sürüyü elinden geldiğince iyi bir şekilde geçindirmek, herkesin barış da dâhil olmak üzere isteyebileceği her şeye sahip olduğunu görmek. Bunun ötesindeki herhangi bir zafer, sürümüzün acı çekmesine ve hatta muhtemelen hayatlarına mal olacaktır. Sürüyü ve genel olarak Seelie'yi korumak için savaşacaktır ama bencilliğinden değil. Ve barışı fethetmek için başka lordlar da var."

Talia ellerini kalçalarından dizlerine kadar indiriyor, omuzları hafifçe kamburlaşıyor. Gömleğinin yaka kısmından köprücük kemiğinin üzerine doğru, yırtılan dişlerin neden olduğu kırmızı, kabarık bir yara izi çıkmaktadır.

Sylas gibi *olmayan* lordlar zalim . "Yani, burada olduğum ve kanımın neler yapabildiği ortaya çıkarsa, hemen hemen tüm fae'ler benden daha fazla hakka sahip olduklarını düşünecek, ancak bazıları bana açıkça işkence etmek istemeyecek mi?"

Bu sözler durumu istediğimden çok daha doğru bir şekilde özetliyor. Bu anlayışın yükünü tek başına taşımasına izin veremem.

Ona doğru ilerliyorum, koluna dokunuyorum, başımı onunkinin üzerine eğiyorum. Sesim alçalıyor. "Bu duvarların dışındakilerin ne düşündüğü önemli değil. Sen artık bizimlesin. Sylas söylediklerinde ciddiydi - Aerik'in ya da başka birinin sana zarar vermesine izin vermeyeceğiz. Eğer denerlerse, onları pişman etmekte tereddüt etmeyeceğim."

Son sözümle sesim sertleşiyor, dişlerim diş etlerimde karıncalanıyor ama Talia sertliğim karşısında irkilmiyor. Aksine, bu onun kendine olan güvenini biraz olsun tazelemiş görünüyor. Omuzları tekrar dikleşiyor, ağzı sıkılaşıyor ama gözleri bana bakarken yumuşak kalıyor.

"Ciddi olduğunu biliyorum. Ciddi *olduğunu* biliyorum. Bu yüzden dün gece senin için elimden gelen her şeyi yapmak istedim."

Parmaklarını çeneme dayamak için uzanıyor ve tüm farkındalığımı bu geçici okşamanın uyandırdığı ısıya ve dün gece benim için başka neler yaptığını hatırlamaya daralıyor - onu öptükten sonra Sylas'tan döndüğü ve beni hemen kendisine çektiği, kendi iddiasını işaretlediği an. Beni de en az onun kadar istediğini, beni bir kenarda bırakmayacağını gösteriyordu.

Her şeyini lorduma sunabileceksen ondan bu bağlılığı kazandığım için nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum ama içimde bunu reddedecek güç yok. Vücudu bana bu kadar yakınken, kokusu burnumdayken ve o şefkatli sözler kulaklarımdayken içimde kabaran açlığı bile reddedemiyorum.

Eğiliyorum ve öpücüğümle buluşabilmek için çenesini yukarı kaldırıyor. Bu basit hareket neredeyse beni mahvediyordu. Kurdum başını kaldırıyor ve nazik bir gagalama olarak tasarladığım şey dudaklarımızın kavurucu bir birleşmesine dönüşüyor.

Talia'nın ağzını yakaladığımda, ondan muhtaç, nefessiz bir ses çıkıyor ve doğrudan kasıklarına bir şehvet şimşeği gönderiyor. Eli göğsüme kayıyor, dudakları beni karşılamak için ayrılıyor ve içindeki ekşi sıcaklığı düpedüz yağmalamamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Bunun sadece üçüncü öpüşmemiz olduğuna inanmak zor. Onu kendime yaklaştırdığımda, vücudunun her santimi tanıdık geliyor; her nefes sesi nabzımın atışıyla uyum içinde. Onu izledim; onu özledim; onu *tanıyorum*. O da bu özlemi tüm benliğiyle kucaklıyor.

Onu adanın üzerine kaldırmak ve kendimi çoktan havayı kaplayan uyarılmışlığa tamamen gömmek istiyorum, onu bodrumdaki sauna havuzunda benim rehberliğimle bulduğu doruktan on kat daha mest edici bir doruğa soluk soluğa getirmek istiyorum. Etrafımda parçalandığını, beni kavradığını ve bana doğru eğildiğini, tüm korku ve endişelerinin unutulduğunu hissetmek istiyorum.

Gökyüzü, nasıl istersem öyle.

Ama dilimin dudaklarının arasına girmesine izin verdiğimde, onunki dudaklarını için dışarı fırladığında, vücudunda bir titreme oluyor. Parmakları sanki bir şeye tutunması gerekiyormuş, yoksa sürüklenip gidecekmiş gibi gömleğimi kavlıyor. Öpücüğündeki heves kaybolmuyor ama bu tür bir karşılaşmanın onun için ne kadar yeni olduğunu hatırlatınca şehvetim azalıyor. İki hafta önce kendi başına vücuduna nasıl bir zevk verebileceğini bile bilmiyordu.

Açlığımı amaçladığım sona kadar takip edersem, içinde uyandırdığım hislere kapılıp onunla birlikte gidebilir - ama sonrasında mutlu olacak mı? Bu soruyu düşünemeyecek kadar bunalmışsa ne kadar istediğini nasıl bilebilir?

Onun gibi olmayacağım, onu kullanmayacağım. Benim isteklerimin onunkileri çiğnemesine izin vermeyeceğim, ne kadar insan olsa da. Karar vermek için daha fazla alanı olana kadar -tüm bunların ne anlama geldiğinden emin olana kadar- ihtiyacı olan her şey olabileceğimden emin olana kadar-

Elimi arkasındaki adanın kenarına dayıyorum ve birkaç santim geri çekiliyorum. Talia'nın soluk yeşil gözleri arzuyla parlıyor, yanakları kızarıyor, dudakları öpücüğün etkisiyle kararıyor. Sertçe yutkunuyorum, kendime yeniden hakim olmak zorundayım.

"Bütün gün bunu yapmaya devam etmek isterdim, tatlım," diye mırıldanıyorum, alnına hafif bir öpücük konduruyorum. "Ama sana yemek sözü vermiştim."

Gülümsemesinden anladığım kadarıyla geri çekilmemi bir reddedilme gibi hissettirmemeyi başarmışım. "Kendimi açlıktan ölmek üzere olan üç kurdun arasında bulsam daha iyi değil mi?" diye takılıyor ve yanımdan geçip tezgâha bakıyor. "Bıldırcınların fırında pişmesi ne kadar sürer?"

"Yirmi dakika kadar."

"O halde temiz kıyafetler giymek için bu fırsatı değerlendirmeliyim. Eğer kalenin 'hanımefendisi' olacaksam, azından rolümü oynasam iyi olur." Uyumaktan buruşmuş ama çekiciliğini hiç azaltmayan gömleğini çekiştiriyor. Tabureden kayabilmesi için kendimi biraz daha geri çekilmeye zorluyorum. Çok büyük bir parçam kendi içinde dişlerini gıcırdatıyor.

Onu soyma fırsatını kendim bulamadığım için sitem ediyorum.

Sylas'ın onun için yaptığı ayak desteğinin tam olarak düzeltemediği hafif topallamasına rağmen şimdi çok çevik bir şekilde odadan çıkışını izliyorum ve sonra fırınıma dönüyorum. Tepsileri fırına koyarken aklım hâlâ Talia'da, karşılaşmamızın sıcaklığı damarlarımda dolaşıyor, daha ateşli bir sıcaklık kalbimi sarıyor.

Daha önce hiç kimseye karşı bu kadar büyük bir hayranlık duymamıştım. Azalmış sürümüzde, onlara kur yapmaya ve ilgimin azalması halinde ortaya çıkabilecek gerginlikleri göze almaya degeceğini düşünmemi sağlayacak kadar cazibe uyandıran kimse olmadı. Sisler'in sınırlarını aşıp insan dünyasına geçip daha cinsel bir tür stres attığımda, her zaman bu işi yapan, karşılaşmanın daha fazlasına yol açması konusunda yanlış anlaşılma ihtimali olmadan parayla telafi edebileceğim kadınlara gittim.

Bu kadar çok duyguyla ne yapmam gerekiyor? Her şeyi Talia'ya bir duygu seli halinde sunarsam, *bunu* hoş karşılayacak mı yoksa karşılığında aynı şeyi alma umudundan uzak mı duracak?

Bu sorular beni huzursuz ediyor ama cevapları nerede bulacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim, ona benim için şehvet duyulacak ve uğruna savaşılabilecek bir nesneden çok daha olduğunu göstermem . Onun için yemek pişirmekten, onu öpmekten ve acil bir tehdit belirdiğinde öfkemi açığa çıkarmaktan daha fazlasını yapmalıyım.

Belirsiz ama güçlü bir kararlılık duygusu beni sarıyor. Kızarmış bıldırcın kokusu havaya karışırken, Sylas'ın çalışma odasına doğru üst kata çıkıyorum.

"İçeri gel August," diye cevap veriyor kapıyı çaldığımda. Donuk gözleri ona diğer tarafta kimin yattığını mı gösteriyor, yoksa bizi eklemlerimizin sesini ayırt edebilecek kadar iyi mi tanıyor? Bunu sormak küstahça bir soru gibi görünüyor.

Kapıyı arkamdan kapatıp içeri girdiğimde lordum masasının başında, kaşlarını çatmış bir haritaya ve sayfalar dolusu nota bakıyordu. Dirseklerini haritanın köşelerine dayıyor ve beklentiyle bana bakıyor. "Beni yemeğe çağırmak için gelmediğinizi varsayıyorum."

Onun sarsılmaz ölçülü otorite havası beni her zaman, henüz onun kadrosuna katılacak yaşa gelmediğim ve eğitimimin çoğunu onun denetlediği günlere geri götürüyor. Muhtemelen neredeyse bir asır sonra, bu düzeyde bir eğitim kontrolüne hala sahip olamadığım içindir. Ama bunu telafi edecek pek çok başka becerim var - en azından öyle olduğunu düşünmek istiyorum.

Kadro tarafından seçilmiş gibi görünmek için omuzlarımı dikleştiriyorum. "Asıl görevimin sürüyü ortaya çıkan fiziksel tehditlere karşı savunmak olduğunu biliyorum ama planlama ve strateji oluşturma işlerine daha fazla dahil olmak istiyorum. Bu benim en büyük gücüm olmayabilir ama eminim şimdiye kadar bir şeyler katabilecek kadar deneyim kazanmışımdır ve Kellan'ın gidişiyle sen ve Whitt'in artık yapacak çok işiniz var."

Sylas düşünceli bir ifadeyle beni süzüyor. Bu teklifin en azından kısmen Talia'yı elimden gelen her şekilde koruma arzumdan kaynaklandığını tahmin edebileceğinden şüpheleniyorum. Geçen gün ona daha iyi bir kader sağlamak için onunla kavga ettim. Yine de itaatsizliğim için beni azarlarken bile bağlılık gösterime saygı duyuyor gibiydi. Bu benim aleyhime olmaktan çok lehime işleyebilir.

"Aklınızda özel bir şey var mıydı?" diye soruyor.

Buraya o kadar aceleyle gelmişim ki bunu düşünecek zamanım olmamıştı. "Şey, Whitt'le ne konuştuğunuzdan ya da Aerik'le olan duruma nasıl yaklaşmak istediğinizden emin değilim. Ama ben emrinizdeyim. Ve eğer bundan sonra bu stratejilerle ilgili tartışmalara dahil edilebilirim, görüşlerimi memnuniyetle paylaşırım."

"Yeterince adil. Belki de seni onlara daha önce getirmeliydim." Sylas şakağını ovuşturuyor, bir lord olarak taşıdığı yükün en ince işareti bu. Daha önce Talia'yla ilgili planları yüzünden ona sinirlenmiş olabilirim ama sürünün ihtiyaçlarıyla Talia'nın güvenliğini dengelemenin onun için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Hayatlarımızı ne kadar zorlaştıracak olsa da bir çıkış yolu gördü ve bu yüzden onun önünde kendimi her türlü mücadeleye atarım.

Bir süre daha düşündükten sonra, sürü evlerinin bulunduğu yöndeki duvarı işaret ediyor. "Sen benim bir generalimsin. Bu anlaşmazlığın bir savaşa dönüşme ihtimali var. Savaşçılarımızın çoğu sınırda olduğu için, yaşı ya da fiziksel becerisi ne olursa olsun *her* sürü üyesinin bize ait olanı savunmak için olabildiğince hazırlıklı olmasına ihtiyacımız var. Yarın onları eğitmeye başlayacağınızı bilmelerini sağlayın."

Bir savaş düşüncesi içimi huzursuz ediyor - sürünün çoğu savaşa girecek durumda *değil*. Ama tam da bu yüzden bana bu sorumluluğu veriyor.

Sertçe başımı salladım. "Bunu yapabilirim. Bu görevde bana güvendiğiniz için teşekkür ederim." "Tabii ki. Seni bu işe ayırmak istemeseydim daha erken yapmanı isterdim.

İnsanlarımız onları *neden* hazırladığımızı merak ederek stres yaşıyorlar. Ama işler

"Şimdi bak..." Yüzünü buruşturarak nefes verir ve duraklar. "Talia da ona öğretebileceğin her şeyi öğrenmeli. Şimdilik burada, kalede onunla birlikte çalışın ve sürüye kendini gösterdiğinde diğerleriyle birlikte . Ona savaşma şansı verecek araçlar olmadan zaten birçok kez pençeleri ve dişleri savuşturmak zorunda kaldı."

Evet. Ona saldıran bir kurdun görüntüsü hafızamda canlanıyor ve kaslarım içgüdüsel olarak geriliyor. Ona *kendini* nasıl koruyacağını öğretmek için yapabileceğim her şey, sunabileceğim korumadan iki kat daha iyi.

Başımı tekrar efendime doğru eğiyorum ve kendimi daha da dikleştiriyorum. "İkisiyle de ilgileneceğim. Eğer iş yumruklaşmaya gelirse, onlara karşı hazır olacağız."

Kazanmak için yeterince hazır olup olmayacağımız... Bu, talep ettiğim bu yeni işi ne kadar iyi yaptığıma bağlı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Talia

Bir el başımı yere çarpıyor, parmaklar beş morartıcı acı noktasıyla kafa derime giriyor. Adamın vücudunun ağırlığı beni soğuk zemine öyle bir bastırıyor ki nefes alamıyorum. Bacaklarım içgüdüsel olarak çırpınıyor -hayır, *hayır*- ve bir anda geriye doğru savruluyor.

Ayağımı yakalıyor, tırnakları pençeye dönüşüyor. Şiddetli bir bükülmeyle kemiklerim kırılıyor. Acı bacağıma doluyor. Çığlık atıyorum ve bayat hava boğazımı idrar ve kan tıkıyor, beni boğuyor, acı devam ederken beni boğuyor.

"Talia."

Sabit ama kararlı bir fısıltı. Bir el, çok daha nazikçe, kolumu okşuyor. Sarsılarak uyanıyorum, bu hisleri zar zor algılayabiliyorum, kalp atışlarım bakışlarımdaki bulanıklık geçmeden ve Sylas'ın üzerime doğru geldiğini, yatağımın kenarında oturduğunu görmeden önceki birkaç saniye boyunca panikle çarpıyor.

Bir kabus. Tutsaklık dönemimle ilgili bir kâbus daha gördüm. Yorganı belime kadar sıyırdım; geceliğimin ince kumaşı sırtımdan akan terle yapış yapış oldu. Ekşi, asidik bir tat ağzımı kaplıyor. Sertçe yutkunuyorum, hızla atan nabzımı dizginlemeye çalışıyorum.

Fae lordunun eli bileğimde duruyor. Uyumsuz gözleriyle bana bakıyor ve ilk kez hangisinin daha çok gördüğünü merak etmiyorum. "Bağırdın," diyor eşit bir şekilde. "Bir kereden fazla."

Saçmalık. Dehşetim geri çekilirken, utanç onun yerini almak için diken diken oluyor. "Seni uyandırdığım için özür dilerim."

Başını umursamazca sallıyor. "Hâlâ çalışıyordum ama beni uyandırmış olsaydın bile bu senin hatan olmazdı." Duraksıyor, başparmağı ön kolumu kavisli bir okşayışla sıyrıyor. "Uzun zamandır bu kadar kötü bir kriz geçirmemiştin."

Bu doğru. Burada kaldığım bir ay boyunca kâbuslar hiç geçmedi ama son bir hafta içinde güçlerinin bir kısmını kaybettiler. Aerik ve ekibinin beni takip ettiği hissi bu korkuları yeniden alevlendirmiş olmalı.

Sylas'ın bu noktaları kendi başına birleştirebileceğinden eminim, bu yüzden basitçe "Gerçekten endişelenmeme gerek olmadığını biliyorum. Burada, sadece kafamın içinde olsalar bile beni onlardan kurtarıyorsun. Beni bu rüyadan kurtardığın için teşekkür ederim."

Beni bu kâbuslardan birinden ilk kez çağırıyor ve sonuncusu olacağından da şüpheliyim.

Ağzı buruşuyor. "Keşke gerçekte düşmanlarımızı yenmek bunun yarısı kadar basit olsaydı. Ama sizi *koruyacağız*. Şimdi iyi misin?"

Kalp atışlarım neredeyse eşitlendi ve ciğerlerimdeki boğucu his azaldı ama tekrar yalnız kalma düşüncesi beni tereddüte düşürüyor. Sylas bu anlık sessizliği kendi içinde bir cevap olarak alıyor. Başka bir şey söylemeden ayağa kalkıyor ve beni yataktan kaldırıyor, örtüler bacaklarımdan düşüyor. Kollarıyla beni geniş göğsüne yaklaştırıyor, onun zengin topraksı, dumanlı kokusu sıcaklığıyla birlikte üzerime siniyor.

"Ben iyiyim," diye açıklama ihtiyacı hissediyorum, her ne kadar şu anda onun kucağından başka bir yerde olmak istemem zor olsa da.

Fae lordu kulağa eğlenmiş gibi gelen alçak bir ses çıkarıyor. "Ama daha iyi olabilirsin. Bana daha önce benim odamda seninkinden daha güvende hissettiğini söylemiştin."

Odadan çıkıp koridorda ilerlerken, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni taşıırken, son kez onun odasında uyuduğumda yaptığımız şeyleri düşününce sıcaklık daha derin bir ısıya dönüşüyor. Kalçalarımın arasında bir sıcaklık birikiyor ama şu anda bir hamle yapıp yapmayacağımı ve yapacaksam ne yapacağımı kestiremeyecek kadar sersemlemiş durumdayım.

Sylas bir şey mi bekliyor? Beni okşadığı ve kendimi bedensel olarak serbest bırakmam için cesaretlendirdiği o gece dışında, birkaç öpücükten fazlasını paylaşmadık.

Yatak odasına girdiğimizde ona bakıyorum, pencereden süzülen loş ay ışığında yüz ifadesini araştırıyorum. Bakışlarımı karşılıyor.

"Uyumani istiyorum," diyor ve endişeli soruları bir kenara bırakıyor. "Burada, gerçek ya da hayali herhangi bir düşmanın sana ulaşmak için beni geçmek zorunda kalacağını bildiğin bir yerde uyu."

"Peki ya ben uyuduktan sonra?" Çekingen bir şekilde soruyorum.

Dudaklarının kıvrılması karnımda bir sızıya yol açıyor, alçak baritonunun gürültüsü bu sızıyı daha da artırıyor. "Yarının ne getireceğini göreceğiz." Dudaklarını alnıma değdiriyor ve beni yatağın diğer tarafına yatırıyor. "Hiçbir talepte bulunmayacağım. Ne istediğinden emin olduğunda, bunu yerine getirmekten mutluluk duyacağım."

Yanaklarımdaki sıcaklık artıyor ama başım kuş tüyü yastığa yerleştiğinde uyku çoktan üzerime çökmüş oluyor. Sylas benden birkaç adım öteye uzanıyor ve yorganı üzerimize çekiyor. Biraz daha yaklaşıyorum, ona tam olarak dokunmasam da dumanlı sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

Yorgunluk beni tekrar dibe çekmeden önce fark ettiğim son şey, parmaklarının saçlarımın birkaç tutamını yüzümden uzaklaştırması oluyor.

Parlak güneş ışığına ve kolumun yanındaki şiltede kaybolan vücut ısısına uyanıyorum. Ben gözlerimi ovuştururken Sylas özel tuvaletinden çıkıyor, koyu renk saçları duştan dolayı nemli bir şekilde omuzlarına dökülüyor. Gömleğinin keskin V yakasını kapatan bağları sabitlemeyi bitiriyor ve bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor, artık tanıdık olan o alev lekesiz gözlerinde parlıyor.

"Şimdiden işe mi döndün?" Sesimin çok hayal kırıklığına uğramış gibi çıkmamasını umarak söylüyorum. Onun yatağında uyuduğum son sabahın tekrarını mı yoksa daha fazlasını mı umuyordum emin değilim, ama tam olarak takdir edebilecek kadar uyanırken onun kaslı formuna sarılmayı kesinlikle umursamazdım.

Sylas'ın ağzı, içinde biraz özür barındıran bir gülümsemeyle seğiriyor. "Nöbetçilerden biri sınıra yakın bir yerde izinsiz giriş olduğuna dair kanıt bildirdi. Mümkün olan en kısa sürede kendim bakmak istiyorum. Burada kal ve istediğin kadar uyu."

Neredeyse sinsi bir hareketle yatağın üzerine eğiliyor ve hızlı ama her yerimi kızartacak kadar ateşli bir öpücük çalıyor. İçimde uyandırdığı tutkuyla, gömleğini tutup çekiştirmek istiyorum.

ama o çoktan kararlı bir tavırla uzaklaşmaya başladı. Hiçbir şey fae lordunu acil bir görevden alıkoyamaz - ve bu görevler kısmen beni korumayı amaçlıyor, bu yüzden gerçekten şikayet edemem.

Birkaç dakika daha yatakta yayılıp Sylas'ın kokusunu ve sıcaklığın son titreşimlerini içime çekiyorum. Ama yıllarca içinde dolaşmak için bu yatağın yarısından daha küçük bir kafesten daha fazlasına sahip olmadıktan sonra, yeni özgürlüğümü etrafta dolanarak boşa harcayacak biri değilim. Kalkıp topallayarak kapıya doğru gidiyorum, niyetim yatak odamdan birkaç kıyafet ve ayak desteğimi almak ve ardından August'un kahvaltı için ne planladığını keşfetmek.

Ben dışarı çıktığımda, koridorun diğer tarafındaki kendi odasından çıkan bir başka iri yarı figür. Whitt duraksıyor ve başını eğiyor, güneşten öpülmüş kahverengi saçlarının tutamları tipik bir şekilde karışmış ve parlak mavi gözleri her zamanki gibi tartışılmaz bir şekilde muhteşem. Yüksek yakalı gömleğinin düğmelerini göğsünün bir kısmına kadar açık bırakmış, göğüs kafesinin üzerindeki bronz tende dolanan gerçek isim dövmeleeri bir anlığına görünüyor. August bana Whitt'in neredeyse Sylas kadar dövmesi olduğunu söyledi.

"Günaydın, ufaklık," diyor her zaman alay etmekle düpedüz dalga geçmek arasında gidip gelen o ses tonuyla. "Sanırım iyi bir gece de geçirdin."

Taze bir kızarıklık yanaklarımı yakıyor. Birden geceliğimin inceliğinin ve altımda hiçbir şey olmadığını farkına vardım, ancak Whitt bakışlarını oldukça titiz bir şekilde yüzümde tutuyordu. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bir kâbus gördüm."

Kaşlarını kaldırıyor. "Hmm, Sylas'ın onunla buluşmalarınız hakkında bu şekilde konuştuğunuzu duymasına izin vermeyin."

"Ben-" Whitt'in sırtması üzerine sözümü kesip ona ters ters bakmaya karar verdim. Ona orada tek yaptığının uyumak olduğunu söyleyebilirdim, ama yine de bana inanmayabilirdi - ve en azından bundan biraz daha fazlasını yapmak *istedim*, bu yüzden başardığımı düşünmesi ne fark eder?

Whitt kıkırdıyor ve yüz ifadesindeki bir şey hafifçe yumuşuyor. "Geliştirdiğin bu yeni vahşiliği sevdim. Günün birinde seni 'akar'dan 'kudretli'ye terfi ettirmek zorunda kalabilirim."

"Bana Talia diyebilirsin. Benim adım bu."

"Ama bunun neresi eğlenceli olabilir ki?"

Koridorda ilerlemeye başladı - doğal olarak benim de gitmem gereken yönde. Geride durup konuşmanın bitmesine izin verebilirdim, ama az önce bana sert olduğum için iltifat ettikten sonra bu çok pısırik hissettiriyor.

Whitt kısa bir süre önce burada olduğum için memnun olduğunu ve kalmamı istediğini söyledi. Mizacında beni her zaman dengesizleştiren bir şeyler olsa da ondan çekinmemem gerek yok.

"Eğlenmek senin için çok mu önemli?" Onu takip ederken biraz daha cesaretimi toplayarak soruyorum. "Sürü için tüm o eğlenceleri bu yüzden mi düzenliyorsun?"

"Eğlencelerimizi birçok nedenden dolayı düzenliyorum, ama eğlence kesinlikle bunların önemli bir parçası." Bana bakıyor, gözlerindeki alaycı pırıltı daha da parlıyor. "Senin de hoşuna gideceğinden şüpheleniyorum. Bir tanesine katılmalı ve tüm bu yaygaranın ne hakkında olduğunu öğrenmelisin."

"Şu anda bir tanesine katılamam," diye hatırlatıyorum ona. "Sürünün geri kalanının beni hala görmesine izin vermemem gerekiyor."

"Doğru, doğru. Sadece gelecek planları için aklınızda bulundurmanız gereken bir şey. Bilmeni isterim ki-"

Bilmem gerektiğini düşündüğü şeyi öğrenemiyorum, çünkü tam o anda duraklıyor, kafasını tekrar eğiyor, sanki o hafifçe sivriltilmiş fae kulaklarıyla bir şeyi dikkatle dinliyormuş gibi, ancak insan kulaklarım olağandışı bir şey algılamadı. Gülümsemesi daha kararlı bir şekle bürünüyor. "*Bu* konuşma ne kadar keyifli olsa da, beni mazur görmelisin."

Sinsice uzaklaşıyor ve Sylas için tam olarak ne iş yapıyorsa onu yürüttüğünü anladığım odaya girerek gözden kayboluyor. Bir keresinde onu bir sürü üyesiyle konuşurken duyduğum odaya... Bir şekilde kapıdan çıkmadan odadan kaybolan bir sürü üyesiyle. Kış diyarından gelen fae'lerle, kalenin adamlarının Unseelie dedikleri fae'lerle bir çatışmayı tartışıyorlardı. Bu konuda daha fazla haber var mı?

Ya Sylas'ın savaştaki iki savaşı olursa?

Bu soru içimde huzursuzca dolanıyor. Burada kaldığım bir ay boyunca fae adamlarının benim için topladığı kıyafetlerden bir tane alıyorum - arada sırada insanların dünyasına gidip... onları çalışıyor olmalılar? Adil davranmak isteseler doğru düzgün satın alabilirler *miydi*? -ve hem yıkanmak hem de giyinmek için tuvalete giriyorum.

Sylas'la o kadar samimi bir şey yapmamış olsak da, yatağında uyuduğum için tenim muhtemelen onun kokusunu bolca almıştı. August, hem kendisinin hem de Sylas'ın benimle bir tür ilişkiye girmesi fikrini kabul etmiş olabilirdi, ama diğer adamı üzerimde bir kez kokladıktan sonra

Onu kurt formuna sokacak kadar üzdüm. Elimden gelse sahiplenme eğilimlerini kışkırtma riskine girmemeyi tercih ederim.

Whitt'in gece aktivitelerim hakkında ne düşündüğü umurumda değil ama August'un kendimi ondan çok Sylas' adadığımı düşünmesini de istemiyorum.

İşimi bitirdiğimde, gündüz giysilerimle daha az açıkta kalmış ve fırçalamadan dolayı cildim karıncalanmış bir halde, dışarıda koridorda ondan alışık olduğumdan daha amaçlı bir tavırla yürüyen Whitt'le neredeyse karşılaşıyordum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet. Beklediğimizden daha iyi sanırım ama Sylas'ın ne yapacağını görmem gerekecek." diyecek kadar durdu.

O acele etmeden önce merdivenlere doğru belli belirsiz bir hareket yapıyorum. "Dışarı çıktı. Bir nöbetçinin bir şey rapor ettiğini ve göz atmak istediğini söyledi."

Whitt belli belirsiz bir of çekti. "Peki o zaman. Sanırım bu mesele onun hemen ilgilenmesini gerektirecek kadar sarsıcı değil. Burada bekleyip daha güzel bir arkadaşla keyifli bir kahvaltı yapmak varken onun peşinden gitmem için bir neden yok." Bana göz kırptı.

Şaka yaptığını bilsem de dudaklarım gülümsemekten kendini alamıyor. Geceliğimi yatak odama fırlatıyorum ve merdivenlerden aşağı inerken, kalenin diğer ucundaki ön kapı gümbürdüyor. Fae lordu her zamanki gibi derli toplu görünerek virajdan dönüyor, yani kontrol ettiği her neyse çok büyük bir sorun teşkil etmiyor.

Whitt bir anda yemek odasının kapısında belirir. "Konuşabilir miyiz, efendim?" dedi alaycı bir sesle.

Sylas kapının yanında durur. "Ne oldu?"

Whitt onlara yaklaştığım sırada bakışlarını bana doğru çeviriyor ve tereddüt ediyor. Daha mahrem bir şekilde konuşmak için efendisini kenara çekmesi için kendimi hazırlıyorum ama sonra başıyla onaylıyor. "Bunu sen de duyabilirsin."

Neler olduğunu öğrenmek istiyordum ama şimdi haberin beni bir şekilde etkilediğini ima edince nabzım tekliyor. Onlara katılıyorum, ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarak gergin yumruklar haline gelmelerini engelliyorum.

Whitt tekrar Sylas'a odaklanır. "Aerik'i kontrol etmesi için gönderdiğim kişilerden biri rapor verdi. Topladığı ve kulak misafiri olduğu kadarıyla, Aerik'in kadrosu ve sürüsünden bazı kişiler oldukça aleni yorumlar yapıyormuş

kimsenin toniğe sahip olmamasından nasıl memnun görüldüğümüz hakkında. Motivasyonlarımız hakkında şüphe uyandırmaya çalışıyorlar."

"Hepsi bu kadar mı?" Sylas diyor ki. "Davranışlarımız hakkındaki varsayımlardan daha kötü bir şey yok mu?"

"İşte buydu. Düzenli tonik teslimatlarına güvenen sürüler üzgünken dikkatleri üzerlerinden uzaklaştırma çabası olabilir ama bizim bölgemize olan ilgileriyle birleşince... Aerik muhtemelen bizi bunun ortadan kaybolmasındaki muhtemel suçlular arasında görüyor." Omzuma hızlı bir vuruş yapıyor. "Ama sadece onlar değil- kesin bir şey yok. İhtiyaç duyması halinde bize karşı daha büyük bir dava açmak için zemin hazırlamaya çalışıyor, evet, ama bunu tam olarak yapacak kadar cephanesi yok. Bizden kolay günah keçisi olur."

Sylas önce Whitt'i sonra da beni düşünerek kendi kendine mırıldanıyor. "Diğerleri raporlarını verene kadar bekleyeceğiz," dedi. "Ama sözün geri kalanı bununla uyumluysa... Onu sonsuza kadar saklayamayız ve bana öyle geliyor ki saklayacak bir şeyimiz olmadığını göstermek, bu tür asılsız endişelerle başa çıkmak için daha iyi bir taktik olabilir."

"Bu ne anlama geliyor?" Ben soruyorum.

"Yarın her şey yolunda giderse seni sürüyle tanıştırmak ve onların hayatında düzenli bir yer edinmeni sağlarız. Bu iş bittikten sonra, belki de Aerik ve ekibini bir akşam yemeğine davet ederek 'dostluğumuzu' sık sık ihmal etmelerinden dolayı kötü duygular beslemediğimizi göstermenin zamanı gelmiştir."

Bekle, ne?

Whitt sırtıyor. "Ona yakından araştırması ve hiçbir şey bulamaması için bir şans verin ve bizden şüphelenmeye devam etmesini haklı gösteremeyecektir. Bunu sevdim." Sırtışını bana yöneltiyor. "Birkaç dikkatli sihirle, tamamen farklı bir kadın olarak burnunun dibinden geçip gideceksin."

Sylas ciddi bir ifadeyle bana bakıyor. "Eğer buna hazır olduğun hissediyorsan, Talia. Bu işi aceleye getirmeyeceğiz ve eğer onları daha sonra uzun bir süre geri çekebilmek için en iyi umudumuzun bu olduğunu düşünmeseydim senden onların etrafında olmanı istemezdim."

Eski tutsaklarımla tekrar yüzleşeceğim. Onları burada, sığınağım haline gelen bu yerde göreceğim. Tenimde buz gibi bir ürperti dalgalanıyor.

Sadece kendim için değil. Buradaki varlığım yüzünden bu kalenin adamları daha ne kadar tehlikeyle yüzleşmek zorunda kalacak? Aerik zaten onlara karşı çok düşmanca davranıyor. Onunla hiç uğraşmak zorunda kalmamalılar.

Onu, kendilerine yakından saldırabileceği evlerine davet edin - gerçek ortaya çıkarsa sadece kelimeleri değil, dişleri ve pençeleri de içerebilecek bir saldırı.

Onları buraya çiziyorum, tıpkı daha önce olduğu gibi- tıpkı-

Karanlıkta çimenlere ve yapraklara sıçrayan kan görüntüleri kafamın içinde yanıp sönüyor. Hırıltılar ve çığlıklar, son bir nefesin gergin çığırakları. Ürperiyorum, titrememi elimden geldiğince bastırıyorum. *Hayır! Hayır!*

Ama panik göğsümde çınlarken bile Sylas'ın neden bu stratejiyi önerdiğini anlıyorum. Beni kaçırmak zaten onu ve ekibini bu yola soktu. Aerik'ten sonsuza kadar kaçabilecekmişiz gibi görünmüyor. Bu yüzleşmeyi atlatıp onu hayatımdan çıkarmak, sürekli diken üstünde olup bize saldırılarını beklemekten daha iyi olmaz mı?

En azından bu şekilde, Sylas gafil avlanmak yerine tamamen tetikte olarak koşulları kontrol edebilir.

Bir nefes alıyorum ve sonra bir nefes daha, dün gece üç fae erkeğinin arasında kıvrıldığımı, onların kurt bedenlerinin sıcak sığınağını düşünüyorum. Konuşmayı başardığımda sesim kısık ve biraz boğuk ama kararlı çıkıyor. "Beni tanımayacakları kadar kılık değiştirebileceğinden emin misin?"

Sylas, "Büyü olmadan bile artık çaldığımız o küçük hurdaya neredeyse hiç benzemiyorsun," diyor. "Seni tanımlayacak ana unsurlar omzundaki yara izleri, yaralı ayağın ve kokun olacak. İlki giysilerle kolayca kapatılabilir ve diğer ikisini maskeleyebileceğimizden şüpheye yer bırakmayacak şekilde emin olana kadar onlara ulaşmayacağız."

Bedenim yine aynı şekilde karşı çıkıyor ama kendimi başımı sallamaya zorluyorum. ". Buralarda gizlice dolaşmaya devam etmemelerini sağlamanın en iyi yolu buysa, bunu yapmalıyız."

"O zaman yarın ilk kez sahneye çıkıyorsun." Whitt ellerini çırpıyor. "Görünüşe göre çok geçmeden benim eğlencelerimden birine katılabileceksin, ufaklık."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Talia

Kaleden daha önce sadece bir kez ayrıldım, o da birkaç akşam önceydi ve o kadar aceleyle çıktım ki arkama bakmaya cesaret edemedim. Manzaranın çoğunu daha önce pencerelerden görmüştüm ama etrafımdaki temiz dış hava ve tenimi yalayan yaz esintisinin sıcaklığıyla boş zamanlarımda manzarayı seyretmek çok farklı. Ve daha önce kalenin kendisine gerçekten iyi bir şekilde bakmamıştım.

Çıplak ayaklarımı gıdıklayan yumuşak çimlerin üzerinde durduğum yerde topuklarımda üzerinde dönüyorum. Yakındaki tarlaların ötesinde, solumdaki alçak, inişli çıkışlı tepeler dışında neredeyse her yönde orman parçaları ufku karartıyor. Sağımda, pembemsi taştan kuleler uzaktaki ağaçların tepelerinden cılız kuleler halinde yükseliyor, kireç yeşili bitki örtüsüyle bezeli. Ve arkamda...

Son bir aydır yaşadığım yere iyice bakınca nefesim kesiliyor. Kalenin içinde, yapı biraz tuhaf olsa da - her duvar ve tavan zeminle aynı cilalı ahşaptan yapılmış, aydınlatma armatürleri dallara benziyor - yine de çok büyük bir ev olduğunu hayal etmek kolay. Dışarıda, şimdiye kadar gördüğüm hem en güzel hem de en yabancı binalardan biri.

Sanki birkaç devasa ağaç filizlenip tek bir varlıkta birleşmiş gibi görünüyor, sadece birinin diğerine büküldüğü kıvrımlar nerede başlayıp nerede bittiklerini gösteriyor. Dış duvarların düzleştirilmiş kabuğundan hiçbir şey filizlenmiyor, ancak ikinci katın üzerinde, dallar en iyi dantel türü gibi karmaşık bir desenle birbirine örülüyor. Narin halkalar kemerli pencerelerin etrafında, sanki eskiden ahşapta budaklar varmış gibi spiral çiziyor.

"Hearthshire'a pek benzemiyor ama biz onu daha zor şartlar altında inşa ettik," diyor Sylas yanımda, sanki manzaradan bunaldığımı değil de etkilenmediğimi düşünüyormuş gibi. Başını sürü köyüne doğru eğiyor. "Hazır mısın?"

Doğru. Buraya gelmemizin bir sebebi vardı. Gerçekten unutmadığım bir sebep, gerginlik midemi zıplatıyor. Manzarayı oyalanmak için bir bahane olarak kullanıyor olabilirdim. Omuzlarımı dikleştirdim. "Hiç olamayacağım kadar."

Büyük sürüyle tanışmak için yola çıkmak tuhaf bir şekilde okul yılının yarısında yeni bir sınıfa girmek gibi hissettiriyor. Sylas'ın beni tanıştıracığı insanların kendi dostlukları ve muhtemelen rekabetleri var, geçmişleri benim hayatta olduğumdan bile daha eskiye dayanıyor. Tüm bunlara nasıl uyum sağlayacağım?

Aslında, sınıftan milyonlarca kez daha kötü, çünkü bu "insanlar" insan bile değiller. Onlar fae, ben ise insanım ve August bana hemen hemen her fae'nin insanları kendilerinden daha aşağı bir şey olarak gördüğünü söyledi.

Sylas'ın yanında topallayarak ilerliyorum, onun hızı benimkini düşünerek yavaşlıyor, kır çiçeği kokulu havayı ciğerlerime çekiyorum ve kalbimin kaburgalarımı delip geçmemesi için dua ediyorum. Birkaç fae, kalenin yapısının çok daha küçük versiyonlarına benzeyen evlerinin etrafında hareket etmeye başlamış bile: başlarının birkaç metre üzerinde sivri bir çatı oluşturmak için bükülmüş devasa ağaç kütükleri.

Bir kadın, renk kakofonisi içinde parlak yapraklar ve meyvelerle dolu bahçeyle ilgileniyor. Birkaç adam birlikte çalışarak birkaç tahta parçasını sihirle yapılmış gibi görünen bir tür düzeneğe dönüştürürken, küçük inci grisi tavuklar ayaklarının dibindeki otları gagalıyor. Küçük bir grup, ya da kalçalarında silahlar ve aralarında bir koşum taşınan büyük bir dişi geyikle köyün ortasına doğru ilerliyor.

Efendilerini gördüklerinde tüm faaliyetler durur. Sylas'ın sürüsü işlerini bırakıp bize yaklaşıyor, sanki sadece onun varlığı onları uyarmak için bir tür sinyal gönderiyormuş gibi evlerden daha fazlası çıkıyor.

Sylas'la birlikte evlerin arasındaki yaya yollarında, daha düzensiz çimlerin kenarında duruyoruz, eli omzuma doğru yükseliyor. Bu jestin daha çok onların yararına olduğundan şüpheleniyorum - onun koruması altında olduğumu vurgulamak için mi? Bana onun gerektirdiği tüm saygıyı göstermeleri gerektiğini vurgulamak için... Ama sıkı kavrayışı tüm bu yabancıların önünde dik ve sağlam durmama yardımcı oluyor.

Ve çok kalabalıklar. Kaledeki adamların söylediklerine bakılırsa, çoğu sürüye kıyasla değil ama bana göre, neredeyse on yıldır bir seferde dörtten fazla insanla birlikte olmamışken... Bakışlarım düzgün bir sayım yapamayacak kadar gergin bir şekilde üzerlerinde geziniyor ama yaklaşık otuz kişi olduklarını tahmin ediyorum. Ve bu tam grup değil. Nöbette olan ya da Unseelie'lerle olan çatışmada savaşıyan başkaları da var.

Hepsinin tam olarak *çekici* olduğunu söyleyemem, ancak yüzlerinde ve formlarında göz alıcı, doğaüstü bir nitelik var, Sylas ve ekibinin çarpıcı özellikleri kadar başka tarafa bakmak zor. Dal gibi inceden fıçı göğüslüye kadar uzanan bir yelpazede, basit gömlekler ve pantolonlar ya da ince ama sık dokunmuş dökümlü kumaştan elbiseler giymişlerdir. Çoğu Sylas ve August'un genellikle giydiği toprak tonlarını tercih etmiş, ancak birkaçını Whitt'in eğlencelerinin müdavimleri olarak tanıdığım bazıları, onun tercihlerine daha yakın olan canlı mücevher tonlarıyla süslenmiş.

Bana açık bir merakla bakıyorlar, ama bu mantıklı. Sylas bana Kellan kadrosuna katıldığından beri insan hizmetkâr almadığını çünkü diğer adamın ölümlü varlıklara karşı yoğun bir düşmanlık beslediğini söyledi, yani bu fae'ler uzun zamandır benim gibi birini kendi bölgelerinde görmemişler. Pembe saçlı bir insan görüp görmedikleri ise tartışılır. İfadelerinde bariz bir düşmanlık ya da küçümseme sezmediğim için memnunum.

"Hepinizi iyi görmek güzel," diyor Sylas otoriter ses tonuyla. "Sizi sürümüze yeni katılan biriyle tanıştırmak istiyorum. Bu Talia. Sislerin ötesinden geldi. Kadrodan seçtiğim August onu buraya bir hizmetkâr olarak değil, bir *yoldaş* olarak getirdi ve hâlâ bizim yöntemlerimize alışmaya çalışıyor. Hepinizden bu geçişi kolaylaştırmanızı ve makul olan her türlü nezaketi göstermenizi bekliyorum."

Kalabalığın içinde başlarını sallayarak onaylıyorlar. Onlara gülümsüyorum, ağzımın hissettiğim kadar sert görünmemesini umarak. Fae'ler ne kadar nezaketi "makul" kabul edecekler?

Sylas kendi gülümsemesiyle sürüsünü tarıyor. "Mükemmel. Neden işine kısa bir süreliğine ara verip bana bugünlerde kendini nasıl bulduğunu anlatmıyorsun? Talia'yı biraz daha yakından tanımak istersen, eminim seninle tanışmaktan büyük mutluluk duyacaktır."

Hiç baskı yok. Ağırlığımı ayaklarımın üzerinde kaydırıyorum, hafif bir karıncalanma bana desteğimi ve yürüyüşümdeki herhangi bir düzensizliği seyircilerimizden gizleyen illüzyonu hatırlatıyor. Bedensel sihir August'un uzmanlık alanlarından biri olduğu için o da cazibeye katkıda bulunarak bana

Hızdan ziyade istikrar. Eğer çok fazla yalpalarsam, cazibe eski yaramı gizlemeye yetmeyecek.

Sylas bana bakıyor, muhtemelen ne kadar iyi başa çıktığımı değerlendiriyor. Sinirlerim tepeme çıksa da, ona bunun üstesinden gelebileceğimi göstermeliyim. O benim için düşmanlarımla savaşıyor; en azından müttefiklerimin arasında başımın çaresine bakabilsem iyi olur.

Çenemi biraz daha yukarı kaldırıyorum ve bize doğru gelen fae'lerle tanışmak için bir adım öne çıkıyorum. Görünüşe göre rahatlamış olan Sylas kalabalığın içine doğru ilerliyor, orada burada durup halkıyla konuşuyor.

Sürüdeki insanların çoğu onun dikkatini çekmek için etrafında toplanıyor ama birkaçı bana yaklaşıyor. Sanki beklenmedik bir şekilde tehlikeli olabilirmişim gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyorlar ama benden çok da yaşlı bir kadın tam önüme dikiliyor.

Uzun, pürüzsüz saçları öylesine soluk ama sıcak bir sarı renkte parlıyor ki, güneş ışınlarından yapıldığına inanabilirsiniz. Biraz büyükçe olan ve ona rahatsız edici bir böcek görünümü veren mavi gri gözleriyle bana bakıyor. Ama sırtışı geniş ve anladığım kadarıyla kolunu garip bir açıyla uzattığında gerçek, sanki el sıkışmanın insanların birbirlerini selamlama şekli olduğu söylenmiş ama görünmesi gerektiğini bilmek için bunu hiç yapmamış gibi.

Ben de onun elini sıkıyorum, sıcak ve sıkı kavradığını görüyorum ve biraz aptalca hissetsem de hızlıca sallıyorum. "Talia," diyor gümüşü bir sesle, sanki tadına gibi her hecenin üzerinde durarak. "Uzun bir yoldan geldin. Ben Oakmeet'in Harper'ıyım, yani tabii ki. Umarım burayı seversin."

"Şimdiye kadar gördüklerimi beğendim," diyorum, ki bu alanın dışındakileri, Kellan'ı ya da buraya izinsiz giren diğer sürülerden fae'leri saymazsak bu doğru.

Etrafında daha fazla Fae toplanmıştı. "İnsan dünyasının neresindensin?" diye soruyor iri yarı genç bir adam, sesi hırçın ama gözleri merakla parlıyor.

"Um, Amerika." Son zamanlarda orada neler olduğuna dair hiçbir spesifik soruya cevap veremezken bundan daha spesifik konuşmalı mıyım emin değilim.

Sanki bu yeterince iyiymiş gibi mırıldanıyor ve orta yaşlı bir kadın beni incelemek için onunla Harper'ın arasına giriyor. "August'umuzdan hoşlanıyorsun, değil mi?" diye soruyor sahiplenici bir tonda, sanki layık olup olmadığını değerlendiriyormuş gibi.

Neşeli, nazik tavırları ve doğuştan gelen koruyuculuğuyla August'un sürüde pek çok hayranı olması pek de şaşırtıcı değil sanırım. İlişkimiz hakkında şimdiden ne düşündüklerini düşününce yanaklarım kızarıyor ama şansına bu sadece cevabımı daha dürüst kılıyor. "Olmamak çok zor."

"Gelmek mi istedin?" Harper hevesle soruyor. "Seni nereye getireceğini biliyor muydun?"

"Biraz biliyordum ama orayı görmeden hazırlıklı olmak zor."

Kendi kendine mırıldanıyor, bakışları uzaklaşıyor. "Çok heyecan verici olmalı."

Memnun bir ünlem dikkatleri bir an için benden uzaklaştırıyor. Sylas elini salkım söğüt bir kadının alnına götürüyor, yüzü mutlulukla parlıyor.

"Sürüye yeni bir üye," diye gülüyor, öyle bariz bir keyifle ki, dudaklarıma hiç zorlamama gerek kalmadan bir gülümseme yerleşiyor. "Ne büyük bir lütuf. Onun gelişini güvenli ve neşeli bir hale getireceğiz."

Bakışlarım kadının vücudunda geziniyor ve karnındaki hafif şişliğe takılıyor. Fae'ler neredeyse ölümsüzdür, ama bunun karşılığında çocuk sahibi olmakta zorlanırlar. Bu sürünün en son ne zaman bir çocuğu oldu?

Kadın ve yanındaki, kocası olduğunu tahmin ettiğim adam - eşi mi? - kendi memnuniyet gülümsemeleriyle başlarını sallıyorlar ama aynı anda göğsümde bir şeyler sıkışıyor. Sylas'ın burada savunması gereken o kadar çok şey var ki, Aerik ya da başka bir lord saldırıya geçse kendi başlarına kolayca savaşılamayacak, ona bel bağlayan o kadar çok insan var ki. Tehlikeye attığım sadece kalenin adamları değil, aynı zamanda tüm sürü.

Benim için onların güvenliğini riske attı. Bana bir çeşit özgürlük vermek için her şeyini ortaya koydu. Bunun karşılığını ona nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum.

Aerik onlardan birine zarar verirse kendimle nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

Bu kemirici endişeler zihnimi daha fazla ele geçiremeden, yanımdaki fae kadınlardan biri eğiliyor ve saçımın bir tutamını parmağının etrafında döndürüyor. "Saçın nasıl bu renk oldu? Doğal olamaz."

"August ," diyorum hemen. "Böyle güzel görüldüğünü düşündü."

Biraz hoşnutsuz bir ses çıkarıyor. Anladığım kadarıyla, sadece insan mirasının neredeyse hiç olmadığı en gerçek kanlı fae'ler genellikle bu kadar sıra dışı renklere sahip olurlar. Sylas'ın bile sadece mor bir rengi var-

kahve-kahverengi saçlarına. Belki de haddimi aşmaya çalıştığımı düşünüyordur.

Diğer tarafımdaki şişman adam kalçamı dürtüklüyor. "Bu pantolon da ne? Alışılmadık bir malzeme."

Ondan kaçmamayı başarıyorum, ama bu çok yakın bir şey. Şimdi etrafımı ne kadar sıkıca sardıklarını görünce nabzım atıyor. "Bunlara kot deniyor. Bugünlerde Amerika'da çok popüler."

Başka fae'ler de toplantımıza burnunu sokuyor, soru üstüne soru yağdırıyor. "Meralara gittiniz mi?"

"Sonsuza kadar burada mı kalacaksınız?"

"Hiç zanaat biliyor musun?"

"Bizimle avlanacak mısınız?"

"Peki ya insan aileniz?"

Bu bombardıman altında cevap bulacak vaktim yok ve son soru kalbimi delip geçiyor. Acının şaklaması boğazımı daraltıyor. Gülümsememi ve sesimi yeniden toparlayamadan, sırim gibi bir figür kalabalığın arasından dirsek atarak yanıma geliyor.

Bana ulaşan kadın gerçekten *yaşlı* görünen gördüğüm ilk peri, yani benden birkaç bin yıl daha *yaşlı* olabilir. Dingin orman yeşili gözleri, arduvaz grisi saçlarının sık sarmallarıyla çerçevelenmiş solgun, solgun bir yüzden beni inceliyor. Benden yarım baş daha kısa ama hiç de kambur durmuyor, duruşu dik ve Sylas'tan başkasına boyun eğdiğinden şüphelendiğim kadar otoriter. Yine de ifadesinde, kaybımın acısını bir merhem gibi hafifleten bir nezaket var.

Dönüp kaşlarını çatarak diğerlerine bakıyor, onlar da zaten bir adım geri çekilmişler, kıdemine mi yoksa genel varlığına mı saygı duyuyorlar bilemiyorum. "Zavallı şeyin canını sıkmayalım," diyor hırıltılı bir sesle. "Sizler kafasına sorular yağdırmaya başlamadan önce zaten çok bunalmış olduğunu tahmin ediyorum."

"Sorun değil," diyorum, sürü üyelerinden herhangi birinin alındığımı düşünmesini istemiyorum, müdahalesi için ne kadar minnettar olsam da.

Gözlerinde bir pırıltı ve onu daha da sevmeme neden olan alaycı bir tonla bana bakıyor. "Böyle söylemen çok kibarca. Yetiştirilme tarzınızı iyi anlatıyor. Yine de..." Diğer fae'ye geri döner. "Ona biraz zaman ver. August vefasız biri değildir. Sanırım hepinizin merakını bir sel gibi değil de yavaş yavaş gidermenize yetecek kadar uzun bir süre burada kalacak."

Diğerleri, şunun bahçesini ya da bunun dokumasını görmek istersem onları aramam gerektiğine dair birkaç teklifle uzaklaşmaya başlıyor, geriye sadece bilge kadın ve kadının emirlerinin kendisi için de geçerli olabileceği hiç aklına gelmemiş gibi aşılmaz bir güven havasıyla kalan Harper kalıyor. Benim için sorun değil. İki kişiyle başa çıkmak bir düzine kişiyle başa çıkmaktan çok daha kolay.

Diğer fae'lerin duymaması umuduyla sesimi alçaltıyorum. "Teşekkür ederim."

Yeni gelen kolumu okşadı. "Hiçbir şey düşünme canım. Buradaki günlerimiz genelde aynı geçiyor, bu yüzden yeni birinin ortaya çıkmasıyla aşırı hevesli olmaları şaşırtıcı değil, ama bu bir sorgulama fırtınasına maruz kalman için bir neden değil." Kendisi de uzaklaşıyor. "Genellikle nöbetçi olarak dışarıda oluyorum ama eğer buralardaysam ve yardıma ihtiyacınız olursa Astrid'i isteyebilirsiniz."

"Teşekkür ederim," diyorum tekrar o giderken.

Harper, sanki kendisi de iyi bir izlenim bırakma konusunda endişeliymiş gibi saçlarının ipeksi dökülüşünü kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. "Bölgemizde görmek isteyebileceğiniz bir şey varsa - ne tür şeylerden hoşlandığınızı bilmiyorum

-Size etrafı gezdirmekten mutluluk duyarım. *Çok* fazla sıkıştırmadan." Utangaç sırtışı, sormak istediği en az birkaç soru daha olduğunu gösteriyor.

Alanı keşfetmek - son dokuz yılımı geçirdiğim ama çok azını gördüğüm bu dünyayı daha fazla deneyimlemek. Bu fikir moralimi yükseltiyor ama içimdeki korku bu sevincin bir kısmını söndürüyor. Kalenin ötesinde dolaşmak benim için ne kadar güvenli, özellikle de Sylas ya da kadrosu hazır olmadan, yanlış bir fae yolumuzu keserse?

"Emin değilim," diyorum tökezleyerek. Onun dostluğunu göz ardı etmek istemiyorum. Eğer bir süre burada yaşayacaksam -belki de sonsuza kadar

-Sürüyle ne kadar bütünleşirsem muhtemelen o kadar mutlu olacağım. Ve Harper içlerinde en dost canlısı olanlardan biri gibi görünüyor, ölümlülüğümden rahatsız olduğuna dair hiçbir işaret yok. "Herhangi bir plan yapmadan önce August'la konuşmalıyım. Sanırım beni aramaya geldiğinde ona haber vermeden gittiğimi görürse endişelenir."

Muhtemelen öyledir ve Harper bu bahaneden rahatsız olmuş gibi görünmüyor. "Ne zaman istersen." Duraksıyor ve yaklaşıyor, sesi sinsi bir alt tona düşüyor. "Astrid'in söylemek istediği, burada yaşamının anlatılamayacak kadar *sıkıcı* olabileceği. Ama bence sen bunu değiştirebilirsin."

Daha fazlasını söyleyecek gibi görünüyor ama Sylas'ın dönüşüyle bana bir kez daha sırtlamakla ve ormana doğru ilerlemekle yetiniyor. Fae lordu elini tekrar omzuma koyuyor, onu izliyor ve sonra bir parça eğlenceyle bana bakıyor. "Şimdiden arkadaş ediniyorsun, değil mi küçük hurda?"

Artık onun yanında, bana taktığı eski lakaptan hoşlanmama rağmen burnumu kırıştıracak kadar rahatım - ya da en azından bunu söylerken gösterdiği şefkatten. "Belki de. Arkadaş olmak ister gibi görünüyordu."

Beni kaleye doğru itiyor ve çimlerin üzerinden ana kapıya doğru yürüyoruz. Giriş odasında durdu ve yüzünü bana döndü. "Birlikte biraz zaman geçirmek hem sana hem de Harper'a iyi gelebilir. Oakmeet'te doğmuş ve bu bölgenin dışına çıkma fırsatı bulamamış az sayıdaki sürüden biri... Kendi başına yola çıkabilecekken bizimle kalacak kadar kendini adanmış biri ama huzursuz olduğunu söyleyebilirim. Sanırım bu kadar uzun süre kapalı kaldıktan sonra siz de öyle olmalısınız."

"Burada gördüğüm muameleden şikâyet edemem." Bakışlarım tekrar kapıya yöneliyor. "Ama dışarı çıkmak gerçekten güzeldi. Sence -bana bölgenizin daha fazlasını gösterebileceğini söyledi- güvenli olur mu?" Bir de ayağım meselesi var. Kılık değiştirmiş ya da değiştirmemiş, şekilsiz kemiklerim ve sürekli ağrılarıyla, uzun yürüyüşlere uygun değilim.

Sylas duraklar, düşünür. "Aerik'in en acil meselesi halledilene kadar, kalenin etrafındaki tarlalarda, tepelerin bu tarafında ya da ormanın içine doğru birkaç adımdan fazla atmadan, duyabileceğiniz bir yerde kalmanızı tercih ederim. İçimizden biri tek bir bağırıyla size çabucak ulaşabilir ve zaten bu kadar yakında kimsenin sizi taciz etmesi pek olası değil. Belki de zamanlama doğru olduğunda uygun bir ulaşım aracı ve August'un da size eşlik etmesiyle daha uzaklara bir yolculuk ayarlayabiliriz."

"Tamam," dedim. "Bu mantıklı."

Bana ve parmaklarını saçlarımin üzerinde gezdiriyor. "Sana burada sunabileceğim kadar normal bir hayat yaşamayı istiyorum Talia. Sevdiğin bir evi kaybetmenin ve güvenli bir şekilde geri dönememenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum... Bu kaybı telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Sesinin yoğunluğu içimde derin bir akor oluşturuyor. Sevdiği bir yuva, kendisi ve sürüsüne rağmen hâlâ unvanında kullandığı Hearthshire.

yıllardır orada yaşamamış. Ruh ikizi eşinin işlediği suçlar yüzünden öldürülmesinden sonra oradan sürülmüşler.

Sertçe yutkunuyorum. "Eski bölgeni hâlâ çok , değil mi?"

Omuz silkiyor ama omuzlarındaki ağırlık bu hareketin sıradan görünmesini engelliyor. "Orası gerçekten bana ait olan ilk bölgeydi ve evimizi orada kendi gücümüzle sıfırdan inşa ettik, dileyebileceğim her özelliğe sahipti. Orasının bakımsız, bakımsız kaldığını düşünmek..." Sesine bir hırıltı karışır. Başını sallayarak bunu geçiştiriyor. "Ona tekrar sahip olacağız. Ne kadar yüzyıl sürerse sürsün, onu bizim için geri kazanacağım."

Ve beni pazarlık kozu olarak kullanmamaya karar verdiğine göre bu yüzyıllar sürebilir. Yaptığı fedakârlıklar için göğsümde duygular kabarıyor, beni daha bir aydır tanıyan ve yine de bende korumaya değer bir şey gören bu güçlü ve sadık adam. Bileğini kavıyorum. "Teşekkür ederim."

Bakışlarımla tekrar buluştuğunda, ayak parmaklarımin üzerinde yükseliyorum ve öpücüğümü kabul etmek için başını eğiyor. Dudaklarının ateşli baskısı, kararından memnun olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmıyor. Topuklarımin üzerine geri düştüğümde başım dönüyor.

"Seni yeni arkadaşlarından uzun süre ayırmak istememiştim," diyor, öpücükten sonra sesi biraz daha sertleşmiş. "Çok uzağa gitme ama bu sınırlar içinde istediğin her şeyi keşfet. Burası artık bizim olduğu kadar senin de."

Kolunu sıkıyorum ve kapıya doğru adım atarak gitmesine izin veriyorum. Ama gün ışığına çıkarken, dile getirmekten korktuğum bir soru mideme oturuyor.

Aerik beni çaldıklarını öğrenirse Syllas ve halkına ne *olacak*? Kendilerine ait bu geri kalmış bölgeyi bile kaybedecekler mi?

Kanım ve onu arzulayan canavarlar yüzünden daha kaç hayat mahvolacak - çünkü onlara tek başıma karşı duramayacak kadar zayıfım?

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sylas

"İlk bakışta anlamazsın ama onda cesaret var." Astrid kuzey ormanının kenarında durduğumuz yerden azalan aya doğru bakıyor ve dikkatini bana çeviriyor. "Sanırım burada kendine gerçek bir yer edinmek istiyorsa buna ihtiyacı var. Uzun bir süre buralarda olmasını bekliyorsunuz lordum."

Bu bir soru değil. Astrid bunları sormadan anlayacak kadar uzun süredir benimle.

Sözlerimi ölçüp biçerek, "August , o da August'a çoktan düşkün oldu," diyorum. "Geri dönecek çok az şeyi var." Aerik ve kadrosu ailesini katlettikten sonra değil. Ayrıntıları paylaşmak ona çok acı veriyor ama söylediklerinden ve konu açıldığında verdiği tepkilerden o sahneyi çok canlı bir şekilde hayal edebiliyorum. Bu görüntü boğazımın bir hırıltı getiriyor.

Belki Astrid bu savunmacılığı fark etti, belki de bu sabah Talia'yı tanıştırtırkenki tavrımdan bir şey bunu ele verdi. Her iki durumda da, bana sunduğu gülümsemede saygıyla birlikte büyükanneye özgü bir eğlence de var. "Sanırım bu düşkünlük Ağustos'un ötesine uzanıyor."

Bu dürtmeyi kabul ediyorum - ne de olsa gerçek büyükanmem kadar yaşlı ve doğduğumdan beri hayatımda bir varlık. Beni Hearthshire'a ve oradan da buraya kadar takip etmek için ailemin topraklarını terk etmesini bir onur olarak görüyorum. Yine de bu onun şüphelerini doğrulamam gerektiği anlamına gelmiyor.

"Etrafında olması yeterince hoş," diyorum aynı eşit tonda. "Ama böyle yabancı bir ortamda kendinden biraz emin değil. Ben tercih ederdim

bu hayata geçişi herhangi bir travma içermiyordu." Zaten sahip olduğu muazzam miktarlardan daha fazla. "Sürünün geri kalanı onu yeterince iyi kabul etti mi? Herhangi bir mırıldanma ya da aşağılama olmadı mı?" Talia köye döndükten sonra kulaklarımı dört açtım ama omzunun üzerinde durup her etkileşimi izlemediğim için ne mırıldandığından ya da düşmanca bir bakışla ne ifade edildiğinden emin olamıyorum.

Astrid başını sallar. "Şahit olduğum bir şey değil. Beklentilerinizi açıkça belirttiniz ve o da bunları takip etmekte zorlanmadı. Brigid'in, evlerine yapılacak yeni bir duvar resmi için boyaları karıştırmayı yarım saat sürmedi ve ardından bir grup, yaklaşan hasatlarını gösterebilmek için onu bahçeden bahçeye dolaştırdı. Çalışmalarına iltifat etmekten memnun olduğu dışında hiçbir işaret vermedi."

İçimi beklediğimden daha yoğun bir rahatlama kaplıyor. Şimdiden buraya uyum sağlıyor, bağlar kuruyor - Aerik çocukluğuna hiç saldırmıyaydı sahip olacağı hayat bu değildi, ama ona sunabileceğim normale en yakın hayat bu.

Astrid'e verdiği rapor için teşekkür ederek başımı eğiyorum. "Bunu duyduğuma sevindim. Eğer herhangi bir sorun çıkarsa, hatta bir mırıltı bile-"

"Bunun farkında olduğunuzdan emin olacağım lordum. Yine de, eğer izin verirseniz, kızın sert bir iki söze karşı kendini koruyabileceğini düşündüğümü söyleyeceğim. Şüphe duyan herkes, sizin müdahale etmeniz yerine onun kendini savunduğunu görürse daha fazla onay toplayacaktır."

Haklı olduğuna şüphe yok. Yine de Talia'nın sürümden en ufak bir zulüm gördüğünü hayal etmenin tüylerimi diken diken etmesine engel olamıyorum. Kellan'ın benim arkamdan yaptığı kötülöklere katlanmak zorunda kalması yeterince kötü. Eğer eşimin akrabası olmasaydı.

Her ne kadar daha iyi bir şekilde olmasını dilesem de, artık bu konu halloldu ve sürümdeki fae'ler daha çok benim seçimim.

Astrid'e "Hizmetiniz ve bilgeliğiniz her zamanki gibi takdire şayan," diyorum.

Bir yay çiziyor ve nöbetini tutmak için akşamın derinleşen gölgelerine karışıyor. Ben kaleye geri dönüyorum. Bakışlarım ufkun üzerinde gezinirken, körelmiş gözlerim kısa bir imgeyi çağırıştırıyor: at sırtında bize doğru ilerleyen üç puslu figür, bir anlığına orada duruyor ve sonra görüntünün ortaya çıktığı aether'ın içinde kayboluyor.

Geleceğimize dair bir ipucu mu yoksa geçmişimizden bir kesit mi? İkisi de olabilir. Aerik'in suç işlediğimizden şüphelenmek için gerçek bir nedeni olduğunu gösteren hiçbir haber yokken, Whitt ona ve ekibine bir davetiye gönderdi. Gelişlerinin geriye doğru bir yankısını almış olabilirim.

Casus şefim de Copperweld'e gizlice girerek onların tepkilerini ilk elden gözetlemeye başladı, bu işi başkasına emanet edemezdi. Whitt'in bu gecenin ilerleyen saatlerinde dönüp dönmeyeceğini ya da endişelenip durumu daha fazla izlemek için kalırsa belki bir iki gün daha dönmeyeceğini bilemeyiz.

Bu nedenle, kale her zamankinden daha da sessiz. Kulaklarım bodrum katındaki spor salonundan gelen gümbürtü ve hareketlilik homurtularını duymadan önce koridor boyunca yürümem gerekiyor.

Görünüşe göre sürüye kendini sevdirmek Talia'yı fazla yormamış. Spor salonunun kapısına geldiğimde onu ve August'u minderde birbirlerinin etrafında dönerken buluyorum, alnında parlayan ter ne kadar uzun süredir antrenman yaptıklarının bir kanıtı. Küçük kardeşimin antrenman için aldığı tişört ve eşofmanların içindeki ince vücudu gergin, ayağındaki sakatlığa rağmen dengesi etkileyici derecede sağlam.

Gölgelerin içinde kenarda duruyorum ama August beklediğim gibi varlığımı fark ediyor. Titrek bir bakışla beni onaylıyor ama onun dışında öğrencisine odaklanıyor, dişleri hevesli sırtışıyla parıldıyor. Talia beni hiç fark etmemiş gibi görünüyor, konsantrasyonu tamamen rakibinde.

"Hazır mısın?" diyor.

Kız başını sallar sallamaz adam fırlıyor ve kızın beline sarılıyor. Talia eğilip yana kaçmaya çalışıyor ama adam onu yakalıyor ve ona dikkat edeceğini bildiğim halde içimde bir koruma dalgası yaratan bir güçle önüne doğru savuruyor.

Kekeleyerek ettiği küfür August'un kıkırdamasına neden oluyor. "Her zaman kaçamazsın. Bir saldırganın gitmesine nasıl izin verirsin?"

Daha önce bazı stratejilerin üzerinden geçmiş olmalılar, çünkü Talia'nın dirseğini adamın burnuna çarpması için gereken tek şey bu. August başını savurduğunda, Talia sağlam ayağını August'un dizine çarpıyor. August onu bıraktığında, sadece kısmen yapmacık olan bir *oof* sesiyle geri düşüyor ve Talia etrafta dolanıyor, minderlerin üzerinde hayvan gibi çömeliyor ama başarısından dolayı gülümsüyor.

Garip bir duygu seli göğsümü kaplıyor. Düşkünlük, evet-Astrid bu konuda yanılmıyordu. Ama bu hurda kadının, o narin ölümlü bedeninin içinde bir yerlerden çağırmayı başardığı güce hayranlık duyuyorum. Kendisinin iki katı büyüklüğündeki bir rakibe karşı bu hareketleri uygulamak onun için kolay olmasa gerek, üstelik kalıcı bir sakatlığı da var, ama kendini tüm kalbiyle antrenmana veriyor.

Isleen, bir insanın fae'lerle kavga edip dayak yemekten başka bir şey elde edebileceğini hayal etmesine gülerdi, ama Isleen başlangıçta asla bu kadar büyük bir zorluğun üstesinden gelmezdi. Merhum eşim, Kalp ruhunu korusun, herhangi bir görev için zorlaştığında hayal kırıklığıyla kıllandırdı. Şüphesiz pek çok yeteneği vardı, ancak bu *her şeyin* kolayca olmasını beklemesine ve kendi becerilerini geliştirmeye çalışmak yerine olmayan her şeyde hata bulmasına neden oldu.

Bir insanda onun bu yönünü utandıracak bir mizaçla karşılaşmayı beklemiyordum.

Sevgi ve hayranlığın içinden, artık koruyuculuk olarak adlandırılmayacak kadar pençelenmiş bir his esiyor. Hayır, bu saf sahiplenme içgüdüğü, August'u bu her zaman şaşırtıcı kadından uzaklaştırmak ve onu tek bir parmağını bile sokamayacağı bir yere götürmek için içimdeki dürtü.

Onu inciteceğinden korktuğum için değil, tam tersi. Onu kollarında tutarken gözlerinin nasıl parladığını, Talia'nın yanaklarındaki kızarıklığın sadece efordan kaynaklanmadığını yanlış anlayamazdım. Havadaki ter kokusuna bir uyarılma izi karışıyor.

Çenemi sıkarak onu sahiplenme isteğimi bastırıyorum. O benim değil. Konuyu zorlamaya çalışsaydım, o andan itibaren benimle tek bir şey bile yapmayacağından hiç şüphem yok.

Neden onun da başvuracağı bir August olmasın? Ona sadık bir aşığın göstermesi gereken tüm ilgiyi gösteremem. Beni çok fazla yöne çeken çok fazla sorumluluğum var... Onun yanında olabildiğim zamanlarda bana yakınlık göstermesine izin verecek kadar bana güvendiği için mutlu olmalıyım.

Eğer ona burada mümkün olan en iyi hayatı vermek istiyorsam, onun sevgisini paylaşmak da bunun bir parçasıdır.

Talia doğruldu ve ben de August'un bakışlarını yakalayıp ona geri çekilmesi için gözlerimi hafifçe kıpırdatıyorum. Leydimizin bir saldırıya hazırlanmak için kendisine fırsat verilmediğinde nasıl tepki verdiğini öğrenmeliyiz.

En hızlı adımlarla odaya dalıp kollarımı Talia'nın omuzlarına arkadan doluyorum. Talia'nın irkilmesinden anladığım kadarıyla, boğuşmalarının ortasında benim gelişimi hiç fark etmemiştir.

Bir çılgılık atıyor ama yere yığılmak yerine uzuvları dışarı fırlıyor, dirseği kaburgalarımına saplanıyor, topuğu onu kimin ve ne kadar nazikçe tuttuğunu anlamadan önce kaval kemiğime çarpıyor. Darbeler acıtacak kadar sert iniyor.

"Sylas!" diye soluk soluğa bağırıyor, yüzünde daha derin bir kızarıklıkla kendi içine dönüyor. "Özür dilerim, ben-"

Saçlarını okşama fırsatını kaçıramam. "İyi iş çıkardın Talia. Savunma reflekslerin şimdiden gelişmeye başladı." August'a omzunun üzerinden onaylayıcı bir gülümseme veriyorum, biraz önce hissettiğim kıskançlığı şimdi onun da yaşıyor olabileceğinin farkındayım ve bunu yatıştırmayı umuyorum. "Hem kendin hem de öğretmen için bir övgü."

August'un kolayca geri geliyor. "Çok hevesli bir öğrenci."

Onu bıraktığımda Talia'nın başı alçakgönüllülükle eğiliyor. Benden August'a bakıyor, yüz ifadesine bir parça gurur karışıyor ama açık yeşil gözlerini endişe kaplıyor. "Sizce bu dersleri gerçekten kullanmam ne kadar olası?"

August, "Zaten birkaç agresif yüzleşme yaşadınız," diyor. "Bence en kötüsünü varsaymak bizim için daha iyi ve eğer kendini bir daha asla saldırı altında bulmazsan, hepimiz bu gerçeği kutlayacağız."

Dudakları endişeli gözlerine ulaşmayan başka bir gülümsemeyle seğiriyor. "Ama beni ne kadar eğitirsen eğit, asla fae olan biriyle savaşamayacağım, değil mi?"

Keşke ona verecek daha iyi bir cevabım olsaydı. "Bu senin suçun değil. Hiçbir insanın işi kolay olmaz. Ama ağır yaralardan ya da yakalanmaktan kurtularak kendin için satın alabileceğin her fazladan saniye, sana ulaşmamız ve senin adına savaşı bitirmemiz için bize bir saniye daha kazandırıyor."

"Aslında bu fiziksel güç bile değil," diye ekliyor August. "Büyü gücümüz var. Bu olmadan dezavantajlı olmaktan kurtulamazsınız." Kabaca kıkırdıyor. "Sana savaşın *bu* kısmını öğretebilseydim..."

Talia'nın bu ifadedden sonra tereddüt etmesindeki bir şey beni alarma geçiriyor. Elleri bakıyor ve birini ağzına götürüyor, antrenman bitmiş olmasına rağmen vücudu yeniden geriliyor. Sorunun ne olduğunu sormak üzereyken başını kaldırıyor ve yüzünde kararlı bir ifade belirliyor.

"Sanırım sana söylemem gereken bir şey var. Ben ve büyü hakkında."

ALTINCI BÖLÜM

Talia

Kafesimin kapısını "bronz "un büyülu gerçek kelimesini kullanarak nasıl açtığımı ve daha sonra bir saldırganın hançerini aynı şekilde nasıl büktüğümü anlatmayı bitirdiğimde, Sylas ve August şaşkın bir sessizlik içinde bana bakıyorlar. Kollarımda gergin bir kaşıntı oluşuyor.

Fae alemine sürüklenmiş tipik bir insanın sahip olamayacağı niteliklere bu ek tuhaflığı onlara söylemekten korkuyordum. Görünürdeki büyü kullanma yeteneğim beni, tek açıklanamaz özelliğim olan laneti iyileştiren kanımdan daha da fazla hedef haline getirecek mi?

Ama bu adamlar hayatımı birden fazla kez kurtardılar - Sylas benim için *öldürdü*, hem de kendi kadrosundan birini. Konu doğrudan açıldığında bu sırrı onlardan saklamak yalan söylemeye çok yakın hissettirdi. Bu konuda onlara güvenebilmeliyim. Onlara güvendiğimi göstermek istiyorum.

Beklenmedik yeteneğimin başka bir saldırıdan kurtulmamda belirleyici bir faktör olabileceğinden bahsetmiyorum bile.

Sylas önce toparlanıyor ve dikkatle bana bakıyor. "Bu etkileri kendi başınıza ve büyü kullanarak yarattığınızdan kesinlikle emin misiniz? Aerik kafesi düzgün bir şekilde sabitleyememiş olabilir..." Sözünü kesiyor, belli ki fae kadının kılıcının nasıl şekil değiştirmiş dair makul bir açıklama düşünemiyor.

"O gün kilidi denedim," diyorum. "Doğru yapmadan önce birkaç kez denedim. Ve kelimenin işe yaradığını *hissettim*, sanki bir çeşit güç varmış gibi.

doğru söyledin."

August efendisine şaşkın bir bakış atıyor. "Hiç gerçek isimleri çağırabilen bir insan duydunuz mu - efsanelerden değil ama bizim hayatımızda?"

Sylas başını sallar. "Bir tane bile değil. Efsanelerde bile -ki bunların doğruluk payı olabilir- her zaman içinde en azından biraz fae mirası olan erkekler ve kadınlar olmuştur." Beni daha da derinlemesine incelerken kaşlarını çatıyor, yakınımı eğilip kokumu içine çekerek test ediyor. "Daha önce yaptığım tüm testlerde, senin baştan aşağı insandan başka bir şey olduğuna dair hiçbir işaret görmedim. Ama yeterince küçük bir unsur olsaydı, kanının diğer gücü dikkat dağıtıcı bir faktör olarak kullanıldığında, neredeyse algılanamaz olabilirdi."

Birazcık Fae olabilir miyim? Heyecan olduğu kadar endişe de içeren bir ürperti geçiyor içimden. Bu durumumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapar bilmiyorum. "İnsan dünyasındaki insanların atalarının bir fae olması o kadar yaygın mı?"

"Hayır. Gebe kalma ve kalıtımla ilgili sorunlarımız göz önüne alındığında, potansiyel ve gerçek çocuklara karşı özellikle dikkatliyiz. Ancak nadiren de olsa, ölümlü yaşamları boyunca fark edilmeyecek kadar zayıf bir melez olan ve bu mirası çocuklarına yaymaya devam eden birileri çıkabiliyor. Yine de bunun fiziksel belirtilerini göstermemek için kaynaktan birkaç nesil uzakta olmanız gerekir." Sylas'ın kaşları hâlâ çatık. "Bu kadar zayıf bir bağla, dışarıdan herhangi bir rehberlik olmadan kendine sadece küçük bir hile değil, tüm bir gerçek ismi öğretmeyi başarabileceğine inanmakta zorlanıyorum."

"Başka ne olabilir ki?" August sorar.

"Kim ki? Talia'nın kanının bizim lanetimiz üzerindeki etkisini de anlamıyoruz. Belki de bu iki faktör bir şekilde iç içe geçmiştir - henüz keşfedemediğimiz ortak bir özellikten kaynaklanıyordur." Sylas çenesini ovuşturur. "Mevcut durumumuzda kolayca takip edebileceğimiz nedeni araştırmak için başka bir yol bilmiyorum. Dünyamızın başka yerlerinde yardımcı olabilecek kaynaklar var ama bu Talia'nın sırlarını kardeşlerimize ifşa etme riskini doğurur."

Kendime sarılıyorum, içimde gizlenen aşılmaz gizem fikri, bu sırrı bu iki adamla bile paylaşmaktan duyduğum memnuniyeti gölgede bırakıyor. "Ama nasıl olduğundan emin olmasak bile, bu iyi bir şey, değil mi? Az önce diyordun ki, beni asla savunamayacak olmanın nedeni

Fae'lere karşı tek başıma savaşmak sihirdir. Eğer daha fazla gerçek isim veya başka büyüler öğrenebilirim..."

Sylas dalgın halinden kurtulmuş gibi görünüyor. "Emin dinamiklerle uğraşmayı sevmiyorum ama bir şey yok. Haklısın.

-Ben ve ekibim dışında herkesten gizli tutmaya devam ettiğiniz sürece bu sizin yararınıza olacaktır. Elimize büyü yapan bir insan geçirdiğimiz duyulursa, kanınızın ne gibi faydalar sağladığını bilmeleri kadar büyük bir incelemeyle karşı karşıya kalırız."

Omurgamda bir ürperti dalgalanıyor. "Tabii ki." Sır tutma konusunda bu adamların beni eğittiği her şeyden daha fazla pratik yapıyorum.

August kapıya doğru ilerliyor, her zamanki neşeli enerjisi geri geliyor. "Bize şimdiden neler yapabildiğini göstermen gerekecek, sonra oradan devam edebiliriz. Mutfakta parçalandığını görmenin büyük bir kayıp olmayacağı bazı bronz aletlerim var."

Onu takip ederken, midem düğümleniyor. Ya başaramazsam? Ya elimdeki iki kanıtla bile bir şekilde yanılıyorsam?

Önemli değil. Aslında Sylas ya da August'un böyle bir hatadan dolayı beni yargılayacağını sanmıyorum. Sadece beklentilerini yükselttiğim için onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Sylas bizimle geliyor, tavırları daha çekingen. Benden şüphe ettiği için değil, bu ifşanın yol açabileceği sonuçlarla ilgili endişeleri yüzünden. Ama zaten kanım için üzerimde büyük bir hedef tahtası vardı, bu yüzden ikinci bir tuhaflığımın beni ilkinde kullanmak isteyecek insanları savuşturmamı sağlama olasılığından gerçekten pişmanlık duyamam.

Akşam yemeğimizin kokuları -şarap soslu balık kızartması ve şaşırtıcı derecede lezzetli bir kombinasyon oluşturan karışık meyveler ve yaprak sebzelerden oluşan bir fırın- mutfakta kalıyor. August doğrudan tezgahın altındaki çekmecelere gidiyor ve hafifçe hırpalanmış bronz bir kepçe çıkarana kadar etrafı karıştırıyor. Onu iki adadan büyük olanının üzerine koyuyor ve beni yanına çağırıyor. "En iyi atışını yap."

Bununla tam olarak ne yapmam gerekiyor? Tezgâha yaklaşıp tek kaşığa bakıyorum ve onu tıpkı fae kadının hançeri gibi ortadan bükülürken hayal ediyorum. Bu kadar rastgele görünen bir eylem üzerinde kararlılık toplamak zor. Alt dudağımı kemiriyorum ve hafızama kaydetmek için çok zaman harcadığım heceleri zihinsel olarak seslendiriyorum. *Fee-doom-ace-own*.

Elimi uzatıp kaşığın sapını kafesimin mandalını kavradığım gibi kavriyorum. Soğuk metal avucumu ısıtıyor. Tüm dikkatimi ona odaklayarak gerçek ismi boğazımdan çıkarıyorum. "*Fee-doom-ace- own.*"

İki fae adam beklenti içinde gerilmiş bir halde beni izliyor, ama kaşık avucumun içinde öylece duruyor ve eskisi gibi şımarık görünüyor. Kalbim sıkışıyor. İçimdeki tüm enerjiyi toplamaya çalışıyorum ve kelimeyi tekrar ilan ediyorum. "*Fee-doom-ace- own!*"

Hiçbir şey yok. Dilimde bir karıncalanma yok, tuttuğum kapta bir değişiklik yok.

Sertçe yutkunuyorum, gözlerimin arkasında gülünç bir yanma oluşuyor.

Daha önce yaptığımı biliyorum. Binlerce deneme yapmış olmalıyım ama sonunda kafesin kilidini açmayı başardım. Ve bana saldıran kadının hançerini ilk denememde büküm.

Sinirlerim panik ve öfkeyle kabarıyordu. Sonunda kafesin kilidini açmayı başardığımda, Aerik'in kadrosundan o adam -buzlu Cole- diğer ayağımı kırmalarını ve kalelerinin etrafında sürünerek bir köle gibi odaları temizlememi önerdikten sonraydı.

"Talia," diye başlıyor Syllas, o kadar nazik ki gözyaşları tekrar tehdit ediyor, ama ne demek istediğini bitirmeden başımı sallıyorum.

"Denemeye devam edeyim. Sanırım bunu daha önce yaptığım zamanki zihniyetime geri dönmem gerekiyor. Belki de gücün bir kısmı duygularımdan geliyordu."

Sessizliğe bürünüyor, sabırsızlık göstermeden bana ihtiyacım olan boşluğu veriyor. Anılarımda fae kadının saldırısının dehşetine kadar uzanıyorum, ama bu ani bir tehdit karşısında keskin bir sarsıntıydı, burada kendimi güvende hissettiğim birkaç yerden birindeyken tekrar uyandırmak zor.

Aerik'in kontrolü altında geçirdiğim yıllar - onlar bana çok daha derinden yapıştı, dehşet ruhumu rüyalarımın sızacak kadar sardı, ailemden bahsedildiğinde bile beni kavriyor. Tutsaklığımı düşündüğümde içimi dolduran ürpertiden nefret ediyorum ama eğer bunu kullanabilirsem, benden çaldığı onca şeyden sonra bana güç verebilirse...

Kalbim daha hızlı çarpıyor, hastalıklı bir ürperti karnıma doğru yayılıyor ama düşüncelerimi esaret altında yaşadığım pis ve aç varoluşuma dönmeye zorluyorum. Bana söylenen birkaç sert sözden, parmaklıklar arasına sıkıştırılmış azıcık yiyecek ve sudan ve hayal gücümün çok geçici bir kaçış sunmasından başka bir şeyimin olmadığı sonsuz saatlere. Aerik ve ekibinin bileğimi kesmek ve kanımla dolu bir şişeyi boşaltmak için geleceği günlere,

Cole beni vücudunun altına olabildiğince acı verici bir şekilde sıkıştırırken, hepsi gülüyor ve alay ediyordu. Karşı koymaya cesaret ettiğim tek seferde ayağımda kırılan kemiklerin acısı ve çatırtısına.

Jamie'yi ormanda beni kovalaması için kışkırttığım o gece gölgelerin arasından fırlayan kurt gibi canavarlara. Dişler, kan ve gırtlaktan gelen çığlıklar.

Bacaklarım altımda titriyor. Ciğerlerim sıkıştı ama heceleri üretmeyi başarıyorum, kendimi o canavarlarla tekrar yüzleşirken hayal ediyorum, kendimi ve ailemi savunmak için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırlanıyorum. Onları şimdi kurtaramam ama belki Sylas ve sürüsünü daha fazla şiddetten kurtarabilirim.

Parmaklarım kaşığın etrafında sıkılaşıyor. "*Fee-doom-ace-own. Fee-doom- ace-own!*"

Bu ikinci sözle birlikte, dilimin üzerinde neredeyse elektriksel bir enerji titriyor. Kaşık titriyor ve daha da ileri atılıyor, yuvarlak ucu sivriliyor ve bıçaklanabilecek kadar sert bir noktaya doğru daralıyor.

August irkilerek nefesini içine çekiyor. Sylas parmaklarını elimin arkasında gezdiriyor ve kolumu zar zor anladığım bir büyüyle şekillendirdiğim derme çatma silahtan geri çekiyorum. Fae lordu kaşık haline getirilmiş çiviye eline alıp ters çeviriyor ve her açıdan inceliyor.

"Gerçekten başardın," diyor August, gözlerinde hayranlık parlıyor. Yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Onun gerçek adını söyledin ve o da cevap verdi. İşreti aldın mı?"

Sanki o kıvrımlı siyah dövmelerden biri az önce vücudumda belirmiş gibi kendime bakıyorum. "Ben görmedim. Sen bana bunların ne olduğunu söyledikten sonra kendi başıma ve aynayla görebildiğim her yeri kontrol ettim."

Sylas kaşığı indiriyor. "Büyü insanlar üzerinde fae'lerde olduğu gibi iz bırakmayabilir. Elimizde başka örnek yokken bunu bilmek imkânsız. Ve ne olursa olsun, kelimeye tam olarak hakim değilsin. Onunla tamamen uyum sağladığında, senden çok fazla şey götürmemeli."

"Eğer o bir fae olsaydı," diye araya giriyor August. "Belki büyü yapan insanlar için de durum farklıdır."

Kapı eşiğindeki ayak sesleri tüm dikkatimizi el işimden uzaklaştırıyor. Whitt eşiğin hemen üzerinde durdu, saçları rüzgârla savrulmuş ve kaşları çatılmıştı. "İnsanlar şimdi ne yapıyor?"

August kaşık mızrağını işaret eder. "Talia bronzun gerçek anlamını biliyor; onu çağırdı ve o da onun isteğini yerine getirdi. Bu eskiden bir kepçeydi."

Whitt gözlerini kırıştırıyor, her zamanki soğukkanlılığının bir kısmı bir sok titreşiminin ardında kayboluyor. "Ne? O olduğundan eminsin, değil mi?"

"İkimiz de bunu yaparken onu izledik," diye araya giriyor Sylas kararlı bir şekilde. "Bu fikre kesinlikle şüpheyi yaklaşıyordum ama gördüklerimden hiç kuşum yoktu. Yine de onun için bir mücadeleydi."

"Ama pratik yaptıkça kendini geliştirecektir." August sevinçten zıplamamak için kendini zor tutuyor gibi görünüyor. "Sana daha fazla kelime öğretmeye başlayabiliriz - sanırım en basitlerinden başlamalıyız."

Sylas, "Nispeten basit ama aynı zamanda kendini savunmak için yararlı olanlar" diyor. "bir ya da ikiden fazla olmasın. Gelişmekte olan yeteneklerini zorlamak istemeyiz."

Sihrin işe yaramasını *her* istediğimde kendimi geçmişimdeki korkunç anlara geri götürmek zorunda kalacak mıyım? İçimi bir ürperti kaplıyor ama aynı zamanda bir sevinç de var.

Bunu kanıtladım. İçimde büyülü bir şey var. Bu gücü kullanmak için ne yapmam gerekirse gereksin, düşmanlarımıza karşı kendimi savunmak için bir şansım olması buna degecektir.

Whitt bir saniye daha bana bakıyor, sonra yüzü daha tipik, umursamaz bir ifadeye bürünüyor. Boğazını temizliyor. "Konuşmamız gereken başka, daha acil bir konu var. Aerik kabul etti lordum. Kendisini ve ekibini üç gün içinde akşam yemeğinde bekleyebiliriz."

YEDİNCİ BÖLÜM

Whitt

Ralyn'in Unseelie sınırından yaptığı ziyaretlerden hiç hoşlanmam. Nadiren kutlamaya değer haberler getirirler, genellikle de tam tersi. Ama bu rapor daha da rahatsız edici olacağı benziyor, çünkü benimle ofisimin gizli dış girişinde buluşmak yerine, pencereden içeri süzülen bir yaprak gönderdi. Mesajında sadece onunla güneybatı ormanının kenarında buluşmamı istiyordu.

Kaleye yaklaşırken görülmekten korkmak için bir sebebi var mı? Karanlığa karışacağı geceye kadar bekleyebilirdi. Bunun yerine yaprağın yüzüme aceleyle vurması beni tercih ettiğimden çok daha erken yataktan kaldırdı, özellikle de dünün çoğunu Aerik'in bölgesinde gezinerek geçirdikten sonra. Kuşluk güneşi yorgun gözlerime dik dik bakıyor.

Ormana ulaştığımda burun deliklerim alevlendi. Çam ve sedirin keskin kokuları arasında, biraz daha güneydeki adamın kokusunun izini alıyorum - taze kanın metalik tınısıyla karışmış.

Nabzım hızlanıyor, tüm duyularım alarma geçiyor. Ağaçların arasındaki daha serin gölgelere doğru ilerliyorum ve Ralyn'in zayıf formu yaklaşık yirmi metre ötedeki çalılıklarda çömeldiği yerden yükseliyor.

Yükseliyor ve sonra sallanıyor. Aceleyle ileri atılıyorum ve yere yığılmadan hemen önce dirseğini yakalıyorum. Gözlerimi kısıtığım, belindeki koyu yeşil kumaşta göze çarpan koyu, nemli bir lekeyi seçebiliyorum.

"Burada ne işin var?" Başka yaraları olup olmadığını kontrol ederek, bileklerindeki ve parmak eklemlerindeki sıyrıklara, vücudundaki

Çenesinin köşesinde bir çürük, şakağında acemice kapatılmış gibi görünen pençe şeklindeki çizikler. "Şifacıların çadırlarından birinde olman gerekirdi, buralarda dolaşman değil. Ve bana baş lordların cephedeki şifacıları ortadan kaldırdığını söylemezsen iyi edersin."

Ralyn benim küçümseyici ses tonum karşısında boğuk bir kıkırdamayı başarıyor. "Bir şifacı gördüm. Görünüşe göre yeterince iyi bir iş çıkaramamış. Bu kadar çok kişi varken acele etmek- kendi kendine iyileşmesi için bir şans vermeye çalıştım, seyahat edebilecek kadar iyi olduğumu düşündüğümde geldim, ama buraya gelirken kesik tekrar açıldı. Düşündüm ki... sürünün beni bu şekilde sendeleyerek kaleye doğru giderken görmesi moral açısından iyi olmaz."

Mesajını almak için orada olduğum için şanslı. O kadar sadık ki, doğrudan yardıma gelmekten buraya, ormanda kan kaybından ölmeyi tercih ederdi. Yaralarını hangi Unseelie piçi açtıysa ona yönelik sinirli bir tıslamayla nefes alıyorum. "August'a baktırsak daha iyi olur. İnsanları iyileştirmek benden çok onun uzmanlık alanı, özellikle de savaş alanındaki şifacılar bu işi beceremediyse."

Ralyn'in zaten solgun olan yüzündeki son renk kırıntıları da uçup gidiyor. "Bu noktadan sonra yürüyebileceğimden bile emin değilim."

Daha fazla itiraz edemeden endişesini gideriyorum. "Eğer tarlalar arasında yolculuk yapabilirsem, kadro arkadaşım da burada bize katılabilir." Bir meşe ağacından -muhtemelen Ralyn'in kullandığı ağaçtan- bir yaprak koparıyorum ve niyetimi ona mırıldanıyorum. Yaprak kaleye doğru kanat çırpıyor, şüphesiz o da çok sevdiği gibi mutfakta oyalanıyor.

"Burada ne işin senin?" Ralyn oturana kadar ona yol göstererek soruyorum. "Düzenli bir rapor, iyileşmek için kendine daha fazla şans verene kadar bekleyebilirdi. Durum tersine döndü mü? Diğerlerinin daha fazla malzemeye ihtiyacı var mı?"

Ralyn yüzünü buruşturuyor. "Lanet kuzgunlar birkaç gün önce, dolunayın ertesi sabahı bizi iki kat daha sert vurdu. Vahşetten sonra hâlâ dağınık durumdaydık. Filoların hiçbirisi tam olarak hazır değildi. Filip ve Ashim'i kaybettik. Kalleşler onları paramparça etti. Diğerlerinden birkaçı benimkinden daha kötü darbeler aldı." Sesi daha da düzensizleşti. "Daha güneyden gelen takviye kuvvetler tüy beyinlileri geri püskürtmek için zamanında geldi, ama Oakmeet'ten ileriye doğru her şeyini verebilecek üç ya da dört kişiden fazla olduğumuzu sanmıyorum ve bu da kendi başımıza yeterli değil. Diğer filoların hiçbirisi arkamızı kollamayacaktır."

Çenem çalışıyor. Tabii ki hayır. Ortak düşmanlarımız bizi toptan katlederken bile sürülerin hiyerarşisindeki görünümelerini korumayı unutamazlar. Kurtçuklar bütün o uyuz piçleri yiyor.

"Dolunay sırasında değil de *sonrasında* mı saldırdılar?" Açıklığa kavuşturmak zorundayım. Eğer kokuşmuş kuzgunlar bu zayıflığı keşfettiye-

Ama Ralyn beni rahatlatacak şekilde başını sallıyor. "Gece saldıracak kadar cesur olsalardı ve bizi lanetin pençesinde bulsalardı neler olacağını düşünmek bile istemiyorum. Her zamanki büyüler ve diğerleri onları o zaman güçlü durduğumuza ikna etmiş olmalı." Duraksıyor. "Mümkün olduğunca çabuk öğrenmeniz gerektiğini düşündüm. Bu yara tekrar mühürlendiği an _"

Yine sözünü kestim. "Elinden gelenin en iyisini yapana kadar geri *dönmeyeceksin*. August seni iyileştirdikten sonra en azından birkaç gün daha kal ve dinlen. Ve bunu bir emir olarak kabul et."

Adam bu durumdan memnun görünmüyor ama bu konuda dilini tutuyor. "Bize bu kadar şiddetle saldırmaya devam ederlerse nasıl avantaj elde edebiliriz bilmiyorum. Kuzgunlar her zaman daha fazla gibi görünüyor ve çabalarını daha da artırıyorlar. Biz kendimizi zor tutarken..."

"Bunun için üzülme. Bu benim düşünmem gereken bir konu."

August pençelerini hızla vurarak kurt kılığında yanımıza geliyor. Normal formuna doğru düzeldi, yüz ifadesi çoktan endişeliydi. "Ne oldu?"

Ralyn'in durumunu gerektiği kadar az kelimeyle açıklıyorum. Genç üvey kardeşim ben daha ikinci cümleyi kuramadan onun yanında diz çökmüştü bile. Yeniden açılan yarayı görünce onaylamaz bir şekilde homurdanıyor.

İşim bittiğinde August'a, "İç organlarının karnında güvenli bir şekilde kalmasını ve çok ihtiyaç duyduğu iyileşme süreci için evine gitmesini sağla," diye talimat veriyorum ve Ralyn'e bakıyorum. "Bu gece gelip seni kontrol edeceğim."

Kaleye dönmek için tarlaları geçerken, bakışlarım sürü halkımızın ev olarak adlandırdığı ev kümesinin üzerinde kayıyor, içgüdüsel olarak kimlerin kaldığını ve Unseelie'ye karşı savaşa katılmak için ne kadar uygun olabileceklerini hesaplıyorum. Toplananların ne kadar az olduğunu görünce içim burkuluyor.

Geriye birkaç iyi savaşçımız ve nöbet tutanlar arasında bir avuç iyi savaşçımız kaldı, ancak bunlar Aerik gibi biri bölgemize saldırmaya karar verirse onu geri püskürtmeyi umacak kadar büyük bir güç değil.

Zaten kaynaklarımızın istediğimden çok daha az kullanılmasına izin verdim. Eğer daha fazlasını sınıra gönderirsem, neredeyse savunmasız kalacağız.

Ancak baş lordların gözüne tekrar girmemizi sağlayacak lanetin tedavisi olmadan, savaş alanında gözle görülür bir zafer kazanmak, onların teveccühünü tekrar kazanmak ve bu kenar mahalleden kurtulmak için en iyi şansımız. Konu Hearthshire olduğunda Sylas'ın sahip olduğu sahiplenme duygusuna sahip olmayabilirim ama Kalp'in enerjilerinin daha güçlü nabzını, onun ışığına bu kadar yakın yaşadığımız zamanlarda herhangi bir büyü eyleminin daha kolay gerçekleşmesini özlüyorum.

Ve eğer Hearthshire'ı geri alırsak, belki orada en azından bir süreliğine gerçek huzuru bulabiliriz. Onlarca yıl sonra, utanç içinde yaşarken bu sürekli bekleme düzeni sınırları yıpratmaya başlıyor.

Sylas'a o hediyeyi henüz sunamam. Unseelie ile olan çatışmada bocalamaya devam edersek asla sunamayabilirim. Ben onun kadrosunun beyniyim, entrikacıyım, bu tek şeyi ona sunabilmeliyim.

Ve şimdi bu hedefe ulaşmaktan birkaç adım daha uzaktayız. İki sürü üyesini toza kurban verdik, diğerleri de ağır yaralandı. Bu haberin ona nasıl acı vereceğini şimdiden tahmin edebiliyorum.

Bu vahim itirafı yapmadan önce, bunun yanında en azından iyimserlik için biraz daha neden olacak bir ilham kaynağı yaratmak istiyorum. Sınırdaki varlığımız için gözden geçirilmiş bir strateji. Baş lordlara kendimizi kanıtlamak için başka bir yaklaşım. Tüm notlarımda ve kayıtlarımda daha önce tam olarak bağlantı kuramadığım bilgi kırıntıları olabilir.

Kalenin içinde Sylas'ı aramak yerine ofisime gidiyorum. Bu ilhamı ortaya çıkarmak için kendime bir saat vereceğim ve sonra bunun için hiçbir şey olmayacak. Ona rapor vermeyi geciktirdiğimi fark ederse hiç memnun olmayacaktır.

Üst kattaki koridorda köşeyi dönüyorum ve insan misafirimizi ofisimin kapısının önünde dururken buluyorum. Birkaç adım ötede ama bariz bir ilgiyle bakıyor, başı eğik ve saçma pembe saçlarından birkaç dalga yanağına doğru kayıyor.

Geldiğimde Talia irkildi ve suçlu bir ifadeyle bir adım geri çekildi. Birkaç hafta önce, bunu iyi bir şey yapmadığı anlamına alabilirdim. Şimdi, ondan gördüğüm ve duyduğum her şeyle... endişesinin en olası nedeninin, sürüye resmi olarak kabul rağmen hala davetsiz misafir gibi hissetmesi olduğunu kabul etmeliyim, sanki kendisine erişim izni verilmeyen bir odanın girişine bakmaya bile hakkı yokmuş gibi.

Onu en son burada gizlice dinlerken yakaladığımda panik atak geçirmesine neden olacak kadar sert bir şekilde üzerine gittim.

Anıyla birlikte gelen suçluluk duygusu, şu anda hissedebileceğim her türlü hıncı yok ediyor. Meraklı olduğu için onu nasıl suçlayabilirim? Biz Fae'lerin ondan sakladığımız sırların çoğu onun zararına oldu. Eğer bir şey varsa, onun azmine hayran olmalıyım.

"Sylas bile bir kapıyı sadece ona bakarak açamazdı," diyorum şakacı bir tonla. "Bu beklenmedik güçlerinle çok hırslı olmaya başladın."

Ufaklık kızarıyor, ama aynı zamanda omuzlarını dikleştiriyor, artık eskisi kadar hafif yürekli alaylarımdan korkmuyor. Belki de olmamalıydı, çünkü artık onun özelliğinin sadece fae'lerin sahip olabileceğine inandığım doğaüstü yeteneklere kadar uzandığını keşfettik. Dün gece Sylas, August ve onu küçük deneylerinin ortasında yakaladığım anı göğsümde yeni bir tedirginlik yaratıyor ama bu hissi görmezden geliyorum.

Sylas bizimle kalmaya karar verdi ve durum böyleyken kendini ne kadar çok şekilde savunabilirse hepimiz için o kadar iyi olacak. Planlarımda hesaba katmadığım, onu çevreleyen başka bir açıklanamaz değişken olsa bile.

"İçeri girmeye çalışmıyordum," diyor. "Sadece bir anlığına durdum. Sadece... orada ne yaptığınızı merak ettim."

Daha önce ofiste Ralyn ile konuşurken beni duymuş. Sanırım Sylas ona ve sürüye karşı sorumluluklarımın ne olduğunu söylemedi.

Başımı koridorun diğer ucuna doğru eğiyorum. "Şanlı liderimizin bir çalışma alanı var. Neden benim de bir çalışma alanım olmasın?"

"August'un çalışma odası yok." Duraksıyor. "En azından bundan hiç bahsetmedi."

Buna sırtımdan edemiyorum. "August'un ofisinin, senin dövüş yeteneklerini şekillendirmek için dövdüğü alt kattaki spor salonu olduğunu söyleyebilirsin. Savaşmamız gerektiğinde hücum liderlik etmek için hazırlanmak fazla evrak işi gerektirmez."

"Geçen gün sürü üyelerinden biriyle... bir tür savaştan mı bahsediyordun?"

"Benim alanım darbelerden ziyade lojistik, yine de pençelerimi çıkarırım. İnanın bana, Ağustos ayı

Sylas, sürünün geri kalanının tehdit altında olması ihtimaline karşı onu burada istemeseydi, orada Unseelie ile mücadele etmekten daha memnun olurdu."

Ben kapı koluna uzanıp üzerindeki büyüü dokunuşuma göre ayarlarken, Talia ayaklarının üzerindeki ağırlığını ayarlıyor. "Neden *birileri* Unseelie'lerle savaşmak zorunda? Neden size saldırıyorlar... yoksa Seelie'ler mi onlara saldırıyor?"

"Ne çok soru var," diye takılıyorum ama gerçek şu ki, bu yer hakkında öğrenebileceği her şeyi anlama arzusu beni etkiliyor. Kendini burada kendi iradesi olmadan bulmuş, neredeyse her fırsatta kötü muamele görmüş ya da düpedüz vahşileştirilmiş ve yine de kendi başının çaresine bakacak kadar öğrenmeye kararlı. Bundan daha az azimli bir sürü fae ile tanıştım.

Soruyu serbest bırakmadan önce zihnimde evirip çeviriyorum. "İçeri gelmek ister misin?"

Gözleri hafifçe açılıyor, ama çimen yeşili irislerini cılalı yeşim taşı kadar parlak bir hale getiren hevesli bir parıltıyla. Bu, onu oldukça hoştan göz kamaştırıcıya yükseltmeye yetiyor, içimde farklı bir tür hissin yankılanmasına yetiyor: içime yerleşen bir arzu çalkantısı.

Bir an için teklifimden pişmanlık duydum ama zaten ortada. Elimden gelenin en iyisini yapmalıyım.

Kapıyı iterek ardına kadar açıyorum ve Talia'nın başka bir davet olmadan beni takip edeceğini varsayarak içeri giriyorum. Eşikten rahatça geçti. Masaları ve kitaplığı, ahşap duvarların içine yerleştirilmiş -ya da belki de daha doğru bir ifadeyle, onlardan büyütülmüş- çekmece ünitelerini ve üzerlerinde uzanan Sisler haritasını görünce bir anlık ürkekliği azalıyor.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ilk yakından incelediği sonuncusu. Ona doğru yürüyor, eli sanki düzensiz sınırlarıyla dünyamızın çizgilerini izleyecekmiş gibi yükseliyor.

Düzensiz dairenin ortasındaki güneş patlamasına benzeyen işareti gösteriyor. "Bu Sislerin Kalbi. Tüm Yaz Diyarı batı tarafında mı? Ve Unseelie doğuda yaşıyor... Orada her zaman kış mı olur?"

"Kalbe olan yakınlıklarına göre daha hafif ya da daha sert, ama evet. Bana bu şekilde sevdikleri söylendi. Ancak şu anki çatışmamız göz önüne alındığında, yanıltılmış olabilirim."

Tekrar bana bakıyor. "Yaz Diyarı'nın parçalarını çalmaya mı çalışıyorlar?"

Başımı salladım. "Söyleyebildiğimiz kadarıyla. Gerçek bir talepte bulunmadılar. Sadece sınırın kenarlarındaki bölgelere saldırmaya başladılar ve

bu toprakları ele geçirmeye çalışıyorlardı. Denedikleri ilk birkaç bölgeyi ele geçirdiler, ancak baş lordlarımız neler olup bittiğinin farkına varınca, onları geri püskürtmek için yeterli gücü topladılar. Ama o zamandan beri sürekli bir çatışma var, onlar daha fazla toprak için yarışıyor, biz de kendi topraklarımızı elimizde tutmaya çalışıyoruz."

"Bu ne zamandır devam ediyor?"

Bakışlarım masama, bir yanda deri ciltli defter yığınınına, diğer yanda eski rapor yığınlarına düşüyor. İlk saldırının tam tarihini bir yerlere not etmiş olmalıyım, ama bu son zamanlarda üzerinde çok fazla kafa yorduğum bir konu değil.

"Tam otuz yıl değil," diyorum. "Senin hayatta olduğundan daha uzun süredir. Arada bir durgunluklar oldu ama son birkaç yıldır özellikle şiddetle bastırmaya başladılar."

"Onlara nedenini *sormayı* deneyen oldu mu?"

Ona kötücül bir bakış attım. "Baş efendilerimizin Unseelie muadilleriyle bir dereceye kadar iletişime geçtiğinden eminim. Bu girişimlerin içeriği ve sonuçları bizim gibi yasaklanmış bir sürü ile paylaşılmayacaktır. Ancak iki diyar arasında sık sık gerginlikler yaşandı -bu bizim doğamızda var- ve eğer pek bir şey paylaşmaya yanaşmazlarsa şaşırmam. Pazarlık etmektense istediklerini almayı tercih ediyorlar."

"Otuz yıl savaşmak anlamına gelse bile mi?"

"Fae'ler için otuz yıl göz açıp kapayıncaya kadar geçer."

Talia insan ölümlülüğüne yapılan dolaylı gönderme karşısında yüzünü buruşturuyor ve masamın arkasında, kollarımı sandalyemin üstüne dayamış bir şekilde durduğum yerde bana dönüyor. "Ve bu sürüden insanlar dışarıda Unseelie ile savaşmaya yardım ediyor. Sylas'ın, sürünün sen buraya gelmeden önceki halinden çok daha küçük olduğunu söylediği halde *kimseyi* riske atmak isteyeceğini düşünmezdim."

"Ah, şey, iyi yerleştirilmiş küçük bir yardımla, baş lordları tekrar kazanabileceğimizi ve tüm bu 'burada sona erme' durumunu tersine çevirebileceğimizi umuyoruz. İşte burada ben devreye giriyorum." Masanın üzerindeki dağınıklığı gösteriyorum. "Ayırabileceğimiz savaşçılarla en iyi nasıl katkıda bulunabileceğimizi ve yolumuza başka belaların çıkma olasılığı göz önüne alındığında kaç tanesini makul bir şekilde ayırabileceğimizi hesaplıyorum. Bu olasılıkları değerlendirmeme yardımcı olacak bilgileri aktaran, diğer çeşitli bölgelerde konuşlanmış ya da bu bölgeleri dolaşan başka bağlantılarım da var."

Parçaları bir araya getirdikçe yüzünde beliren kavrayışı görmenin ne kadar keyifli olduğunu inkâr edemem. "Aerik'in Oakmeet hakkında nasıl konuştuğunu bu şekilde öğrendin - o bağlantılar."

Mütevazı bir omuz silkme öneriyorum. "Kendine değer veren her lord, kardeşlerinin ne yaptığını takip etmek ister. Seelie'ler arasında bile toprak ve aklımıza esen her şey için bol bol kavga ederiz."

Başımıza herhangi bir felaket getirmeden kısa bir süre odada kaldığına göre, sandalyeme gömülecek kadar rahat hissediyorum. Arkama yaslanıp ellerimi kol dayanaklarına dayıyorum ve onu bir kez daha gözden geçiriyorum. "Aerik'in ziyaretine hazır olduğunu düşünüyor musun? Onu ve ekibini tekrar görmek konusunda çekincelerin olduğunu biliyorum."

İfadelerimde kibar davranıyorum. Asıl söylemek istediğim, şüphesiz dehşete kapılmış olduğu -adını söylediğim anda duruşunu sertleştiren ve dudaklarını sıkkan bir dehşet. Bu kadın her ne kadar kendini kanıtlasa da, eski tutsaklarını hatırlatan bir şey karşısında bile paniğe kapıldığını gördüm. Onlarla kanlı canlı yüzleşmek sinirleri için hiç de kolay olmayacak.

"Onları birkaç gün içinde görmek, bir daha onların yanında olmak zorunda kalmayacağım ya da benim için gelecekleri konusunda endişelenmeyeceğim anlamına geliyorsa, üstesinden gelirim," diyor, nefes alış veriş sığlaşmasına rağmen meydan okuyan bir havayla. Sesli bir şekilde yutkunuyor ve ekliyor: "Başa çıkma konusunda daha iyiye gidiyorum. Üçünüzle dolunay vahşiliğinde kurtlar gibi yüzleştim, değil mi?"

O yaptı. Bunu beklemezdim - acımasız sisin içinden çıkıp onu üvey kardeşlerimle birlikte, kanının tadı ağızımda dururken bulduğumda daha fazla irkilemezdim. Bunun için tüm övgüyü hak ediyor.

Onu değerlendirmeye devam ederken, aklımın bir köşesinde olası bir planın kıvılcımlanıyor ve düşüncelerimin ön saflarına doğru ilerliyor. Bu fikre kapıldığım anda mükemmel olduğunu anlıyorum ama bir yanımda itiraz ediyor.

Ondan, kendini hazırladığını düşündüğümünden çok daha fazla ıstıraba katlanmasını isteyeceğim. *Bunu* nasıl hak ediyor?

Ama bu sürünün tam bir üyesi olmak istiyor ve en azından ona seçim şansı vermeliyim. Bu uzun vadede onun da yararına olacaktır. Bu benim işim ve şu anda bunu iyi bir şekilde yapabilirim, teklif ona nasıl gelirse gelsin.

"Ya onları hızlı bir geçişten daha uzun süre görmek zorunda kalsaydınız?"

I

Sor.

Talia kaşlarını çatır. "Neden? Israr edeceklerini mi düşünüyorsun?"

"Hayır, hiç de değil. Ama aramızda bir insan olduğuna dair şüpheleri ortadan kaldırmanın en iyi yolunun, seni saklamaya çalıştığımıza dair herhangi bir ipucu vermek yerine o insanı göstermemiz olduğunu düşünüyorum. Senin August'un yeni edindiği sevgilisi olman gerekiyor. Yemekte bize katılman için ısrar etmesi bu hikayeyi destekleyecektir."

Kolları yukarı kalkıyor, kendini kucaklamaktan hemen sonra duruyor. Yüzünde beliren korku, daha keskin bir suçluluk duygusuna yol açıyor. Ama kendini daha da dikleştiriyor. "Bütün yemek boyunca onlarla oturmak zorunda mıyım?"

"Evet. Aynı masada. Onlara utangaç olduğunu söyleyerek konuşmamak ve hatta onlara fazla bakmamak için bir bahane yaratabiliriz. Sen *de bizimle birlikte olursun*; seni Sylas ve August'un arasına oturturuz. Her şey boyunca ikisi de yanında olur."

Benim varlığımla rahatlayacağını düşünerek kendimi kandırmayacağım, her ne kadar dişlerim hem rahatlamayacağı hem de kardeşlerimden bu kadar çok güvence alacağı gerçeğiyle diş etlerimde kaşınsa da.

Bu benim rolüm değil. Neden olsun ki? Benim olmayan şeylerden uzak durabilirim.

Talia alt dudağını kaşıyor, bu da dikkatimi gül pembesi ağzına çekiyor. Kendini toparlıyor gibi görünüyor. "Pekâlâ. Panikle başa çıkma alıştırması yapacağım - sanırım hazır olacağım. Sadece Ağustos'a odaklanacağım. Ve eğer her şeye rağmen üstesinden gelemeyeceğimi hissedersen, orijinal plana sadık kalırız?"

"Kesinlikle." Ve kesinlikle bu nazik ruhtan ne kadar çok şey istediğimin bilgisiyle kalbimin etrafını saran bir ağrı yok.

"Tamam. Tamam." Nefes nefese kaldı ve bana gergin bir gülümseme verdi. "Özür dilerim, işinize devam etmenize izin vermeliydim. Seni sorularla rahatsız etmek istememiştim."

"Ne zaman porsuk," diyorum rahatça, kendime rağmen teklifimi hemen kabul edeceğini yarı umarak. Onunla yapacağım herhangi bir konuşma, Sylas'la yapmam gerekenden çok daha keyifli görünüyor.

Ama akar kayıp gidiyor ve beni ofiste, kendime karşı dürüst olursam, lorduma sunabileceğim parlak çözümler getirmeyeceğini zaten bildiğim tüm karalamalar ve raporlarla baş başa bırakıyor. Birkaç dakika daha oturup masamın üzerindeki yığınlara bakıyorum ve sonra kendimi

Onu aramak için iç çekerek sandalyemden kalktım. Kaçınılmaz olanı daha fazla ertelemenin bir anlamı yoktu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Talia

Bodrum katındaki spor salonu karanlıkta daha büyük görünüyor, sanki gölgelerin kalınlaşmasıyla duvarlar geriye çekilmiş gibi. Ayaklarımın altındaki yüzeyi süngerimsi yosun minderine çömeliyorum ve bakışlarımı, yüzümden sadece birkaç santim uzakta olmasına rağmen bir siluetten biraz daha fazlası olan elime sabitliyorum.

"*Sole-un-straw*," diye mırıldanıyorum parmaklarımla, sesime bir tür güç katmaya çalışarak. "*Sole-un-straw*."

Arkamda, August kıyafetlerinin hışırtısıyla ağırlığını değiştiriyor. "Son heceye biraz daha vurgu yap."

Tekrar deniyorum. "*Sole-un-STRAW*!"

Hiçbir şey kıvılcım çıkarmıyor. August'un bir sonraki konuşmasındaki ses tonuna bakılırsa yutkunarak eğleniyor. "O kadar da kesin değil."

Ona doğru yüzümü buruşturuyorum ve düzensiz bir şekilde nefes veriyorum. Bronze'u doğru öğrenmem yıllarımı aldı. Belki de daha fazla gerçek isimde ustalaşmaya çalışmanın bir anlamı yoktur. Bunu öğrendiğimde, tüm savaşlarımız zaferle ya da başarısızlıkla sonuçlanmış olabilir.

Ama öğreneceğimi söyledim -öğrenmek *istiyorum*- bu yüzden doğru düzgün bir vermeliyim. Aerik ve ekibiyle tekrar yüzleşmek zorunda kalmadan önce kendimi biraz daha güçlü hissetmemi sağlayacak her şey iyi bir şeydir.

En azından bu sefer tek başıma gitmek yerine bir öğretmenim var.

"*Sole-un-straw*," diyorum, sonuna biraz daha kuvvet ekleyerek. Elimin etrafındaki hava karanlık kalıyor.

August yaklaşıyor ve parmaklarını saçlarımla üzerinde gezdiriyor. "Bu bana oldukça mükemmel geldi. Oraya varacaksın. Kendini kullanmayı denedin mi?"

Daha önce ihtiyaç duyduğunuz gibi duygular?"

Aerik'in kalesini, kafesi düşünüyorum ama içimi titreten sıkıntı niyetime pek uymuyor. Işık üretmeye çalışıyorum ve o korkunç oda, o ve ekibi beni ziyaret ettiğinde her zaman zaten aydınlıktı. Olsa olsa, o zamanlarda onların küçümseyen bakışlarından kaçmak için daha fazla karanlık isterdim.

Zaten aydınlık olan bir yeri hayal ederken nasıl biraz ışık yaratabilirim?

Yüz ifadem yumuşayarak kaşlarımı çatıyor ama yine de deniyorum. Tam bir alev çağırabilseydim, Aerik'in ya da Cole'un yüzüne doğru fırlatabilseydim...

Bu fikir biraz memnuniyet uyandırıyor ama sonraki birkaç ezberimde hiçbir kıvılcım çıkmıyor. İç çekerek kıcımın üzerine oturuyorum ve ellerimi minderin üzerine koyuyorum. "Bunun kolay büyülerden biri olduğunu söylememiş miydin?"

August'un görmekten çok hissettiğim bir hareketiyle, normalde odayı aydınlatan küreler yanıp sönüyor. "Çoğu Fae çocuğunun ilk öğrendiği şeylerden biridir," diyor. "Ama yine de ustalaşmaları genellikle haftalar hatta aylar alır."

"Çocukken."

"*Fae* olduklarında ve bu onlara doğal geldiğinde. Herhangi bir sihir yapabilmenin neredeyse bir mucize olduğunu unutma." Elini benimkinin üzerine koyarak yanıma çömeldi. "Oraya birkaç günde varamazsın, hiçbirimiz senden bunu beklemiyoruz."

Ama bunu toparlamam ne kadar uzun sürerse, hepimiz tek vuruşluk bir mucize olup olmadığının belirsizliğiyle daha fazla zaman geçireceğiz. İhtiyacım olan gücü kalın yosun tabakasından çıkarabilecekmişim gibi parmak uçlarımı paspasa bastırıyorum.

"Artık buna bir ara vermeliyiz," diyor August. "Hayal kırıklığına uğramak sadece hedefinize bağlanmanızı zorlaştırır. Bu hayal kırıklığının bir kısmını biraz daha fiziksel antrenmanla gidermeye ne dersiniz?"

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Zaten yapmayı tercih ettiğin şey bu, değil mi?"

Sırtışı utangaç. "Hey, göğüs göğüse dövüşün benim uzmanlık alanım olduğunu hiçbir zaman inkâr etmedim. Eğer Syllas ya da Whitt ile büyü konusunda pratik yapmanın daha iyi olacağını düşünüyorsan-"

"Hayır," diyorum hemen. "Bunu öğretmekte de iyisin." Kollarına ve boynuna kazınmış dövmeler ve kıyafetlerinin altında daha fazlası, her ne kadar başvurduğu çözüm olmasa da büyüde epey ustalaştığını . En son

İstediğim şey Sylas'ın omuzlarına başka bir sorumluluk yüklemek ve Whitt...

O ne yapacağı belli olmayan adam bana ders vermeyi kabul eder miydi? Sylas emrederse belki, ama isteksiz bir öğretmene sahip olmak, özellikle de iğneleyici sözleriyle tanınan birine sahip olmak kulağa pek eğlenceli gelmiyor.

Kendimi ayağa kaldırıp kollarımı ve omuzlarımı gererek antrenmana hazırlanıyorum. Bakışlarım uzak duvara gidiyor, dışarıdaki manzarayı, köyün evlerini hayal ediyorum. "Sen onları eğitirken ben ne zaman sürünün geri kalanına katılmaya başlayabilirim sence? Gerçek dövüş teknikleri için bana ayrı dersler vermek zorunda kalmayarak zaman ."

"Seninle geçirilen zaman asla boşa gitmez, tatlım," diyor August, sırtışı daha da arsızlaşarak. Saçımın bir tutamını çekiştiriyor, altın rengi gözleri o kadar hevesli ki göğsümde baş döndürücü bir çarpıntı oluyor. "Tabii bu kadar çok ilgimi çekmekten sıkılmadıysan."

"Hayır, hiç de değil." Kelimeler o kadar hızlı dökülüyor ki yanaklarımda bir kızarıklık oluşuyor ama August'un coşkum karşısında gülümsemesi utancımı hafifletiyor. "Ama eğer sürünün gerçek bir parçası olacaksam - eğer bana alışacaklarsa ve insan olmama rağmen beni kabul edeceklerse... Bu konuda benim de çalıştığımı görmelerinin onlar için iyi olabileceğini düşündüm."

"Görecekler," diye söz veriyor August. "Ben sadece sizinle eğitime hazır olduklarından emin olmak istiyorum. Hiçbirinin yakın zamanda insanlarla çalışma deneyimi yok... Sizin farklılıklarınıza uyum sağlayacak kadar ne yaptıklarını iyi bilmeleri gerekiyor."

"Zayıflıklarımı kastediyorsun." Bunu kesin bir dille söylüyorum - Fae'lerin doğal olarak daha güçlü olduklarını biliyorum. Onların da sanki kendilerinden biriymişim gibi üzerime gelmelerini istemiyorum. Yine de sanırım nihai amaç bu: zayıf insan bedenime rağmen doğaüstü varlıkları savuşturmak.

August yüzünü buruşturur. "Bir ya da iki avantajınız olduğu ortaya çıkabilir. Bu konuda dikkatli olmak istiyorum; hepsi bu."

"Buna minnettarım," diyorum dürüstçe. Ama yine de Aerik ziyareti sırasında bize sırt çevirirse bir şansım olduğunu bilmek beni daha iyi hissettiriyor. Elbette, sadece August'la bile bu amaca yönelik pek çok iş yapabilirim.

Boynumu döndürüyorum ve ellerimi bana gösterdiği şekilde kaldırıyorum, rakibimin hamlesine bağlı olarak bir vuruşu engellemeye ya da bir vuruş yapmaya hazırım. "Ne ile başlamalıyız?"

August başını eğerek düşünüyor. "Yumruk ya da tekme atacak yeriniz olduğunda uygulayabileceğiniz stratejilerin çoğunun üzerinden geçtik. Neden bugün boğuşma konusunu ele almıyoruz?"

"Boğuşma mı?"

Sırtışı geri döndü. Ben tepki vermeye fırsat bulamadan üzerime atladı. Hızlı bir hareketle ayaklarımı yerden kesiyor ve beni yere yapıştırıyor, kollarını mindere çok sert çarpmamam için bana dayıyor. O kadar nazik davranıyor ki, içimdeki en ufak panik titreşimi bile onun sevgi dolu gözlerine bir bakışla sönüyor.

"Kurt gibi yerde debelendiğinizde," diyor, sıcak nefesi yüzümü gıdıklayacak kadar yakın. "Denge konusunda endişelenmene gerek yok, yani yaralı ayağın seni tutmayacak, ama manevra yapmak için çok daha az yerin var. En azından kurtulma şansın olacak kadar uzun süre beni nasıl geri çekebileceğini düşünüyorsun?"

Gerçek bir saldırgan bu kadar kibar davranmazdı, vücudu benimkinden saygılı bir mesafede dururdu. Bunu önceki deneyimlerimden biliyorum. Yere düşersem daha olası senaryoları düşünüyorum.

"Gözlerine pençe mi atayım?" Ben önerdim. Bu, dik dururken yakalanmak için daha önce üzerinde çalıştığımız bir teknikti ama böyle bir durumda saldırganımın yüzüne ulaşmak daha da kolay olabilirdi. "Ve eğer başarabilirsem kasıklarına bir diz."

August güler. "Tam hassas noktalar için. Güzel. Şaşırtıcı derecede etkili bir başka seçenek: Biri yüzünüze saldırırsa, parmaklarını tutun ve olabildiğince sert çevirin. Bu eklemlerin yerinden çıkması kolaydır ve saldırganın çok acı çekmesine neden olurken sizi yakalamasını da zorlaştırır. Gözlerine tam olarak ulaşamıyorsanız, burnuna bir yumruk da çok dikkat dağıtıcı olabilir. Hareketler hakkında fikir edinmek için tüm bunları deneyin."

Kıvrık parmaklarımı gözlerinin yakınında gezdiriyorum, parmak eklemlerimi burnuna doğrultuyorum ve *dizimi* kaldırıyorum - bu darbeyi gerçekten çok dikkat ediyorum. August saçıma sahte bir hamle yaptığında işaret parmağını yakalayıp yana doğru hafifçe sarsıyorum ve bir şeyleri gerçekten kırmak için bu hamleye daha ne kadar güç vermem gerektiğini değerlendiriyorum.

Ben burada böyle yatarken onun tepemde belirmesi aklıma rahatsız edici bir olasılığı getiriyor. "Ya saldırganım bir kurt olarak üzerime atlarsa?"

August duraksıyor, yüz ifadesinde bu fikirden duyduğu rahatsızlığın izleri görülüyor. "Sadece seni yakalamak ya da zapt etmek isteyen birinin, kendisiyle boy ölçüşemeyecek bir insana karşı bu taktiği kullanması pek olası değil. Kurt formundayken kendimizi kontrol edebiliriz elbette, ama bir ısırığı ya da pençe darbesini kontrol altına almak bir yumruk atmaktan daha zordur ve bir kurt sizi alıp götüremez... Eğer bir fae size bu şekilde yaklaşırsa, muhtemelen sizi öldürmeyi hedefliyordur."

Boğazım düğümleniyor. "Bildiğim iyi oldu. Yapmadıklarından nasıl emin olacağım?"

"Gözler ve burun hala savunmasız bölgeler olacaktır. Ve eğer sağlam bir vuruş yapabilirsen boğaz." Çenesini ovuşturarak dizlerinin üzerine çöküyor. "Yanında taşıman için sana küçük bir hançer de alacağız, onunla vurabileceğin en iyi noktaları sana öğreteceğim."

Tereddütlerinden ne söylemediğini anlayabiliyorum. Bana ne öğretirse öğretsin, bir fae tam kurt modunda üzerime gelirse, olağanüstü şanslı olmadığım sürece bir saldırıdan kurtulabileceğime inanmıyor. Ama o zaman, bu gerçekten şaşırtıcı mı? Bırakın karmaşık strateji yeteneğine sahip bir fae'yi, beni vahşileştirmeye kararlı normal bir kurdu bile savuşturabileceğimden emin değilim.

"Tamam," diyorum içimdeki ürpertiye bastırarak. Şu anda bunun üzerinde durmaya gerek yok. "Şimdilik insan şeklindeki saldırgan taktiklerine odaklanalım."

Duruşu gevşer. "Hazırlan o zaman."

August bana birkaç saniye verdikten sonra üzerime atılıyor. Yüzüne indirdiğim ilk yumruğu elini ön koluma vurarak savuşturuyor ama ben yumruğumu burnunun hemen altına indirmeyi başarıyorum. Başını sallayarak geri çekildi. "Bu iyi bir başlangıç. Bakalım ilk vuruşu yapmayı başarabilecek misin?"

Bu senaryoyu, hareketlerini gözlerine doğru düzgün bir atış yapabilecek kadar iyi tahmin edene kadar birkaç kez daha oynuyoruz. Daha sonra, o benimle mücadele ederken kendimi savunmaya başlamam gereken daha yoğun kurulumlar deniyoruz.

Yirminci ya da daha fazla çalışmadan sonra ter derimi kaplıyor ve nefesim kesiliyor. Ellerimi ve dizlerimi çalıştığımız şekilde savurduktan sonra, nefes nefese kalarak mindere gömülüyorum.

August kıkırdar. "Harika gidiyorsun. Devam et ve biraz nefes al."

Yanağımı okşamak için eğiliyor. Bu şefkatli jest vücudumun daha büyük bir kısmını uyandırıyor. Egzersizin coşkusu daha baş döndürücü bir heyecana dönüşüyor, arzu karnımda karıncalanıyor. Bulunduğum yerin aşağısında

Bacağının benimkinin arasında durduğunu, kolunun göğsümün yanında durduğunu, bileğinin göğsümün yan tarafını okşadığını aniden iki kat daha fazla fark ettim.

August sert bir sesle nefes alıyor ve daha o konuşmadan tepkimi anladığını söyleyebiliyorum. "Talia," diye mırıldanıyor ve sonra sanki bir mıknaatı tarafından çekiliyormuş gibi başını eğip dudaklarını boynumun kenarına bastırıyor.

Nefesim kesiliyor, keskin bir sıcaklık dalgası içime hücum ediyor. Özlem, göğüs kafesimden bacaklarımın arasındaki o alev alev yanan noktaya kadar gövdeyi sarıyor. August'un dili çenemin kıvrımındaki ter yalamak için dışarı fırlıyor ve ağzımdan hevesli bir inilti dökülüyor.

Bu adamla yapmak istediğim, vücudunun benimkine karşı nasıl hissettirebileceğini keşfetmek istediğim o kadar çok şey var ki, neyi arzuladığımı tam olarak anlamadan önce bile. Şimdi daha iyi bir fikrim var. Onun da aynı özlemi duyduğuna dair açık işaretler beni daha da heyecanlandırıyor.

Ellerim kendiliğinden kalkıp onun sık kesilmiş saçlarını kavlıyor. August memnun bir gümbürtü çıkarıyor. Öpücüklerini çenem boyunca gezdirerek tenimde baş dönmesi yaratan ısırlıklar atıyor. Kalçalarım içgüdüsel olarak ona doğru kalkıyor, en hassas yerim kalçasını sıyrıyor ve hazzın parıltısı karşısında nefesimi tutamıyorum.

Bir iniltiyle August'un ağzı benimkine çarpıyor. Onun içinde eriyorum, misk kokusunda kayboluyorum, beni kalenin üzerindeki parlak gökyüzüne kadar taşıyabilecekmiş gibi hissettiren tutku dalgasında yüzüyorum. Nefeslerimiz birbirine karışıyor, sıcak ve ihtiyaçtan titriyor ve o anda tek istediğim kendimi tamamen ona teslim etmek, onun ya da Sylas'ın asla tam olarak cevap veremediği bedensel bağlanma arzusunu nihayet tatmin etmek.

Bizi burada ve şimdi durduracak hiçbir şey yok, değil mi? August'un ilgilenmesi gereken sorumluluklar yok, yanma riski olan kahvaltı ya da olası kesintiler yok, arzusunun peşinden giderek bir şekilde efendisine ihanet ettiği endişesi yok.

Göğsümde bir parça gerginlik titreşiyor. Ya acırsa? Ya onu daha önce birlikte olduğu kadınlar gibi, ne yaptıklarını en azından benden biraz daha iyi bilen kadınlar gibi memnun edemezsem?

Sonra August ağırlığını kollarına vererek bir elini göğsümde gezdiriyor ve taze bir baş dönmesi dalgası, beni daha da derinden öperken boğazından çıkan sahiplenici hırıltı endişelerimi süpürüyor. Tam olarak bir erkek olmayan bu adam, bana zarar gelmesine izin vermeyecek.

O baştayken değil, o bana gelirken... Ve benim sunacaklarımdan zevk almaktan başka bir şey göstermiyor.

August tişörtümü çekiyor, böylece beni ten tene okşayabiliyor, parmak uçları göğsümün ucunda dolaşıyor. Meme ucumun üzerinde geziniyor ve ben serbest kalmak için inleyene kadar daha sert bir tepe noktasına masaj yapıyorlar.

Bedenim onun altında kıpırdanıyor, nasıl hareket edeceğimden tam olarak emin değilim. Bir an için göğsümdeki alaycı keşfine ara verip elini vücudumun yanlarından kalçalarıma doğru gezdiriyor ve göbeğimi kalçasına daha sıkı bastırıyor. Cinsel organım bacağını itiyor ve bir mutluluk seli başlatıyor. Parmaklarım sırtından aşağı inerek oradaki esneyen kaslara tutunuyor.

August ağzımdan çekildiğinde, neredeyse protesto için haykıracaktım, ama bir saniye sonra dudakları çakıllı meme ucumun etrafında kapandı. Benden çok farklı bir çığlık kaçıyor. Sırtım yukarı doğru kalkıyor ve dilinin bir turuyla beni gerilmiş bir kiriş gibi titreterek daha sert emiyor. İstiyorum, *istiyorum, istiyorum-o* kadar çok istiyorum ki neredeyse korkutucu.

Elim gömleğinin altından yukarı kayıyor, sırtının kavurucu düzlemlerinde geziniyor. August başını aşağı indiriyor, dilini göğsümün ortasından karnıma doğru kaydırıyor ve göbek deliğimin hemen üzerinde duruyor. Tüm vücudu üzerimde durduğu yerde hareketsiz kalıyor.

Sesi gergin çıkıyor. "Yapamayız, bunu yapamayız."

Üzerime bir kova buzlu su dökmüş de olabilir. Sırtım mindere yapıştı.

"Neden?" Soruyorum, soru bu erkekler arasında işimin bittiğini düşündüğüm ürkek fısıltıyla çıkıyor. Bende bir sorun mu var - aslında biriyle bu kadar yakın olmak istemediğini mi fark etti?

Endişelerim daha zihnimde şekillenmeyi tamamlamadan August başını kaldırıp bakışlarıyla buluşuyor, yüz ifadesi gergin ama altın rengi gözlerindeki sıcaklık şüphe götürmez. "Bu senin yaptığın bir şey değil, Talia. Yürekten söylüyorum, seni her şekilde elde etmek istiyorum. Ama şu anda doğurgan olduğunu söyleyebilirim -kokunda bir fark var-. Solmuş bir fae ve bir insan arasında bile çocuklar kolay kolay olmaz, ama hala bir şans var. Bunu riske atmak istemiyorum."

Soğukluk azalıyor ve onu çekistirecek kadar rahatlıyorum, böylece vücudumun yanında tekrar gevşiyor. Hamile kalma düşüncesi -*August'un* çocuğuyla- midemde garip, titrek bir his yaratıyor. Küçük bir heyecan var ama daha çok annelik fikrine bile ne kadar hazırlıksız olduğumun farkındalığı.

"Yani Fae'lerin sihirli bir tür doğum kontrolü yok mu?" Aklıma parlayan bir prezervatifin gülünç görüntüsü geliyor - sağlık dersinde bir muzun üzerinde kullanılandan başka normal bir prezervatif görmedim.

"Hayır. Bunu düşünmek bizim için o kadar zor ki, eylemden zevk alırken bunu engellemeye çalışmak temelde kutsala saygısızlık olarak görülüyor. Kalbe karşı gelmek."

Tamam o zaman. Bana çocuklarla ilgili düşüncelerimi sormadığı gerçeğiyle birlikte reddini yeniden değerlendiriyorum ve "Hiç çocuk istemiyor musun?" diye sormadan edemiyorum.

August şakağıma, arzumu yeniden uyandıran bir şefkatle bir öpücük konduruyor. "Bir gün, eminim. Ama olmaz - bu seni tamamen buraya bağlar. Bana ve sürünün geri kalanına. Az önce sana kaderin üzerinde küçük bir seçim hakkı verdik; bunu senden çalmayacağım."

Özleminden çok daha fazlası olan bir duygu o kadar hızlı yükseliyor ki nefesimi kesiyor. Tüm göğsüm onunla ağrıyana kadar kalbimin etrafında dolanıyor.

Bu adamı çok önemsiyorum. Ona çok hayranım. Kontrol edemeyeceği bir şekilde ona bağlanmış olabilirim. Sanırım aşk böyle bir şey olmalı.

Düşündükçe nabzım hıçkırıyor. Burada kalmak tüm hayatımı tehlikeye atsa bile August'u şimdi terk etmeye razı olur muydum? Onun yanında yüzleşeceğim şey diğerinden çok daha fazla eziyet olacak olsa bile mi? Gerçekten emin değilim. Önemli bir kısmım ondan bir gün bile ayrı kalma fikrinden şimdiden çekiniyor.

Tüm bu duygularla ne yapacağımı bilmiyorum. yüksek sesle söylemek, daha da gerçek kılmak beni daha da tedirgin ediyor. Bu yüzden acımı bastırıyorum ve parmaklarımı koyu kumral saçlarının üzerinde gezdiriyorum. Kararına karşı çıkmamış olmama rağmen hâlâ tedirgin görünüyor.

"Bazı insanlar sonunda kalmak, çocuk sahibi olmak ve-" Fae'lerin insanları resmi olarak eş olarak kabul edip etmediklerini bilmediğimi fark ederek tereddüt ediyorum. August'un annesinin babasıyla bir ilişkisi olduğu açık, ancak bu baba aynı zamanda Sylas'ın ve Whitt'in, başka iki kadından olan babası. Sadece Sylas ruh ikizi eşinin çocuğuydu.

"Bu genellikle bir seçim değildir." August sırt üstü yatıyor, omuzlarımız birbirine değiyor. "Eğer istiyorlarsa, bunun nedeni

Büyü onları buna ikna etti ya da onları tutan fae'ler ikna olup olmadıklarını kontrol etme zahmetine katlanmadılar. Senin için istediğim kader bu değil."

Bu yüzden benimle ilişkiye girmekte tereddüt etti. Haftalar önce bana, fae aşığı olan insanlar için işlerin genellikle ne kadar kötü sonuçlandığını gördüğünü söylemişti. Sesindeki coşku, aklımdan çıkaramadığım bir şüphe uyandırıyor - bu kaleye geldiğim andan itibaren beni bu kadar şiddetle savunmasını açıklayabilecek aklıma gelen en iyi sebep.

"Annen için de böyle miydi?"

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, bir şekilde haddimi aştığımdan, gereğinden fazla burnumu soktuğumdan endişelenmeye başlıyorum. "Özür dilerim," diyorum. "I-"

August elimi tutuyor ve yanağına yaklaştırıyor. "Hayır, özür dileme. Bu güzel bir soru. Sadece cevap vermenin en iyi yoluna karar veriyorum. Bu daha önce konuştuğum bir şey değil. Sylas bile tüm detayları bilmiyor."

Kalbimin etrafındaki acı, onun sesine çoktan karışmış olan ıstırapla keskinleşiyor. "Bu konuda benimle konuşmak zorunda da değilsin."

"Belki de yapmalıyım, böylece anlayabilirsin. Bunu durdurmadığım için çok utanıyorum..."

Gözlerini kapatıyor ve sonra tekrar açıp tavana bakıyor. "Çocukluktan çıkmış sayılabilecek kadar büyümemişken, annem ev işleriyle ilgili bir yorum ya da küçük bir hata yaptı - kimse bana bunun ne olduğunu söyleme zahmetine girmede, o kadar önemsizdi ki. Ama babam özellikle karanlık bir ruh halindeydi ve annemin sarayda dolaşmasından bıktığına karar verdi. Üç savaşçısıyla birlikte içeri daldığında ben de onunlaydım. Onlar kurda dönüşüp onu parçalara ayırırken oturup izlememi emretti."

Midem bulanıyor. August'un eli benimkinin etrafında sıkıca kenetlendi ve ben de içimdeki tüm sempatiyle onu geri sıktım. "Bu korkunç bir şey. Neden bu kadar zalim olsun ki, hem de sadece ona değil, sana da?"

August omuzlarını silkiyor, omuzları da çenesi kadar sert. "İnsan personele eziyet etmek için elinden geleni ardına koymazdı ama onların hayatlarını da bir farenin hayatından daha anlamlı görmezdi. Ona karşı hiçbir zaman gerçek bir sevgi beslemedi. Artık eşi olmadığına cinsel dürtülerini tatmin etmek için uygun bir araçtı ve sonra da şiddet dürtülerini harekete geçirmesi için uygun bir araç oldu.

"Bana gelince, bunun beni sertleştireceğini düşündü. Her hayatın, ama özellikle ölümlü hayatların ne kadar harcanabilir olduğunu anlamam gerekiyormuş.

olmak. Yönetmek için en iyi yolun, tüm tebaanızın her an, en ufak bir yanlış adım attıklarında onları göndermekte tereddüt etmeyeceğinizi bilmeleri olduğuna inanıyordu."

Ürperdim. "Bu korkunç."

"Ve ben orada öylece oturdum..."

"Dördüne karşı sadece bir çocuk olsaydın, bunu durduramazdın."

"Bilmiyorum. Ona ilk saldırdıklarında ayağa fırladım ve babam sandalyeye beni yerinde tutması için büyü yaptı. Ama belki daha çok çabalasaydım o büyüü bozabilirdim, *bir şeyler* yapabilirdim..." Sesi o kadar düzensizleşti ki duymak acı veriyor. "Ondan, ona karşı gelmekten, öfkesini çok fazla kışkırtırsam *bana* ne yapacağından korkuyordum."

Elini bırakıp kolumu göğsüne doladım ve başımı omzuna yasladım. "Bu bana tamamen anlaşılabilir geliyor. Emirleri veren oydu; ondan başka kimseyi suçlayamazsın."

August aynı derecede düzensiz bir nefes veriyor. "Bana çoğu zaman iyi davrandı, biliyorsun. Gerçek oğlu olmasam bile. İyi öğretmenler tuttu ve ailenin gerçek bir parçasıymışım gibi resmi yemeklerde onunla oturmamı sağladı - bazen iyi ruh hallerinde gelip beni ava davet eder ya da eğitimimde bana bizzat koçluk ederdi. Eğer her zaman aynı derecede korkunç olsaydı, geriye dönüp baktığımda ondan nefret etmek daha kolay olurdu. Bazen öfkemi dizginlemekte bu kadar zorlandığımı düşünüyorum çünkü onun yönetimi altında yaşadığım süre boyunca öfkemi ona yöneltmemek için tüm özdenetimimi kullandım."

"Öfkeni sadece hak ettiğinde ortaya çıktığını gördüm." Gözlerinin içine bakabilmek için kendimi dirseğimin üzerinde yukarı itiyorum. Birkaç dakika önce hissettiğimi sandığım sevgi, itirafıyla bir şekilde daha da büyüdü. "Ve bana asla onun annene davrandığı gibi *davranmayacağını* biliyorum. Beni inciteceğinden zerre kadar korkmuyorum. O yüzden sen de bundan korkmamalısın. Tamam mı?"

August uzun bir süre bana bakıyor, ıstırap hâlâ yüzünde belli oluyor ama daha çok umuda benzeyen bir ışığın ardına çekiliyor. Bir anda boğuk bir ses çıkardı ve bana doğru yuvarlandı, dudakları dudaklarımı ararken bana sarıldı.

Her nasılsa bu öpücükler öncekilerden daha şefkatli ama aynı zamanda daha acil, sanki bana ne kadar değer verdiğini gösteremezse ölecekmiş gibi. Konuşmamız sırasında azalmış olan tutku alevleri . Öpüyorum

Vücudumun her parçası ihtiyaçla çınlayana kadar onu elimden geldiğince sert bir şekilde, tekrar tekrar geri döndürüyorum.

"August," diye mırıldanıyorum yanağına karşı, kısa bir nefes alma boşluğunda. "Zaten şu anda hamile kalmak istemiyorum ama bu riski almadan da yapabileceğimiz ve neredeyse aynı derecede iyi hissettirecek başka şeyler var, değil mi? Birlikte?" O ve Syllas'ın daha önce bana rehberlik ettiği gibi, zevkimi tek başıma bulmak değil. Bunu onunla *birlikte* yapmak istiyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor titrek bir nefes verişin ardından. "Kalp adına, evet."

Elini vücudumdan aşağıya doğru indiriyor ve bana kendime dokunmayı öğrettiği yerde, bacaklarımın arasında tutuyor. Şimdi parmaklarını orada hissetmek, bana karşı sallanmak, beni iki kat daha fazla aydınlatıyor. Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor.

Yine de yeterli değil. Her şey benimle ilgili olamaz. Pantolonunun üzerinden kalçama bastırıldığı çıkıntıya uzanıyorum, elim etrafında kıvrılırken şok edici derecede sert uzunluğundan zevk alıyorum.

August inliyor ve beni şiddetle öpüyor. Ağızlarımız tekrar tekrar çarpışırken, parmaklarının hareketiyle eğiliyor ve onu elimden geldiğince ustaca okşuyorum. Titremeye başladığımda August egzersiz pantolonumu indiriyor ve parmaklarını külotumun içine sokuyor. İkimizin de inlemesine neden olan bir okşayışla uyarılmamın kayganlığı üzerinde geziniyorlar.

"Çok iyi hissediyorsun," diyor August, sesi alçak ama o kadar sıcak ki neredeyse alev alıyorum. "Hem sana dokunmak hem de senin bana dokunuş şeklin. Sen mükemmelsin, Talia."

Kelimeler göğsümde baş döndürücü bir titreme yaratıyor. Kendimi ona doğru daha sıkı çekiyorum, bir bacağımı içgüdüsel olarak onunkinin üzerine atıyorum.

Vücutlarımız birbirine kilitlenirken August parmağını içime sokuyor. Oh, Tanrım. Hiçbir şeyin kendimi bu şekilde boşalttığım zamankinden daha iyi hissettirebileceğini düşünmemiştim, ama olduğunu bilmek, hala okşadığım ereksiyonla beni istediği gibi doldurduğunu bilmek, beni şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemeyen bir his dalgasına gönderiyor.

Kalçalarım onun dikkatli hamlelerini karşılamak için sallanıyor, ona uyuyor ve daha hızlı bir parmak daha ekleyene kadar teşvik ediyor. Nefesi dudaklarıma sıcak ve titrek bir şekilde dökülüyor. Başparmağı açıklığının hemen üzerindeki hassas çıkıntının üzerinde dönüyor.

O kadar çok, o kadar iyi ki. Kendimi yakalayamadan, onu da yanımda götürmeye çalışmadan, çoktan uçurumun kenarına gelmişim, görüşüm kararıyor

mutluluk dalgasıyla dışarı çıktı. Elim onun sertliğinin etrafında kenetleniyor ve August dünyaya geri döndüğümde bana sokulurken dokunuşuma bastırıyor.

Uzuvlarım sarkıyor, kemiksiz bir şekilde mindere yığılmak istiyorum ama az önce beni getirdiği coşku, aynısını ona sunma konusunda beni daha kararlı kılıyor. Pantolonunun belini kurcalıyorum ve elimi kumaşın altından geçiriyorum, ta ki sert uzunluğunu saran şaşırtıcı derecede yumuşak tenle karşılaşana kadar.

"Talia," diye fısıldıyor August, parmaklarımı ona doladığımda. Bunu yapmama gerek olmadığını söylemeye çalışmasından, hatta beni durdurmasından korkuyorum ama bir anlık duraksamadan sonra beni kendine çekiyor. Kalçaları kavrayışına doğru ilerlerken, ağzı ateşli öpücüklerle benimkini kavuruyor. Ereksiyonunun ucunda nem boncukları oluşuyor ve parmaklarımla birlikte uzunluğundan aşağı kayıyor.

Ne yaptığımı bilmiyorum, pek sayılmaz, ama acemice denemem onu avucuma doğru seğirtiyor, tabanından başının kalınlığına kadar sıkıca okşadığımda homurdanıyor. Tepkilerinin ne kadar içten olduğu konusunda hiç şüphe yok. Elimi basitçe kavrayarak bu güçlü adamda en derin zevki uyandırıyorum.

Sevdiğim adam.

Belki bu kelimeleri yüksek sesle söylemeye hazır değilim ama bedenlerimiz arasındaki bağlantıyla ona ne kadar taptığımı gösterebilirim. Tepkilerini takip ederek onu daha sıkı kavriyorum, elimi daha hızlı çekiyorum. Göğsü kabarıyor, kasları sıkılıyor ve sonra bileğime ıslak bir sıcaklık fışkırtarak bana karşı titriyor.

"Ah, tatlım," diyor beni kollarının arasına alarak. Bana o kadar yakın sarılıyor ki, onunla kaynaşabileceğimi hissediyorum.

Sevinç, kalbimin etrafındaki aşk acısından çiçek açıyor, parlıyor ve çırpınıyor. İçime ani bir kesinlik sarsıntısı gönderen bir karıncalanmayla birlikte geliyor.

Açıkça konuşabilmek için yeterince geri çekiliyorum ve elimi göğüslerimizin arasından kaldırıyorum. "*Sole-un-straw*."

Karıncalanma dilimin üzerinde dans ediyor ve parmaklarımla arasında bir kıvılcım parlıyor. Sadece zayıf bir kıvılcım ve sönmeden önce sadece bir saniyeliğine, ama August'un hareketsiz kalıp onu izlemesine yetecek kadar net. Sonra bana bakıyor, yüz ifadesi o kadar gurur ve hayranlık dolu ki, ona karşı hissettiklerimin derinliğine dair içimdeki tüm korkular uçup gidiyor.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Talia

Mutfakta August'tan başka insanların da çalıştığını görmek garip. Sürü üyelerinden birkaçı mekânı ele geçirmiş, bu akşamki yemek için son hazırlıklarını yapmak üzere sağa sola koşuşturuyor çünkü Sylas'ın kadrosundan birinin misafirler için yemek pişirmesi ya da onlara hizmet etmesi uygun olmazdı. O düşündükçe midem daracak bir yumak haline gelse de, kızarmış domuz ve kızarmış kök sebzelerin lezzetli kokuları ağzımı sulandırıyor.

August arkamdan geliyor, elini belime doluyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. Beni geçip odaya bakıyor, kasları sanki içeri girip yönetimi ele geçirmemek için kendini zor tutuyormuş gibi esniyor. Taze pişmiş kurabiye gibi misk kokulu kokusu bile başlı başına nefis.

Kendimi onun göğsüne bıraktım, kokusuyla ve beni saran koluyla rahatladım. Geçen gün spor salonunda bu kadar beri, sevgimin ne kadarına karşılık verdiğini, aramızdaki bağa ne kadar değer verdiğini bildiğim için onun yanında rahatlamayı daha da kolay buldum. Bu yüzleşmeyi atlatmamı sağlayabilecek biri varsa, o da odur.

August söyleyeceklerinden beni korumak istercesine bana daha sıkı sarılıyor. "Bir nöbetçiden Aerik'in adamlarının önümüzdeki on dakika içinde burada olacaklarını öğrendik." Bana bakıyor, alnında bir endişe çizgisi oluşuyor. "Bunu yapmak istediğine emin misin? Hâlâ-"

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Eminim. Haklı olduklarına karar verirlerse sürpriz bir saldırı yapmaktansa şimdi hazır olduğumda yapmak daha iyi."

Bu yemeği dağılmadan atlatacağım. *Atlatacağım*.

August'un kucağında d6nerek başımı arkaya eğiyorum ve kollarımı uzatıyorum. "Rol6m i7in hazır mıyım?"

Beni alışılmadık bir dalgınlıkla incelemek i7in geri 7ekiliyor. O ve Syllas birlikte 7alışarak g6zlerimin yeşilden 7ok kahverengi g6r6nmesini sağlayacak, burnumun ve yanaklarımın d6zlemlerini ayarlayacak ve sağ ayağımın 6st6ndeki şekilsiz kemik 7ıkıntısını gizleyecek ince efektleri 6rd6ler.

Doğal kokumun notalarını da ayarladılar, ancak Aerik'in beni 7oğu zaman pislik i7inde bıraktıktan sonra bunu ne kadar hatırlayacağından emin değilim. A7ık7a kanamam olmadığu s6rece, onun i7in en 6nemli olan y6n6m6 koklayamayacaktır.

Whitt, o noktalara birkaç santim yaklaşmadığu s6rece bana yapışan b6y6y6 hissedemediğini doğruladı ki Syllas'ın Aerik ya da adamlarının bunu yapmasına izin vermeye niyeti yok. August'un bu şekilde sahiplendiğu bir kadına burunlarını sokarlarsa ev sahiplerine hakaret etmiş olurlar. T6m beklentilere g6re, keşfedilmekten kurtulmuş olmalıyım.

Bu gece daha 7ok bir aşık rol6 i7in giyindim. Bu 6đleden sonra August bana s6r6 6yelerinin 7oğunun giydiğu ince, d6k6ml6 kumaştan, yakası yeterince dar ve omzumdaki yaraları tamamen kapatacak kadar kollu, baldır uzunluğuunda bir elbise getirdi. Koyu pembe sa7larımla 7arpıcı g6r6nen bir g6k mavisini ve kumaş insan d6nyasında olmayan bir maddeden yapılmış olmalı, 76nk6 hi7 bu kadar yumuşak ve havadar bir şey hissetmemiştim. Giydikten sonraki ilk birkaç dakikamı baldırılarımı yaladığuını hissetmek i7in bir o yana bir bu yana d6nerek ge7irdim.

Keşke bunu 6zerimde sadece kalenin erkekleri g6rebilseydi, August'un altın g6zlerini renklendiren sıcaklıktan bunu anlayabiliyorum. Her zamanki kot pantolon ve tiş6rtlerime kıyasla bunun i7inde kendimi bir hanımefendi gibi hissediyorum, ama aynı zamanda teknik olarak elbise neredeyse aynı teni 6rtmesine rağmen daha fazla a7ıkta kalıyorum. Bacaklarım elbisenin altında ayaklarıma kadar 7ıplak, ki burada korsemi bile giymiyorum. Karışıma ahşap 7er7eveyi eklemek yerine ill6zyonu sadece uzuv 6zerinde yakından şekillendirmek daha kolaydı. Misafirlerimizin 6n6nde ger7ek bir y6r6y6ř yapmamı engellemeyi planlıyoruz.

", " diyor August, g6zleri tekrar benimkilerle buluştuğuunda parlıyor. "Fae olsun olmasın, her erkek senin yanında olmandan onur duyardı. Ve b6y6ler sabit duruyor gibi g6r6n6yor."

Onun iltifatları köprücük kemiğimden boynuma doğru bir kızarıklık gönderiyor. August parmağıyla o yolu çizer gibi okşuyor ve kızarıklık derinleşiyor. O da daha resmi giyinmiş; Sylas'ın sık sık giydiği gibi ince dokunmuş V yakalı bir tunik ve altındaki kasları ortaya çıkaran dar bir pantolon. Kıyafet kesinlikle ona yakışıyor.

El yordamıyla kelimelerimi bulmaya çalışıyorum. "Güzel. O zaman her şey yerli yerinde. Ben hariç.

Yemek odasında beklemem gerekiyor, değil mi?"

August başını salladı ve benimle birlikte koridorda yürüdü. "Sylas ve Whitt'le birlikte ziyaretçiler onları karşılamam gerekecek ama hemen buraya döneceğiz. Odaya onlardan önce gireceğimden emin olacağım, böylece her zaman yanında ben olacağım. Eğer bunalmaya başlarsan, elimi arka arkaya birkaç kez sık, ben de seni oradan çıkarmanın bir yolunu bulayım."

"Doğru." Nefes alıp veriyorum, kendimi beni gizleyen büyü kadar sabit olmaya zorluyorum.

Yemek odası alışık olduğumdan daha şık döşenmiş. Masayı, sanki yıldız tozundan yapılmış gibi parıldayan gümüş ipliklerle işlenmiş safir mavisi bir örtü örtüyor. Tavandaki dal benzeri armatürlerden sarkan her zamanki kehribar küreler ay ışığıyla uyumlu bir tonda renklendirilmiş. Karmaşık çiçek desenli gümüş tabaklar, kadehler ve mutfak eşyaları, dolmasını beklediğimiz her koltuğa yerleştirilmiş durumda.

Arkamda, August benim şaşkın tereddütüme kıkırdıyor. "Tristan'ın ziyareti için daha da süslüydü. Sylas'ın bir baş lordun kuzeni için yaptıklarından sonra, gerçek bir baş lord için bunu nasıl aşacağımızı hayal etmekte zorlanıyorum. Aerik onun yarısı kadar bile saygı görmüyor."

Topallığımı dengelemek için yavaşça yürüyerek odaya giriyorum. "Ama hepiniz hâlâ onu etkilemek istiyorsunuz."

"Etkilemekten ziyade ona hak ettiğine inandığı saygıyı gösterelim ki onunla bir alıp veremediğimiz olmadığına inansın." August'un gülümsemesi acımasızlaşıyor. "Kendilerini kanıtladıkları gibi bir avuç serseriye haklama şansımız olana kadar buna inanmaya devam edebilir."

Whitt yanından geçerken August'un omzuna dokunuyor. "Geliyorlar. Şık görünme zamanı, Auggie." Bana hızlı bir bakış atıyor ve dudaklarını kıpırdatarak onaylıyor.

August bana "Bunu atlatacağız," diyor ve uzaklaşıyor.

Ön kapının sesini bile duymadım ama nabzım tekliyor.

Masanın etrafında dönerken kalbim gergin bir tempoda atmaya devam ediyor.

Plana göre burada, masanın köşesinde, sandalyemin yanında ayakta bekleyeceğim. Aerik ve ekibi, gözlerinin önünde fazla yürümeme gerek kalmadan beni sağlam bir şekilde ayakta dururken ve sonra yerime otururken görebilecekler.

Tabii ki bu, artan paniğime rağmen başımı korumama bağlı. Bu an için hazırlıklı olduğumu sanıyordum, ama şimdi gerçekten gerçekleşiyor, tenim nemli ve midemdeki düğüm mide bulantısıyla çalkalanıyor.

Sesler kalenin diğer ucundan geliyor. Ön kapı gümbürdeyerek kapanıyor. Omurgam sertleşiyor ve gevşetmek için birkaç nefes almam gerekiyor.

Bunu yapmayı neden kabul ettim? Neden eski işkencecilerimi tekrar görebileceğime inanmama izin verdim? Ya bana bir kez bakarlarsa ve büyüklük değiştirimin ne olduğunu anlarsa?

Gözlerimi kapatıp içimde kabaran paniği bastırmaya çalışıyorum. Sylas beni güvende tutabileceğinden emin olmasaydı bu planı kabul etmezdi. Onları gördüğümde titreyerek yere yığılmadığım sürece her şey yolunda gidecek.

Keşke şu anda bu kadar bir emir gibi .

Sesler koridorda ilerliyor, yaklaştıkça daha da yükseliyor. Sylas'ın ölçülü baritonuna ve Whitt'in neşeli ünlemlerine konsantre olmaya çalışıyorum ama artık Aerik olarak tanıdığım, kadrosunun bana sürekli küçümseyerek eziyet etmesini izleyen adama ait olan düz törpüyü ya da mavi-beyaz saçlı, aynı derecede keskin bacaklı olanın keskin genizden gelen tenorunu duymamazlıktan gelemiyorum.

Cole. Onun adını düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Bir damla ter ensemden aşağı süzülüyor. Parmaklarım masanın kenarına dolanıyor ve ben onları bırakmaya zorluyorum. August onlardan önce geleceğine söz vermişti. August'u göreceğim, ona odaklanabilir ve diğerleri burada değilmiş gibi davranabilirim.

Evet, doğru.

Aslında yemek odasına ilk adım atan Sylas, sert yakalı gömleğinin üzerine giydiği işlemeli yeleğiyle düpedüz krallara layık görünüyor. Diğerlerini içeri almak için kapının hemen önünde duruyor, duruşundaki güven pekiştiriyor. Sonra August aceleyle geçti. Bana gülümsüyor ve tam ziyaretçiler içeri girerken yanıma geliyor.

Bakışlarımın Aerik'in nergis sarısı saçlarıyla kaplı yüzüne kaymasına engel olamıyorum. Dudaklarında alaycı bir ifade belirmeye başlamıştı bile ve beni görünce sertleşti.

Kalbim daha da hızlı çarpıyor, içimden alnıma doğru bir baş dönmesi dalgası yükseliyor. Ben onun korkunç kafesinde acı içinde ve pis bir şekilde çömelmişken, onun üzerimde belirişinin anısı dışında her şey zihninden siliniyor.

Güçlü parmaklar, masanın hizasının altında yumruk olmuş elimin etrafını sarıyor ve beni sıkıca tutuyor. August'un kolu bileğimden omzuma kadar benimkine dayanıyor. Düşüncelerim eğilip bükülüyor ve onun elini de aynı sıklıkla kavrayıp farkındalığımı şimdiki zamana geri çekiyorum. Beni korumaya yemin etmiş, şimdi bu intikamdan kurtulabilseler evlerine kabul ettikleri kötü adamların boğazlarını kesmekten başka bir şeyden zevk almayacaklarını bildiğim adamlara geri dönüyorum.

Sylas'ın sesi sanki odanın diğer ucundan çok daha uzaklardan kulağıma ulaşıyor. "Bu Talia, August'un yeni edindiği bir şey. Şu anda ona oldukça bağlı. Sizi temin ederim ki sohbetimizi bölmeyecektir."

Eski tutsaklarım adımı hiç sormadılar ya da kullanmadılar, yani bildiğimiz kadarıyla çaldıkları kızla ilişkilendiremezler. August'un ince gömleğinin içindeki kaslı göğsüne sinirlerimi kontrol altına alacak kadar uzun süre bakıyorum ve sonra düşmanlarımıza doğru bir bakış daha atmaya cesaret ediyorum.

Üçü de içeri girdi. Cole ve kanımı aldıklarında her zaman kesme ve toplama işini yapan iri yarı fae adam lordlarının yanında duruyorlar. Diğerlerinin yüzlerinde uyandıracağından şüphelendiğim daha da şiddetli dehşet sarsıntılarından kaçınmak için tüm dikkatimi Aerik'te tutmayı başarıyorum. Burnu kırışmış, sanki birinin yemek masasına bıraktığı bir köpek dışkısyımışım gibi küçümsemesi hâlâ yerinde.

Görünürdeki tüm tiksintisine rağmen, yüz ifadesinde hiçbir tanıma belirtisi yakalayamıyorum. İçimi rahatlatan bir ürpertiyle ağzımı kısa bir gülümsemeye zorluyorum ve sonra tekrar August'a bakıyorum.

Sevgilim, benim gülümsemem kadar zoraki olduğunu bildiğim geniş bir sırtısla kolunu bir saniyeliğine omuzlarıma doluyor. "O utangaç bir şey. İlk hafta benden başka kimseyle konuşmadı. Onu uzun süre yalnız bırakmayı sevmiyorum."

Aerik, sanki bu tür bir sapkınlık sadece Sylas'ınki gibi bir kadrodan beklenebilecek bir şeymiş gibi oflayıp pufluyor ve diğer lordun işaretiyle August'un karşısındaki yerine geçiyor. "Eminim onu önemli bulmayacağız."

Göz ucuyla Cole'un delici bakışlarını gördüğümü sanıyorum. Neyse ki Sylas onu August'un yanına oturması için masanın etrafına yönlendiriyor,

Beni kolayca inceleyemeyeceği bir yerde. Yine de iğneleyici bir yorumda bulunuyor: "Saçını böyle yapmak onu Fae'ye yaklaştırmaz."

August biraz sert bir kahkaha atıyor ve hâlâ elimi tutuyor. "Bu rengi seçen ben değildim. Ben onu bulmadan çok önce kendi moda fikirleri vardı."

Fae'ler yalan söylemekten olabildiğince kaçınırlar -Sylas bana bunun onlara sihirli güçlerini veren Sislerin Kalbiyle olan bağlantılarına zarar verdiğini açıkladı- ama August bilerek, gerçek dışı bir şey söylemeden benimle tanıştığında saçımı çoktan boyamışım gibi gösteriyor. Eğer Aerik August'un beni kısa bir süre önce insan dünyasından gerçekten kaçırdığına inanırsa, beni kayıp kan dağıtıcısıyla ilişkilendirmeye daha az meyilli olacaktır.

August beni nazikçe çekiştirerek oturmamı sağlıyor ve ancak sandalyeme gömüldüğümde bacaklarımın ne kadar sallantılı olduğunu, gözle görülür bir şekilde sallanmamak için baldırlarımdaki kasları ne kadar sert bir şekilde gerdiğimi fark ediyorum. Kığım tahta koltuğa çarptığı anda o kaslar jöleye dönüşüyor. Gümüş tabaktaki bulanık yansımama bakıyorum ve sürünün hazırladığı güzel yemeklerden herhangi birini yutmayı nasıl başaracağımı merak ediyorum.

Ben bunları düşünürken, mutfak yardımcıları ellerinde ilk meze tabaklarıyla odaya süzülüyorlar. Aerik onlara bana gösterdiğinden biraz daha az küçümseyerek bakıyor ve içimde korkuyla donmamış küçük bir parça Sylas'ın -yani *benim- akrabalarım* adına kıllanıyor.

"Etrafta başka insan kokusu almadım," diyor Sylas'a. "Alanınızı onlardan uzak tutmayı tercih ettiğinizi duydum."

"Herhangi bir nefretten dolayı değil," diyor Sylas. "Kadrodan seçtiğim diğer kişi olan Kellan'ın onlara karşı özel bir düşmanlığı var ve bunu kışkırtmamak hepimiz için en iyisi oldu."

"Ama genç olan için fikrini değiştiriyorsun? Kellan nerede?"

Kalenin adamlarının dikkatle yaklaşması gereken bir başka hain konu. Sylas, Kellan'ın hayatına neden son vermek zorunda kaldığını kolay kolay açıklayamaz. August'un tabağıma koyduğu kızarmış hamur tatlısı ve taze toplanmış salataya bakıyorum, konuşmayı izleme riskini almaktansa. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki beni sağır etmemesine şaşıyorum.

Sylas rahat bir tavırla birkaç dal yeşillik mızraklıyor. "Birkaç hafta önce benim kararım ile ayrıldı. İşlerimizi nasıl yürüttüğümüzle ilgili birçok endişesi vardı ve diğer seçenekleri araştırmak istedi. Ama ben

Yakın zamanda geri dönmesini bekliyoruz ve böyle bir dönüşte, kız hala bizimle birlikteyse, en azından yerleşmek için bir şansı olacak."

Ölümünü metaforik bir ayrılış olarak sayarsak, hepsi doğru. Kellan'ın endişeleri vardı; eğer bir şekilde geri döndüyse, şu anda oldukça yerleşmiş durumdayım. Fae lordunun düşmanının merakını gidermek için gösterdiği yumuşaklık sinirlerimi yatıştırıyor ve böreği ağzıma götürüyorum. Eğer hiç yemezsem, nedenini merak edecekler.

Diğer lord hikayeyi yutmuş gibi görünüyor, ama dürtmesi bitmedi. "O zaman hâlâ burada tuttuğunuz tek insan o mu?"

En azından aradığı insanın *ben olduğumu* düşünmüyor. için.

Sylas başını sallar. ". August'a bir deneme sürüşü sözü verdim. davasını anlattı. Eğer işler yolunda giderse, kalenin idaresine yardımcı olması için birkaç hizmetkâr getirmeyi düşünebiliriz."

Cutter homurdanıyor. "Görünüşe bakılırsa çantanız yeterince daralmış, seyrekleşmiş."

Sylas bu hafif iğnelemenin dengesini etkilemesine izin vermiyor, hatta sözleri kabul bile etmiyor. Bakışlarını Aerik'in üzerinde tutuyor. "Kendi ekibine katmak için daha fazla insan mı arıyorsun?" diye soruyor hafif alaycı bir tonda ve diğer lordun ölümlülerle olan ilişkilerine bu kadar takılmasını tuhaf bulduğunu ima ediyor.

Aerik'in omuz silkmesi hiç de sıradan görünmüyor. "İnsan gücünün miktarıyla ilgili bir sorunum yok," diyor ki bu bana Oakmeet'in sürüsüne yönelik bir başka ince alay gibi geliyor. Ama sonra, beni çok rahatlatacak şekilde, sanki Sylas'tan şüphelenerek yanlış ağaca havladığına çoktan ikna olmuş gibi, insanoğlu konusunu tamamen kapatıyor.

"Unseelie piçleri yeni alçaklıklara tenezzül ettiler, değil mi?" diyor, bu savaşların sonucunun onu zaten çok az etkilediğini gösteren bir tonda ve tüm adamlar devam eden çatışmayı tartışmaya dalıyor.

Whitt'in benim için çizdiği gerilimleri daha iyi anlamak için bu tartışmanın konularına dikkat etmek istiyorum, ancak düşüncelerimi düzenli tutmak zor. Her bir ya da iki dakikada bir, eski tutsaklarımdan biri bir yorum yapıyor, bir hareket yapıyor ya da beni haftalar öncesine, kafesimi kurdukları bembeyaz odaya geri götüren bir kahkaha atıyor. Panik atakları ansızın vuruyor, zihnimi köreltiyor ve ciğerlerimi tekrar tekrar .

Bu yüzden tabağıma ya da August'a bakıyorum, normalde sol elle yemek yememesine rağmen ondan herhangi bir şikayet gelmeden parmaklarını tutmaya devam ,

ve yemeğimi parça parça koparıyorum. Mutfak personeli tatlı hazırlığı için tabaklarımızı aldığıında, havada süzölen ballı notalar bile yıpranmış ruhumu yatıştıramıyor. O kadar bitkinim ki, bu konuklar burada olmasaydı başımı masaya koyardım.

August parmak eklemlerimi güven verici bir şekilde okşuyor. Zafer kazanmak için tek yapmam gereken bu yemekten sağ çıkmaktı ve ben de bunu hemen hemen başardım. Başka bir şey başarmak, muhtemelen bu canavar adamların huzurunda yeniden ham hale gelen sarsılmış sinirlerimden çok fazla şey istemektir.

Aerik dirseklerini masaya dayar ve Syllas'a öncekinden daha delici bir ifadeyle bakar. "Yemek ve sohbet için minnettarım ama daha fazla lafi dolandırmayalım. Beni sürünüzün misafirperverliğinin tadını çıkarmaya davet etmek için özel bir nedeniniz olmalı."

Nabzım hıçkırıyor ama Syllas sanki bu soruyu bekliyormuş gibi çekingen bir gülümseme sunuyor. Muhtemelen bekliyordu.

"Son haftalarda yaz toprakları boyunca tansiyon yüksekti" diyor. "Köprüleri yakıp yıkmaktansa onarmayı tercih ederim. Size geçmişteki hatalardan dolayı düşmanlık beslemediğimizi göstermek benim için önemliydi."

Toniği dağıtırken onları küçümsemekten bahsediyor, Aerik'in dudaklarının tatsız bir şekilde kıvrılmasından açıkça anlayabileceği gibi. "Seçimlerimizi uygun gördüğümüz şekilde yapmak zorundaydık," diyor, sanki biraz daha büyük bir tonik partisi üretmek için her dolunayda kanımdan biraz daha çalamazlarmış gibi. "Ve sizi bu uzak noktaya gönderdikten sonra, alanınıza yönelik herhangi bir kayırmanın baş lordlara nasıl görünebileceğini düşünmek zorundaydım."

Whitt sandalyesinde geriye yaslanır. "Bunca yıldan sonra, baş lordların sadakatimiz söz konusu olduğunda endişelenmeleri için bir neden olmadığını gördüklerini tahmin ediyorum."

Cole ensemdeki tüyleri diken diken eden sert bir kahkaha atıyor. "Baş Lord Ambrose ve Lord Tristan hâlâ sizin hakkınızda pek iyi konuşmuyorlar."

Aerik'in bakışları Syllas'a dönmeden önce bir anlığına Whitt'e kayıyor. "Böylesine vahim bir yanlış adım attığınızda, sürünüzün alemini tamamen silmeyi akıl etmedikleri sürece, birilerinin burada olduğunuzu hatırlamaya zahmet etmesi bile şaşırtıcı."

Garip bir hafiflikle konuşuyor, sanki acımasız sözleri bir tür şaka gibi söylüyor, ama altındaki asidi tadabiliyorum. Küçümseyici tonu beni Syllas adına sinirlendirmekten öfkelenilmeye kadar götürüyor.

"Eğer baş lordlar suçlarımızın bu seviyede bir yaptırım gerektirecek kadar ağır olduğunu düşünselerdi, eminim bunu en başta yaparlardı," diyor Sylas eşit bir şekilde, en yumuşak uyarı olarak sadece bir hırıltı ile.

Whitt şöyle ekliyor: "Hiç şüphesiz, birileri kendileri için bırakılan kırıntılardan ne kadar iyilik koparabilirse koparsın, koşulları sizin gibi görmek uygun olacaktır."

Aerik bakışlarını bir kez Sylas'a çevirmeden önce ona bir önceki bakışından daha uzun süre baktı. "Sürünüzdeki hiç kimsenin konumumuzu yükseltmek için elimizdeki kaynakları kullanmamıza kızmadığına eminim. Bu nimeti paylaşmamak ve faydalarından yararlanmamak saçma olurdu."

Kanımın nimeti. "Sylas'ın sürüsü gerçek evlerinden bu kadar uzaktayken bu canavarlar beni *kullanarak*, bana eziyet ederek ne kadar prestij kazandılar? Ve bu pislik bunun gurur duyulacak bir şey olduğunu, *kazandığı* bir şey olduğunu mu düşünüyor, oysa bana rastlaması korkunç bir şanstın başka bir şey değilken?

Göğsümdeki sıkışma ile midemdeki düğüm arasında bir yerde gerçek bir öfke kıpırdanıyor. Herhangi bir parçanın bu korkunç fae'lerin zafer kazanmasına yardım ettiği düşüncesi kusma isteği uyandırıyor - ve Aerik'in yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi yumruklamak istiyorum.

Sylas'ın liderliğine yakın bir yerde bile değil. Sürgün edilmesi gereken biri varsa o da kendisi ve halkıdır. Ama hayır, sürümün çektiği zorluklarla dalga geçerken onlar için kırmızı halı serilmesini bekliyorlar.

Boştaki elim, kalçamın yanında durduğu yerde yumruk haline geliyor. Dilimi ısırıyorum. Ağzımı açmaya cesaret etsem bile, önemsedğim adamlar için işleri daha da kötüleştirmeyecek hiçbir şey söyleyemem.

Sylas, Aerik'e esrarengiz bir sesle, "Kesinlikle senden farklı bir şey beklemezdim," diyor ve ardından mutfak çalışanları şeftali rengi krema topaklarıyla kaplı pırıl pırıl hamur işleriyle ve adamların hepsi bir süreliğine ağızlarıyla konuşmaktan başka bir şey yapıyorlar.

Tatlıyı yerken, öfkem içimde kaynıyor ve her saniye daha da güçleniyor. Yiyebildiğim kadarını mideye indirdiğimde, ne kadar lezzetli olursa olsun, öfkeli enerji içimde o kadar güçlü bir şekilde dolaşıyor ki, gerekirse kalenin tüm uzunluğu boyunca tek bir aksama olmadan yürüyebileceğime neredeyse inanıyorum.

Ve belki de buna ihtiyacım olacak, çünkü Aerik'in mutfak yardımcılarını dikkatli bir şekilde süzmesi şüphelerinin tam olarak yatışmadığını gösteriyor. Çatalındaki son kremayı yalıyor ve kayıtsızca, "sıfırdan inşa ettiniz, değil mi? Etrafa bir göz atmak isterim."

Bir tur bile istemiyor, sadece Syllas'ın bir tur teklif etmek için atlamasını bekliyor. İçimde daha fazla öfke kıvılcımları çakıyor - ve sonra Cole topal dirseklerini masaya dayıyor, ince formu kaçınılmaz olarak görüş alanıma giriyor. Ağzı, beni kafesin zeminine çarpmadan önce her zamanki vahşi sırtışıyla kıvrılıyor.

"Evet, bakalım kırıntılarından ne yapmışsın?" der ve bir dirseğini tabağını şingirdatacak kadar sert bir şekilde masaya vurur.

Peşimden kafese tırmanırken parmaklıkların takırtısı gibi. Beni yere yapıştırırken dirseğinin çıkardığı şamar gibi. Ses sırtımda yankılanıyor, kaburgalarımın arası sanki beni yeniden yaralamış gibi ağrıyor ve sessiz bir korku feryadı öfkemin gücünü bir anda söndürüyor.

Buna karşı sertleşmeden uzuvlarımdan bir titreme geçiyor. August'un eli benimkini sıkıca kavıyor. İnce bir şekilde ayrılmış dudaklarımdan havayı sürüklüyorum, ziyaretçilerin tepkimi fark etmemesi için açıkça hiperventilasyon yapmadan dehşetle sıkılmış ciğerlerimi doldurmak için umutsuzca çabalıyorum, ancak akşam yemeği beni çok yıprattı, tuttuğum kontrol çözüldü-

August ayağa kalkıyor, beni sandalyemden kaldırırken bile konuklara saygıyla başını sallıyor. Bedenim sert göğsüne yaslanıyor, sıcaklığı üzerime siniyor ve kokusu ciğerlerime doluyor. Yüzüm gömleğinin altında görünmezken, boğulmamak için yeterince nefes alıyorum.

"Bunu ait olduğu yere koyduktan sonra o tur için size katılacağım," diyor neşeli bir tavır takınarak. "O ayak altında olmadan daha kolay olacak."

Yeterince ikna edici bir performans sergiliyor olmalı, çünkü duyduğum tek yanıt Aerik'in kıkırdaması ve ardından gelen, "Evet ve eminim daha sonrası için onu iyice dinlendirmek istersiniz," cümlesi oluyor.

Syllas bıkkın bir ifadeyle, "Uzun sürmesin," diyor, sanki tüm bunların gençlik çılgınlığı olduğunu söylemiş gibi ve sonra August kollarında benimle birlikte odadan çıkıyor, eski işkencecilerimi geride bırakıyor.

Koridora ulaştığımız anda başını benimkine yaklaştırıyor ve kaslarımı sıkı gerginlik çözülmeye başlıyor. Birdenbire kendimin farkına vardım.

Çıplak ayakları kolunun ötesinde sallanıyordu - o üç canavar fae adamın üçünün de açıkça görebileceği bir yerdeydiler - ama belki de bu iyi bir şeydir. Hırsızlık suçlamasıyla ortaya çıkmadılar, yani büyü onları kandırmış olmalı. August onlara benim sıradan bir insan kız olduğuma inanmaları için bir neden daha verdi.

Merdivenleri yarılamiştık ki en sessiz tonda konuşmaya başladı. "İnanılmazdın, tatlım. Bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Kendinle gurur duy."

Beklenmedik gözyaşları gözlerime batıyor, beni boğan bir şefkat dalgası tarafından yönlendiriliyor. Parmaklarımı gömleğinin içine kısıyorum ve tamamen korunmuş bir şekilde kucağına daha da sıkı sarılıyorum. Ama aynı anda düşmanlarımızın alaycı sözleri aklıma geliyor. Onların körüklediği öfke yeniden alevleniyor ve karnıma doğru sürekli bir yanmayla yayılıyor.

Bir daha kimse beni Aerik gibi kullanamayacak. Bundan sonra kimin için bir "nimet" olduğuma ben karar vereceğim. Ve Syllas'ın, ekibinin ve sürünün geri kalanının, Aerik gibi fae'lerin bir daha onlara hakaret etmeye cesaret edemeyeceği kadar itibarları iade edilmiş olarak hak ettikleri yuvalarına dönmeleri için elimden gelen her şeyi yapacağım.

ONUNCU BÖLÜM

Sylas

Mutfığa girdiğimde, August ve ortak sevgilimiz arasındaki enerji değişimine bir kez daha şaşıyorum. Öğle yemeği hazırlıkları sırasında gülümsemelerini ve sözlerini değiş tokuş ederken duruşlarında, ifadelerinde bir eşzamanlılık var. Bunu birkaç gün önce ilk fark ettiğimde, inkar edilemez bir şekilde iç içe geçmiş kokularının kokusunu da aldım. O gün aralarında antrenman ve müsabaka dışında bir şeyler olmuştu.

Beni görünce konuşmalarına ara veriyorlar ve ölü gözlerimden bir görüntü belirliyor: eller birbirlerinin saçlarına dolanmış, ağızlar tutkuyla birbirine kilitlenmiş. Sadece bir titreşim, ama kurdum bir kıpırdandı.

Durup onlara gülümsüyorum ve bu gülümsemenin ardında diş etlerimdeki kaşıntıyı gizleyecek kadar içten bir sıcaklık yakaladığımı umuyorum. Buradaki amacıma hemen başlamak istiyordum ama içimde kabaran kurt gibi sahiplenme duygusunu geri çekmem biraz zaman aldı.

Onu sahiplenmeyeceğim. Eğer sözümünden dönersem ve kimin ona ne zaman ne kadar yaklaştığı konusunda kavga çıkarmaya başlarsam benden tamamen uzaklaşacak.

Ama yukarıdaki gökyüzünde, August'un dün yemek masasında yaptığı gibi onu şimdi süpürüp doğruca yatak odama götürmek ve böylece ona ilham verebileceğim her samimi zevki gösterebilmek için neredeyse ezici bir dürtü var.

Bunun için daha sonra zamanımız olacak. Ve ben hayvandan çok efendiyim, Tanrıya şükürler olsun. İçimdeki meydan okuyan ulumayı bastırıyorum ve işime dönüyorum

Elimde.

August'a "Strateji tartışmalarımıza daha fazla dâhil olmak istemiştin," diyorum. "Birkaç konuda sana danışmak istiyorum. Ama zaten meşgulsen, yemekten sonraya kadar bekleyebilir." Öğle yemeği için henüz erken ama kadrodan seçtiğim kişi bazen yemek planlamasında oldukça hırslı olabiliyor.

August'un gözleri bu fırsat karşısında hevesle parlıyor, ondan ne istediğimi bilmese bile. Gerçekten de bu tür bir takdiri fark ettiğimden çok daha fazla arzuluyordu, değil mi? Belki de Kellan'ın varlığı, hepimizin başının belası, ekibimin en genç üyesinin ne kadar yetenekli olduğunu daha önce fark etmemi engelledi. Bu ihmali telafi etmek için yapabileceğim tek şey onun sadakatini ve kararlılığını her şekilde onurlandırmak.

Ellerindeki unu temizliyor ve şekil verdiği somuna bakıyor. "Çok ayrıntılı bir şey değil. Pişirmeye zaman bırakmak için hemen başlamam gerekiyordu. Bana beş dakika ver, fırın işin geri kalanını yaparken konuşabiliriz."

"Mükemmel. Çalışma odamda bekliyor olacağım." Talia'yı selamlamak için başımı eğiyorum, topuklarımın üzerinde dönüp gitmek üzereyim, ama o kendi kararlılığıyla taburesinden kayarak ayağa kalkıyor.

"Ben de gelsem sorun olur mu?" Tereddüt ediyor, omuzları buradaki ilk günlerinde sıkça gördüğüm ve bir daha görmek istemediğim o savunmacı duruşa benzer bir şekilde kalkıyor. Hâlâ buradaki yerinden biraz emin değil, kendisine sunulanın ötesinde bir şey isteme konusunda hâlâ gergin. "Yani, neler olup bittiğini bilmek isterim. Yardım etmek için yapabileceğim bir şey olmasa bile, hangi sorunlarla uğraştığınızı bilmemek daha korkutucu."

İstesem bile bu şekilde çerçevelenmiş bir talebi nasıl reddedebilirdim? Bu alanın ötesinde karşılaştığımız çatışmalar hakkında endişelenmesine gerek kalmamasını, sadece köyde dolaşmasını ve sürünün arasında rahatlamasını tercih ederdim, ancak dünyamızın barış görünümüne yürekten inanamayacak kadar çok şey gördü. Tartışmalarımıza dahil olmak ona daha fazla huzur verecekse, yoluna çıkmayacağım.

Başımı sallayarak onu onaylıyorum. "Yeterince makul. Sizden gizlemek istediğim hiçbir planım yok. Sizden tek ricam, ihtiyacımız olan şeyleri halledene kadar soru sormamanız."

"Tabii ki. Yoluna çıkmayacağım." Bana gülümsüyor, korkusu eriyip gidiyor ve nerede olursa olsun onu yanımda istememeyi hayal etmek zor

Ben ve her ne yapıyorsam. Ayrılmadan önce yanağını kısa bir süre okşamaktan kendimi alamıyorum.

Bu küçük insan kırıntısı, bir ay önce mümkün olabileceğini düşündüğümünden çok daha derin bir şekilde saygımı kazandı.

Çalışma odama giderken Whitt'in yatak odasının kapısını çalarak onu daha önce uyardığım toplantının devam ettiğini haber veriyorum. Şafak vakti sınırdaki kalan az savaşçımızdan birinden aldığı bir raporla bana geldi ve anladığım kadarıyla hemen yatağına geri döndü - tabii ondan önce yattıysa bile.

Geç saatlere kadar çalışmasına rağmen August ve Talia'nın birkaç adım önünde çalışma odasına giriyor, gözleri belki biraz yorgun ama duruşu yeterince uyanık. Esas olarak August'la konuşmama tanıklık etmek ve gerekirse fikirlerini sunmak için orada olduğunu bildiğinden, köşedeki koltuğa çöküyor ve ellerini göğsünün üzerinde birleştiriyor. Talia'nın girişiyle kaşları çatılıyor ama bir şey söylemiyor.

August masamın önünde durdu, başı dik ve omuzları kaskatı, sanki onun için ne gibi bir amacım varsa ona kendini adadığı izlenimini vermek için elinden geleni yapıyor. Talia kapının yanında oyalanıyor, daha önce hiç görmediği bu odayı incelerken başı dönüyor. Bir süre sonra yakındaki bir dolaba yaslanacak kadar gevşiyor, ince kollarını göğsünün üzerinde gevşekçe kavuşturuyor.

August'a odaklanıyorum. "Unseelie ile çatışmadaki katkılarımızın... pek de iyi gitmediğini biliyorsun."

Yüzünü buruşturuyor. "Evet. En azından Ralyn yaralarını oldukça hızlı bir şekilde iyileştiriyor gibi görünüyor. Bu sabah sürü için düzenlediğim eğitim egzersizlerinin bir kısmına bile katıldı - tabii ki kendi hızında hareket ederek."

"Onun iyileştiğini görmekten memnunum. Sürü için çok şey verdi, biraz dinlenmeyi hak ediyor." Derin bir nefes alıyorum. "Ancak bu ve son savaşta verdiğimiz kayıplar arasında, zaten küçük olan filomuzda çatışmada bir etki yaratmaya yetecek kadar insanımız yok. Yaptıkları şey evimizi geri kazanmamıza yardımcı olmayacaksa, insanlarımızdan *herhangi* birini zarar görecektir şekilde bırakmanın *bir* anlamı yok."

August ağzını ovuşturuyor, belli ki sorun üzerinde düşünüyor. Gözlerimle tekrar buluştuğunda bakışları kararsız ama sabit. "Nereye yardım edebileceğimi düşünüyorsun? Sadece Unseelie'ye karşı değerimizi kanıtlamak için herhangi bir fikrim olup olmadığını mı öğrenmek istedin?"

"Genel olarak fikirlere kesinlikle açığım," diyorum. "Ama özellikle, burada bizim sürü-kinlerimizle çalıştığından beri, içlerinden herhangi birinin daha önce sahip olmadıkları özel bir yetenek ve savaşma hevesi gösterdiğini fark edip etmediğini merak ettim - onlar ve mevcut nöbetçilerimiz ve diğer savaşçılarımız arasında sınıra birkaç tane daha göndermek için yeterli olabilir miyiz?"

Büyük bir umutla sormuyorum. Pek çok Fae savaşa uygun değildir, özellikle de Unseelie ile karşılaştığımız türden sürekli bir çatışmaya. Zaten Whitt ve benim ayırabileceğimizi düşündüğümüz tüm yetenekli sürü üyelerini göndermiştik. Ancak tutumlar ve yeterlilikler değişebilir ve gelişebilir ve August'un farklı bakış açısıyla bizim görmediğimiz şeyleri görmüş olması mümkün.

August her zamankinden daha düşünceli bir ifadeyle topuklarının üzerinde sallanıyor ama gözlerindeki heves kaybolmuş değil. "Savaşçılarımızın orada neyle karşı karşıya olduğunu daha iyi anlarsam buna daha kolay cevap verebilirim. Unseelie son zamanlarda ne tür taktikler kullanıyor?"

Mantıklı bir soru. Doğrudan raporların çoğunu alan Whitt'e bakıyorum. Sandalyede öne doğru eğilmiş, yüz ifadesi niyetli ama sesi her zamanki kuru tonunda.

"Kokuşmuş kuzgunlar bizi diken üstünde tutmayı seviyor. Topladığım kadarıyla, ne zaman saldıracaklarına dair net bir düzen yok. Sınır boyunca toplanan kuvvetler bir hafta boyunca her gece oradaki toprakları savunmak zorunda kalabilir ya da bir veya iki ay boyunca sadece tetikte beklemek zorunda kalabilir. Ne zaman piçlerin pes ettiğini düşünerek gardlarını düşürseler, pişman oldular. Piçler hem sürü halinde hem de uzaktan bizi teker teker avlamayı, devriyelerden tamamen kaçmak için tepemizden uçmayı, savunmasız sürü üyelerini rehin almayı denediler..." Dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. "Tenezzül etmeyecekleri çok az şey var. Herkesin tespit edebileceği kadarıyla, ellerinden geleni yapacaklar, o anda makul bir yaklaşım gibi görünen her şeyi yapacaklar."

"O zaman iyi bir deneyime sahip, değişen hücumlara hızla uyum sağlayabilecek insanlar isteriz." August kaşlarını çatıyor. "Hâlihazırda savunma gücümüzün bir parçası olmayan sürü üyelerinin hiçbirinin buna hazırlıklı olacağını sanmıyorum. Onları katledilmeye göndermiş oluruz. Özür dilerim."

Sesindeki pişmanlık, sanki doğru olduğunu bildiği şeyi söyleyerek beni bir şekilde hayal kırıklığına uğratiyormuş gibi, göğsümde keskin bir sancıya yol açıyor. "I

Açık sözlülüğünü takdir ediyorum August. Peki, kararı siz veriyor olsaydınız... Halihazırda katkıda bulunduğumuz birkaç savaşçıyı geri çeker miydiniz?"

"Kendileriyle işbirliği yapan diğer filoların hiçbirine güvenemediler," diye ekliyor Whitt, sesi koyulaşarak. "Sayıları azaldıkça, kendileri de katliam için kolay lokma haline geliyorlar."

Talia o kadar sessizdi ki ona aldırış etmeyi bırakmıştım ama şimdi neredeyse kurda yakışır bir hırıltıya benzeyen hoşnutsuz bir ses çıkarıyor. "Diğer fae'ler gerçekten de Unseelie'lere karşı birlikte savaşmak için onlarla çalışmak yerine halkını *ölüme* mi terk?"

Ciddiyeti sıkı bir gülümsemeye neden oluyor. "Politikalarımız... karmaşık. Ama işin özünde, diğer sürüler bizim talihsizliğimizle lekelenmek istemiyorlar - kazandıkları zaferlerin savaşçılarımızın katılımı nedeniyle reddedilmesi veya herhangi bir kaybın bizimle olan ilişkileri nedeniyle suçlanması riskini almak istemiyorlar. Her zamanki kadar onurlu olduğumuzu kendimiz kanıtlayana kadar, parçası olduğumuz her eylem şüpheli olarak görülecektir."

"Bu adil değil," diye mırıldanıyor, ama yeterince yumuşak bir sesle, adilliğin bu işin içine pek girmediğini anladığını belli ediyor. Fae'lerin çoğunun kendi çıkarlarını başkalarının refahından çok daha üstün tuttuğuna dair pek çok kanıtla karşılaşmış.

Geri kalanımız konuşurken August son sorum üzerinde düşünüyordu. Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. Sonra telaşla nefes verdi. "Savaştaki rolümüzü iyi bir şeye dönüştürebilecek birini gönderebilirsin."

Whitt'in kaşları öncekinden daha fazla havaya kalktı. Şaşkınlığımı belli etmemek için kendimi zor tutuyorum. "Kim?" diye soruyorum.

"Ben." Ben daha cevap vermeyi düşünmeden August elini kaldırıyor. "Bölgeden ayrılmamı istemediğini biliyorum ama ya bu olacak ya da bu şanstın tamamen vazgeçeceksek, bence riski göze almalıyız. Kellan artık ortalığı karıştırmak için buralarda değil. Aerik geri çekilmiş gibi görünüyor. Hak ettiğimiz saygıyı geri kazanma şansını kaybetme tehdidi dışında herhangi bir acil tehditle karşı karşıya değiliz."

İçgüdüsel tepkim onu reddetmek, ancak öne sürdüğü hususları çürütemiyorum. İleri sürmek istediğim argümanları geri çekiyorum ve ona işaret ediyorum. "Henüz ikna olmadım, ama iddianı anlatmaya devam edebilirsin."

"Çok fazla eğitim aldım - mümkün olan en iyi öğretmenlere sahip olduğumu biliyorsunuz

-Yıllar boyunca bir savaşta yolumu bilecek kadar çatışma yaşadım. Gidip bölüğümüzle kendim konuşacağım,

Neyle uğraştığımızı tam olarak görebildiğimde en iyi yaklaşımı planlayabiliyorum.

-Ya da yapabileceğimizin en iyisi bu gibi görünüyorsa benimle geri gelmelerini söyle. Ben oradayken bir saldırı olursa, çok daha iyi olur. Belki de kadromuzun savaşa katılmaya istekli olduğunu göstererek bize birkaç müttefik kazandırabilirim."

Durumu tam bir felaketten zafere daha yakın bir hale getirebilir. August yokken kimse bize topyekûn bir saldırı başlatmadığı sürece onsuz da idare edebiliriz.

İçimdeki ağabey evet demek istemiyor ama Tanrı biliyor ki demeliyim. Whitt'in bakışlarını tekrar yakalıyorum ve o benim hissettiğimden daha memnun görünmese de başını hafifçe eğerek selam veriyor.

Bakışlarımı August'a çeviriyorum, kendimi on yıllar önce gelişimine rehberlik ettiğim çocuğu değil, kendini kanıtlamış savaşçı ve kadro tarafından seçilmiş adamı görmeye zorluyorum.

Bununla başa çıkabilir. Talia'nın işkencesi yüzünden beslediği tüm düşmanlığa rağmen Aerik'in yanında soğukkanlılığını koruması, ateşli öfkesi üzerinde kazandığı kontrolün isteyebileceğim tek kanıtı. Ve sonsuz cephede tam da ihtiyaçları olan şey biraz ateş .

"Pekâlâ," diyorum. "Sürünün geri kalanının savunma becerilerini artırmak için kısa bir süre daha kalacaksın ve Ralyn dönmeye hazır olduğunda ona katılacaksın. Sana on gün veriyorum ama hepsini geri getirebileceğini düşünüyorsan elbette daha erken de dönebilirsin. Dolunaydan çok önce bizimle dönmeni istiyorum."

August bana kısa bir selam veriyor, onu layık gördüğüm için hem gururlu hem de rahatlamış görünüyor ve tüm kalbimle hata yapmadığımı umuyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Talia

Teoride, çoktan vedamı ettim. Sonra August, onu savaş alanına götürecek olan uydurma arabaya adım atmadan önce dönüyor ve toplanan sürüye son bir el sallıyor. Ayağımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde ona doğru koşup son bir kez sarılmaktan kendimi alamıyorum.

Herkes sevgili olduğumuzu biliyor. Garip görünmemeli. Ama yine de kolları bana dolanırken bile yüzüm bu sevgi gösterisi karşısında biraz ısınıyor.

"Sadece on gün," diye mırıldanıyor kulağımın dibinde. "Sana geri döneceğime söz veriyorum, hem de tek parça halinde, tatlım."

O kadar uzun olmadığını biliyorum. Aerik'in hapishanesinden çıkmak için neredeyse on yıl bekledim; on gün hiçbir şey değil.

Aynı zamanda, sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor. Hayatlarımız kesiştiğinden beri bu adamı her gün görüyorum. Sürünün diğer üyelerinin Unseelie ellerinde çoktan öldüğü sınırda ona neler olduğu hakkında hiçbir fikrim olmayacak.

Yine de bunu neden yaptığını anlıyorum ve eğer baş lordları etkilemenin bir yolunu bulursa, buna fazlasıyla değeracaktır. İsteyeceğim son şey, gittiği için kendisini suçlu hissetmesine neden olmak. Bu yüzden onun için toplayabildiğim en iyi gülümsemeyle kendimi geri adım atmaya zorluyorum. "Bu sözünü tutacağım," diyorum, sesimin titrememesi beni rahatlatıyor.

Ralyn adındaki adamın yanındaki yüzen ahşap arabaya binerken, Syllas arkamdan yaklaşp eliyle sırtımı destekliyor. Nefes veriyorum, ağırlığımın birazını almasına izin veriyorum. O olmalı

August için de endişeli ve genç üvey kardeşine güvenmekten başka bir şey göstermemeyi başardı. Hem o hem de Whitt bunun makul bir plan olduğunu düşünüyorsa, August çok fazla tehlikede olamaz, değil mi?

Bu sorunun cevabını gerçekten istediğimden emin değilim.

Araba süzülerek uzaklaşıyor ve her aşçımız yokken kalede yemek pişirme görevini üstlenen birkaç fae dışında sürü üyeleri evlerine doğru sürükleniyor. Syllas'la olan ilişkim herkes tarafından bilinmiyor, bu yüzden aksi takdirde bir öpücük teklif edebileceği saçlarımı karıştırıyor. Sesi alçak ve nazik çıkıyor. "Kendini meşgul edecek yeterince şeyin var mı Talia?"

Bilmiyorum, ama yapacak bir şeyler bulmam gerektiğini biliyorum, yoksa endişeli sorular beynimi ele geçirecek. "Egzersizlerimi yapacağım-Ağustos bana kendi başıma çalışabileceğim bazı hareketler verdi." Belki de düşmanlarımızın kışını tekmelediğimi hayal etmek beni çaresiz hissetmekten hissetmeye götürecektir. Bodrumdaki spor salonunda çalışmak bir süreliğine dikkatimi dağıtıyor,

Ama kendimi zorladıktan sonra terli ve nefes nefese mindere , August ile burada geçirdiğim zamanın anıları kafamda canlanıyor. Boğazımda bir yumru oluşuyor. Ayağa kalkıyorum ve nemli kıyafetlerimi değiştirmek için topallayarak yatak odama gidiyorum.

Güneş yatak odamın penceresinden sıcak bir şekilde parlıyor. İstedğim kadar dışarı kendime hatırlatmadan önce bir onun ışıltısının tadını çıkarıyorum. Herkes en kötü ihtimalle ilgisiz, en iyi ihtimalle dostça davranırsa da sürünün köyüne izinsiz girmekten hâlâ biraz utanıyorum ama Harper istediğim zaman ona uğramam için beni cesaretlendirdi. Belki onun neşeli merakı beni daha uzun süre oyalayabilir.

Büyük sürüyle son kez vakit geçirdiğimde Harper bana ailesinin evini işaret etti. Devasa ağaç gövdesi formlarıyla hepsi birbirine çok benzese de, küçük ayrıntılar onları ayırt etmeyi kolaylaştırıyor. Evini anne babası ve bir çift büyükanne ve büyükbabasıyla paylaşıyor ve ismine sadık kalarak, ailede açıkça bir müzik eğilimi var. Birisi kapının üzerine kemanla kucaklanmış zarif bir flüt resmi kazımış.

Babası evin dışında çömelmiş bahçeyle ilgileniyor. Yaklaştığımda adını unuttuğumu fark edip utanıyorum. "Merhaba," diyorum çekinerek. "Harper buralarda mı?"

Yumuşak bir gülümsemeyle başını sallıyor ve beni eve doğru yönlendiriyor. "İşine dalmış durumda ama rahatsız etmenize aldırmayacağını umuyorum."

Genel olarak rahatsız edilmeyi umursamadığı için mi yoksa beni geri çevirmek istemediği için mi? Harper'ın bende neyi bu kadar büyüleyici bulduğunu tam olarak anlayamadım, anladığım kadarıyla daha önce hiçbir insanla konuşmamış. Sanırım bu mantıklı bir açıklama. Belki de genç görünümünün aldatıcı olduğunu bilsem de, aynı yaşlarda yeni gelen birine benzediğim içindir. Ergenlikten yeni çıkmış olabilir, ancak fae terimleriyle bu hala birkaç on yıl yaşında olduğu anlamına gelir.

Temkinli bir şekilde eve giriyorum, solumdaki kapının arkasından gelen tuhaf bir tıslama sesi ve hoşnutsuz bir mırıltıyla karşılaşıyorum. Tereddüt ettim ve sonra kapıyı çaldım. "Harper? Ben Talia."

"Oh! İçeri gel."

Kapıyı iterek açıyorum ve onu masanın üzerine serilmiş saten lavanta moru bir kumaşla boğuşurken buluyorum. Son bir kez çekiştiriyor, makasını kapıyor ve bana parlak bir gülümseme fırlatıyor. "Kusura bakmayın. Bazen örümcek örgüsü uslu durmaz."

Masanın diğer tarafında ahşap bir kukla duruyor, birkaç parça kumaş korse ve bel çizgisinin başlangıcını oluşturmak için etrafına iğnelenmiş durumda. Bu, Harper'ın şu anda giydiği basit elbiseden daha özenli bir yapı; sürümüzün çoğu bunu tercih ediyor gibi görünüyor. Belki de yaklaşan bir kutlama vardır.

"Özel bir kıyafet mi yapıyorsun?" Ben soruyorum. "Ne ?"

"Oh, gerek yok." Bir iğnenin başını ağzına sokuyor, kumaştan bir parça koparıyor -dışarıdan duyduğum tıslama sesi makastan geliyordu, fark ettim- ve kuklaya sığ bir kıvrımla sabitliyor. "Bu sadece... alıştırma. Becerilerim hakkında ne kadar çok kanıtım olursa -ve onları ne kadar geliştirebilirsem-onları gerçekten kullanmak istediğimde o kadar iyi olacağımı düşünüyorum. Zaten oldukça iyi bir koleksiyonum var."

Beni odanın içine doğru yönlendiriyor, böylece uzak duvarın yanındaki rafı görebiliyorum. Rafta parlak yakut kırmızısından koyu toprak kahverengisine kadar her renkten en az bir düzine elbise var; hepsi de uzun etekleri ve kuşaklarla, tül panellerle ya da kumaştan yontulmuş narin çiçek ve yapraklarla süslenmiş vücuda oturan korsajlarıyla resmi gece elbisesi tarzında. Yaklaştığımda, parmaklarımı eteğin etrafına dolanmış neredeyse gerçek bir bitkiye benzeyen bir sarmaşığın üzerinde gezdiriyorum ve ipeksi bir yumuşaklıkla karşılaşıyorum.

"Bunlar harika," diyorum.

Harper makasını bırakıp yanıma geliyor. "Bir tane denemelisin! Buralarda çok fazla istekli model bulamıyorum; sadece giyinmenin eğlenceli olduğunu düşünenler muhtemelen üzerlerine şarap dökerler. İşte, sanırım bu sana uyar."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra, çimen ve ladin yeşili panelleri olan, uzak ağaç tepelerinden oluşan bir manzaraya benzeyen, orada burada güneş ışığı gibi nakışların altın parıltılarıyla yakalanan bir elbise seçti. "Ve gözlerinle mükemmel uyum sağlayacak."

Bu kadar güzel bir şeyi giyme düşüncesi kalbimi durduruyor.
-Ve değerli. Ama etrafta üzerine dökebileceğim bir şey yok gibi ve Harper bu ihtimale sadece hevesle bakıyor.

"Emin misin?" Yine de sordum.

Beni köşede soyunma odası olarak kullanılabilecek perdeli bir alana doğru hafifçe itiyor. "Hadi, git. Gözden kaçırdığım küçük kusurlar olup olmadığını görmeme yardımcı olacak. Kukla ya da kendim üzerinde kesin olarak söylemek zor."

Eğer ona *yardımlı* olacaksa... Narin kumaşı kollarımın arasına alıp perdenin arkasına saklanıyorum. Yırtılmaması için o kadar ki elbiseyi üzerime geçirip göğsüme ve kalçalarımın göre ayarlamam birkaç dakikamı alıyor, özellikle de omzumdaki yara kabartılarına karşı fırırlı kollara dikkat ediyorum. Cazibe Harper'ın onları görmesini engelliyor ama kumaşın onlara takılmasını engelleyemiyor.

"Bunları satarak bir iş yapmayı falan mı planlıyorsun?" Kumaşı tenime yerleştirirken soruyorum.

"Özü bu." Harper duraksıyor ve bir an için örümcek örgüsünde makasının çıkardığı tıslamadan başka bir şey duyulmuyor. Sonraki sözleri aceleyle döküldü. "Sylas'a ve burada bizim için yaptığı her şeye karşı nankörlük etmek istemem. Her şeye rağmen sürüyü güvende tutmak ve bize iyi bir yuva sağlamak için ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Ama buradan başka bir yerde hiç yaşamadım. Ve burası biraz sıkıcı. Diğer sürülerin hiçbiri bizi ziyaret etmek istemiyor. Heart, *bizi* asla ziyarete davet etmediklerini biliyor. Daha fazlasını görmek, daha fazlasını yapmak istiyorum."

Sesindeki özlem içimde derinlerde bir yerlerde yankılanıyor. Fae dünyasındaki konumum şu anda zaten sahip olduğumdan daha fazla heyecan istemem için çok istikrarsız, ama daha önce çocukken hissettiğim sancıları hatırlıyorum, deneyimleme şansım olmayan tüm inanılmaz şehirleri ve manzaraları düşünerek, basılı fotoğrafları yapııştırıyorum.

sanki bu hayallerin somut bir temsiline sahip olmak onları gerçeğe dönüştürmeye yardımcı olacakmış gibi.

O zamanlar zaten kendi başıma seyahat etmek için çok gençtim. Aerik hayatımı paramparça etmeseydi bu hayallerimi gerçekleştirebilirdim. Harper benim hayatta olduğumdan bile daha uzun süredir aynı yerde sıkışıp kalmış durumda. Sylas'ın huzursuzluğu için onu suçlayacağını sanmıyorum.

"Elbiseler daha fazla dışarı çıkmanıza yardımcı olacak mı?" Ben de öyle diyorum.

"Umarım öyledir. Daha prestijli bölgelerin hanımları balolar, ziyafetler ve bunun gibi şeyler düzenliyor. Herkesten daha güzel kıyafetleri olduğunu göstermek istiyorlar. En azından yaşlıların anlattıklarından duyduğum bu." Biraz gülüyor. "Eğer haklılarsa, o zaman bir elbise teklifinin başka yerlerde sıcak bir karşılama için biletim olabileceğini düşünüyorum, eğer yeterince göz alıcıysa."

"Oldukça muhteşemler." Perdenin arkasından çıkıyorum, hâlâ panellerden birini bir yere takmak üzere olmadığımı kontrol ediyorum. Kumaş adımlarımla birlikte, uzuvlarımla üzerinde dalgalanan en yumuşak nefesler gibi kayıyor. Üzerimde nasıl durduğunu anlayamıyorum ama Harper'a baktığımda ellerini göğsünde kavuşturmuş, gözleri parlıyor.

"Hayal ettiğimden bile daha iyi. Oh, çok güzel. Hmm, ama sanırım buradaki birkaç parçanın fazladan birkaç dikişe ihtiyacı var."

Elinde iğne ve altın iplikle dalıyor, belimin bir kısmını dikiyor. Kafasını çarpmamak için kollarımı yukarıda tutuyorum. "Güzel bir his -Giyiyorum," diyorum. "Bu kadar güzel kıyafetlerin rahat olmasını beklemezdim."

"Örümcek örgüsünün en iyi yanı da bu. Şeklini çok iyi koruyor ama aynı zamanda çok yumuşak kalıyor." Arkasına yaslanıyor, başını eğiyor ve arkaya yakın bir noktayı daha çimdikliyor. "Neredeyse mükemmel. Sence..." Bana bakıyor. "Sence insanlar da bu tür şeylerden hoşlanır mı? Yani, çoğunun. Sevdiğine sevindim."

Yetişkinlerin moda zevkleri hakkında pek bir fikrim yok, özellikle de içinde bulunduğumuz on yılda, ama bunu ona söyleyemem. Bildiğim bir şey var: "Eminim sırf eşsiz oldukları için bu tür elbiselere *bayılan* insanlar olacaktır. Benim dünyamda örümcek örgüsü falan yok. Ve herkes bunların muhteşem olduğunu söyleyebilir."

"Oh, güzel." Yine kıkırdıyor, yanaklarını hafif bir kızarıklık kaplıyor. "Kalp'e yakın yaşayan tüm züppe Seelie'leri unutup diğer yöne gitmeyi, ölümlülerin dünyasını görmeyi düşündüm... Ama biliyorum ki

onları nasıl etkileyeceğimi daha az düşünürüm. Belki bir gün oraya geri dönersen, ben de seninle gelebilirim ve bana birkaç şey öğretebilirsin?"

Bu son cümleyi o kadar utangaç bir şekilde söylüyor ki içimde kalan utangaçlık kayboluyor. Bu yüzden bu kadar arkadaş canlısı davranıyor - çünkü gerçekten de onun deneyimlemediği şeyleri benim deneyimlemiş olmam ilgisini çekiyor, eski evim burayla kıyaslandığında bana ne kadar sıradan gelse de.

Geri dönme düşüncesi, değişen her şeyin üstesinden tek başıma gelme zorunluluğu, daha önce beni tedirgin etmişti. Hevesli bir turistin eşlik etmesi ve bunu bir maceraya dönüştürmesi o kadar da kötü olmayabilir.

"Oraya ne zaman gideceğimi ya da gidip gitmeyeceğimi bilmiyorum," diyorum. "Ama gidersem, sana etrafı göstermem için bir neden göremiyorum. Gerçi yaşadığım yer o kadar da harika değildi."

"Her şey benim için yeni olacak! Ve buradan çok farklı olacak. Ama baskı yok, baskı yok. Buraya daha yeni geldin. Keyfini çıkarmalısın. Eminim alışkın olmadığın zaman çok daha ilginç oluyordur."

İlginç kesinlikle bunun için bir kelime. Acı tatlı bir gülümsemeyle ağzım seğiriyor ve sonra beklenmedik ama tanıdık bir figür kapıdan içeri girince donup kalıyorum.

Whitt'in adımları rahat ama çenesindeki gerginliği görecektir kadar çok yanında bulundum. Beni görünce duraklıyor, gözlerini hafifçe kırıştıtarak yanaklarımın ısınmasına neden oluyor. Bu şaşkın -ve belki de takdîr-kâr- ifade bir saniye sonra kayboluyor, bakışları kışkırtıcı bir yerimi kontrol etmek için değil, elbisenin eteğinin altından zar zor görünen ayaklarıma kayıyor.

Harper'ın bu kadar yakın dururken illüzyonun altındaki desteği fark etmiş olabileceğinden mi endişeleniyor? Bu konuda endişelenmeli *miydin*? Ayaklarıma ya da bileklerime dokunmadı. Whitt'in girişinde ayağa fırladı ve başını eğdi.

Kimliğimi açığa çıkarma ihtimalim yüzünden paniğe kapılmama fırsat kalmadan Whitt elini bize doğru uzatıyor. "Talia, kalede sana ihtiyacımız var. Burada tam olarak ne yapıyorsan ve mümkün olan en kısa sürede Syllas'la konuşmaya gel."

Geldiği gibi hızlı adımlarla dışarı çıktı. Harper arkasından bakıyor ve sonra bana bakıyor. "Bunun ne hakkında olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Bu doğru, ancak çeşitli olasılıklar hakkında ondan daha fazla fikrim var, çünkü benim herhangi bir şey olduğum hakkında hiçbir fikri yok

August'un sevgilisinden daha fazla. Elbisenin eteğini kavradım. "Sanırım bunu ve mümkün olduğunca çabuk öğrenmeye gitsem iyi olacak."

Perdenin arkasından normal kıyafetlerimle çıkıp yeşil elbiseyi Harper'a uzattığımda başını sallıyor. "Sende kalsın," diyor sinsi bir gülümsemeyle. "Bende bir sürü var. Ağustos'a bununla sürpriz yap. Bunu ikinize de bir hediye olarak düşüneceğim."

O zaman yüzüm yanıyor. Sözcüklerimin üzerinde tökezliyorum. "Emin misin?"

Çok güzel, ben istemezdim-"

"Sormadın ki. Muhtemelen bu noktada tüm sorularım için sana borçluyum.

Efendimiz ya da adamları sizi tekrar yakalamaya gelmeden gidin."

Elbiseyi göğsüme bastırarak aceleyle kaleye geri dönüyorum. August'u bu hazine değerindeki elbiseyle karşılama düşüncesi, elbiseyi yatak odamdaki gardırobuma yerleştirip koridordan Sylas'ın çalışma odasına doğru ilerleyene kadar endişelerimi bastırmaya yetecek kadar baş döndürücü. Sadece onu değil, Whitt'i de Harper'la olan ziyaretimden beni geri çağırarak kadar endişelendiren ne olabilirdi?

Muhtemelen ayak seslerimin yaklaştığını duyan Sylas, ben daha ulaşmadan çalışma odasının kapısını açıyor ve beni içeri buyur ediyor. Whitt masanın bir kenarında duruyor, duruşu alışılmadık derecede gergin. Konu her ne ise, onun umursamaz havasını bile sarsmaya yeteceğini bildiğimden, tenim eskisinden iki kat fazla tedirginlikle karıncalanıyor.

"Neler oluyor?" Sylas bacaklarımın yanına çömelirken aralarında bakışarak soruyorum. Whitt'in yaptığı gibi o da ayağımı ve desteğini inceliyor.

Fae lordu Whitt'e "Katılıyorum, cazibe iyi duruyor gibi görünüyor," diyor ve sandalyesine geçerek dikkatini bana odaklıyor. "Whitt bu öğleden sonra küçük ama rahatsız edici bir gözlemde bulundu."

Diğer adamın ağzı bükülür. "Öyle de denebilir. Aerik'in ziyaretinden beri şahsen fazladan bir devriye geziyorum. Daha önce bir şey çıkmamıştı ama bugün alanımızın güneydoğu sınırı boyunca kendine özgü bir kokusu olan bir büyü kokusu yakaladım. Bu izi bırakan büyüü Cole'un yaptığına dair büyük bir bahse girmeye hazırım - hem de geçtiğimiz gün içinde."

Bastıramadığım bir ürperti vücudumu sarıyor. "Hâlâ buralarda gizlice dolaşıyor mu?"

"Öyle görünüyor," diyor Sylas. "Aerik onu ziyaretin tozu dumanı yatıştıktan sonra bizi hızlıca kontrol etmesi için göndermiş olabilir.

O zaman da fark edeceği şok edici bir şey olmayacağına göre, bu onlardan son haberimiz olacak."

Whitt yüzünü daha da ekşitti. "Ya da bunu sürekli bir alışkanlık haline getiriyor olabilir."

"Ortadan kaldırmayı umduğumuz şüpheleri uyandıracak bir şey görmediği sürece bunların hiçbir önemi yok." Sylas bana küçük, sıkı bir gülümseme sunuyor. "Senin onların kayıp tutsağı olduğunu bilmemeliler."

Havadaki yaz sıcaklığına rağmen üşüyen kollarımı ovuşturuyorum. "Ama o yemekten sonra bizi yalnız bırakmalarını bekliyordun. Her şeye rağmen ikna olmamış olmalılar." Bu canavarların bana biraz huzur vermesi için ne gerekiyor?

"Ne yazık ki çıkarabileceğim tek sonuç bu, ancak yine de bunun ilgilerinin kısa ve geçici bir süre için yeniden alevlenmesi olduğunu umabiliriz."

"Devriyelerimi daha da artıracam," diyor Whitt. "Ve nöbetçilere söyle, aramızda Aerik'in ya da onun seçilmiş kadrosunun tariflerine uyan bilinmeyen herhangi bir fae'ye tereddüt etmeden saldırınsınlar. Eğer onları izinsiz girerken yakalayabilirsek, üstünlüğü ele geçirmiş oluruz."

"Ya da belki de daha fazla izinsiz giriş olmadığını göreceksiniz." Sylas iç geçirir. "Ama eğer varsa, August'un yeni ayrılmış olması kötü bir zamanlama."

Beklemediğim bir sarsıntı sinirlerimi altüst ediyor. "Onu geri aramayacaksın, değil mi? Daha yeni sınıra varmış olacak!"

Sylas'ın kaşları benim sertliğim karşısında kalkıyor. "Onun burada olmasını tercih etmez miydin? Aerik gerçek bir saldırıya geçerse sizi savunmak için elimizden geleni yaparız ama onun sürüsüne karşı bizim sürümüz... Kabul etmek istemesem de August yanımızdayken bile bu zor bir zafer olur."

Bu da demek oluyor ki Sylas'tan onu geri çağırmasını isteseydim... onu katledilmek üzere çağırmış olabilirdim.

Hafızamda anlık görüntüler belirliyor; omzumdaki yakıcı acı, başımın üzerinde dönen dallar, kardeşimin boğuk feryadı. Sesim bir hıçkırıkla boğazımı yırtıyor. *Anne! Anne! Baba! Yardım edin!* Ayak seslerinin gümbürtüsü, hırıltılar ve etrafta dönen korkunç tüylü bedenlerin hışırtısı-

Midem bulanıyor. Kendime sarılıyorum, geçmişin o parçalarını yönetebildiğim tüm güçle itiyorum. Ayaklarımın altındaki zeminin sert tahtasına odaklanıyorum. Kollarımı göğsüme bastırıyorum. Görüntüler geri çekiliyor ama onlarla birlikte gelen mide bulantısı kalıyor.

"Talia?" Sylas nazikçe söylüyor.

Kendimi silkeliyorum ve ona bakıyorum. İtirazımı tetikleyen kararlılık, en azından bazılarını yüksek sesle söyleyebildiğim pek çok nedenden ötürü beni daha da sıkı kavıyor. "Hayır. Unseelie'lere karşı savaşı denetlemeye iyi nedenlerle gitti. Benim için küçük bir risk yüzünden bunu tehlikeye atmanı istemiyorum. Bu küçük bir risk, değil mi? Aerik'in durup dururken senin bölgene bir tür saldırı başlatması?"

Zaten istemeden de olsa kötü adamın prestijinin artmasına katkıda bulundum. Sylas ve sürüsünün toplumdaki yerlerini geri kazanma şanslarını kaybetmelerinin sebebi asla ben olmayacağım.

Whitt bana bakıyor, yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor. Bu duygunun ne kadarının bana yönelik olduğunu bilemiyorum.

"Oldukça küçük olduğunu söyleyebilirim," diyor. "Ama imkânsız değil. Kadrosundaki o uyuz herife pençelerimi geçirirsem yapmak istediklerimi yapmaktan kendimi alıkoymayı başarırsam daha da az." En vahşi sırtışıyla dişlerini gösteriyor.

Sylas dirseklerini masasına dayıyor. "Sürümüze olan ilgisi yüzünden en çok tehdit altında olan sensin Talia. Burada güvende olacağına yemin etmiştim. Koşullar ne olursa olsun, eğer kendini daha güvende hissedersen-"

August'u planladığımdan çok daha erken ve Unseelie'nin silahlarından ve pençelerinden uzakta tekrar görme şansından vazgeçtiğimi bildiğim için kalbimin acısını görmezden gelerek başımı sertçe sallıyorum. Ona burada gerçekten ihtiyacım olmasının tek nedeni, onu daha da fazla tehlikenin içine sürükleyecek olmam.

"Ben iyiyim. Ben burada olmasaydım ve beni hesaba katmak zorunda olmasaydın ne yapardıysan onu yap. Beni en çok mutlu edecek şey bu."

Ve eğer daha sonra bu kararımdan pişman olursam, bunun acısını çekecek tek kişi ben olacağım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Talia

August'un video oyunlarını oynamanın beni rahatlatacağını, onun burada benimle olduğu izlenimini vereceğini düşünmüştüm ama aslında tam tersi oldu. Dijital müzik gibi basit bir şey bile yanımdaki boşluğun keskin bir şekilde farkına varmamı sağlarken oyuna nasıl kendimi kaptırabilirim? Dirseğiyle beni alaycı bir şekilde dürtecek, kimin kazandığıyla ilgili şakalaşacak ve sonra öne geçtiğinde teselli etmek için saçlarımı okşayacaktı.

Birkaç dakika sonra oyunu kapattım ve dinlenme odasındaki kanepeye uzandım. Zaten bir film izlemiştim. Yemekten sonra Sylas ve Whitt nöbetçileriyle yeni planları tartışmaya gittiler. Son birkaç gündür Cole'un etrafta gizlendiğine dair bir işaret bulamadılar ama daha sinsî davranmış olabilir. Aerik kim olduğumu öğrenirse sürüye neler olabileceğini düşündükçe midem düğümlense de işi şansa bırakmadıkları için memnunum.

Kapı aralığından eğlenen bir bariton sesi yükseliyor. "Tembelleşiyorsun, öyle mi?"

Sylas'ın eşikte durduğunu görmek için kendimi yukarı itiyorum, yüz ifadesi yorgun ama dudaklarında küçük bir gülümseme kıvrılıyor. *Beni* korumak için attığı tüm adımların üstünde durmaktan yorulmuş. Midemdeki düğümler daha da sıklaşıyor.

"Sürüye yardım etmek için yapabileceğim bir şey varsa-"

Umursamaz bir ses çıkarıyor ve başımı okşamak için yanıma geliyor. "Zaten çok şey yapıyorsun. Ivy bana mutfakta ne kadar çok katkıda bulunduğunu söyledi. Burada bir hizmetçi olmadığını sana tekrar hatırlatırım."

"Biliyorum. August'a o kadar yardım ettikten sonra hoşuma gitmeye başladı. Ve beni meşgul ediyor." Ama mutfakta çalışmak yeterli gelmiyor, hele de Ivy'nin ve ona yardım eden fae adamın yemekleri tek başlarına kolayca halledebileceklerini biliyorken. "August gibi sen de sürünün bir kısmını eğitmeye çalışıyordun. Yakında onlara katılabileceğimi düşünüyordu."

Sylas başını sallar. "Eğer Aerik hâlâ buradaki faaliyetlerimizi izliyorsa, kadronun seçtiği sözde sevgilimin dövüş becerileri öğrenmesi, gerçekte kim olduğun hakkında hiçbir fikri olmasa bile endişelere yol açacaktır." Suratımı asmaya başladığımda çeneme vuruyor. "Ama eğitiminin başka bir alanını da ihmal etmememiz gerektiğini düşünüyordum. Büyü konusunda nasıl ilerliyorsun?"

"Sanırım Bronz'a hükmetmek için ihtiyacım olan duyguları hızlı bir şekilde ortaya çıkarmakta daha iyi oluyorum." Günde birkaç kez pratik yapıyorum ve savaş alanında August'a saldıran düşmanları hayal ettiğimde korku ve öfkem bir anda alevleniyor. "August'un mutfaktaki tüm bronz aletleri karıştırmamdan hoşlanacağını sanmadığım için o kaşığı farklı şekillere sokmaya devam ediyorum."

Sylas kıkırdar. "Hayır, sanmıyorum. Sana ışığın gerçek anlamını da öğretmeye çalışıyordu, değil mi?"

"Evet." Ellerime bakıyorum, August'un kollarında neşe ve sevgiyle doluyken yarattığım kısa kıvılcımı hatırlıyorum. O yokken, *bu* duyguyu bir daha çağıramadım, onunla birlikte başka bir ışık parlaması getirecek kadar güçlü değil. Onunla ilgili her mutlu anım, düşmanlarımın geri dönmesini engelleyebileceği, ulaşamayacağım bir yerde olduğu bilgisiyle lekeleniyor. "Bu konuda o kadar başarılı olamadım. Ama Fae'lerin bile yeni gerçek isimleri öğrenmesinin genellikle biraz zaman aldığını söylemişti, özellikle de büyü öğrenmeye yeni başladıklarında."

"Öyle." Sylas yanımdaki kanepeye uzandı ve etkileyici bacaklarını uzattı. "Neden şimdi denemiyorsun, ben de üzerinde çalışabileceğin bir yer var mı diye bakayım?"

Şüphe içimi dolduruyor ama denememi istedi, ben de deneyeceğim. August'un söylediklerine bakılırsa, kaledeki adamlar arasında en usta büyü kullanıcısı o. Belki de çok fazla ilhama ihtiyaç duymadan süreci benim için daha kolay hale getirecek kaçırdığım bir şey vardır.

Heceleri zihnimde seslendiriyorum, sonra da onlara aktarabildiğim tüm enerjiyle dilimden yuvarlıyorum. "*Sole-un-straw*."

Konuşurken bile içimde hiçbir sihrin yankılanmadığını söyleyebilirim. Kendimi toparlamak için duraklıyorum ve daha önce işe yaradığı bir anı, vücudumda parıldayan zevk ışıltısını ve onu kendi zirvesine taşıırken August'un sesindeki hayranlığı düşünüyorum. Tekrar o kadar yakın olabilecek miyiz ya da daha yakın?

Göğsümde bir çarpıntı oluyor, ama buna bir endişe acısı da ekleniyor. "*Sole-un-straw*," diyorum, kelimenin havadan ışık çağırmasını istiyorum, ama yayılmış parmaklarımın etrafında hiçbir şey titremiyor.

Sylas çenesini ovuşturarak önce ellerimi sonra da yüzümü inceliyor. "Sesini kulaklarıma kadar getirdin. En azından küçük bir etki görmemene şaşırdım. Bronz söz konusu olduğunda duygularınızdan yararlandığınızı varsayıyorum. Daha önceki çalışmalarınızda hiç ışık üretmeyi başardınız mı, yoksa genelde böyle mi oluyor?"

Boynuma bir sıcaklık yayılıyor. "Şey, bir keresinde küçük bir parça yaratmayı başarmıştım. Görünüşe göre ışık bronzdan farklı duygulara dayanıyor olabilir."

"İlginç. Ne tür duygular?"

"Şey, daha mutlu olanlar. Tam olarak böyle olmak *zorunda mı* bilmiyorum ama-" Sıcaklık yüzümü gıdıklıyor. "Daha önce bunu başardığımda, August'la öpüştükten sonraydı." Doğru kelime bu olurdu, değil mi? Birlikte yaptığımız şey, gerçek seksin hayal ettiğim kadar samimi hissettirse bile.

Sylas'ın yara almamış gözlerinde cevap niteliğinde bir sıcaklık parlıyor. Bir an için August ve benim birlikte olduğumuzu düşününce bir saldırganlık belirtisi göstereceğinden korkuyorum ama rahatlıyorum, yüzünde sadece daha geniş, bilmiş bir gülümseme beliriyor. Kolunu kanepenin arkasına dayıyor ve başparmağını yanağımın kenarına vurarak oradaki deriyi sıcaktan yakıcı hale getiriyor. "Anlıyorum. Ve *bu* anılardan yararlanmayı denedin ama bir sonuç alamadın mı?"

"Şimdiye kadar işe yaramadı. Yani, ne zaman onu düşünsem, nereye gittiğini hatırlayıp endişelenmeden edemiyorum..." Başımı eğiyorum. "Ve açıkçası, sadece biriyle yakınlaştığımda ışıkla konuşabilirsem çok yararlı olmayacaktır."

"Hayır, ama bronzla çalışma konusunda ilerleme kaydettiniz, gerçek bir tehlike altında olmasanız bile ihtiyacınız olan gücü çağırma konusunda daha iyi hale geldiniz. Aynı şeyi ışıkla da yapabileceğini hayal edebiliyorum." Sylas duraksıyor. "Bu gücün bir kısmını benimle birlikte harekete geçirip geçiremeyeceğini görmeye açık mısınız?"

Sesi o kadar alçaldı ki, vücuduma istekli bir titreme gönderdi. Tekrar yukarı bakıyorum, onun yoğun, uyumsuz bakışlarıyla karşılaşıyorum, o kadar çok şey hatırlıyorum ki

Becerikli ellerinin kıvrımlarımda gezinmesinin, ağzının tenimi dağlamasının ne kadar iyi hissettirdiğini canlı bir şekilde hatırlıyorum. Nefes nefese verdiğim cevap bir an bile tereddüt etmeden boğazımdan süzülüyor. "Evet."

Fae lordu onaylayan bir ses çıkarıyor ve parmaklarını çenemde gezdirerek beni bir öpücüğün içine çekiyor.

Ağzının benimkiyle buluşma şekli August'la olduğum zamanki kadar heyecan verici ama aynı zamanda iki adamın kadar farklı. Sylas'ın öpücüğü kontrollü bir güçle dudaklarımı kavıyor, tutkusunun tüm gücünü kontrol altında tutuyor, ezebilecek ya da zedeleyebilecek daha şiddetli dürtüleri kontrol altında tutuyor gibi baş döndürücü bir izlenim bırakıyor. Ağzım onunkine doğru hareket edip dilinin emredici sondasıyla ayrılırken, neredeyse hırıltıya benzeyen aç bir ses çıkarıyor. Ama beni istediğimi açıkça belirtmediğim herhangi bir biçimde işaretleyeceğinden bir an bile korkmuyorum.

Diğer kolu etrafıma dolanıyor, beni daha da yaklaştırıyor; bacaklarımı kucağına kaydırmak için kalçamın üzerinden geçiyor, sonra dizimin etrafında dönüyor. Alt bacaklarımın bu kadar hassas olduğunu hiç düşünmemiştim ama uyluklarımın arasından fırlayan bir karıncalanmayla uyandılar.

Parmaklarım gömleğinin içine kıvrılıyor, göğsünün gergin kaslarını sıyrıyor.

Sylas bir santim geri çekiliyor, nefesi hâlâ benimkine karışıyor.

"Yıpranmış bir kanepede acele bir buluşmadan daha iyisini hak ediyorsun," diyor kabaca. "Benimle gelir misin?"

Başımı salladığım anda beni kollarının arasına alıyor, tıpkı August'un yıllar önce Aerik'le yediğimiz yemekte beni aldığı gibi. Sylas'ın daha da kaslı gövdesine yaslanıyorum, dumanlı, toprak kokusu ciğerlerimi dolduruyor ve sanki yapabiliyormuşum gibi onun içinde erime dürtüsüyle çarpılıyorum.

Birinci kattaki salonun ışıkları söndü. Mutfak personeli gece için evlerine döndü. Sylas merdivenlerden yatak odalarına doğru ilerlerken, bedenlerimiz arasında yanan sıcaklığın ortasında göğsümde ılık bir ağrı oluşuyor.

Bu adam bana çok şey teklif etti ve benim için çok şey verdi. Güvenliğimi sürüsünün güvenliğinden üstün tuttu; haksız yere kaybettiği ve onlarca yıldır geri kazanmak için çabaladığı onurunu geri kazanma pahasına bana verebileceği her özgürlüğü verdi. Sürüyü ne kadar derinden önemseddiğini gördüm ve bunun onun için kolay olmadığını biliyorum. Hepimiz için ölümüne savaşacağını biliyorum.

Ona ait olmadığımı söyledim, ama yine beni kendine ait yaptı. kendi.

Bana gösterdiği tüm bu şefkat ve cömertliği nasıl hak edebilirim bilmiyorum, ama bunun farkındalığıyla içten dışa doğru ışıldamaktan kendimi alamıyorum. Ve aynı zamanda, sanki yapabileceğim bir şey varmış gibi, ona aynı şekilde karşılık vermek için yanıp tutuşuyorum.

August'a aşık olduğumu daha yeni fark etmişken ona karşı nasıl bu kadar çok şey hissedebilirim? Ama bu acıyı inkar edemem. Damarlarımda dolaşan sadece arzu değil, aynı zamanda sinirsel bir ürpertiye de beraberinde getiren o derin sevgi.

Her ikisine de onlara ait olmadığını söyledim ama kalbim zaten onlara ait. Uzun vadede bu beni nereye götürecek? *Beni* önemsiyor ve arzuluyor olsalar da ben hâlâ sadece bir insanım, hem de hasarlı bir insan.

Bu ne kadar sürebilir? Şimdiye kadar gösterdikleri sevginin ötesinde benim için ne kadar şey hissedebilirler?

Sonunda beni kıran Aerik'in işkenceleri değil de kurtarıcılarımın iyiliği olursa bu ne korkunç bir ironi olur.

Sylas omuzlarıyla yatak odasının kapısını geçerken, tüm bu endişeleri bir kenara itmeye çalışıyorum. Beni yatağa yatırıyor, iki gözü de farklı ışıklarıyla parlıyor ve bacaklarımın arasında ve göğüs kafesimin arkasında o kadar çok istek kabarıyor ki, öpücüğünü karşılamak için başımı kaldırarak onu neredeyse kendime çekiyorum. Kısa bir süre için, baş döndürücü öpücükleri ve bluzumu çıkaran kavurucu okşamaları arasında, tıpkı daha önce yaptığım gibi kendimi anın mutluluğuna kaptırıyorum.

Ama Sylas'ın ağzı meme ucumun üzerine kapanıp beni zaten alevlendirmiş olan zevki körüklediğinde, başım bir solukla yastığa gömülüyor. Çarşafın taze odunsu kokusu burnuma öncekinden daha keskin bir şekilde çarpıyor ve burada ona sarıldığımı, kâbuslarımdan kaçtığımı hatırlıyorum.

Parmaklarımı saçlarının kalın dalgalarına doluyorum, ama çelişkili duygulardan kurtulamıyorum - daha önce burada ondan aldığım rahatlıkla tezat oluşturan belirsizliğe doğru kayma hissi, ona olan açlığımın ateşi ve ona olan aşkımın acısı ve tüm bunların arasında dolaşan korku.

Bu adamla kendimi kaybedebilirim ve sonra bana ne olacak?

Farkında olmadan gerilmiş olmalıyım. Sylas duruyor, başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor. Ağzım hassas, nefesim ihtiyaçtan titriyor, ama belki de o hayalet gözüyle bundan daha fazlasını görüyor.

"Bu çok mu fazla?" diye sorar. "Sadece tek bir kelime söylemen yeterli Talia.

Seni asla hiçbir şeye zorlamayacağım."

Bir anda boğazımda bir yumru oluştu. Nasıl olur da öylece ağlayacak gibi hissedebilirim? "Biliyorum," diyorum, sesimi törpülememek için mücadele ederek. "Bunu *istiyorum*. Sadece hiç mantıklı gelmiyor."

Mırıldanıyor. "Tecrübelerime göre 'mantıklı olmak' nadiren kişinin duygularına atfedilebilecek bir niteliktir." Başını eğerek yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Eğer bana anlatmayı denemek istersen, dinlerim."

Bu kadar tatlı sorarken onu nasıl reddedebilirim? Kelimeler dökülmek için can atıyor ama çok fazla şey var, hepsini söyleyemiyorum. Sonsuzluk teklif etmediği ortadayken durup dururken aşk ilanlarına başlarsam ne kadar gülünç olduğumu düşünür?

Derimin içinde kıvranmak istememe neden olmayan kısımlara odaklanıyorum. "Sana bu kadar bağımlı olduğumu hissetmek biraz korkutucu. Beni güvende tutuyor ve benimle ilgileniyorsun ama aynı zamanda seninle şimdiye kadar kimseyle yaşamadığım kadar çok yaşamak istiyorum." Kendimi bakışlarıyla buluşmak yerine çenesindeki koyu renk kaşlara bakarken buluyorum, bu itirafla onu istemeden de olsa gücendirebileceğimden endişeleniyorum. "Bu senin hatan değil. Bunların çoğu benim için yeni."

"Küçük hurda." Sylas bu eski lakabı şefkatle söylüyor ve çenemi yukarı kaldırıyor. "Sana daha önce de söyledim, buradaki durumun benimle bu yatakta ya da kalenin herhangi bir yerinde ne yaptığına bağlı değil. Bizimle olduğun sürece bu geçerli olacak. Arzularımı sana başka bir kafes gibi dayatmayacağım. Sonuncusunda zaten çok uzun zaman geçirdin. Kalbim seni istediğimi biliyor, ama sadece seni gerçekten mutlu ettiği sürece, her şekilde."

Titreyerek nefes alıyorum, rahatlama sinirlerimdeki gerginliğin hepsini olmasa da bir kısmını yumuşatıyor. "Tamam. Olacak. Emin değilim, sadece kafamı gerekiyor."

Başını salladı. "İstediğin kadar zaman ayır. Ne kadar ileri gideceğimize, neye hazır olduğuna sen karar vereceksin. Ve eğer asla hazır olmadığın şeyler varsa..." Ağzı alışılmadık şekilde alaycı bir sırıtışla kıvrılıyor. "Hayal kırıklığına uğramayacağımı söyleyemem ama çizmen gereken çizgileri çizdiğin için memnun olacağım."

Ve böylece onu daha da çok seviyorum. Kalbimi sıkıştıran acının içinden gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Her şey için."

"İnan bana, her bir parçasından zevk alıyorum - seni korumaktan... ve geri kalanından." Dudaklarıma şefkatli bir öpücük daha konduruyor ve çöküyor, anlaşılan yakınlaşmamıza bir son vermenin zamanı geldiğine karar vermiş

Bugünkü aktiviteler. Her ne kadar içimdeki açlık hala karnımda zonklasa da, şimdilik beklemekte haksız olduğunu söyleyemem. Duygularım hâlâ çok karışık.

Ona beni sevebileceğini düşünüp düşünmediğini ya da herhangi bir resmi ilişki kurmamızın mümkün olup olmadığını sormayı hayal bile edemiyorum. Ama halihazırda bir bağ kurduğu tek kadını merak etmekten kendimi alamıyorum. Onun ruh ikizi, kaderi onun için çizilmiş, tüm ruhları aynı hızda. Bu tür bir bağ benim erişimimin ne dışında?

"Ruh ikizi bir eşe sahip olmak nasıl bir duyguydu?" Geçici olarak soruyorum. "Fae'ler -gerçek kanlı olanlar- kendilerinininkiyle karşılaştıklarını nasıl anlarlar?"

Sylas kaslı kolunu belime dolayarak beni kendine daha da yaklaştırıyor. Cevap vermesi biraz zaman alıyor.

"İkiniz de yetişkinliğe ulaşana kadar aranızdaki bağ sağlamlaşmıyor" diyor. "Onlarla daha önce tanışabilir ve bunu asla bilemeyebilirsiniz. Ama aranızdaki bağ tamamen oluştuğundan sonra birbirinizi ilk gördüğünüzde - gözleriniz ilk kez buluştuğunda ya da bedenleriniz birbirine ilk kez dokunduğunda- bir şimşek gibi sizi tam ortanızdan vurur. Aniden bir enerji patlamasıyla yanmak gibi ve o boşluk hemen eşinize ait izlenimler ve düşüncelerle dolar. O andan itibaren artık sadece kendiniz değilsinizdir. Onlar sizin bir parçanız, siz de onların bir parçasısınız."

Bir yabancıнын varlığının tam merkezine girmesi bana romantik olmaktan çok tedirgin edici geliyor, ama sanırım yıllarını kafasının içinde olup bitenler dışında her türlü mahremiyet ve özgürlükten yoksun geçirmemiş biri için bu kadar korkunç olmazdı. Yine de... "Alışmak zor olmalı."

"Şey, bunu tahmin ediyoruz. Tüm gerçek kanlı Fae'ler bunun eninde sonunda olacağını bilir ve hayatlarınızı birlikte kurabilmeniz için erken olması daha iyidir."

"Yani karşınızdaki kişinin ne düşündüğünü ve hissettiğini her zaman biliyor musunuz? Hiç ayrılık yok mu?"

"Biraz var. Birbirinize kasıtlı olarak düşünceler göndermediğiniz sürece, aldığınız şey oldukça belirsiz hisler ve fikir parlamalarıdır. Gerekirse bunları bile bir dereceye kadar ayarlayabilirsiniz."

Sylas duraklıyor, başparmağı çıplak tarafımı bir aşağı bir yukarı okşuyor ama geri kalanı o kadar hareketsiz ki okşama arzumu yeniden alevlendirmiyor. Tekrar konuştuğunda o kadar ölçülü bir tonda konuşuyor ki kelimelerine son derece dikkat ettiğini anlayabiliyorum.

"Eşimin eylemlerinin sorumluluğunun ve cezasının bir kısmını bana yükledikleri için baş lordları suçlayamamamın nedenlerinden biri de bu. Bu kadar haince bir şey planladığını, bunu gerçekleştirmeye fırsat bulamadan fark etmeliydim ama bir süredir tartışıyorduk ve onu desteklemeyi reddetmeme misilleme olarak beni yaralayacağını bildiği bir şekilde davrandı. Beni yaraladı, öyle ki geri çekildim, böylece zaten zorlandığımdan daha fazla bilgi sahibi olmama gerek kalmadı. Ama bu diğer bilgileri de kaçırdığım anlamına geliyordu."

Kaşlarımı çatıyorum, sanki *onu* herhangi bir tehditten koruyabilirmişim gibi ani bir koruma hissiyle kolumu Sylas'inkinin üzerine koyuyorum. "O ne yaptı?"

Yine uzun bir sessizlik. Soruyu geri almak üzereydim ki Sylas nefesini tuttu. "Fae lordlarının evliliklerinin dışında oyalanmaları genellikle beklenen bir şeydir. Gerçek kanlı bir çiftte çocuk çok nadir olduğunda, varislerin kadroları için seçecekleri yakın kana sahip olmalarını sağlamanın tipik yolu budur, ancak gerekirse aile dışından da çekebiliriz."

"İşte Whitt ve August'a böyle sahip oluyorsunuz." August'un bana ortak babaları hakkında anlattığı hikâyeyi hatırlayınca ürperdim.

"Pek sayılmaz. Babamızın da kendine göre hataları var ama annemle birlikteyken ona son derece bağlıydı. Whitt onlar birbirlerini bulmadan önce, August ise... o gittikten sonra ortaya çıktı. Ben de aynı tutumu benimsedim, özellikle de gerçek kanlı *hanımların* eşlerine tamamen sadık kalmaları beklendiği için, çünkü dışarıdan gelecek herhangi bir hamilelik en çok istenen hamileliği engelleyebilirdi. Isleen'le evlendiğimde ona, benim onun sevgisine sahip olduğum gibi onun da benim sevgime sahip olacağına dair yemin ettim."

Bu tanıdığım adil ve sadık lordla uyuşuyor. Ama hâlâ soruma cevap vermedi. "Bu adil görünüyor," diye girişimde bulunuyorum.

"Evet, öyle olduğu konusunda anlaşmıştık. Yeminimi ne kadar ciddiye aldığımı ve birbirimize olan , anlaşılamadığımız zamanlarda bile ilişkimizi sağlam tutacak bir temel olarak benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Ve sonra bir saat içinde hepsini paramparça etti." Kolu bana karşı gerildi. "Başka bir sevgili aradı. Çiftleşmelerinden duyduğu zevki hissettim - ve benim de hissedeceğimi bildiği için duyduğu *sevinci*- ve eğer daha fazlasına izin verirsem, yeminini kiminle bozduğunu öğrenirsem, ortaklığımızı ondan daha fazla mahvedeceğimden korktum." İçinden düzensiz bir kahkaha kaçtı. "Tabii ki, her şeyin büyük planında, onun planladığından daha fazla yıkıma neden olamayacağım ortaya çıktı."

Kolum onun koluna dolanıyor. Birinin bu asil, tutkulu adamı böylesine korkunç bir şekilde incittiğini düşünmek -sadece herhangi birini değil, tüm dünyada onun arkasını *en çok* kollaması gereken kişiyi- içimde birini yumruklama isteği uyandırıyor. Tercihen onu, eğer çoktan ölmediyse.

Sonra göğsümde bir soğukluk hissediyorum. Sesim titriyor. "Bu yüzden mi August'la bir şey yaptığım için üzgündün, daha önce-"

"Hey, hayır, *sen* yanlış bir şey yapmadın." Sylas bana sıkıca sarıldı ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Senin üzerinde hiçbir hakkım yoktu. Bana hiçbir söz vermedin. Paylaşmak bana pek doğal gelmiyor ama bu şartlar altında yaptığım seçimden memnunum."

"Tamam." Başımı omzuna yaslıyorum. "Onca tartışmadan ve sana böyle ihanet etmesinden sonra neden onunla kalmak *istiyorsun*? Ruh ikizi bir eşten ayrılmak imkânsız mı?"

"Hayır. Zaman zaman olur. Ama aradaki mesafe arttıkça bağ zayıflıyor ve çoğu zaman çürümüş bir şeye dönüşüyor. Size annemin babamı terk ettiğini söylemiştim. Babam ona çok bağlıydı ama diğer pek çok konuda o kadar acımasızdı ki bir süre sonra annem onu desteklemeye devam etmeye dayanamadı. Bu yüzden uzak bir bölgede başka bir sürüye katılmak için ayrıldı ve işte o zaman gerçekten taş kalpli biri haline geldi."

"Seni geride mi bıraktı?"

"O zamana kadar tamamen büyümüştüm. Kendi başımın çaresine bakabilirdim. Onun da kendine bakması gerekiyordu, bu yüzden gittiği için onu suçlayamam. Ama babamda bir şeylerin nasıl kırıldığını gördükten sonra... Onu terk edersem Isleen'e ne olacağından korktum." Yüzünü buruşturuyor. "Özünde, korkakların yolunu seçtim ve bu yüzden sürüm ve ben cezalandırıldık."

Şimdiye kadar ruh ikizi eşler hakkında duyduğum her şeyle birlikte, Whitt ve August gibi "solmuş" fae'lerin bir tanesiyle uğraşmak zorunda kalmamasının iyi bir şey olduğunu düşünmeye başlıyorum. Sylas'ın omzuna kendi öpücüğümü konduruyorum. "Korkak olduğunu düşünmüyorum. İçinde bulunulacak berbat bir durumdu. Herkes yapacak doğru şeyi bulmakta zorlanırdı."

"Ama çoğunun yanında bedel ödeyen bu kadar çok kişi olmazdı. Yine de onayınızı takdir ediyorum."

Fae'ler çok uzun yaşar. Eğer görünüşüne bakılırsa, Sylas'ın henüz orta yaşlı olduğunu bile sanmıyorum. Onu en fazla otuzlu yaşlarının sonuna koyardım. "Başka bir eş alabilir misin? Ruh ikizi değil, biliyorum, ama Whitt veya August'un yapabileceğini söylediğin gibi normal bir tane? Yoksa fae'lerin sadece bir kez evlenmesine izin mi var?"

"Bu konuda herhangi bir sınırlama yok," diyor Sylas. "Tabii ki, çok şiddetli bir şekilde boşalan pozisyonu doldurmak için acele etmedim."

Neden yapsın ki? Onun sıcaklığını ve güçlü, nazik kucağını içime çekerken, tuhaf bir şekilde Isleen'e minnettar olmam gerektiği aklıma geliyor. Eğer bir hain olmasaydı, hâlâ etrafta olabilirdi ve onlar da hâlâ Hearthshire'da yaşıyor olurlardı. Sylas asla Aerik'in tedavisini aramaya gelmez ve beni bulmazdı. Ve eğer kızgınlığında bu kadar kindar olmasaydı, sevgisini çoktan başka bir fae kadına sunmuş olabilirdi ve benim gibi hasarlı bir insan kızı için hiç kimse kalmazdı.

Elde ettiğim şey, onunla paylaştığı iç burkan bağa yaklaşamayabilir, ancak şikayet etmeden her bir parçasını alacağım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Talia

Her şey karanlık. Metal inliyor.

Kafes, kafes üzerime çöküyor.

Bir çubuk karnıma çarpıyor. Onu zar zor görebiliyorum, sadece metalin vücuduma çarpışını ve içimde kabaran acıyı hissediyorum.

Çırpınıyor ve kendimi korumaya çalışıyorum ama kollarım kurşun gibi, sırtım sert zemine yapışmış durumda-

Ve sonra uyandım. Hâlâ karanlık, oda pencerenin ötesinden gelen zayıf yıldız ışığıyla aydınlanıyor, ama altımda eski kafesimin sert zemini yerine bir şilte var. Etrafımda sadece yumuşak çarşaf var; kâbusun neden olduğu kıpırdanmalarından sonra karışmış, terimden dolayı nemli.

Her şey güvende. Her şey olması gerektiği gibi... karnımı tekrar delip geçen bir acı dışında.

Yorganın altında geriliyorum. Keskin bir sızı bir an için bastırıyor ve sonra daha hafif bir sancıya dönüşüyor ama geçmiyor.

Elim yorganın altından kayarak karnıma dokunuyor ama oradaki deri pürüzsüz ve yaralanmamış. Acı daha derinlerde bir yerden yayılıyor.

Bu sadece benim endişem mi? Korkunun büyük bir kısmı kabusumdan gerçeğe mi sızdı da tamamen kurtulamıyorum?

Ağırlığımı yatağa veriyorum ve donup kalıyorum, duruşum öncekinden daha da sertleşiyor. Altımdaki çarşaf sadece terden nemli değil. *Islaklar*, kayganlık bacaklarıma yayılıyor. Ve bunu fark ettiğimde bile, bir

Burnuma ekşi bir koku geliyor, August'un rosto haline getirirken izlediğim hayvan leşlerinin çiğ, hastalıklı kokusuna çok yakın.

Panik boğazımın dibinde fokurduyor. Kendimi yatak başlığına doğru itiyorum ve elimi okuma koltuğumun üzerindeki duvara sabitlenmiş fener küresine doğru sallıyorum. Birkaç umutsuz dalganın ardından kehribar rengi ışık odayı yıkıyor. Çarşafı geri çekiyorum ve boğazımdan boğuk bir çığlık kaçıyor.

Kan. Uyluklarımda kan izleri var, çarşafın soluk kumaşından kan sızıyor.

Kokusu yoğunlaşıyor ve midem bulanıyor. Çok fazla kan var, *ölüyor* olmalıyım, Tanrım.

Yatak odasının kapısı uçarak açıldı, Whitt içeri daldı. Yüzü , gözleri garip bir ışıkla parlıyor ve yatakta iki büklüm yatan beni görüyor. Eşiğin hemen üzerinde durdu, aniden kararsız kaldı.

"İyi misin?" diye soruyor. "Merdivenlerden yukarı çıkıyordum, bir çığlık duydum."

Durduğu yerden kanı göremiyor. Onu uzaklaştırmak, her şeyin yolunda olduğunu iddia etmek, *uyurken* kendimi bir şekilde ölümcül bir şekilde yaraladığımı kabul etmek zorunda kalmamak için saçma bir dürtü duyuyorum, sanki bunun utancı kanamadan daha kötüymüş gibi.

Bu taktiği denemiş olsaydım bile Whitt'in kurt hisleri var. Ben daha hiçbir şey söyleyemeden keskin bir nefes aldı ve doğruca yatağın kenarına doğru yürüdü. Ama yanıma geldiğinde, yüz hatlarını geren endişe gevşiyor. Önce dağınıklığa sonra da bana bakıyor.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum-" Kekeliyorum ve kan kaybından ölmek üzere olan biri için oldukça iyi hissettiğimi fark ediyorum, karnımdaki o donuk düğüm dışında hiçbir yerim ağrııyor.

Whitt gözlerini kırptırıyor ve sonra usulca kıkırdıyor, elini saçlarımdan üzerinden omzuma doğru uzatıyor. "Bu senin aylık kanaman. Daha önce hiç yaşamadın mı? İnsan dünyasında yaygın bir bilgi olduğu izlenimine kapılmıştım."

Oh. İki kat daha yakıcı bir utanç duygusu, korkumun ürpertisini silip süpürüyor. Tabii ki. Tabii ki. Kramplar, o noktadaki kan.

Alev alev yanan yüzümü ellerime bırakıyorum. "Bir tane içmeyeli çok uzun zaman oldu, unutmuşum." Ve bir kabustan uyandığımda, sanırım o kadar da net düşünmüyordum. Aerik beni almadan önce evde birkaç regl dönemi geçirmiştım.

Ben. Ama beni o kafese attıktan sonra hiç olmadı. Eğer bir tane bile olsaydı, bununla başa çıkmaya çalışmanın utancını hatırlardım.

Whitt neredeyse hırıltıya benzeyen sert bir ses çıkarıyor. "Aç bırakılmış ya da çok fazla travmaya maruz kalmış bir bedene gelmez. Onca yıl..." Eli tekrar yanına düşer, dişleri sanki Aerik şu anda karşısında dursa onu parçalara ayıracakmış gibi sıkılır. Gözle görülür bir çabayla öfkesini dizginliyor. "Şimdi gelmesi iyiye işaret, iyileşiyorsun. Her şey olması gerektiği gibi işliyor."

Bu bir şekilde rahatlatıyor ama yine de çarşaflara tekrar baktığımda midem bulanıyor. "Her şeyi berbat ettim."

"Kolayca halledilir," diyor Whitt hızlıca, her zamanki soğukkanlı haline geri dönerek. "Sanırım insan hizmetkârlara -yani kadınlara- kanı emmeleri için bandajlarda kullandığımız büyüün aynısına sahip bezler veriliyor. Bunu halledebilirim. Ve büyü çarşaflarınızı da gayet iyi temizleyecektir. Bir dakika bekleyin."

Odadan çıktı ve bir dakika sonra mutfaktan aldığı katlanmış bir bezle geri döndü, görünüşe göre zaten büyülenmişti, çünkü doğrudan bana uzattı. "Bunu nereye koyacağınıza karar verebileceğinizi varsayıyorum."

Yataktan fırlıyorum, çarpık ayağıma fazla ağırlık verince sallanıyorum. "Ben-evet." Gardıroba doğru bakıyorum, onun önünde iç çamaşırlarımla uğraşmaktan emin değilim.

Kapıya doğru işaret ediyor. "isteyeceğinizi tahmin ediyorum. Ben yatakla ilgilenirken siz de eşyalarınızı tuvalete götürebilirsiniz."

Ne yapacak? Ama o zaman diğerlerini uyandırmasını mı yoksa benden sonra temizlemesi için sürüden birini çağırmasını mı tercih ederdim? Bunu kendi başıma halledebilecek bir sihrim yok. Whitt'in diğer kan türleriyle oldukça fazla deneyimi olmalı, bu yüzden belki de onun için o kadar rahatsız edici değildir.

Gardıroba gidip yeni bir gecelik ve bir çift külot aldıktan sonra garip bir ilham geldi. Etrafımda döndüm.

"Bundan gelen kan - eğer her ay kan kaybedeceksem
Neyse-"

Tam olarak ne düşündüğümü anlatmakta zorlansam da Whitt düşüncelerimi net bir şekilde takip edebiliyor. Başını eğiyor ve yatağa doğru yaklaşıyor. Ağzı buruşuyor. "Korkarım cevap o kadar basit değil, mite. Zamanlamayı ayarlayabilirsek bile, bu tür bir kanama saf kan değildir.

Damardan gelen gibi. Koku değişmiş. Sanırım eskidikten sonra kullanmak için tonikten biraz biriktirmeye çalıştığımızda da aynı sonucu ."

İçimi bir hayal kırıklığı kaplıyor ama zaten bu konuda o kadar da umutlu olacak zamanım olmamıştı. Karar verme hakkım varmış gibi davranıldığı sürece bu adamların kolumdan kanımı almasına izin verme düşüncesi umurumda bile değil. Yine de bu şekilde almak Sylas'ın vicdanını daha rahatlatabilirdi.

Koridordan lavaboya koşuyorum ve süngerden küvetin giderine akan kırmızımsı izlere bakarak kendimi elimden geldiğince güzelce siliyorum. Katlanmış bez külotumun içine sorunsuzca sığıyor. Onları ve yeni geceliğimi giyiyorum, sonra giydiğim geceliğin üzerindeki kırmızı çizgileri elimden geldiğince duruluyorum.

Yatak odama döndüğümde, Whitt yaptığı sihri bitirmiş görünüyordu. Havadaki ekşi tat gitmiş. Çarşaf larım en ufak bir leke izi olmadan yatağın üzerinde düzgünce duruyordu. Elimi en kötü bölgeye koyduğumda, hafif nemli bile değillerdi.

"Yaşasın sihir," diyorum biraz titrek bir kahkaha atarak.

Whitt sırtarak çarpıcı yüzünü yakışıklılıktan nefes kesiciliğe taşıyor. "Pek çok şeyi büyük ölçüde kolaylaştırıyor."

"Teşekkür ederim." Gözlerimi ondan ayırıp tekrar yatağa giriyorum. Orada otururken, çarşafı belime kadar çekiyorum, aniden utandığımı hissediyorum. Fae adamı en iyi zamanlarda anlamak zor olabilir, ama bana karşı sabırlı, hatta alaycı sözlerinin arasında *nazikti*. Sadece şimdi değil, geçtiğimiz birkaç hafta , işine burnumu soktuğumda bile sorularıma cevap verdi, cehaletimi ve belirsizliklerimi anlayışla karşıladı.

Keşke bunu ne kadar takdir ettiğimi ifade edebilseydim, ama nasıl yapacağımdan emin değilim, en azından garip gelmeyecek bir şekilde. Elimdeki ana odaklanmaya karar veriyorum. "Beni kontrol ettiğın ve diğer her şey için teşekkür ederim. Her ne yapıyorsan bölmek istememiştim. Paniklemek yerine neler olduğunu fark etmeliydim."

Whitt özür dileme girişimimi elinin bir hareketiyle geçiştirdi. "Sadece eğlencemizden sonra geceyi geçirmek için yatıyordum. Zaten uyumak için kafamı toparlamam en az bu kadar sürerdi. Bu şekilde o zamanı verimli bir şekilde kullanabildim." Duraklıyor ve ifadesi tekrar yumuşuyor. "Şimdi tekrar uyuyabilecek misin?"

Sylas'ın diğer kabuslardan sonra yaptığı gibi beni yataktan kaldırıp kendi yatağına götürdüğü görüntüsü aklıma geliyor. Garip bir

Bu düşünce beni heyecanlandırdığı kadar tedirgin de ediyor. Belki küçük bir parçam bu esrarengiz adamın kucağında olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyor, ama bu kesinlikle şımartmak istemediğim bir merak.

Yavaşça nefesimi veriyorum, kalan gerginliğimin olabildiğince çoğunu serbest bırakıyorum. "Sanırım öyle." Yine de karanlığa ve ondan çıkabilecek rüyalara dönmeye hazır hissetmiyorum. Çarşafın kenarıyla oynuyorum. En azından biraz daha samimiyet gösterebilirdim. "İyi bir eğlence miydi?"

"Öyle olduğunu söyleyebilirim. Çok fazla sevgi ve çok az savaş vardı. Moraller yüksekti; şikayetler azdı."

Ses tonu o kadar kaygısız ki tedirginliğimin son dikenleri de beni terk ediyor. O bu kadar rahatken nasıl yanlış bir şey olabilir ki? Kendimi beklenmedik bir şekilde ona gülümserken buluyorum.

Whitt'in gözlerinde sinsi bir parıltı belirir. "Arkadaşlarımdan birkaçı seni sordu. Onlara Ağustos'un özlemini çekmekle meşgul olduğunu söyledim."

Ona gönülsüzce bakıyorum ve o da kıkırdıyor. "Merak etme. Eminim o yavru yakında ait olduğu yere, evine dönecektir." Whitt gitmek için dönüyor, omzunun üzerinden son bir söz savuruyor. "Feneri açık bırakmakta utanılacak bir şey yok. Bazen karanlığı savuşturmanın en iyi yolu onu gerçek anlamda uzak tutmaktır."

Kapıyı hafifçe tıklatarak dışarı çıkıyor ve bunu kendinden bu kadar emin bir şekilde söyleyebilmesi için hangi karanlığı savuşturmak zorunda kaldığını merak etmeme neden *oluyor*.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ağustos

Arabadan indiğimde nemli **bir** esinti beni karşılıyor, botlarımın altındaki çimenler nemli. Şafağın serin havasını içime çekiyorum, papatyaların ve yoncaların tadına bakıyorum ve kaleye doğru ilerlemeden önce bir an için tenime yerleşmesine izin veriyorum.

Evde olduğum için ne kadar mutluyum. Ve ah, keşke yanımda daha iyi haberler getirseydim.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kalede henüz kimse uyanmamıştı. Merdivenin dibinde , raporumu hemen iletmek için Sylas'ı uyandırıp uyandırmamayı tartışıyorum ama en azından kötü haber *acil* değil. Tamamen dinlendiğinde ona iletmeyi tercih ederim.

Geçtiğimiz hafta boyunca ben de pek uyuyamadım ve araba yolculuğu sırasında sadece birkaç saat uyuyabildim. Ne kadar yorgun olsam da, yakın zamanda uyuyabileceğimi düşünemeyeceğim kadar huzursuz bir enerji var içimde. Mutfığa gidip, kalenin en çok benim kontrolümde olan bölümünü yeniden tanımaya çalışıyorum.

Yemek pişirme görevini devralan sürü üyeleri burayı temiz ve düzenli bıraktılar -neredeyse çok fazla. Biraz dağınıklık bana odaklanacak bir şey verir, özlendiğimi hissettirirdi. Ben buradayken aileme yemeklerin ne kadar güzel olduğunu hatırlatmam gerekecek. Çökmüş bir kahvaltı raporumun daha sorunsuz geçmesine yardımcı olabilir. Her zaman öyle olmasını umabilirim.

Un ölçmenin ve yumurta kırmanın tanıdık ritmine kapılıyorum, bu hareketler beni topraklıyor. Sınırın dışında, herhangi bir saldırı olmasa bile

Yemek durumu oldukça kötüydü. Genellikle savaşçıların savunma hattından uzakta yaptıkları kısa gezintilerde avlayabildikleri ya da toplayabildikleri şeyleri açık ateşte yakarak yiyorduk. Fırsat bulduğumda, biraz lezzet katmak için birkaç tuzlu ot bulmayı başardım. Dışarıdaki soydaşlarım bizim için onca fedakârlıkta bulunurken, en azından birkaç güzel yemek yemelerini sağlayabilirdim.

Sylas kapıda belirdiğinde ilk parti krepleri sıcak tutmak için ısıtıcıya koyuyordum. "Burada olağandışı bir şeyler olduğunu duyduğumu sandım. Gerçi sen olduğun için, sanırım bu alışılmadık bir davranış değil. Evine hoş geldin August."

Gülümsemesi tipik olarak çekingen, ama mutluluğu yanlış anlaşılmıyor. -Ve belki biraz da rahatlamıştı sesi. "Geri döndüğüme sevindim," diyorum. "Anladığım kadarıyla ben yokken kimse açlıktan ölmemiş."

Kıkırdıyor. "Başardık, ama bu döndüğüne göre mutfak yeteneklerini takdir etmeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Talia'yı görmeye gittin mi?"

Sevgilimin tatlı yüzünü, onu tekrar kucakladığımda kollarımda nasıl hissedeceğini hayal ederken kalbim aynı anda hem sıcıyor hem de sızlıyor. "Onu uyandırmak istemedim."

"Senin için endişeleniyor. Nedense bu davetsiz misafiri umursayacağını sanmıyorum."

Üst kata çıkıp yatağına tırmandığımı, onu kollarımın arasına aldığımı ve güzel kokusunu içime çektiğimi hayal ediyorum. Evet, bunu yapacağım ama önce lorduma karşı yerine getirmem gereken bir görevim var. Arzularımın dikkatimi dağıtmasına izin veremem.

"Sanırım benim raporumu da isteyeceksiniz," diyorum.

İçeri giriyor ve karşımdaki adaya yaslanıyor. "Doğal olarak. Görünüşe göre durum o kadar da vahim değil, zira savaşçılarımızın geri kalanına eşlik etmek yerine tek başına döndün."

Bir sonraki krep partisini çevirmek için bir an duruyorum, kendimi toparlıyorum ve spatulanın isteğine göre hareket etmesinin rahatlığını yaşıyorum. Sonra tekrar Sylas'a bakıyorum. "Tüm çabayı iptal edecek kadar kötü değildi ama iyi de değildi. Sadece bizim sürümüz için değil, herkes için."

Sylas'ın gülümsemesi kaybolur. "Devam et."

"Whitt'in durumumuz hakkında duydukları doğru. Orada bulunan dokuz savaşçımız, yakınlarda konuşlanmış sürüler tarafından dışlanmış durumda. Onlarla birlikteyken hiç Unseelie saldırısı görmedim, ama şu açık ki

ve eğer düşman korudukları bölgeden içeri girerse, başarısız oldukları için diğerlerini değil, onları desteklemeyi reddettikleri için kendilerini suçlayacaklardır."

"Talihsiz ama şaşırtıcı değil. Başka bir şey var mıydı?"

Sanırım olduğunu zaten biliyor. İçgüdüsel olarak tereddüt ediyorum. Benim doğam baş lordlara sadakat gerektirir - *tüm* sürülere hükmeden fae'lere, hatta kendi lorduma bile. Ama onlar için gerçeği gizlemem, doğrudan hizmet ettiğim adama karşı da.

Kızartma tavasını kontrol etmek için döndüm. "Ben oradayken baş lordlar kuzey hattındaki filoları kontrol etmeye geldiler. Liderlikleri... umduğum gibi değildi."

Sylas kendi kendine mırıldanır. "Ne şekilde?"

Her şekilde mi? Yüzümü buruşturuyorum. "Çok gergin görünüyorlardı, bunu saklayamıyorlardı, bu da filo liderlerini huzursuz ediyordu. Onlarla doğrudan konuşmadım - hiçbiri bizim küçük grubumuzla özellikle ilgilenmiyordu - ama daha fazlasını öğrenmeye çalışmak için elimden geldiğince gelişmeleri takip ettim ve diğerlerinin de duyabileceği şekilde, aralarında devam etmenin en iyi yolu üzerine birkaç tartışmaya kulak misafiri oldum. En azından kamuoyu önünde birlik içinde olmalarını beklerdim."

Omzumun üzerinden Sylas'a baktığımda kaşlarını çatmış olduğunu görüyorum. "Ben de öyle. Bu pek hayra alamet değil. Ne hakkında tartıştılar?"

"Tam olarak net değildi. Herhangi bir ayrıntı vermediler ve konuşmaların bazı kısımlarını gizli tuttular. Tek anladığım, yakında yeni bir strateji belirleme konusunda aciliyet hissettikleriydi. Belki de henüz geniş çapta paylaşmak istemedikleri yeni bir gelişmeden haberdar oldular. Her halükarda, teftişlerini bitirdikten sonra, filoların operasyonlarını denetlemek üzere, kuzeydeki tüm o bölgede devriye gezmeye devam etmek üzere seçilmiş kadrolarından birer kişi bıraktılar."

Sylas'ın kaşları kalkıyor. "Kadrodan seçilenleri kendi alanlarından uzakta kalıcı bir görevde mi tuttular? Whitt daha önce böyle bir varlığı duyduğundan bahsetmemişti."

"Bu daha önce olmamıştı. Savaşçılarımız yıllardır ilk kez baş lordların sınıra kadar geldiklerini ve ilk kez bu kadar yüksek rütbeli birini orada bıraktıklarını söylediler." Krepleri yeni bir tepsiye atıyorum ve kalan hamurun bulunduğu kaseye uzanıyorum. "Ben beğenmedim."

"Hayır, sizi suçlayamam. Kulağa kesinlikle yeni ve daha büyük bir saldırı bekliyorlarmış gibi geliyor. O halde filomuzu olduğu gibi mi bıraktınız yoksa durumlarını iyileştirmek için bazı tavsiyelerde mi bulundunuz?"

Sıcak tavaya vuran hamurun tıslaması, cevap vermek zorunda kalmadan önce bana bir anlık rahatlama sağlıyor. "Yaklaşımlarında oldukça önemli bir ayarlama yaptım, bundan tamamen memnun olmayabilirsiniz... Sınırın tüm bir bölümünü elimizde tutabilecekmişiz gibi davranarak fazla bir etki yaratabileceğimizi ya da dürüst olmak gerekirse cesetler ve günah keçilerinden başka bir şey olabileceğimizi düşünmedim. Bu yüzden savaşçılarımızı destekleyici bir rol üstlenebilecekleri diğer filolardan bazılarının arkasına çektim. Diğer sürüler yardımımıza koşmak istemeyebilir ama bir saldırının ortasında bizden yardım almaktan kaçınmaları da pek olası değil."

Sylas'a hızlıca sırtıyorum. "Onlara baş lordların kadrolu seçilmişlerinden birini korumak için her türlü fırsata karşı özellikle tetikte olmalarını söyledim. Bu bize bazı puanlar kazandırabilir."

Belirgin bir şekilde onaylayarak gürlüyor, ama ifadesi kasvetli kalıyor. Bir sonraki krep partisine başlarken midem sıkışıyor. "Eğer bunun doğru bir karar olduğunu düşünmüyorsan-"

"Hayır, akıllıca bir karara benziyor. Muhtemelen senden beklediğimden bile daha akıllıca, belli ki sana yeterince değer vermemişim." Sylas'ın gülümsemesi geri geldi, ama sadece bir anlığına. "Sadece buradan sonra nasıl ilerleyeceğimizi düşünüyorum... ve seçeneklerin hiçbirini beğenmiyorum."

Sesindeki alamet, iltifatından duyduğum gururun üzerine gölge düşürdü. "Sence hemen başka bir şey yapmamız *gerekliyor* mu?"

"Her halükarda yakında. Baş lordlar bu kadar yatırım yapmaya başladıysa, bu savaşta büyük bir değişimin eşiğinde olabiliriz - sadece iyi isimlerimizi geri kazanmak için değil, tüm yaz krallığını korumak için kendimizi ortaya atmamız gereken noktaya geliyor olabiliriz."

Sözleri içimde tedirginlik dalgaları yaratıyor. Unseelie gerçekten de topraklarımızı bir fark yaratacak kadar ele geçirebilir miydi? Bize ne yaparlardı? Bizi katlederler miydi? Köleleştirirler mi?

Bu fikri kafamda oturtmak çok zor. Hayatım boyunca kuzgun değiştiren kış fae'lerini neredeyse hiç görmedim. Birdenbire hayatımızın kaçınılmaz bir parçası haline gelmeleri imkansız görünüyor, ama Sylas açıkça işleri o kadar ileri götürebileceklerine inanıyor.

Kendimizi içeri atmakla neyi kastettiğini soramadan merdivenlerden gelen hafif bir tıkırtı kulaklarıma ulaşıyor. Kalbimin neşeli bir şekilde çarpmasıyla başım dönüyor. Talia'nın ayak seslerini nerede olsa tanırım.

Kaseyi tezgâha bırakıyorum ve Syllas'ın yanından hızla geçip koridora çıkıyorum. Tatlı kadının merdivenlerin dibine varmak üzereydi. Beni gördüğü anda yüzü öyle bir aydınlanıyor ki neredeyse sihirli.

"Geri döndün!" diyor ve onu kollarıma aldığım anda ekleyebileceği her şey kayboluyor. O ince kollarında beni hala şaşırtan bir güçle bana sarılıyor, yüzü omzuma gömülüyor ve ne kadar rahatladığı hakkında bilmem gereken her şeyi anlatan titrek bir iç çekiyor. Göğsümde garip bir sevinçle karışık bir ağrı hissediyorum; ne kadar endişelenmiş olabileceğini düşündükçe acı çekiyorum ama sağ salım dönmemi bu kadar önemseydiği için de inkar edilemez bir memnuniyet duyuyorum.

Nasıl oluyor da iki aydan kısa bir süre önce bu kadının varlığından bile haberim yokken şimdi onsuz bir hayat düşünemiyorum?

"Ve söz verdiğim gibi gayet iyiyim," diyorum ona. "Orada bulunduğum süre boyunca bir Unseelie savaşçısı bile görmedim."

Kolları etrafımda geriliyor ve sonra onu ayağa kaldıramam için kavrayışını gevşetiyor. Bana bakarken ağzı aşağı doğru eğikti. "Yine de dışarıda kalan tüm sürü üyeleri onlarla tekrar savaşmak zorunda kalacak. Bu savaş daha ne kadar devam edecek? Unseelie'nin neden hepinizle ne istedikleri hakkında *konuşmadığını* hâlâ anlamıyorum."

Whitt'in tembel sesi arkasından geliyor. "Muhtemelen tüylerini diken diken eden her neyse, onu onlara asla isteyerek vermeyeceğimizi anladıkları içindir." En büyük ağabeyim en alt basamakta durdu ve kendini korkuluklara dayadı. "Görünüşe göre hepiniz beni davet etmeden burada parti vermeye karar vermişsiniz. Çok kırıldım."

"Uyumaya ne kadar değer verdiğini biliyoruz," diye cevap veriyorum, gözlerimi devirerek. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Whitt bana sırtıttı. "Merak etme, seni çok özledik Auggie." Havayı kokluyor. "Destansı kahvaltılar da öyle. Ara sıra bu saatte yataktan kalkmak için can attığım *birkaç* şey var ve nadas köklü krep de onlardan biri."

Evimdeyim, dünyada en çok değer verdiğim üç insanla çevriliyim ve bir an için bu bilgi içimdeki tüm endişeleri eritiyor. Ona sırtarak karşılık veriyorum. "Sanırım hizmet etmeye başlasam iyi olacak."

Talia mutfığa doğru gidiyor. "Ben tabakları getireyim!"

"Antrenmanların nasıl gidiyor?" Onu takip ederken soruyorum. "Fiziksel egzersizler ve büyülü olanlar?"

Tezgâhın üzerindeki rafta istiflenmiş tabaklara ulaşmak için bir taburenin üzerinde dizlerinin üzerinde zıplıyor. "Odaklanmamı istediğin hareketlerin çoğunda oldukça sağlam olduğumu düşünüyorum. Formumun sizin için yeterince iyi olduğundan emin olmak için beni biraz antrenmanla denemeniz gerekecek." Bana öyle sinsî bir bakış atıyor ki, az önce üzerine eğildiğim sobadan çok daha fazla ısınıyorum. "Ve büyü... Işık konusunda hâlâ pek ilerleme kaydedemedim ama artık bronzu oldukça kolay bükebiliyorum."

"Bunu görmek isterim." Çekmecelerden birini karıştırıp, artık pek kullanmadığım kadar eski bir başka bronz kap arıyorum ve ona hafifçe yanmış bir şiş uzatıyorum. "Kaşığı şiş yapmışsın. Bunu da kaşığa dönüştürebilir misin?"

Kaşık kısmında çoğunlukla şaka yapıyorum ama Talia itiraz etmeden bakışlarını tüm ciddiyetiyle şişin üzerine çeviriyor. açıklanamaz sihrini en son izlediğimde, içindeki gücü toplaması birkaç dakika sürmüştü. Şimdi ise on saniyeden fazla sürmemiş olmalı, çenesi kenetleniyor ve gözleri onu güzelden şiddetle muhteşemliğe götürecek şekilde kısılıyor, sonra da gerçek ismi bir emir gibi ağzından çıkarıyor. "*Fee-doom-ace-own!*"

Şişin üst yarısı titriyor ve düzleşerek daha geniş, dairesel bir şekil alıyor. *Tam olarak* bir kaşık sayılmaz, daha çok dar bir malaya benziyor, ama bu şeyden daha iyi bir kaşık yapabileceğimden emin değilim. Talia bana bakıyor, gururuyla tereddüt ediyor ve ben de bir öpücük için eğilmekten kendimi alamıyorum.

"Bu harikaydı. Gerçekten kontrolü almışsın."

"Yeterli değil," diyor, öpücüğüm onu kızartmış ve gülümsetmiş olsa da. "Bir şeyi çabucak bronzlaştırmam gerekseydi ve zaten korkmuş ya da öfkeli olmasaydım, bunu zamanında başaramayabilirdim. Ama kesinlikle daha iyiye gidiyorum!"

"Demek öylesin," diyor Whitt, kollarını göğsünde gevşekçe kavuşturmuş kapı aralığından izlerken. "Biliyor musun, tüm bu yeteneklerinle, ev sahipliği yapacağım bir sonraki cümbüşte kendini korumaya bile hazır olabilirsin. Orada kimseyi şişlemene gerek kalmayacağından emin olabilirsin."

Talia da ona gülümsüyor, daha utangaç bir şekilde. "Bu hoşuma giderdi."

Karşılıklı bakışmalarında içimde daha keskin bir his uyanıyor, tanıdık ve neredeyse sevgi dolu. Ama o zaman, neden daha sevecen olmasınlar ki?

ne kadar uzun süredir birlikte yaşıyorlar? Öyle olmalarını istemeliyim.

Öyle de yapıyorum. Sadece, iki ağabeyimin de sevgisini kazanmışken bana ne kadar yer kalacağını merak eden içimdeki mırıltıyı tamamen bastıramıyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Talia

Gün batımı uzaktaki bulutları mor ve altın rengine boyuyor. Renkler, batı ormanının üzerinde yükselen soluk taş kulelerin üzerinde dalgalanıyor. Çok güzel bir görüntü, sanki dünya sulu boya bir tabloya dönüşmüş gibi, ama bu sahnenin ardında yatan tüm belirsizlikleri düşünmeden edemiyorum. Yemekten sonra temiz havayı solumak için dışarı çıktım ama esintinin yumuşak uğultusu sinirlerimi umduğum gibi yatıştırmıyor.

Astrid köyden geliyor ve bakışlarımı takip ederek yanımda duruyor. Ona döndüğümde yaşlı yüzünde bir hüznün görüyorum.

"Savaşlar çok uzakta," diyor. "Biz buradayken herhangi birimize dokunmaları pek olası değil. Adamınız döndüğüne göre sizi bu kadar ciddi gösteren şey buysa."

August geri döndü ama sınırda gördükleri hâlâ peşini bırakmıyor. Normalde neşeli olan tavrının üzerinde bütün gün bir gölge vardı. Ama daha önce böyle bir çatışmayla karşılaşmamıştı, değil mi?

Astrid yaşadığı yüzyıllar boyunca bundan önce kaç savaş gördü? Bu gerçekten de şimdiye kadarkilerin en kötüsü mü?

Bunu sormaya dilim varmıyor, onun yerine daha basit bir sorunun ağzımdan kaçmasına izin veriyorum. "Hiç Unseelie'lere karşı savaşmanız gerekti mi?"

İnce dudakları dişlerini hafifçe göstererek geri çekiliyor. "Bir ya da iki kez, birkaçının haddinin bildirilmesi gerektiğinde. Ama genellikle kendi bölgelerine sadık kalmayı ve bizi kendi halimize bırakmayı iyi bilirlerdi.

Bizimkiler. Eğer küçük isyanlarını yeterince hızlı bastırmazsak başımıza en çok bela açan Murk'lar olacak."

"Murk?" Kaledeki adamların bundan bahsedip bahsetmediğini hatırlamaya çalışarak tekrar ediyorum.

Astrid gıcırtilı bir şarkı tonuna bürünür.

"Yazın kurtları, kışın kuzgunları

Yaşadıkları yerde güvenli bir sığınak

bulamazlar. Ama en çok Murk'un

farelerinden çekinirler, gizlendikleri her

yere kin tohumları ekerler."

İçimden bir ürperti geçiyor bu dokunaklı sözlerle. Sözlerini bitirdiğinde Astrid bana bakıyor. "Sanırım insan dünyasında gençler artık tekerlemeyi söylemiyor. *Ben* gençken, neye dikkat etmeleri gerektiğini yeterince biliyorlardı. Ama Sisler'e bağlı olan her şey ölümlülerin zihninden çabucak siliniyor."

Başımı salladım. "Hiç duymadım. Murk nerede? Sisler'in bir parçası mı?"

Boğazından sert bir ses çıkarıyor. "Murk'un fae'leri hiçbir yerde ve her yerde yaşar. İnsan dünyasının kirli gölgelerinde ve bizim dünyamızın sınırlarında, biraz yer çalabildikleri ve çürümelerini yayabildikleri her yerde toplanırlar. Ne de olsa onlar sıçan." Dişlerini tekrar gösteriyor, bu sefer ince bir sırıtışla. "Bir kurdun çenesiyle boy ölçüşemezler, ne yazık ki. Çoğunlukla insanların başına bela olurlar, bizim değil."

"Yani sizin yazınız ve Unseelie'nin kışı olduğu gibi onların da kendi diyarları yok."

"Hayır. Onlar her zaman süprüntülerdi, hiçbir yere tam olarak uymayan fae'ler. Ve bizim uymamıza da içerliyorlar." Astrid oflayıp pufluyor. "Ama onlar için endişelenme. Bu sefer kavgaya neden olanlar kuzgunlar. Yakında onları da halledeceğimizi umuyorum."

Savaşın zaten onlarca yıldır devam ettiğini söylemekten kendimi alıkoyuyorum. Astrid'in yaşlı bakış açısına göre, bir yüzyıl muhtemelen "yakında" olurdu.

Yaşlı ama enerjik Fae koluma hafifçe vuruyor. "Gerçekten, bunların hiçbiri için kendini endişelendirmemelisin. Uzun deneyimlerimin verdiği bilgelikle sana söyleyebilirim ki hiçbir şey gerçekten sona ermez; sadece değişir."

Bu açıklamayla birlikte, tarlayı geçip tepelere doğru tekrar yürümeye başlar. Bu gece nöbetçi olmalı.

Onun sözleri pek de rahatlatıcı değil -değiştiğini bile görmek istemediğim pek çok şey var- ama dışarı çıktığımdan daha huzurlu bir şekilde kaleye geri dönüyorum, zaten amacım da buydu.

Sylas ve ekibi yemek odasının dışındaki koridorda durmuş hararetli bir şekilde tartışıyorlar. Ben yaklaşırken Sylas iç geçiriyor ve konuyu geçiştirir gibi bir hareket yapıyor. "Düşünmem gereken daha çok şey var. Ama her ikinizin de bakış açısına değer veriyorum."

Bana doğru dönüyor, kasveti sessiz bir gülümsemeyle dağılıyor. "Talia, işte buradasın. Sana göstermek istediğim bir şey var. Sen de gelmelisin August."

Fae lordu ikimizi merdivenlere doğru götürürken, Whitt geri çekiliyor. Ona doğru baktığımda bodrumda kayboluyordu, yüz ifadesini seçemeyeceğim kadar gölgelerin içindeydi. Gruplarını üçümüz birlikte ve o tek başına olacak şekilde ayırmak garip hissettiriyor.

Sylas ve August'un arasına girmemek için çok uğraştım. Bunun yerine kadroyu tamamen farklı bir şekilde mi ayırdım?

Ama Whitt her zaman bağımsızlığını seviyor gibi göründü ve dikkatle müzakere ettiğimiz anlaşmanın bir parçası olmaya kesinlikle ilgi göstermedi. Eğer üvey kardeşleriyle arasında bir sorun olsaydı, eminim bunu onlara söylemekten çekinmezdi.

"Bu neyle ilgili?" Sylas'a soruyorum, merak kemiriyor.

"Sabırlı olun, kalenin hanımı," diyor hafifçe. "Küçük bir tadilat yaptım diyebiliriz. zaman daha iyi açıklanabilir."

August, Sylas'ın aklında ne olduğuna dair kendisinin de hiçbir fikri olmadığını belirten bir omuz silkme hareketi yapıyor. Merdivenlerin tepesinde, fae lordu bizi koridorda erkeklerin yatak odalarının olduğu alana götürüyor. Onun ve August'un odalarının hemen ötesinde, daha önce fark etmediğim bir kapıda duruyor ve bana dönerken elini kapı koluna koyuyor.

"Geçen gün söylediğin şeyleri düşünüyordum Talia ve hayatımıza ne kadar girmiş olduğunu... Bize bu kadar bel bağlamışken sınırlar çizmenin senin için ne kadar zor olabileceğini. Bence bu, hepimiz için bu sınırları daha kolay çizmemize yardımcı olabilir."

Kapıyı iterek açtığında küçük ama rahat bir oda ortaya çıkıyor. Yüksek tavandaki büyük tavan penceresi, kararmaya başlayan gökyüzünde parıldamaya başlayan yıldızları gösteriyor. Tavanın kenarlarındaki kehribar küreler, odayı kaplayan sayvanlı yatağın üzerinde parlayan daha geniş, daha sıcak bir ışıkla alanı dolduruyor.

Yerin çoğu. Yatağın üzerine örtülmüş gümüş ve mavi yorgan o kadar kabarık görünüyor ki, sadece ona bakmak bile içine dalma isteği uyandırıyor. Bir köşede küçük bir makyaj masası ve paravan duruyor.

"Burası için uygun bir isim bulmaya çalıştım ve aklıma gelen en iyi isim 'buluşma odası' oldu," diyor Sylas, ağzının bir tarafı çarpık bir gülümsemeye dönüşerek. "Yatak odanız kendi sığınma yeriniz olarak kalabilir ve gece güvenlik için ikimizden birine kendi yatak odalarımızda gelmeniz gerekirse, bunun ötesinde beklentiler olup olmayacağı konusunda endişelenmenize gerek yok. Sanırım bizi buraya davet etmediğiniz sürece patilerimizi kendimize saklamayı başarabiliriz."

August'a hafif sorgulayıcı bir ifadeyle bakıyor ve genç adam gülüyor. "Bunu kabul edebilirim. Talia'nın biz canavarların arasında kendi başının çaresine bakmasını kolaylaştıracak her şey benim için iyidir."

"Siz *canavar* değilsiniz," diye itiraz ediyorum otomatik olarak, hâlâ odaya bakarken. Odanın görüntüsü ve Sylas'ın açıklaması beni yatağın üzerinde yanan fenerler kadar sıcak ve parlak bir ışıltıyla dolduruyor.

İhtiyacım olan şey tam da buydu; beklentilerin netleştirilmesi ve fark ettiğimden daha fazlasını teklif etmediğimi ya da teklifte bulunmayarak kimseyi hayal kırıklığına uğratmadığımı bilmek. Sylas, ben kendime bile tam olarak ifade edemeden bunu çözdü.

Bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum ve elini uzatıyorum. "Teşekkür ederim. Bu mükemmel. Hiç beklemiyordum, bana şimdiden koca bir oda verdin-"

"Ne de olsa bu üçümüz için." Elimi nazikçe sıkıyor ve sonra bırakacakmış gibi hareket ediyor.

İçimde bir şey keskin bir itirazda bulunuyor. Parmakları benimkileri tamamen bırakmadan önce onları kavriyorum. Sözcükler bir an boğazımda düğümleniyor, sonra onları çıkarabiliyorum ve aynı anda yanaklarım alevleniyor. "Belki de... bir deneme yapmalıyız?"

Yaklaşan Unseelie tehdidi ve Aerik'le olan belirsiz ateşkes arasında, önümüzdeki günlerde bize ne olacağını bilmiyorum. Ama şu anda, bu bağlılık gösterisiyle bu iki adamın arasında durmak... Kendimi daha güvende ya da daha değerli hissettiğimi hayal bile edemiyorum.

Beni asla kendi türlerinden biri kadar geçerli bir eş olarak görmeyeceklerse ne önemi var? Onları hala tüm kalbimle sevebilir ve bana sunduklarından en iyi şekilde - ki bu zaten hayal edebileceğimden çok daha fazlası. Beni pek çok yönden dünyalarının bir parçası yaptılar ve

Bununla birlikte gelebilecek her şeyi deneyimlemek istiyorum. İkisinden biri ya da her ikisi de tekrar gitmek zorunda kalmadan ve bir daha geri gelmeden önce.

Sylas'ın karanlık gözlerinde ısı kıvılcımları. Başparmağını elimin arkasında gezdirerek iç gıcıklayıcı bir okşayısta bulunuyor. "Sanırım davetleri istediğin gibi Talia. Beni başka türlü meşgul edecek acil bir şeyim yok."

Diğer tarafımda August başını eğerek geri çekilmeye başlıyor. Hayır. Bu değil, daha fazlasını istiyorum, ikisini de dışlamayan bir şey.

Bunu kabul ederler mi bilmiyorum, hatta neye benzeyeceğini bile bilmiyorum ama bakışlarım diğer adama kayıyor ve soru hafif bir kekemelle ağızından dökülüveriyor. "Ya ikinizi de davet etmek istersem? Aynı anda?"

Bunu söylediğim anda tüm vücudum kızarıyor, beceriksizliğimden duyduğum utanç derimin altında yanıyor. Ama ikisi de gülmüyor ya da alay etmiyor. Sylas bir an tereddüt ediyor ve August'un gözleriyle buluşuyor. Sanki sessiz bir sohbetymişler gibi aralarında ince kas esnemesi ve duruş kayması var. Hatta belki de bir tartışma.

Birbirleriyle mi? Kendileriyle? İstemem gerekenden fazlasını mı istedim?

August önce bakışlarını indirip bana bakıyor. Altın rengi gözbebeklerinde vahşi ve aç bir şey parlıyor. "Eğer seni memnun edecekse, senin için birlikte neler yapabileceğimizi görmekten mutluluk duyarım."

Sylas kıkırdıyor ve duruşunda fark etmediğim gerginliğin bir kısmı gevşiyor. "Evet. Leydimiz için bir işbirliği. Belki de bu hepimiz için iyi olur." Kolunu yatağa doğru uzattı. "Yolu göster."

Zaferimden duyduğum anlık sevinç, topallayarak yatağa doğru yürürken azalıyor. Ayak desteğimin tıkırtısı odanın sessizliğinde çok gürültülü geliyor. İnsani kırılğanlığımı hatırlatan bu durumdan kurtulmak için yatağın kenarına oturuyorum - yorgan gerçekten de yumuşak ve bir bulut kadar kabarık -Ve mekanizmayı çıkarmak için uzan.

Adamlar takip ediyor, Sylas kapıyı kapatıp sessiz bir kelime söyleyerek, rahatsız edilmememiz için kapıyı kilitliyor. Nabzım beklentiyle bir çentik atıyor. Ağızım biraz kurudu. Desteği yatağın kenarına bırakıyorum ve az önce yaptığım cesur ricaya rağmen aniden utanarak sevgililerime bakıyorum.

"Şu anda ne yapacağımdan pek emin değilim," diye itiraf ediyorum.

August yanımdaki yatağa uzanıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Neden ağırdan almıyoruz ve nasıl gittiğini görmüyoruz?" Sylas'a bakıyor ve yine sessiz bir pazarlık izlenimi ediniyorum, ancak bu sadece bir an sürüyor.

Sylas sağımda oturarak başını sallıyor. "Devam etmemizi istediğinde bize göster

-Ya da durmamız gerekip gerekmediğini söyleyin. Sadece sizin hoşunuza gittiği kadar ileri gideceğiz."

Vücutlarının arasına girdiğimde sınırlarım yatışıyor. "Tamam. Kulağa hoş geliyor."

August yatağın öbür ucuna doğru ilerliyor ve beni hafifçe çekiştirerek peşinden gelmemi sağlıyor. Başını yastıklara yaslayarak uzanıyor ve ben onun uzandığımda Sylas da diğer tarafımda aynı şeyi yapıyor.

August'a doğru baktığımda parmaklarını çenemde gezdiriyor ve ağzını benimkine yaklaştırıyor. Aynı anda Sylas başımın tepesini öpüyor, eli belime geliyor. İkisinin arasında kalıyorum, dokundukları her yerden sıcaklık fışkırıyor.

Bu işi ağırdan almamız iyi bir şey, çünkü bu ilk hisler beni şimdiden sersemletmeye başladı.

August'un dudakları dudaklarıma değerken, Sylas'ın başparmağı kaburgalarımın hemen altında kavisli bir çizgi çiziyor. Sonra August başını eğip boynumu ve omzumu öpüyor, ben de içgüdüsel olarak diğer adamı bulmak için başımı çeviriyorum. Sylas tam orada, dudaklarımla buluşabilmek için başını eğiyor. Ağzının fırçası içime işliyor. Saçlarından tutup onu öpücüğün daha derinlerine çekiyorum.

Bu çok iyi. Bu adamlardan sadece birinin elleri ve ağzıyla beslenmenin bir tür cennet olduğunu düşünmüştüm, ama ikisi birden... Bunun için kelimelerim yok. Bu anlamayı ne kadar ciddiye alırlarsa alsınlar, beni memnun etme arzuları daha önce onlarda gördüğüm içgüdüsel sahiplenmeden daha önemli. Aramızda yaşananlar artık iki ayrı ilişki gibi değil, birlikte inşa ettiğimiz bir şey gibi geliyor.

Birkaç keyifli dakika boyunca bu şekilde uzandık, iki adam da okşamalarını kısıtladı, biri dudaklarıma, sonra diğerine sahip oldu. Uyarılmanın acelesine uyum sağladıkça, damarlarımda artan bir ihtiyaç dolaşıyor. August elini ilk kez göğsümün üzerinde gezdirdiğinde, onun dokunuşuna o kadar hazırım ki sırtım cesaretle yukarı kalkıyor.

"Hmm," diye mırıldanıyor Sylas kulağımın dibinde, nefesi boynumdan aşağı dökülürken nefis bir şekilde sıcak. "Sanırım hanımın daha fazla ilgiye ihtiyacı var.

teklif ediyordu."

Eli diğer göğsümü avuçlamak için yükseliyor, başparmağının tepe noktasının üzerindeki fiske göğsümde bir zevk sarsıntısı yaratıyor. Nefes alıyorum ve boğazımdan cesaret verici bir ses çıkarıyorum, bu "buluşmanın" gidişatından *çok* hoşlandığıma dair herhangi bir şüphe varsa diye.

August tekrar ağzımı talep ediyor, dilinin benimkinin üzerinde kayması parmaklarının kıvrımlarım üzerindeki hareketini yankılıyor. Ben de onu sertçe öpüyorum ve sonra tekrar Sylas'a dönüyorum, her ustaca dokunuşta içime daha fazla sıcaklık doluyor. Parmaklarının göğüslerimin uçları üzerinde her dönüşünde, meme uçlarım daha baş döndürücü karıncalanmalarla sertleşiyor.

Zevk, karnımdan bacaklarımın arasına doğru titreyerek iniyor. Uzun süren açlığımdan sonraki ilk regl dönemim sadece birkaç gün sürdüğü ve Whitt'in bu sabah bana verdiği büyümlü bezden kurtulabildiğim için tarifsiz bir şekilde minnettarım. Sevgililerimin gerçekten umursayıp umursamayacağı *bu* çarşafı kana bulama konusunda endişelenmeme gerek yok.

Sylas elini gömleğimin altına sokuyor ve kendimi daha da dikleştirmek için öpüşmemize ara veriyorum. O da benim işaretimi değerlendirerek bol bluzu üzerimden sıyrıyor, August da kendi tarafından yardım ediyor. Oda, çıplak tenime soğuk değmeyecek kadar sıcak, ama hâlâ giyinik olan iki adama bakmak pek doğru .

"Sen de," diyorum Sylas'ın gömleğini belli belirsiz çekiştirerek. İsteğimin onun için de geçerli olduğunu belirtmek için August'a bakıyorum. Sırtarak tipik tişörtünü çıkarıyor ve göğsünün tüm kaslı, dövmele düzlemlerini ortaya çıkarıyor. Ben parmaklarımı soluk tenine kazınmış gerçek isimlerin kıvrımlı çizgileri üzerinde gezdirirken, Sylas daha resmi olan gömleğinin V yakasındaki bağcığı çözüyor ve onu çıkarıyor.

Kasları da aynı derecede etkileyici, koyu teninde daha da fazla iç içe geçmiş çizgiler var. İçime çekerken, o sert kas çıkıntılarının tadına bakmak için ani bir dürtü duyuyorum.

Daha yakına eğildiğimde, fae lordunun odun dumanı kokan zengin toprak kokusu burnuma doluyor. Dudaklarımın temkinli sıyrılışıyla alçak, aç bir hırıltı kopuyor. Tadı kokusundan bile daha dumanlı, sık bir ormanın derinliklerinde bir gece yarısı kamp ateşi gibi.

Dilimin ucuyla Sylas'ın tenini test ediyorum ve göğsünün altından bir gümbürtü geliyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor, kafa derimin üzerinde gezinerek kendi tenimi istekle ürpertiyor. August ensemden başlayıp omurgama kadar uzanan kavurucu bir çizgiyi öpüyor, tenimi okşuyor.

Sıcak, geniş eliyle göğsümü okşuyor ve içimdeki özlemin kıvrımlarında kesinlik kabarıyor.

Olmam gereken yer burası. Birlikte olmam gereken kişi de bu. Beni buraya getiren en korkunç yollardan geçmiş olabilirim ama şu anda bu iki farklı ama aynı derecede hayranlık uyandıran adamın şefkatine boğulmuş halimden daha mutlu hissettiğimi hayal bile edemiyorum.

Sylas'ı dudaklarından öpebilmek için başımı kaldırıyorum ve onun içinde eriyerek çıplak tenime yapışıyorum. Bacaklarımın arasındaki zonklama şiddetleniyor. Yuvarlanıyorum, elleri hareketle birlikte vücudumda zevk çizgileri çiziyor ve August'a uzanıyorum. Onun ağzı da benimkiyle aynı tutkuyla çarpışıyor ve benden muhtaç bir inilti çıkarıyor.

Nefeslerimiz birbirine karışıyor ve ayrılıyor, ileri geri. Başım dönene kadar ikisini de içime çekiyorum. Tenimin onlarınkine değen her santimi daha keskin bir zevk aleviyle yanıyor.

August göğsümün tepe noktasını ağzına almak için eğiliyor ve başım nefes nefese bir iniltiyle geriye doğru eğildiğinde, Sylas beni karşılamak için orada, ağzı çeneme, boynuma karşı alev alev yanıyor. Kolumu kısmi bir kucaklamayla geri çekip onu kendime sarıyorum ve diğer elimi August'un şişkin kolunda gezdiriyorum. Kalçalarım aralarında sallanıyor, tutabileceğimden daha fazla arzuyla hareket ediyor.

Artık yavaşlamak istemiyorum. Tüm bu arzuyu doğal finaline kadar görmek için haftalarca bekledim ve bedenim o kadar hazır ki kanım onunla birlikte şarkı söylüyor.

Ama önce bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmelerini istiyorum.

August dilini meme ucumun üzerinde bir kez daha gezdiriyor ve beni serbest bırakıyor. Parmaklarımı çenesi boyunca kaydırıyorum, böylece bakışlarını benimkileri yakalamak için kaldırıyor. İçimdeki tüm duygular kabarıyor.

"Seni seviyorum," diyorum, sessiz ama kararlı bir şekilde ve Sylas'ın uyumsuz gözleriyle buluşabilmek için dönüyorum. "Ben de seni seviyorum. İkinizi de. Hem de çok."

August'un sesi boğuk çıkıyor, hatta belki de şok olmuş. "Talia..."

Sylas yüzümü kavırıyor, kara gözleri hiç kadar niyetli. "Sen bir hazinesin ve ben de sana hak ettiğin değeri vereceğim."

Tam olarak ifade ettiğim duyguyla aynı değil ama beklediğimden daha fazlası. Ağzımı yakaladığında ona doğru eğiliyorum, kolunu belime doladığında August'un elini kavırıyorum, ikisi arasında kaybolmaktan çok derinden *bulunmuş* gibiyim.

August kürek kemiklerime öpücükler yağdırıyor. Eli göbeğimden aşağı, kot pantolonumun fermuarına doğru kayıyor. Nefesim Sylas'ın dudaklarına titreyerek dökülüyor.

August'u teşvik etmek için kolunu sıkıyorum.

Fermuarı çekiştirerek açıp kotu üzerimden sıyrırken, ters dönüp onu sertçe öpüyorum. Sylas'ın elleri kalçalarımı yumuşatıyor ve bacaklarımı serbest bırakırken August'unkilere katılıyor. August'un pantolonunun beline bir hamleyle uzanıyorum ve pantolonunu tekmeleyerek çıkarırken dudaklarıma karşı hırlıyor. Sonra beni tekrar Sylas'a doğru çeviriyor, kulak mememi ısırıldığı yerde ağzı yanıyor, sertliği kalçamda belirginleşiyor.

Bir elimi August'un omzuna koyup sıkıca kavıyorum, diğer elimi de Sylas'ın göğsünde gezdirip yüz ifadesini izliyorum. Kendi pantolonundan kurtulurken, yara almamış gözlerindeki yanma derinleşiyor. Boğazımdan köprücük kemiğime kadar inen ve ardından göğsümün ucunu yalayıp geçen alaycı bir öpücükle dudaklarımı sıyrıyor.

August parmaklarını külotumun üzerinden bacaklarımın arasına daldırıyor ve bir elektrik şimşegi çıkıyor. Parmaklarının baskısı bana zaten ne kadar ıslak olduğumu gösterirken, onun dokunuşuna boyun eğiyorum.

Okşamasından daha fazla zevk alıyorum, uzuvlarım ve ciğerlerim karıncalanıyor. Sylas büyük bir dikkatle göğüslerimi okşarken o da beni okşamaya devam ediyor, ta ki ben onların arasında kıvranıp, ateşli arzusun akıntılarına kapılana kadar.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum. "Her şeyi istiyorum." Çekirdeğim boşlukla ağrıyor. İçimdeki her zerre, gerçekten doldurulmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyor.

August sırtıma doğru titreyerek nefes veriyor. Külotumu indiriyor ve parmaklarını kaygan kıvrımlarıma doğru sokuyor. Dokunuşu beni ateşliyor.

Sızlanmam üzerine inliyor. Sonra başını kaldırıp omzumun üzerinden bakıyor ve elini bacağım boyunca kaydırarak kalçalarımı açıyor.

"Sanırım sizin için hazır, lordum," diyor. Beni Sylas'a sunma düşüncesi onu hayal kırıklığına uğratmışa ; sesindeki o hevesli tınıyla değil.

Sylas göğsümü bırakıyor, önce August'un sonra benim yüz ifademi alıyor. Parmakları yanağımda nazik bir çizgi çiziyor. " musun, Talia?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım. Elimi fae lordunun ipeksi boxer'ına bırakıyorum, kumaşa o kadar sağlam bir şekilde bastıran kordonlu uzunluk karşısında neredeyse tekrar nefesim kesiliyor. Onun her şeyini istiyorum.

Sylas beni şiddetle öpüyor, ben parmaklarımı onun sertleşmiş ereksiyonunda aşağı yukarı gezdirirken önce karnımı sonra da cinsel organımı okşuyor. August uyluğumun iç kısmıyla

Göğüslerimi okşamayı devralmadan önce biraz daha. Bu his kasırgasının ortasında bir yerde Sylas boxer'ını çekiştirerek çıkardı. Parmaklarımı boyunun etrafına sarıyorum, iniltisinden zevk alarak titriyorum ve onu kendime doğru yönlendiriyorum.

Kalçamı kavıyor ve ereksiyonunun başını en hassas noktandan açıklığıma ve eskisinden iki kat daha acil bir şekilde zonklayana kadar geriye doğru ovuyor. Bacağımı kalçasının üzerinden geçirerek dikkatlice içime doğru itiyor.

O ilk penetrasyon anı hem acı hem de zevk veren bir yanmayla birlikte geliyor. İçimden kekeleyerek bir iç çekiş çıkıyor ve Sylas tamamen duruyor. Orada kalıyor, içimde bir inçten fazla değil, başparmağını yukarıdaki hassas yumrunun üzerinde dolaştırıyor, beni nazikçe öpüyor. August meme ucumu sıkıyor ve dilinin küçük hareketleriyle omzumu kemiriyor.

Yanma daha baş döndürücü bir sıcaklığa dönüşüyor. Kalçalarımı hafifçe esnetiyorum ve Sylas inliyor. Biraz daha bastırıyor, biraz daha, ta ki gerginlik mutluluk verici bir acıdan başka bir şey olmayana kadar. Ona tutunuyorum. "Bu iyi. Çok güzel."

Geri çekilip tekrar tekrar, her seferinde öncekinden biraz daha derine dalarken, fae lordunun kaslarındaki kontrol yarasını hissedebiliyorum. Zevk patlamaları beni haykırmaya itiyor. Ona doğru sallanıyorum, dikkatli adımlarımız ivme kazanıyor.

Uzak, vahşi bir yanım tutkusunun her zerresini serbest bırakması için onu çağırıyor, ama henüz buna hazır olduğumdan emin değilim. Bu kendi başına çok fazla.

Tıpkı söz verdiği gibi, vücudunun her hareketiyle bana değer veriyor. İçimdeki genişleyen doluluk daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor, sanki beni ikiye bölüyor ama açıklanamayacak kadar tatmin edici bir şekilde, sanki tüm hayatım boyunca beklemişim gibi.

Sylas'ın ağzı benimkiyle birleşiyor ve nefesi düzensiz bir şekilde tekrar çekiliyor. August göğsümü baş döndürücü bir şekilde okşamaya devam ediyor. Çenemi öpmek için başını kaldırıyor ve ben de dudaklarıyla buluşacak kadar dönmeyi başarıyorum. Efendisi içime girerken dili benimkiyle birleşiyor.

Hepimiz tek bir varlıgız, tek bir eylemiz, birlikte hareket ediyor ve yanıyoruz. Bu odaya bakarken hissettiğim ısıltı tenimi aydınlatmak için içime işliyor.

Bir şekilde ihtiyacım yeniden artıyor, daha fazla dolmamış olmama rağmen. Sylas'ın itişlerini itiyorum, o son ufku bulmaya çalışıyorum. Benimle buluşmak için daha sert sallanıyor, ama bu yeterli değil - yeterli değil -

Tam içimdeki baskı yeniden acı vermenin eşiğine gelmişken, Sylas'ın sesi kısık bir şekilde yuvarlanıyor. "Hadi ikimiz de leydimizi hak ettiği sona ulaştıralım."

"Evet lordum." August hiç tereddüt etmeden elini göğüslerimden seksime, Sylas'la birleştiğimiz yerin hemen üzerinde en çok zonklayan noktaya indiriyor. O noktayla dalga geçip daha sert bastırıyor ve içimde bir şeyler çatırdıyor.

Titriyorum ve inliyorum, tırnaklarım August'un koluna ve Sylas'ın omzuna o kadar derin batıyor ki iz bırakıyor olmalıyım. Serbest bırakılmamın dalgası varlığımın en derin kısmından kıvrılan ayak parmaklarıma ve titreyen kafa derime kadar içime çarpıyor.

Sylas kalçalarının son birkaç hamlesiyle beni kendine daha da sıkı çekiyor. Kasları parmaklarımın altında geriliyor ve yakıcı bir nefes vererek başını benimkinin yanına eğiyor.

Birkaç dakika sonra, ilk girdiği gibi nazıkçe içimden çıkıyor, parmaklarını yüzümün kenarında, kolumun üzerinde gezdiriyor ve sonra dudaklarımdan bir öpücük çalıyor. Gözleri benimkileri arıyor, ona baktığımda parlıyor. Harcanmış durumdayım ve hâlâ içimde yankılanan hazzın dalgalarına biniyorum. Sadece onun sayesinde değil.

August'u düzgün bir öpücüğe çekmek için yana kayıyorum. O da bana öyle coşkuyla karşılık veriyor ki nefesim tekrar kesiliyor. Sonra, hâlâ Sylas'ın göğsüne yaslanmış bir şekilde ona bakıyorum. "Senin için bir şey yapmalıyım."

Sylas'la yaptığım her şeyi ona sunamam. Yoğun bir antrenmandan sonra gerilmenin eşiğine gelen kaslar gibi içimde hafif bir yanma var - şimdilik bu samimi eyleme alışık değilim. Ama yine de-

August başını sallıyor ve dudaklarını şakağıma değdiriyor. "Bana çok şey verdin. Tek istediğim bu."

Başımı yastığın üzerine eğerek çenesine yaslıyor. Sylas kendi yüzünü, ılık, yavaşlayan nefesi saçlarımı karıştıracak kadar yaklaştırıyor, kolu belime dolanıyor. Bu iki adama olan hayranlığım içimde kabarıyor ve dilimin üzerinde karıncalanıyor. Onlara bir şey daha verebilirim.

Elimi tepe penceresinin ötesindeki yıldızlı yayılmaya doğru kaldırıyorum ve içimdeki tüm neşeyi "*Sole-un-straw*" diye mırıldanıyorum.

Bu sefer bir kıvılcımdan fazlası var. Avucumda alev gibi bir titreşim dalgalanıyor, aşkımın gözle görülür bir tezahürü. Orada ve sonra kayboldu, ama net

İki yanımdaki yüzleri sevince boğacak kadar.

"Çok güzel," diyor Syllas şakağımı öperek. August onaylarcasına mırıldanıyor ve bana daha da yaklaşıyor.

Yatağa uzandığımda, bir insanın neden böyle bir mutluluğu parçalamaya çalışacak kadar acımasız olmak zorunda olduğunu merak ediyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

Talia

Parlak güneş ışığı kapalı göz kapaklarımdan üzerinden akıyor ama alıştığım açıdan değil. Yatağımın yanından değil de üstümden gelen bu tuhaf parıltı karşısında esniyor ve gözlerimi kırıştırıyorum.

Çünkü sadece bana ait olan yatak odasındaki yatağımda değilim. Sylas'ın yatakta uyumaktan *başka* bir şey yapmak istediğim zamanlar için -büyük yoluyla- yaptığı odanın tepesindeki tavan penceresinden güneş ışığı vuruyor. Görünüşe göre dün geceki buluşmadan sonra yeterince memnun ve rahattım ki kazara uyuyakalmışım.

Kabarık yorgan omuzlarıma kadar üzerime çekilmiş, ama altındaki alanı ısıtan tek kişi ben değilim. Kolum August'un çıplak göğsüne dayanıyor. Uyandığımda kolunu bana doluyor ve saçlarımı okşuyor. "Günaydın, tatlım."

Bu iyi bir şey. Daha önce hiç August'un yanında uyumamıştım ve o kesinlikle mükemmel bir sabah arkadaşı. Yatakta sadece ikimizin olduğunu fark etmeden önce ona daha da sokuluyorum.

Yatağın diğer ucuna doğru bakarken nabzım tekliyor. Sylas'ın gitmiş olması tamamen beklenmedik bir şey değil -yatağında uyuduğum zamanlara bakılırsa erken kalkıyor gibi görünüyor- ama dün gece paylaştığımız samimiyetten sonra...

Şüphelerim kelimelere tam olarak dökülemeden August beni kendisine doğru çeviriyor, böylece altın rengi gözleri benimkileri bulabiliyor. "Sylas onun adına senden özür dilememi istedi. Gece nöbetçileri vardiyasından gelir gelmez onlarla görüşmesi çok önemliydi." Bir gülümsemesi dudaklarından geçerken, ile aydınlandı.

gurur duyduğunu söyledi. "Anlaşmamızın, her şeye rağmen uyanabileceğin değerli birine sahip olacağın anlamına gelmesinden memnun olduğunu söyledi."

Bu sözleri söyleyen Syllas'ın sesini neredeyse duyabiliyorum ve bu sözler içimde August'un yüzü kadar parlak bir heyecan yaratıyor. Şimdiye kadar bu iki adam, özellikle de Syllas, ikisinden birinin beni sadece kendisi için istemesini reddetmemi sadece geçici olarak kabul ettikleri zorlu bir durum olarak değerlendirdiler. Sevgilerimi paylaşmanın *daha iyi* bir durum olabileceğini önermesi büyük bir olay ve belli ki August'u da memnun eden bir iltifatta bulundu.

August'un gülümsemesine hızlı bir karşılık vermekten kendimi alamıyorum. "Kadroların bu yüzden bazen eşlerini paylaştığını söyledi, değil mi? Çünkü hepiniz görevlerinizle o kadar meşgulsünüz ki bir eşe normal bir fae kadar zaman ayıramıyorsunuz?"

August kıkırdar. "Evet ama lordların genellikle sevgililerine karşı bu kadar cömert olmaları beklenmez. Sanırım seçilmiş olmanın verdiği onur, sınırlı ilgiyi telafi ediyor. Her iki dünyanın da en iyisini elde ediyorsun." Gözlerinde bir ışıltı dans ediyor.

"Evet, istiyorum," diyorum, varlığımın her zerresiyle bunu kastederek ve tekrar ona sarılıyorum.

August kolunu bana doluyor ve çenesini alnıma dayıyor. "Dün gece olanlar hakkında hâlâ iyi hissediyorsun o zaman?"

"Pişman değilim," diye teminat veriyorum ona, daha önce itiraf ettiği fae-insan ilişkileri hakkındaki endişelerini hatırlayarak.

"İlk seferinizin nasıl olacağını hayal ettiğinizden farklı olmuş olmalı."

Omuz silkiyorum ve erkeksi taze pişmiş kurabiyeler gibi misk gibi tatlı kokusunu içime çekiyorum. Nefis. "Daha önce bunu hayal etme şansım pek olmamıştı. Hayatım ve şu anda birlikte olduğum kişi için tam olarak doğru olduğunu hissettim."

"Güzel."

Bir süre öylece uzanıp birbirimizin sıcaklığının tadını çıkarıyoruz.

Parmaklarımı August'un omzunda ve göğsünde gezdiriyor, gerçek sözcüklerden oluşan dövmelerinin çizgilerini takip ediyorum. Köprücük kemiğinin sağ kenarını çevreleyen dövmeye, pençelerini çıkarmış gözyaşı damlasına benziyor. Merak kemiriyor. "Bu ne için?" August hangisine dokunduğumu görmek için boynunu büküyor. "Slink somonu. Mükemmel bir akşam yemeği olur. Hearthshire'ı kesen ana nehirde onlardan çok vardı, bu yüzden o anda bir tanesini almak mantıklı geldi."

Elbette sihrinin en azından bir kısmını yemek hazırlamaya odaklayacaktı. Sonra göğüs kafesinin bir kısmına dokunuyorum, köşeli, cılız bir şekil. "Peki ya bu?"

"Deri. Neredeyse aynı malzemeden olduğu için bu güzel rengi saçınıza sabitlememe yardımcı oldu." Parmaklarını pembe dalgaların üzerinde gezdiriyor ve sonra göğsünde boyundan göbeğe doğru uzanan bir sütundaki diğer izleri işaret ediyor. "Tüm bedensel olanlar bir çizgi oluşturuyor. Kemik, gözler, kan, deri, kas, kalp, mide, dişler, karaciğer, akciğerler. Neredeyse on yıldır beyin üzerinde çalışıyorum, işareti almak için tam olarak ustalaşamadım. Bu en zor olanı. Pek çok kişi bunu asla tam olarak başaramaz."

"Eminim öğreteceksin. Sanırım kimse sana bana öğrettiğin gibi ışık öğretmiyor."

Başını sallıyor. "Basit olanlar -hava, ışık, su, toprak ve ateş, temel metaller, yaygın bitkiler ve hayvanlar- ilk eğitimlerimizde aktarılır. Daha özel olan her şeyde, bu konularda ustalaşmış olanlar bilgiyi daha yakından korurlar. Boş vaktim olduğunda, bu fikirle meditasyon yapıyorum, avladığım hayvanların dokularıyla konuşuyorum, bu tür şeyler. Açıklaması zor. Ona yaklaştıkça kelimenin sesi zihninizde yavaş yavaş şekilleniyor."

Tam rehberlik konusunda ne kadar sorun yaşadığımı düşünürsek, bu tür bir büyüye asla meditasyonla ulaşamayacağımdan eminim. Tam ışık işaretinin neye benzediğini soracakken midem August'un gülmesine neden olacak kadar gürültülü bir şekilde gurulduyor. "Görünüşe göre biraz kahvaltı hazırlasam iyi olacak."

Alnıma son bir öpücük konduruyor ve kalkmak için hareket ediyor. Peşinden yorganın altından çıkıyorum. "Yardım edeceğim. Sadece temiz kıyafetler almam gerekiyor."

Koridorda koşturmayı tercih etmediğimden, çünkü bluzumu ve kot pantolonumu yere düşükleri yerden alıyorum ve üzerimi değiştirirken tekrar çıkarmam gerekeceği için ayağımdaki destekle uğraşmadan onlara bürünüyorum. August sadece tişörtünü çekiştiriyor ama bu binada yaşayan herkes onun kardeşi ve sadece bir kapı aşağı yürümesi gerekiyor. İşimi bitirmemi bekliyor ve centilmence kapıyı benim için açık tutuyor.

O koridoru geçip odasına giderken ben de sanki mutluluğum kanatlanmış gibi belli belirsiz bir duyguyla kendime doğru yola koyuluyorum. Merdivenlere giden dala henüz varmıştım ki arkamdan beklenmedik ayak sesleri yere çarptı.

Ben daha yarı yoldan dönmeden August beni kollarının arasına aldı. Bana sıkıca sarılıyor ve sonra beni sersemleten bir acelecilikle öpüyor, sanki birkaç saniyeliğine gözünün önünden ayrılmama izin vererek beni kaybedebileceğini düşünmüş gibi. Sesi alçak ve sert çıkıyor, başı hala benimkinin yanında eğik.

"Ben de seni seviyorum. Bunu dün gece sen söylediğinde söylemeliydim, ama o kadar düşünmemiştim - fark etmemiştim - ve sonra mükemmel zaman gelene kadar bekleyeceğimi düşündüm. Ama şimdi bilmeni istiyorum. Seni seviyorum. Sen tanıdığım en tatlı, en nazık, en cesur kadınsın, ister fae ister insan olsun, bunu bilmelisin."

Vücuduma garip bir titreme yayılıyor. O anda, eğer beni tutmasaydı tavana doğru süzüleceğim izlenimine kapılıyorum. Ona öyle sıkı sarılıyorum ki omuzlarım ağrıyor ama kalbimin etrafında yoğunlaşan sevinç ağrısı kadar değil.

"Teşekkür ederim," diyorum, başka nasıl cevap vereceğimi bilemeden. Benim için bu kadar çok şey hissedebilmesi, benim onun için bu kadar önemli olabilmem... Bu beni suskun bırakıyor.

Ama tanıdığım en tatlı ve en nazık adamın bu cevaptan fazlasına ihtiyacı yok gibi görünüyor. Beni tekrar, daha uzun süre öpüyor ve bana gülümsemek için kendini geri çekmeye zorluyor. "Hala sana biraz kahvaltı hazırlamam gerekiyor. Seninle mutfakta buluşalım mı?"

Kafamda ani bir ilham kıvılcımı çaktı. Kolunu sıkıyorum. "Üzerini değiştirdikten sonra benimle yatak odamın önünde buluş. Önce sana bir şey göstermek istiyorum."

Aceleyle yatak odama giderken, çarpık ayağım bile yere zar zor gibi görünüyor. Gardırobumu açtım ve Harper'ın bana verdiği elbiseyi aldım. Bunu August'a göstermem gerektiğini söyledi ve bundan daha iyi bir zaman olabilir mi?

Daha önce zarar vermeden giydiğim için şimdi biraz daha az gergin bir şekilde giyiyorum. Narin kumaş ince bedenimi hatırladığım kadar yumuşak bir şekilde sarıyor. Aşağıya baktığımda, sanki dışarıdaki ormanla bir olmuşum gibi hissediyorum. Sanki etrafımdaki varlıklar kadar Fae olabilirmişim gibi.

Kapımın önünden gelen adım sesleri üzerine topallayarak dışarı bakıyorum. August hemen dışarıda durdu, başı yana eğikti, gözlerinde hevesli bir parıltı vardı. "Sırrın ne Talia?"

"Sanırım sürüde bir arkadaş edindim. Ve bunu bana o verdi." Kapıyı daha da çekip açıyorum ve içeri giriyorum.

Hiçbir görüntünün August'un beni içine çekerken gözlerinin genişlemesi kadar tatmin edici olduğundan emin değilim. Bakışlarımla tekrar buluştuğunda, ifadesinde o kadar büyük bir sevgi parlıyor ki, bana daha önce söylediklerinden şüphe etmem mümkün değil.

"Muhteşemliği unuttum," diyor. "Kesinlikle benim de tanıdığım en muhteşem kadın."

Yüzüm kızardı, hem memnun oldum hem de utandım. Fae'lerin ne tür uhrevi güzelliklere sahip olabileceğini gördüğüm için bunun doğru olduğundan şüpheliyim ama yine de iltifatı kabul ediyorum. Bir yandan diğer yana hafifçe dönerek karmaşık eteğimin bacaklarımin etrafında yapraklar gibi hışırdamasına izin veriyorum. "Sadece görmek istersin diye düşündüm. Bunu özel bir gün için saklamalıyım. Kahvaltıda giyersem her şeyi berbat edebilirim."

"Oh, bunun olmamasını sağlayabilirim. Whitt'i izlerken Fae'lerin ne kadar coşkulu parti yapabildiklerini gördünüz, değil mi? Bahse girerim kıyafetleri lekelerden koruyan bir büyü, fae büyüsunün icat edilen ilk parçalarından biriydi." Bana sırtıyor ve sonra duraklıyor. "Eğer bunu elbisen üzerinde uygulamamı istersen tabii."

Ben de ona karşılık veriyorum. "Lütfen." Böyle bir elbise için uygun bir günmüş gibi geliyor. Kalenin hanımefendisi gibi görünmek için bir gün.

August birkaç hece ve el hareketiyle büyü yaparken, ben mutfakta onun yanında çilek yıkarken ve birlikte kahvaltı için masayı hazırlarken mutluluğum şampanyadaki köpük gibi içimde gıdıklanmaya devam ediyor. İçime o kadar derin bir şekilde yayılıyor ki bir daha huzursuz olabileceğime inanmakta güçlük çekiyorum - ta ki Sylas kalbimi durduracak kadar ciddi bir ifadeyle yemek odasına girene kadar.

Ona her ne yükleniyorsa, bunun benimle bir ilgisi olamaz. Tüm gözleri bana takıldığı anda gölgeler bir anlığına geri çekiliyor, dudaklarında onaylayan bir gülümseme kıvrılıyor. Hızlı bir öpücük çalmak için masanın başına doğru ilerliyor. " bir hanımefendi gibi görünüyorsun," diyor eli yanağımda gezinirken. "İyi uyudun mu?"

Sadece uykumu değil, uyandığımda nasıl hissettiğimi de sorduğu izlenimine kapılıyorum. "Çok," diyorum ve kollarımı gövdesine sarıp sarılmak istediğim her şeyi söylediğini umduğum bir sarılmayla sarılıyorum.

Sylas kucaklaşmaya memnun bir gürültüyle karşılık veriyor. Ama ben onu bıraktıktan ve koltuğuna yerleştikten sonra kasveti geri döndü.

Onu izlerken, sorunun ne olduğunu sormanın bana düşüp düşmeyeceğini tartışıyorum. Ben bir karara varamadan August bunu benim yerime yapıyor. "Nöbetçilerden ilgili haberleri aldın mı?"

Sylas başını sallar. "Hepinizle konuşmam gereken önemli bir konu var, ama buna Whitt de dahil. Ona makul bir süre içinde ortaya çıkması gerektiğini belirtmiştim..."

Whitt'in neşeli sesi koridorun aşağısından geliyor. "Ve senin dileğin benim için emirdir, ey şanlı lider." Yüksek yakalı gömleği de saçları gibi buruşuk, sanki yataktan yeni kalkmış gibi odaya giriyor ve her zamanki sandalyesine çökerek yumurtalı böreklerle uzanıyor. "Sabahın daha saygın bir saatine kadar bekleyemeyecek kadar önemli olan duyuru nedir?"

Sylas stratejistine kötücül bir bakış atar. "Öğlene şafaktan daha yakın. Günün geri kalanını da hazırlık yapmak için kullanacağımızı umuyorum."

Onu izlerken parmaklarını çatalımın etrafında sıkılaştırıyor. "Ne için hazırlık?"

Fae lordunun ciddi bakışları midemin ayaklarıma kadar inmesine yetecek kadar uzun süre üzerimde kalıyor. Sonra diğerlerine göz gezdiriyor. "Sanırım ön tarafa gitmeliyiz. Üçümüz."

Whitt'in çenesi çiğnemenin ortasında durur, kaşları havaya kalkar.

Yutkunuyor. "Hepimiz mi? Birkaç hafta önce August'u bile göndermekte tereddüt ediyordun." "Bu onun raporunu dinlemeden önceydi. Yaptığı gözlemlerle

Savaşçılarımızdan daha önce duyduklarımızın da ötesinde, baş lordların saldırılarda yakın bir tırmanışın farkında olduklarına ikna oldum. Doğrudan müdahil olmalarını gerektirecek kadar büyük bir tehdit olduğunu düşündükleri bir şey. Dünyamızın geleceğinin tüm gidişatını değiştirebilecek bir şey."

August onu inceliyor. "Ve eğer bu savaşta belirleyici bir rol oynamak için orada olursak, kendimizi baş lordlara affettirmek için ihtiyacımız olan tek şey bu olabilir."

"Kesinlikle." Sylas başıyla onu onaylar ve Whitt'e döner. "Bu kararı kolay vermedim ve her zaman olduğu gibi en iyi yaklaşımımız konusunda sana danışacağım. Ancak büyük bir sadakat ve güç gösterisi yapacaksak bunu kararlı bir şekilde yapmalıyız ve bu tek şans olabilir. Fırsatın elimizden kayıp gitmesi ya da sürümümüzün savaşta katledilmesi riskini almak istemiyorum. Orada olmalıyım ve ekibimin de yanımda olmasını istiyorum."

"Yeterince adil," diyor Whitt. "Savaşın çoğunu siz ikiniz yaptığınız ve ben de uzaktan öğütler verdiğim sürece sorun yok." Sırıttırıyor, ama mizah duygusu kayboluyor.

Bakışları bana kayarken yüz ifadesi değişiyor. August'un ki de onu takip ediyor. Kalın kalın yutkunuyorum. "Peki ya ben?"

Sylas gözlerime sabit bir şekilde bakıyor. "Nöbetçilerimizden duyduğuma göre, Whitt'in günler önce karşılaştığı ilk izden bu yana Aerik'in halkından ya da başka birinden herhangi bir saldırı belirtisi olmamış. Görünüşe göre, bizden şüphelenmekten vazgeçmişler. Ayrılmadan önce kalenin etrafına büyü yerleştireceğiz ve iyi anlaşılmış görüldüğünüz Astrid'i doğrudan koruma için burada sizinle kalması için görevlendireceğim, ayrıca dilerseniz sürüden başkalarını da. Hâlâ bölgemizde savaşçılarımız kaleyi dışarıdan gözetleyecektir. Bence herhangi bir sorunla karşılaşma ihtimaliniz çok düşük, yoksa bunu hiç düşünmezdim, ama karşılaştaysanız, biz haber alıp dönene kadar çoğunu oyalayabilirlerdi."

Riskler konusundaki değerlendirmesi muhtemelen doğru -bu dünya hakkında benden çok daha fazla şey biliyor- ama bedenim yine de karşı çıkıyor. "Ne kadarlığına gidiyorsun?"

"Ne yazık ki kesin olarak bilemiyorum. Oraya gittiğimizde, beklenen tehdit hakkında toplayabileceğimiz her türlü bilgiyi toplayacağız. Eğer tahmin ettiğimizden daha az acil bir durum varsa, hemen geri döneriz. Aksi takdirde, bekleyeceğiz. İlk aşama sadece birkaç gün sürecek. Bir sonraki dolunaya kadar sadece bir hafta var ve bu süre zarfında sizi kendi başınızın çaresine bakmak zorunda bırakmayacağız."

O zaman *hiçbirini* görmeden neredeyse bir hafta geçireceğim ve ondan sonra, kim bilir ne kadar süre boyunca, sadece kısa ziyaretler için geri dönecekler? Geri kalan zamanda, sınırda diğer Seelie'leri *öldüren* düşmanlarla savaşıyor olacaklar, böylece benim güvenliğimi riske atmak yerine onurlarını bu şekilde geri kazanabilecekler.

Bu arada ben ne yapacağım? Boş boş kalenin etrafında mı dolaşacağım? Film izleyip kitap okuyarak ve ateş hattında sadece August varken olduğundan üç kat daha fazla endişelenerek mi?

Her parçam bu hayali geleceğe direniyor. Boğazım daralıyor ama soruyu zorla soruyorum. "Ya ben de seninle gelmek istersem?"

Sylas nadir görülen bir şaşkınlıkla gözlerini kırptırır. "Sınırdaki olmak senin için pek güvenli olmaz, Talia. Öyle bir savaşa girecektik ki, seni böyle bir tehlikeye atamazdım."

Sesime daha fazla kararlılık katıyorum. "Savaşmak istediğimi kastetmiyorum. Bir grup Fae savaşçısını alt edebilecek durumda olmadığımı biliyorum."

Ama bir sonraki savaşı beklerken bir tür kamp kuracaksınız, değil mi? Yaşayacak bir yer. Orada kalabilirim, senin ve diğer sürü üyeleri için yiyecek hazırlayabilirim, belki ihtiyacın olan ekipmana yardım edebilirim. Yakınlarda olduğunuzu bilirim kendimi daha güvende hissedirim... ve o zaman hiçbiriniz burada bana neler olduğu konusunda endişelenmek zorunda kalmazsınız." August'a bir bakış atıyorum, benim adıma tartışabileceğini umuyorum.

Whitt kıkırdıyor ve bana şaşkınlıkla bakıyor. "Fae'lerin sana yaşattığı onca şeyden sonra doğrudan ateşe atlamaya bu kadar hevesli misin?"

İçimden bir ürperti geçiyor ama kararlılığımı sarsmıyor. Bu korku parıltısı bana sadece bunun neden bu kadar önemli olduğunu hatırlatıyor.

Whitt'e "Bana öyle gelmiyor," diyorum ve karar onun olacağı için tekrar Sylas'a odaklanıyorum. "Dokuz yıldan fazla bir süreyi etrafımda olup biten önemli her şeyden uzakta, o odanın ötesindeki dünya hakkında neredeyse hiçbir şey bilmeden geçirdim... Bu kalenin de öyle hissetmesini istemiyorum. Yolunuza çıkmayacağıma ve elimden geldiğince yardım edeceğime söz veriyorum. Bana verdiğin kurallara uyacağım. Ben sadece... Ben bunun bir parçası olmak istiyorum, saklanmak üzere kilit altına alınan bir hazine değil."

Dün geceki sevgi ifadesini ona geri vererek çok mu ileri gittim? Fae lordunun yüz ifadesini okuyamıyorum. Uzun bir süre beni düşünüyor. August masanın altından elime uzanıyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Benim adıma konuşacakmış gibi bir nefes alıyor ama önce Sylas sesini yükseltiyor.

"Sanırım aslında herhangi bir Unseelie'den çok Aerik'ten dolayı tehlikedesiniz. Yaşam alanlarımızı herhangi bir savaşın ulaşabileceği yerlerden oldukça uzakta inşa edebiliriz. Ve sana verebileceğim kadar özgürlük sözü vermiştim. Eğer gerçekten istediğin buysa, Talia, bunu verebilirim."

İçimde bir rahatlama kabarıyor, bir başka sinir titremesiyle vuruluyorum. "Evet. Gitmek istiyorum."

Kendimi başka türden bir kafese mahkum etmektense dışarıda beni bekleyen her şeye binlerce kez göğüs gererim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Talia

"Benimle gelmeyeceğine emin misin?" August'a kolundan şakacı bir şekilde çekiştirerek soruyorum.

Gülüyor ve kalenin ön kapısında bana hızlı bir öpücük veriyor. Giriş odasını kaplayan parlayan küreler onun altın gözlerinden yansıyarak onları daha da parlak hale getiriyor. "Hepimiz kendi uzmanlık alanlarımızda kalırsak sürü için daha iyi olur. Lordlarının ya da onları her an savunmaya hazır olması gereken seçilmiş kadronun peri şarabıyla kafayı bulduğunu *düşünmek* bile istemezler. Endişelenmenize gerek yok. Kimse *fazla* vahşileşmez ve Whitt size göz kulak olur."

Diğer adam daveti yaparken, bunun bir süre sonra onun eğlencelerinden birinin tadını çıkarmak için son şansım olabileceğine ve zaten bunun için giyinmiş olduğuma işaret ederek söz verdi. Sanırım bunu özellikle liderleri bilinmeyen bir süre için ayrılmadan önce sürünün moralini yükseltmek için düzenliyor. Yine de kapıya doğru adım atarken midemde endişeli bir ürperti dolaşıyor.

August, "Rahatsız oluyorsanız katılmak zorunda değilsiniz," diye hatırlatıyor.

Ben.

geldiğince sinirlerimden sıyrılıyorum. "Hayır, iyi olacağım. Bir süredir Bir süredir bu partileri merak ediyordum."

Bu doğru, ama beni alaca karanlığa iten sadece merak değil. Sylas neden onunla ve ekibiyle gelmem gerektiğine dair argümanlarımı kabul etmiş olabilir ve August gerekirse beni savunmak için yakınlarda olacağı için mutlu görünüyor, ancak Whitt'in hala

Şüpheli. Artık benim dediğim sürüyle birlikte bir cümbüşe bile cesaret edemezken, bir savaş bölgesinin sınırlarında olmayı kaldıracabileceğime inanmasını nasıl bekleyebilirim?

Dışarı çıktığımda bakışlarım önce güneydoğudaki gölgeli tarlalara, yarın sabah sınır kamplarına gitmek için gideceğimiz yöne kayıyor. Oradaki kaderimiz de önümdeki karanlık kadar bulanık ve belirsiz geliyor. Ondan uzaklaşıp kalenin diğer tarafından gelen hareketli müziğe doğru dönüyorum.

Yüksek ahşap binanın etrafında dönerken, ılık yaz esintisi elbisemin eteklerini yalıyor. Köy evlerinin hemen ötesindeki tarlada, bir tarafta meyve bahçesiyle sınırlanmış, birkaç fener küresi havada süzülüyor. Turuncumsu ışıkları, oraya buraya serilmiş battaniye ve yastıkları, bunların üzerine yayılmış kadın ve erkek fae'leri ve aralarında dolaşan diğerlerini ve eğilmiş fidanlara benzeyen koltuklara tünemiş, biri klarnet gibi bir enstrüman, diğeri keman çalan iki müzisyeni aydınlatıyor.

Yayını teller üzerinde her sallayışında keman çalan kadın sallanıyor, keten saçlarının yumuşak dökülüğü omzunun üzerinden kayıyor. Gözleri konsantrasyonla kısılmış olsa bile, tamamen insan gibi görünmek için biraz fazla büyük ve kapalı olduklarını söyleyebilirim. Harper'ın annesi bakışlarının çoğunu kızına aktarmış.

Ama Harper'ın parmakları iğne iplik kullanmakta ne kadar maharetliyse, müziğe olan ilgisi kadar değil. Genç kadın şu anda ona katılmıyor.

Harper'ı eğlence alanının diğer ucunda kadife bir minderin üzerine uzanmış, tek başına sürüsünü izlerken görüyorum. Diğer fae'ler gündüzleri sürünün giydiğinden daha şık giyinmişler, büyümlü parıltı gümüş işlemelerden ve kıyafetlerine işlenmiş minik mücevherlerden yansıyor ama Harper'ın elbisesi hepsini gölgede bırakıyor. Kendi tasarımlarından biri olmalı, altın sarısı kumaş eteğin ve korsajın etrafında turkuaz bir gökyüzünde süzölen şafak bulutları gibi dalgalanıyor.

Beni görünce ayağa fırlıyor ve yüz hatlarının yabancılığını dengeleyen sıcak, geniş bir sırıtişla yanıma atlıyor. "Bu gece bize katılacağını duydum, o yüzden gelmek zorundaydım," diyor ve etrafına bakıyor. "Genelde zahmet etmem."

Ben de ona gülümsüyorum. "Elbiselerini yapmayı mı tercih ederdin?"

"Çoğu zaman." Sesini alçaltıyor, sanki bize o kadar dikkat eden biri varmış gibi. "Eğlenceler, bir süreliğine başka bir yerdeymiş gibi davranmak isteyen insanlar içindir. Ben bunu gerçekten gerçekleştirmek için çalışmayı tercih ederim. Eğer yapabilirsem."

"İyi ki bu işi yapıyorsun, çünkü bu elbiseyi birkaç dakikadan fazla giyebildiğim için şimdi daha da çok seviyorum." Ellerimi karmaşık desenli kenarlarda gezdiriyorum. "August da çok beğendi bu arada."

Harper memnun bir şekilde küçük bir alkış yapar. "Mükemmel, mükemmel. Belki bir gün seni başka bir yerdeki balolardan ya da ziyafetlerden birine götürür ve diğer hanımlar bundan hoşlanırsa, nereden aldığını sorarlarsa-"

Onun hevesine gülüyorum. "Onlara senin hakkında her şeyi anlatacağım, söz veriyorum."

"İyi ki biz Fae'ler bu kadar uzun yaşıyoruz, çünkü Ağustos ayında yurtdışındaki herhangi bir kutlamaya katılmak için bir süre daha beklemen gerekebilir, Harper," diyor Whitt arkamdan, katlanmış kollarını hafifçe omuzlarımın arkasına dayıyor ve başını benimkinin yanından geçiriyor. Çıplak kolları tenimde daha fazla sıcaklık yaratıyor ve aniden birkaç santim arkamda olduğunu, çenesinin köşesinin saçlarımı okşadığını fark ediyorum. "Yapılacaklar listeme 'balo davetiyesi temin etmeyi' de ekleyeceğim ama gideceğimiz yerde karşılaşacağımız herkesin aklında dans etmek olacağından emin değilim."

Harper utangaç bir şekilde başını eğiyor. "Bunu beklemezdim, yani eminim yapacak daha önemli işleriniz vardır. Burada bize sağlanan her şeyden memnun olmadığımı ima etmeye çalışmıyordum."

Whitt'in sırtışını görmekten çok hissediyorum. "Merak etme, seni ihanetten Sylas'a rapor etmeyeceğim. Huzursuz olmaya hakkın var." Saçımın bir tutamını şakacı bir şekilde çekiştirerek doğruldu. "İlk kez gelen misafirimizi içeceklerle tanıştırdın mı?"

"Hayır, yapmam gerekirdi." Harper bana işaret ederek battaniyelerin arasından hızla uzaklaştı. "Yiyecek ve içecek bir sürü şey var, ne istersen."

Onu parlayan kürelerden birkaçının altına kurulmuş alçak ahşap bir masaya kadar takip ederken omzumun üzerinden Whitt'e bakıyorum. "Yeterince misafirperver davranmadığını düşünerek ona kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?"

Hâlâ sırtıyor. "Eğer birine kalp krizi geçirtmek *isteseysen*, bunu çok daha etkili bir şekilde yapabilirdim. Sürüyü eğlendirmekten keyif alıyorum ama onların da rehavete kapılmasına izin veremem. Biraz endişe onun kendi iyiliği içindir."

Dirseğimi göğsüne saplıyorum ama o kıkırdarak yarım yamalak darbeyi savuşturuyor. "August'la aldığım onca dövüş dersinden sonra *senin yanında* kendimi fazla kaptırmadığımdan emin olmam gerektiği açık."

"Arkadaşlarımı rahatsız etmeyin, sorun yok" dedim.

Sanırım sırtışının kenarları biraz yumuşuyor. "Bazılarını arkadaş olarak görece kadar sürüye alışmana sevindim."

"Bir" kadar "bazı" olduğundan emin değilim - ya da belki iki, Astrid'i sayabilirsem, ancak efendisi adına bana göz kulak olmaktan ziyade özellikle arkadaşlığımdan hoşlandığını bilmiyorum. Sürüdeki diğer fae'ler bana dikkat etme zahmetine girdiklerinde yeterince misafirperver davrandılar, ama bana herhangi bir eşitlikten çok yenilikmişim gibi davranıyorlar. Şu anda olduğu gibi, beni görünürde ilgiyle izliyorlar ama sadece birbirleriyle konuşuyorlar.

Sanırım beni sürünün tam bir üyesi olarak görmek zaman alacak. Umarım onların eğlencesine katılmak bu konuda da yardımcı olur.

Harper gümüş tabakların mücevhere benzeyen meyveler, brownie benzeri kareler ve diğer fae lezzetleriyle ve birkaç boş kadehin yanında birkaç uzun şişeyle dolu olduğu masaya doğru işaret ediyor. "Ne isterseniz yiyebilirsiniz, yılın bu zamanında mirrornutlar özellikle çok güzel oluyor. Şarabın bir kısmı babamın birası."

Tereddüt ediyorum, parmaklarım avucumun içinde kıvrılıyor. Yakındaki bir kadın, partnerinin kucağına sarılmış, cılız bir sigaradan parıltılı bir duman çıkarıyor. Onun ötesinde, bir grup fae kadehlerinden aldıkları yudumlar arasında çılginca kıkırdıyor.

Whitt'in tercih ettiği bazı "içeceklerin" bir insanın midesi kadar zihni üzerinde de ne gibi etkileri olabileceğini daha önce tecrübe etmişim. Burada kafamı karıştıracak ve Aerik tutarsız olmamı istediğinde Cole'un birden fazla kez boğazımdan zorla geçirdiği posa kadar korkunç bir şekilde midemi bulandıracak bir şey olduğunu hayal edemiyorum, ancak anı yine de karnımda bir ürperti ile yükseliyor.

Yine de bu parti sırasında olabildiğince sağduyumu korumam daha iyi olur. Eğer yine aptallaşırsam, sınıra gelmemem *gerektiğine* daha da ikna olmaz mı?

Ayrıca korkak gibi görünmek de istemiyorum

Yanıma gelmiş, ellerini şık pantolonunun ceplerine rahatça sokmuş olan ona bakıyorum. "Normal yemek nedir ve neyin özel etkileri vardır?"

Bana kaşlarını çattı. "Tam bir cümbüş deneyimi yaşamak istemiyor musun? Daha önce gevşemekten hoşlanıyor gibiydin."

Daha önce neye bulaştığımı fark etmemiştim ve bazı utanç verici yorumlar yapmışım.

onun yüzü. Ona karşı burnumu kırıstırıyorum. "Belki başka zaman."

Hayal kırıklığına uğramış gibi kendi kendine mırıldanıyor ama Harper'ın bahsettiği fındıkları işaret ediyor, küçük küreler o kadar parlak ve cilalı ki etraflarındaki şekilleri gerçekten aynalamış gibi yansıtıyorlar ve kırılğan kabuğunun içinde jölelenmiş gibi görünen parlak mavi bir meyve. "Bunlarla güvende olursun. Tumblemeld moralinizi biraz yükseltecek ama düşüncelerinizi bozacak bir şey olmayacak. İçeceklerden tamamen uzak durmanız gerekebilir."

"Teşekkür ederim." Bir avuç mirrornut alıp ağzıma atıyorum. Narin bir tatla çıtırdıyor ve bana annemin arka verandadaki sabah katılmak istediğimde benim için yaptığı çayı hatırlatıyor - benimki her zaman kafeinsiz ve bolca şekerle karıştırılmış olurdu.

Sevgi dolu bir nostalji ve memleket özlemi karışımı boğazımı sıkıyor. Bir sonrakini daha yavaş çiğniyorum ve Harper'a başımı sallıyorum. "Bunlar gerçekten güzel."

Kendisi için birkaç tane kapıyor ve sonra babası adını seslendiğinde iç geçiriyor. "Keyfinize bakın," diyor ve babasının ne istediğine bakmak için uzaklaşıyor.

Whitt hâlâ beni izliyor. Acaba iki tavsiyesini de kabul edecek kadar ona güveniyor muyum? Belki de bana güvenmesini istiyorsam güvendiğimi göstermeliyim.

Tumblemeld adını verdiği kabuklu meyvelerden birini elime alıyorum ve jöleye benzeyen yumruyu ısıyorum. Meyve eti dilimin üzerinde karamel kıvamında eriyor ama tatlıdan ziyade neredeyse ekşimsi bir tadı var. Yutkundüğümde, ardından göğsümde bir sıcaklık titreşimi alevleniyor. Tamam, o kadar da kötü değil.

"Görünüşe göre hayatta kalmışsın," diye takılıyor Whitt.

Bir fae çifti yanımdan geçiyor, hülyalı gülümsemeleri benden daha güçlü şeyler tükettiklerini gösteriyor. "Dans etmeyecek misin, insan kız?" diye soruyor kadın. "Ölümlülerin perilerle eğlenmeyi sevdiğini sanırdım."

"Onu bir tur atmaya götüreceğim," diye teklif eder adam, eğilerek selam verir ve bir kolunu öyle abartılı bir şekilde uzatır ki neredeyse dengesini kaybeder. Kadın titrer.

Nasıl cevap vereceğimden emin değilim ama Whitt beni bunu düşünmekten kurtardı. Elimi tuttu ve beni masadan uzaklaştırdı. "Korkarım bu geceki tüm danslar için bana söz verdi bile."

Beni topluluğun ortasına doğru çekerek kolumu kaldırıyor ve ayağımı zorlamayacak kadar yavaş bir daire çizdiriyor. Tekrar ona döndüğümde diğer elini omzuma koyuyor. Etrafımızdaki diğer fae'ler gibi müzikle birlikte sallanıp dönüyoruz, ancak birçoğu daha sıkı bir şekilde iç içe geçmiş durumda.

"Bu çok karmaşık bir dans gibi görünmüyor," diyorum. "Bütün gece senin rehberliğine ihtiyacım olacağını sanmıyorum."

"Belki de değil, ama bence ellerinle yapacağın her şey için benimle kalman en iyisi."

"August'la birlikte olduğumu biliyorlar. Ne yapacaklarını sanıyorsun? ne yapacaksın?"

Whitt omuz silkiyor, sesi gizlice alçalıyor. "Sarhoş fae'ler her zaman en akıllıca kararları verir. Ve bu elbisenin içinde çok çekici görünüyorsun."

Yüzümü ona döndüm. "O zaman *senin* için endişelenmeme gerek olmadığına emin misin?" Onu henüz içerken görmedim, ama matarası olmadan hiçbir yere gitmiyor gibi görünüyor ve nefesi hafif bir alkol kokusu taşıyor.

"Kesinlikle hayır. Bir , asla görüldüğümün yarısı kadar sarhoş değilim." "Sanırım bu güven verici."

"Öyle olmalı." Beni tekrar döndürüyor ama sadece yarısına kadar, sırtım ona dönükken belimden kavrayarak durduruyor ve kolumu indirerek gövdemin üzerine düşmesini sağlıyor. "O halde ilk vahyin hakkında ne düşünüyorsun, ufaklık?"

Dansçı arkadaşlarımıza ve etrafımıza yayılmış fae'lere bakıyorum, kahkahalarını ve müziğin tınısını içime çekiyorum, tatlı ve ekşi tatlar hala boğazımda birbirine karışıyor. İçimde tuttuğumu fark ettiğimden daha fazla gerginlik bir sonraki nefes alışımınla birlikte çözülüyor. Herkesin bu kadar endişesiz bir şekilde eğlendiğini görmek kendi endişelerimden kurtulmamı kolaylaştırıyor. "Çok güzel. Bunu tekrar yapmak isterim. Gerçi sürü August ve Sylas'ın katılmasını tuhaf karşılamazsa *daha* güzel olur."

"Senin için yeterli koruma değil miyim?"

"Kastettiğim bu değildi." Whitt'e bakmak için boynumu büküyorum. "Yaptığın şey bu mu, beni korumak mı?"

Dudakları kulağıma degecek kadar yakınımın eğiliyor, sesi o kadar alçak ki benden başka kimsenin duyması mümkün değil. "Her ifade, her yorum faydalı bilgilerdir. Sadece kısa bir süreliğine burada bizimle olman sayesinde, sana en çok kimin iyi niyetle baktığını ve seni suya sokmak için kime güvenmeyeceğimi daha önce bildiğimden çok daha iyi biliyorum."

Eğer yanıyor olsaydın, seninle dans etmesine *asla* izin vermemem gereken ve absent içmedikleri sürece muhtemelen güvende olacak kişiler. Görüldüğü kadar uzun süre bizimle kalacaksan, bu bilgilerin her bir parçasını kullanmam gerekebilir."

Etrafımızdaki herkese bu kadar dikkat ettiğini ya da dikkatinin bu kadar büyük bir kısmının bana verdikleri tepkilere ve bunun benim güvenliğim ya da sadece rahatım için ne anlama gelebileceğine odaklandığını fark etmemiştim. Güvenliğimin ve rahatlığımın Whitt için bu kadar önemli olduğunu fark etmemiştim. Tabii ki bunu benden çok kardeşlerinin iyiliği için yapıyor.

Parmakları belimde kayarken tenimi saran karıncalanmayı bastırmaya çalışarak, boynumu zorlamadan ona bakabilmek için kendimi onun avuçlarında döndürüyorum. "Bu partilerin senin için anlamı bu mu? Sadece bilgi toplamak mı?" Daha önce onu kalenin pencerelerinden izlediğimde, festival enerjisinin tadını çıkardığını düşünmüştüm.

Mavi gözleri parlıyor. "Ben de onlardan çok eğleniyorum ve sürü arkadaşlarımın hayatlarına biraz keyif katmak her zaman bir zevktir. Gerçi burada düzenlediğim hiçbir şey Hearthshire'da, Kalbin gücüne daha yakınken ve katılacak çok daha fazla kişi varken düzenleyebileceğim büyük eğlencelerle kıyaslanamaz. Oh, o zamanlar bir ya da iki zamanımız vardı..."

Yüzünde bir parça melankoli belirliyor ve Syllas gibi onun da eski evlerini özlediğini gösteriyor. Yine de çabucak kaybolur ve aynı sinsi ifadeyi bırakır. "Ama bir casus ustasının işi asla gece için bir kenara bırakılmaz. Aksi takdirde pek de iyi bir casus olamazdım."

Bu sözleri kayıtsızca söylüyor, ama bu rahatlıkla ilgili bir şey, belki de az önce korumam için verdiği taahhüt nedeniyle, içime bir sızı gönderiyor.

"*Bazen* rahatlayabilmelisin. Etrafta sadece Syllas ve August varken böyle tetikte olmana gerek yok."

Gülerek gülüyor. "Lordumun ve kadro arkadaşlarımın endişelerinin farkında olmanın diğerlerinden daha da hayati olduğunu iddia ediyorum."

Onlar hakkında gerçekten böyle mi hissediyor? Sanki onlar ailesinden çok işinin bir parçasıymış gibi mi? "Ama hayatınızda tüm bunları düşünmek zorunda kalmadan sadece birlikte olabileceğiniz birine ihtiyacınız var."

"mi? Bu gayet iyi idare ediyordum gibiyim."

Geçinmek tabii, ama ya mutlu olmak? Peki ya casus ya da başka bir şey değil de sadece *kendisi* olmak için bir alana sahip olmak?

Sürekli tetikte olmanın, etrafınızdaki herkesi uyarı işaretleri için değerlendirmenin, asla tam olarak rahatlama şansına sahip olmamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Burada uygun yiyecek ve barınakla yaşarken bile beni yıprattı. Bunu kalıcı bir durum olarak kabul etmek...

Muhtemelen çok fazla anlam çıkarıyorum ve Whitt bunu benim anladığım şekilde kastetmiyor. Yine de, bu sabah beni sevdiğini söylediğinde August'un yüzünde gördüğüm açık, sınırsız neşeyle aydınlanmış o yakışıklı yüzünün nasıl görüneceğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Sanırım bunu görmek isterdim.

Göğsümden garip bir çarpıntı geçiyor ve aniden baktığımın farkına vararak bakışlarımı kaçırıyorum. "Sanırım sen de benim hakkımda bilgi topluyordun? Yarınki yolculuğa hazır olup olmadığımdan emin olmak için mi?"

Whitt elini yan tarafıma doğru ayarlıyor, parmakları artık bana zar zor dokunuyor. "Anladığım kadarıyla, 'gezimize' katılmana çoktan karar verildi."

"Ama bunun iyi bir fikir olduğuna ikna olmadınız." "Öyle mi dedim?"

Gözlerimi tekrar kaldırmaktan kendimi alamıyorum. "Bunu yapmak zorunda değildin."

Çekik bir gülümsemeyle bana baktı. "Oldukça ikna edici bir argüman sundun. Sınırdan ne kadar çok dikkat dağıtıcı şey yaratırsanız yaratın, bazı tarafların burada, ulaşamayacakları bir yerde size neler olabileceğini düşünmeyi daha da dikkat dağıtıcı bulacaklarını tahmin ediyorum."

"Yani seninle birlikte olursam onların dikkatini dağıtacağımı mı düşünüyorsun? Yollarına söyledim-"

"Talia," diyor Whitt kararlı bir şekilde, sözümü keserek. Başını tekrar benimkinin yanına eğiyor. "Bana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin. O gece ormanda kararımı verdim ve nereye gidersek gidelim bizimle birlikte olma hakkını savunacağım -eğer iş oraya gelirse pençelerim ve dişlerimle. Endişelenmen gereken onca şey varken, konu benim iyi niyetim olduğunda için rahat olabilir."

Sesi çok nadiren ciddi çıkar. Kastettiği gece, varlığımın Syllas ve August arasında daha fazla çatışmaya neden olmaması için insan dünyasına kaçmamı emrettiği gece olmalı. Bana saldıran başka bir fae ile savaşırken beni yakaladıklarında, Whitt bana fikrini değiştirdiğini, onlar için iyi olduğumu söyledi. Kalmamı istedi.

Bu beklenmedik dönüşü ne kadar güvenebileceğimi bilmiyordum ama görünüşe göre tahmin ettiğimden çok daha ciddiydi.

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Bir şekilde uzanmak istiyorum, ki bu hiç mantıklı değil çünkü zaten bir adımdan daha az uzağındayım, bir elim onunkinin içinde.

Whitt müziğin yükselişiyle bize dönüyor ve her zamanki neşeli tonuna geri dönüyor. "Benim eğilimlerim hakkında çok fazla konuştuk. Belli ki Aerik hayatınıza girmeden önce, hayatınızın bu noktasında olacağınızı hayal edebileceğiniz yer burası değildi. Eğer insan dünyasını hiç terk etmemiş olsaydın, sence şimdiye kadar ne yapıyor olurdun?"

Daha önceki sıra hasretim yeni bir sancı ile yüzüme vuruyor. "Sanırım üniversiteye giderdim. Çevre bilimi gibi bir şey okuyacaktım.

- "Ekosistemler, iklim modelleri ve tüm bunlar." Eğer seçim yapmak zorunda kaldığım zaman buna bağlı kalsaydım. Çok fazla araştırma yapmamıştım, sadece bana dünyayı keşfetme ve aynı zamanda bunun için para kazanma şansı verebilecek bir fikre kapılmıştım.

"Hmm, çok pratik. *Eğlenmek* için ne yapardınız?"

Zihnim hatıra defterime, kıtalar arasındaki egzotik yerleri okumak için harcadığım saatlere geri dönüyor. "Yeterince para biriktirebilseydim, seyahat ederdim. Ziyaret etmek istediğim her türlü yer vardı. Dışarıda bizim küçük kasabamızdan çok daha ilginç o kadar çok şey varmış gibi geliyordu ki, o kadar çok *farklı* şey..."

Whitt, kulağa neredeyse hüzünlü gelen bir notayla güler. "Şu anda geldiğin noktadan daha uzağa gelemezdin, değil mi, benim güçlü akarım?"

Boğazım artık düpedüz ağrıyor olsa da gülümsemeyi başarıyorum. "Sanırım değil." Duraksıyorum. "Biliyor musun, buraya nasıl geleceğim konusunda daha fazla seçeneğim olsaydı, buraya şikayet etmezdim. Yani genel olarak Sisler'e. Tam olarak hayal ettiğim türden bir macera değil, ama şimdi burada nasıl yaşayacağım konusunda daha fazla söz hakkım var... kesinlikle kötü şeylerin yanı sıra pek çok iyi şey de var."

Biz birlikte sallanırken ve müzik etrafımızda dolanırken Whitt uzun bir süre sessiz kalıyor. Sonra keskin bir nefes alıyor ve elini yanağıma kısa bir süre okşuyor. "Ve yarın seni daha da uzağa götürmeyi başaracağız."

"Evet." Vücudumda bir ürperme daha dolaşıyor ama bu seferki neredeyse baş döndürücü ve sadece dokunuşunun tenimde uyandırdığı sıcaklık yüzünden değil.

"Ve muhtemelen olman gerektiği kadar korkmuş değilsin." Bana yine alaycı bir şekilde baktı.

Gözlerini sabit bir şekilde karşılıyorum. "Daha önce yaşadıklarımın daha kötü olabileceğini sanmıyorum."

"Hayır, belki de değil. Bunu sana vereceğim."

Whitt beni bir kez daha yavaşça döndürüyor, şekilsiz ayağım ağırlığımı ne kadar uzun süredir ona verdiğim için yeni yeni sızlamaya başlıyor ve sonra gitmeme izin veriyor. "Biraz daha takla at, ayıcık. Sınırdaki böyle ikramlarımız olmayacak."

Harper babasıyla yaptığı sohbetten döndü ve ben de elimde kemirmek için başka bir kabuklu meyve ile onun yanındaki mindere yerleştim. İçimdeki sızı, meyvenin içime gönderdiği çiçek açan sıcaklıkla birlikte kayboluyor. Benim insan yaşamına dair anılarıma karşılık onun fae diyarının bu kısmındaki sınırlı ama yine de fantastik gezintileriyle daha fazla hikaye paylaşıyoruz ve sonra yıldızlara bakmak için arkamıza yaslanıyoruz, Harper fae'lerin efsaneleri olan takımyıldızları işaret ediyor.

Arada sırada Whitt'e doğru bakıyor, onun diğer eğlence düşkünleri arasında dolaşmasını ve söyledikleriyle her yüze bir gülümseme getirmesini izliyorum. Bu onun için bir iş olabilir ama sanırım o da bundan hoşlanıyor.

Göz kapaklarım düşmeye başladığında ve minder o kadar rahat hissettiriyor ki kalkmaya zahmet etmek istemediğimden emin olduğumda müzik azalıyor. Birkaç sürü üyesi yıldızların altında uyumak için battaniyelerin üzerine yayılıyor. Diğerleri masadaki artık boş olan tabakları topluyor. Harper kollarını gererek otururken Whitt yanıma geliyor.

"Kalk ," diyor hafifçe ama hızlıca. "Gecenizi sonlandırmak için başka bir şeyim var."

Uykulu bir şekilde ama meraktan kaşınarak minderden kalkıyorum ve onu kaleye kadar takip ediyorum. Fener küreleri bizi karşılamak için dalgalanıyor.

Whitt beni ofisine götürüyor ve masasının üzerindeki ders kitabı büyüklüğündeki gümüş kutuyu işaret ediyor. Sanki çok yaklaşmak istemiyormuş gibi kenarda duruyor.

Kutuyu açtığımda kadife bir çanta buluyorum, ağırlığı elime doğru yayılıyor. Çekerek açtığımda burnuma mineral kokusu geliyor.

Tuz kristalleriyle dolu - August'un haftalar önce Kellan'a karşı küçük bir korumam olsun diye bana gizlice verdiği küçük porsiyonun belki on katı. Kalenin kapılarını kilitleyen büyüü kırmak için kullandığım tuz. Syllas'ın August'u bana verdiği için azarladığı tuz.

Whitt'e baktığımda, artık biraz yorgun görünse de sırtışı geri geliyor. "August'un işi zekâ olmayabilir, ama bu onun hiçbir zaman

iyi fikirleri var. Tuz kış Fae'lerine karşı da yaz Fae'lerine karşı olduğu kadar işe yarayacaktır ve ayrıca sınırda karşılaşabileceğiniz her Seelie'nin dost canlısı olacağına söz veremem. Tamamen silahsız gelmene izin veremezdik, değil mi?"

Ayrıca bu öğleden sonra Syllas'ın bana hediye ettiği ve August'un bana birkaç temel teknik öğrettiği küçük hançerim de var ama bu sadece son bir savunma olabilir. Tuz, hiçbir fae'nin kullanamayacağı nadir bir şey.

Whitt bunu insan aleminden almayı başardı, yakınında olmak ona ne kadar rahatsızlık verse de. *Bugün* almış olmalı, çünkü o zamana kadar onlarla geleceğimi bilmiyorlardı.

Okyanus mavisini gözlerinin, sırtışları ve alaylarıyla gizlediği duygularının ve niyetlerinin ardında ne kadar şey dönüyor?

Parmaklarım çantanın kalın kumaşının içine kıvrılıyor. "Teşekkür ederim. Syllas biliyor mu?"

"Ondan saklamana gerek yok. Bunu önerdiğimde yeterince memnun görünüyordu. Yine de, o anda kullanmayı düşünmüyorsan, üçümüzden başka hiçbir fae'ye göstermezdim."

"Tabii ki hayır." İçimden ona sarılmak ya da ne kadar çok şey sunduğunun farkında olduğumu göstermek için başka bir jest yapmak geliyor ama nasıl tepki vereceğinden emin değilim. Önemli bir şey değilmiş gibi davranmak istiyor gibi görünüyor.

Beni korumaya niyetli olduğu fikriyle bir daha asla alay etmeyeceğim, o kadarını söyleyebilirim.

Whitt beni kapıya doğru nazikçe dürttü. "Dinlensen iyi olur. Yarın önümüzde uzun bir yolculuk var."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Whitt

Baş lordlar ve kadrolarıyla uğraşmaktan ne kadar nefret ettiğimi hep unutuyorum, ta ki o kendini beğenmiş piçlerle tekrar karşılaşana kadar. Tabii ki, kadro tarafından seçilmiş üç temsilcinin bana nasıl baktığı göz önüne alındığında, benimle görüşmeyi kabul ettikleri için şanslıyım.

"Oakmeet'li Sylas'ın buraya kadar bizzat gelmesini gerektirecek kadar acil olan nedir?" diye soruyor Cashel - Ambrose'a ait olan, yani doğal olarak en iğrenç olanı - kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. Görev yerinin yakınındaki geçici savaş kampı binalarından birinde buluşuyoruz ve duvarları oluşturan devasa otların arasından sızan güneş ışığı onun kırmızı tenini hastalıklı bir yeşillığe büründürüyor. "Baş lordların huzuruna çıkaracağı bir meselesi varsa, standart bir dilekçenin nasıl yazılacağını unutmamıştır herhalde."

Bir lordun başka bir lordun kadrosuyla pazarlık yapması, sanki kendi kadrosunun bu işi yapacağına güvenmiyormuş gibi bir aşağılama eylemi olmasaydı, Sylas bizzat burada bu pisliklere karşı duruyor olurdu. Yine de ona bana gösterdiklerinden daha fazla saygı göstereceklerinden şüpheliyim.

"Lordum buraya yardım *istemeye* gelmedi," diyorum sesimdeki gerginliği elimden geldiğince yumuşatarak. "Sanırım daha önce de belirttiğim gibi, yardım teklif etmek için buradayız."

Celia'nın ekibinden şahin burunlu kadın Maeve homurdanıyor. "Baş lordlardan herhangi biri neden Oakmeet'ten 'yardım' istesin ki? Sürün şu ana kadar pek de çarpıcı zaferler kazanmadı ve senin saçma sapan planlarını duymak istediğimden emin değilim, 'Vahşi' Whitt."

Özenle geliştirdiğim itibarımın zaman zaman olumsuz yanları da oluyor. Sarhoş olduğumdan daha az sıklıkla gerçekten gülünç olduğumu boş verin. Verebileceğimiz savaşçıların diğer sürülerin gönderebileceğinin yarısından fazla olmamasını ya da baş lordların bile çok daha fazla sayılarıyla gerçekten kesin zaferler kazanmamış olmasını boş verin. Eğer kazanmış olsalardı, havasız bir kulübede durup bu lanet konuşmayı yapıyor olmazdık.

Ondan Donovan'ın adamı Hollis'e ve tekrar Cashel'e bakarak, "Gelgitteki değişimlerin farkında olmamıza yetecek kadar katkıda bulundular," diyorum. "Unseelie'nin şimdiye kadar yaptıklarının ötesinde bir saldırı , değil mi? Diğer lordlardan kaçı parçaları bir araya getirdi ve desteklerini göstermek için ortaya çıkmaya zahmet etti?"

Hiçbiri buna cevap verme zahmetine girmiyor. Hollis ayaklarının üzerindeki ağırlığını ayarlıyor, dar yüzü belirgin bir rahatsızlıkla geriliyor. Üç baş lord arasında en hoşgörölü olan onunki. Ama Donovan bile kenar mahallelere sürülmemize o kadar karşı çıkmadı, bu yüzden o mahalleden fazla işbirliği bekleyemem.

Tüm fae'ler gibi yalan söylemeye meyilli değiller, ancak bu onları gerçeğin etrafında konuşmaktan alıkoymuyor. Cashel başını kibirli bir açıyla kaldırıyor. "Bildirecek bir haberimiz yok. Belki de buraya yanlış bir iş için gelmişsinizdir."

Belki, kesinlikle değil. Ve bana bildirmek istedikleri bir haberleri yok. şaşkınlık yerine meydan okuyarak tepki vermeleri beni Sylas'ın teorisinin doğruluğuna ikna etmemiş olsaydı, bu tepki işimi görürdü.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Üçünüz de biliyorsunuz ki sürümüzün şu anki durumundan lordumun ölen eşinin talihsiz hırsları sorumlu tutulabilir - ki o bunu paylaşmadı ya da lehine hareket etmedi - herhangi bir güç ya da zekâ eksikliği değil. Gelecek olan her neyse, onu elimizden geldiğince geri püskürteceğiz, ancak Unseelie'nin planları hakkında öğrendiklerinizi paylaşırsanız, baş lordların cephaneliğinde çok daha etkili bir araç olacağız."

Maeve sarı saçlarını geriye savuruyor. "Önbilgimiz olsa bile, *aklı* olan herkes bunu daha önce baş lordlarımıza karşı ihanetle ilişkilendirilmiş bir sürüyle paylaşmanın pek de mantıklı olmayacağını anlayabilir."

Cashel başıyla onaylar. "Evet. Lord Sylas'a söyleyin evine dönsün. Siz zavallı dilencilere verecek bir şeyimiz yok."

İkisi tek kelime etmeden dışarı çıktılar. Hollis bana biraz özür dileyen bir yüz ifadesi takınıyor ve aynı şekilde sessiz bir şekilde onları takip ediyor. Geri çekilen sırtlarına ters ters bakıyorum ve öfkemi yatıştırmak için nefes alıyorum.

Fazla bir şey söylemelerini beklemiyordum. Bazı planların yapıldığına dair onay almak yeterliydi. Tavrılarına bakılırsa, Syllas'a Unseelie'den tam olarak ne beklemeleri gerektiğini bilmediklerini söylerken kendime güveniyorum. *Kötü bir şeyin* yaklaşmakta olduğunu biliyorlar, ancak saldırının yükünü üstlenmemize izin vermek için yolumuza bir tür "hurda" atmak isteyecek kadar değil.

Sabahın erken saatlerindeki ince güneş ışığına doğru adım atarak omuzlarımı yuvarlıyorum ve ardından kampımıza geri dönmek için kurt formuma doğru uzanıyorum.

Bir çeşit toplantı çadırı sınırdan yaklaşık bir mil geride duruyor, şu anda hiçbir kuzgun savaştının pusu delmediğini görebileceğim kadar yakın. Sakinlerinin bitki yaşamına, taş ya da metale olan büyüleri yakınlıklarına inşa edilmiş dağınık binaların ötesinde, dünyamızın yaz yarısını kıştan ayıran geçici duvar, masmavi gökyüzünü griye boyayacak kadar yükseliyor. Pusun parıldayan yüzeyinde küçük girdaplar dönüyor; bu girdaplar kavrulmuş bir topraktan yükselen sıcaklığın ışıltısını soğuk ve nemli bir gecenin pıhtılaşmış sisiyle birleştiriyor.

Eğer o tarafa doğru ilerleseydim, sisin içinden geçtikten birkaç adım sonra kendimi buz gibi havada buz gibi bir zemine basarken bulacaktım; bu da Unseelie savaşçılarının üzerime çullanıp beynimi dağıtmasından birkaç saniye önce olacaktı.

Seelie kamp binaları, buradaki düz arazide aralıklı olarak her filo için kümeler halinde duruyor. Tarlaları kaplayan uzun, tıslayan otların çoğu güneşin altında o kadar uzun süre pişmiş ki, bıçakları artık pirinç gibi parlıyor. Burada ve orada, bir filo ya da bir başkası çimleri keserek bakımsız bahçelere yer açmış.

Savaşçılar çiftçilik oynamaktan hoşlanmazlar ama avlanmaktan ve yiyecek aramaktan da yorulmuş olmalılar. Bazıları, bizimkilerin çoğu gibi, yıllardır burada görev yapıyor.

Uzaktaki birkaç kurt figürü puslu sınırın dibinde geziniyor ve Ralyn'i haftalar önce bize geri gönderen saldırıdan bu yana tam bir saldırı olmamasına rağmen diğer sürülerimizin en azından devriyelerini sürdürecek kadar organize olduklarına dair bana güven veriyor. Onlardan uzaklaşıp adımlarımı hızlandırıyorum, otların arasından geçip daha uzakta yükselen arı kovanına benzeyen tepeliklerin etrafından dolaşıyorum.

Tam o çukurlu çıkıntılardan birinin etrafından dolanıyordum ki hoş olmayan bir şekilde tanıdık bir şekil beliriyor: Aerik'in kadrosundan sıska, soluk saçlı bir adam: Cole. Hâlâ tam olarak açıklığa kavuşmamış nedenlerle bölgemizde casusluk yapan kişi. Ve şimdi de şu anki yerleşim yerimizin yakınında mı gizleniyor?

Ona doğru yöneliyorum ve beni görünce durup başını eğiyor. Kurdumu tanıyıp tanımadığını söyleyemem ama önünde dik durmak için yer değiştirdiğim anda, ani dönüşümle derim karıncalanıyor, dudakları aynı derecede tanıdık bir alaycılıkla kıvrılıyor. Bunu lordundan öğrenmiş olmalı.

"Seni buraya kadar getiren nedir?" Selamlama zahmetine bile katlanmadığım gerçeğinin biraz baltalayabileceği bir konuşma tonuyla soruyorum.

Cole'un gözleri kısılıyor ama sorudan rahatsız olmamış gibi umursamaz bir hareket yapıyor. "Seninle aynı şey olduğunu tahmin ediyorum. Liderleri tarafından terk edilmiş hissetmeye başladıklarında filonun moralini yüksek tutmak zordur. Özellikle de sizin durumunuzda, geçmişiniz göz önüne alındığında, öyle olduğunu tahmin ediyorum."

Bu sözdeki zorlukla gizlenmiş iğneyi görmezden geliyorum ve etrafıma bakıyorum. "Peki bu filonuz tam olarak nerede? Buraya kadar evlerinden çok uzaktalar, değil mi?" Sylas, Aerik'in savaşçılarıyla yakın komşu olacağımızı düşünseydi asla burayı seçmezdi. Son anladığım kadarıyla onlar sınır boyunca daha güneyde, Kalp'e ve Aerik'in bölgesine daha yakındılar.

"Manzara değişikliğinin yerinde olacağına karar verdik. Görünüşe göre lordunuz da öyle." Cole'un sırtışı o kadar keskin ki buna gülümseme bile denemez. "Sylas'ın savaşın kendisine gelmesini bekleyerek oyalanmaktan başka yapacak işi yok mu? Ya da belki de doğrudan gözetimi olmadan işlerin üstesinden gelebilecek kadrolarına güvenmiyordur."

İçten içe sinirleniyorum ama yüz ifademi yumuşak tutuyorum. Fark edebileceğinden çok daha fazlasını ele verdi. Aerik burada değil, sadece Cole. Ve sınırın başka bir bölümünü görme merakının, Sylas'ın buraya bizzat geldiğini duyduktan sonraki meraktan kaynaklandığına dair güçlü bir şüphem var. Cole şan şöhrat peşinde koşuyor ve eğer bir fırsat yakın olmasaydı Sylas'ın gelmesi için hiçbir neden olmadığını tahmin ediyor.

"Eğer bu kadar endişeliysen ona kendin sorman gerekecek," diyorum ve birkaç dişimi göstererek tekrar bir kurt gibi öne atılıyorum.

Cole'un hangi yöne gittiğini kontrol etmek için bir kez arkama bakıyorum ve sonra tam bir koşuyla yola koyuluyorum. Birkaç dakika içinde, akıntının arp telleri gibi şakıdığı dereye ulaşıyor, sallanan saz köprüden geçiyor ve uzak kıyısına kurulmuş köyün kenarlarından geçiyorum.

Kimse hem Kalp'ten bu kadar uzakta hem de kış topraklarına bu kadar yakın yaşamaktan hoşlanmaz, özellikle de Unseelie'ler kendilerini sürekli ve somut bir tehdit haline getirmişken. Ev kümesinin ötesinde yükselen kale, dikenli çalılardan oluşmuş, devasa bir çalılıktan biraz daha fazlası gibi görünen orantısız mesele. İçindeki duvarların ve zeminlerin neler sunabileceğini düşünmekten nefret ediyorum.

Önyargılı olabilirim ama August'la birlikte dün akşam Sylas'ın çağırmasına yardım ettiğimiz, yaklaşık yarım mil daha batıdaki binanın tüm çürüklüğüne rağmen çok daha çekici görüldüğünü söylemeliyim. Oakmeet'in kenar mahallelerine kıyasla Heart'a biraz daha yakınız ama bu, birkaç saat içinde çok yatak odalı bir ev yaratmaya çalıştığımız gerçeğini değiştirmeye . Bırakın Hearthshire'daki kaleyi, Oakmeet'teki kale kadar bile zarif değil ve kötü bir fırtına o ince meşe duvarları yıkabilir ama burada kaldığımız birkaç hafta için idare eder.

Tanrı yardımcımız olsun, birkaç haftadan fazla sürmesin.

Kalbim göğsümde, hızlı yolculuğumu tam olarak suçlayamayacağım bir hızda çarpıyor. Dağlık bir ağacın cilalanmış kütüğüne benzeyen yeni binamızın yan tarafında koyu pembe saçlı bir baş gördüğümde daha da hızlanıyor. Talia, Sylas ve August'un yetiştirmek için ikna ettiği aceleci bahçede çömelmiş, oradaki bitkilerden meyveler koparıyor.

Cole yakın zamanda buradan geçtiyse, onu görmüş olmalı.

Sylas'ın dün biz gelmeden hemen önce etrafındaki büyülerini güçlendirdiğini ve şüphesiz bu sabah tekrar kontrol ettiğini bildiğim için beni bu kadar endişelendirmemeli. Her fırsatta üzerine titreyen iki sevgilisi varken onun için hiç endişelenmemeliyim.

Kurtsu formumu ilk gördüğünde gözleri dehşetle açıldığında göğsümde buz gibi bir sızı hissetmemeliyim ya da beni tanıdığına utangaç ama parlak gülümsemesinin ardından bu korku kaçtığına içim baş döndürücü bir şekilde ısınmamalı.

O benim değil, son birkaç haftadır sık sık yaptığım gibi kendime hatırlatıyorum. O benim değil ve olmayacak da. Ama geçen gece sırasında bana bakışları, her şeyden çok benim mutluluğumla ilgilenmesi

-dünyamızda kendi mutluluğunu bulmaktan bahsederkenki bakışı-

Bu düşüncelerden sıyrılıp kürkümü bahçenin kenarına bırakıyorum.

Yüz ifademi anladığında Talia'nın gülümsemesi duraksıyor. "Her şey yolunda mı? Sana kızdılar mı?"

Yine kendinden çok benim için endişeleniyor. Başımı yeni evimizin kemerli kapısına doğru salladım. "Konuşmak için gittiğim insanlar tam da beklediğim gibi hıyarlardı. Ama konuşmamız gereken daha az beklenen bir konu vardı."

Sepetini kapıyor ve tartışmadan içeri giriyor, bana güveniyor. Birinci katın açık konsept alanında, savaşçılarımızdan birkaçı oturma alanındaki minderlere yayılmış uyuyor, ana kamp alanından efendilerini beklemeye gelmişler. Talia meyveleri kısa mutfak tezgahının üzerine koyuyor ve ben de ona merdivenlerden yukarı, dört dar yatak odasına çıkmasını işaret ediyorum.

Dar merdivenden en geride olan onunki, sanırım Syllas herhangi bir davetsiz misafirin ona ulaşmadan önce hepimizi atlatmak zorunda kalmasını istediği için. Syllas ya da August-August avlanmak istediğinden bahsetmişti ve Syllas diğer filolardan birkaçıyla konuşmak istiyordu.

Talia topallayarak doğruca kaba yontulmuş yatağına gidiyor ve orada durup ben kapıyı arkamızdan kapatana kadar bekliyor. Mahremiyete ihtiyacımız var, ama aramızda ne kadar az boşluk olduğunu tenimde bir titremeyle aniden fark ediyorum.

"Şimdi konuşmak güvenli mi?" diye soruyor akar, onu neden herkesten uzaklaştırdığımı anlayacak kadar zeki.

"Bu odaların etrafına elimizden gelen tüm büyüleri korumaları yerleştirdik," diyorum. "olsa iyi olur." Sonra tereddüt ediyorum, çünkü aslında ona söylemem gereken şeyi söylemek istemiyorum. Ama söylemem gerekiyor. "Artık kalenin dışına çıkmaman gerektiğini düşünüyorum."

Talia bana göz kırıyor. "Neden olmasın? Eğer yanlış bir şey yaptıysam-"

Bu konudaki tüm soruları geçiştirdim. "Sen değilsin. Aerik'in filosu yakınlarla taşındı. Cole şimdiden etrafta sinsice dolaşıyor. Syllas'ı ve bizi buraya neyin getirdiğini merak ettiğini tahmin ediyorum. O grup her zaman ellerinden geldiğince avantajlarını arttırmaya çalışırlar. Bence en iyisi onlara sizi incelemeleri için mümkün olduğunca az fırsat vermemiz."

Çoktan gerildi, sırtı sertleşti. "Büyüleyiciliğim sayesinde benimle ilgili hiçbir şeyi fark edememesi gerekirdi, değil mi? O yapmadı

onu görebileceğim kadar yaklaştım."

"Şimdilik iyi olmalısınız. Sadece şansımızı zorlamak istemiyoruz. Her ihtimale karşı büyüü kontrol edeyim."

Gömleğinin arkasından görünebilecek yara izlerini gizlemek için omzuna geçirdiği şeyin her zamanki gibi sağlam olduğunu şimdiden görebiliyorum. Talia'ya oturmasını işaret ediyorum. Yatağın kenarına çöküyor, ben de diz çöküp sakat ayağını inceliyorum.

Yakından bakınca, illüzyonun içinden gözlerimi kısararak kemiklerin garip çıkıntılarını, desteğini oluşturan ahşap çıtaların kıvrımlarını seçebiliyorum. Ama parmaklarımı ayak bileğine koyduğumda, büyü onları bile gizliyor. Cole'un Sylas'ın büyüünü görebilmesi için sadece birkaç santim uzakta olması gerekirdi.

Yine de bu, onu dışarıda dolaşırken izlerse yürüyüşünde bir tuhaflık fark etmeyeceği anlamına gelmiyor. Ona kapalı kalması gerektiğini söylemekten nefret ediyorum ama o piçle bir kez daha karşılaşmayı hepimiz kadar o da istemiyor. Muhtemelen daha az.

"Her şey yolunda mı?" Talia soruyor ve ben hâlâ onun önünde çömelmiş, ayak bileğini tuttuğumu fark ediyorum. Başparmağımı teninde gezdirerek sıcaklığını hissettirmeye çalışıyorum, hiç düşünmeden.

Elimi acelenin izin verdiği kadar zarif bir şekilde bırakıyorum ve ona bakıyorum. Canlı yeşil gözleri beni olduğum yerde sabitliyor.

"Evet," dedim. "bir şey yok."

"Şimdilik."

"Aynen öyle." Durup düşünüyorum. Geçen sabah kilitli kalmak istemediğini söylediği zamanki sözleri hafızamda çınlıyor. "Binadan fazla uzaklaşmadıysan ve dışarıdayken nasıl yürüdüğüne özellikle dikkat ettiysen, burada tamamen kapalı kalmak zorunda olmamalısın."

Acı tatlı gülümsemesi beni öldürebilirdi. "Sınıra gelmekte ısrar ettiğimde aldığım risk buydu. Üstesinden gelirim. Ev hâlâ Aerik'in kafesinden çok daha büyük. Sadece yemek pişirmeye ve içeride yapabileceğim diğer işlere odaklanacağım."

"Çok metanetli, ey kudretli kişi," diye takılmadan edemiyorum.

Ödül olarak gülümsemesi bir anlığına parlıyor. Koluma şakacı bir tekme atıyor. "Senin için de kolay değil, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Burada her zaman daha da tetikte olmanız gerekiyor. Diğer sürülerin savaşçıları her yerde. Bu bölgenin hiçbirisi

aslında bizim. Evinizde diğer insanların yanında her zaman tetikte olsanız bile, en azından ihtiyacınız olduğunda herkesten uzaklaşabileceğiniz bir alanınız var."

Hangisinin kalbimi daha sızlattığından emin değilim - Oakmeet'ten sanki hep orada yaşıyormuş gibi kolayca "evim" diye bahsetmesi mi, yoksa geçen gece yaptığım birkaç itiraftan benim iyiliğim hakkında ne kadar açık ve kesin bir tahmin yürütmesi mi? Belki ikisi de değil ama benim iyiliğimi bu kadar düşünecek kadar önemsiyor olması.

Pantolonunun üzerinden baldırına son bir kez hafifçe vuruyorum. "Endişelerini kendine sakla, ayıcık. Gerektiğinde rahatsızlığı tolere etme konusunda bolca deneyimim var."

Omuz silkiyor. "Ben de öyle." Bunu kim inkar edebilir ki?

Sylas'ın sesi aşağıdan gelmeseydi orada ne kadar kalır, ayaklarının dibinde diz çöker ve ilgisinin tadını çıkarırdım bilmiyorum. "Döndün mü, Whitt?"

Bu kesinti karşısında minnettarlık ve pişmanlık arasında gidip geliyorum. Daha uzun süre kalmak hoşuma gidebilirdi ama bu benim için iyi olacağı anlamına gelmiyor.

"Durumu Sylas'a açıklayacağım," diyorum Talia'ya. "Belki hepimizin şansı yaver gider ve o sefil Unseelie, biz onunla tekrar uğraşmak zorunda kalmadan Cole'un kafasını uçurur."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Talia

Hiç mantıklı değil, gerçekten. Az önce sınıra geldik ve şimdi etrafımda bir cümbüşün ışıkları ve müziğiyle kalenin dışındaki alanda duruyorum.

İlk şüphe patlaması etrafımı saran dans eden figürlerin dönmesiyle kayboluyor. Dönüyorum, fenerler üzerimde dönüyor gibi görünüyor ve Whitt orada. İlk cümbüşümde yaptığı gibi beni döndürmek için elimi tutuyor ve gözleri tepeden tırnağa içimi saran bir sıcaklıkla gözlerime bakıyor. Ağzı sinsi bir sırıtışla kıvrılıyor.

Onu hiç görmediğim kadar vahşi ve bir şekilde özgür görünüyor, sanki aklında benden ve benimle ne yapmak istediğinden başka tek bir düşünce yokmuş gibi. Sıcaklığın ardından bir heyecan geliyor.

Ayaklarım sabitmiş gibi onun önünde dönüyorum. Etrafımızdaki dansçılar kayboluyor. Müzik uzak bir kaynaktan çalmaya devam ediyor. Tekrar Whitt'in karşısında durduğumda, bu sabah ayağımı kontrol ederken yaptığı gibi önümde dizlerinin üzerine çökmüştü.

Parmakları çıplak tenimin üzerinde kayıyor, ayak bileğimi ve baldırımı sıyrıyor, elbisemin eteğini dizlerime ulaşana kadar kaldırıyor. Nabzım hızla atarken eğiliyor ve dizimin iç tarafını öpüyor. Sonra biraz daha yukarı, biraz daha yukarı, elleri dudaklarının her hareketiyle elbiseyi biraz daha yukarı kaldırıyor.

Her öpücükte kalçalarımın birleştiği yere daha keskin bir karıncalanma yayılıyor. Aynı hem benimle alay ediyor hem de bana tapıyor. Parmakları kayıyor

İhtiyaçtan zonklayan yeri neredeyse sıyrana kadar yukarı doğru, ağzı onların ardından yükseliyor ve ben istiyorum- istiyorum-

Bir gıcırtı büyüü bozuyor. Geçici yeni odamdaki yatağın daha kaba çarşafı arasında bir anda uyandım, vücudum kızarmıştı ve kalbim hala çarpıyordu, ancak uykudan sarsıldığım geçmiş anlardan çok daha istekli bir şekilde.

Karanlıkta, kapı aralığındaki iri yarı bir figürün silüetini zar zor seçebiliyorum, koridordan gelen en zayıf ışıklarla aydınlanıyor. Dalgali saçlarının dökülüşü ve soluk bir gözünün parıltısı onun rüyamda gördüğüm adam değil, Sylas olduğunu ortaya koyuyor.

Sylas içeri girdiğinde o rüyanın anısı tenimi yeniden kızartıyor. Soru sorarcasına başını eğiyor. Doğrulup gözlerimi loşluğa alıştırırken, ağzının kenarındaki kıvrımı yakalıyorum.

"Nefes nefese kaldığını duydum ve bir kabusa yakalandığını sandım," diyor, sesinin gürültüsü alçak ama eğlenceyle sıcak. "Şimdi düşünüyorum da o kadar da kötü bir rüya değilmiş."

Kurt hisleri bedensel tepkilerimi ne kadar iyi algılayabilir? Dudaklarımı ıslattım, hala damarlarımda dolaşan uyarılma hissini uzaklaştırmaya çalıştım. "Değildi. Ben iyiyim. Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim."

Umursamaz bir ses çıkarır. "Gece için yatıyordum. Bölünecek bir şey yoktu." Sesi daha da alçalıyor, ama daha az eğlenmiyor. "Gerçi şimdi o rüyanın seni tam olarak nereye götürdüğünü merak ediyorum."

Uykulu zihnim uyanmadan önceki anlara, Whitt'in güneşte öpülmüş saçlarının altındaki parıltısına ve iç uyluğuma değen sıcak dudaklarına kayıyor. Karnımın altından daha fazla ısı yükseliyor, ama aynı zamanda midem rahatsız edici bir şekilde bükülüyor.

Neden böyle bir rüya göreyim ki? Whitt ve ben hiçbir şey yapmadık. Arada sırada bir çekim hissetsem bile, kalbimi adadığım bir değil iki erkek var. Onlardan başkasını nasıl *düşünebilirim* ki?

Ona söylesem Sylas nasıl tepki verirdi? Dilim kurşuna dönüyor, ağzım kuruyor, beni ve August'u ilk öğrendiği zamanki sahiplenici saldırganlık alevlerini hatırlıyorum. Ve bu ona herhangi bir bağlılık göstermeden önceydi. Eski eşinin ona yaptıklarından sonra... Ona ihanet ettiğimi, onu sevdiğimi söylediğimde yalan söylediğimi düşünmesi, içimde bir şeylerin dehşetle buruşmasına neden oluyor.

"Talía." Sylas'a tekrar baktığımda yüz ifadesi o kadar ciddileşmişti ki soluk ışıktá bile endişesini görebiliyordum. Bende her ne gördüyse -iyi gözüyle ya da hayalet gibi yaralı gözüyle- onu yatağımın kenarına getiriyor. Beni sıkıştırmamak için şaşırtıcı bir ustalıkla ince şiltenin en ucuna tünüyor ve yorganın üstünde sıkılı duran elimi tutuyor.

"Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin," diyor, sesi artık sessiz olduğu kadar kasvetli de. "Rüyaların sana ait. Asla böyle bir talepte bulunmazdım ve eğer vücudunu bu şekilde harekete geçiren Ağustos'un bir rüyası olsaydı, sana kızmazdım. Geçmişte nasıl tepki verdiğim seni yansıtmıyordu, sadece kendi dürtülerimle başa çıkmam gerekiyordu."

Onun kararlı güvenceleri midemdeki gerginliğı gevşetiyor. Yine de zihnimde canlandırdığım şeyi tam olarak açıklamaktan çekiniyorum.

Ama belki de bilmeli. Ya bedenim uyanık olduğum bir zamanda, onu kimin kışkırttığını görebileceğı bir zamanda bir arzu ipucu verirse?

"Ya Ağustos olmasaydı?" Çekinerek söylüyorum.

Sylas parmaklarını yanağımda gezdirmek için elimi bırakıyor. "*Beni* hayal etmene kesinlikle karşı çıkmayacağım."

Başım onun dokunuşuyla eğildi. "Ya ikinizden biri değilse?"

Duraklıyor. "O zaman hem kendime hem de sana rüyalarımızı seçmediğimizi hatırlatır ve bu rüyanın sana dehşet yerine zevk vermesinden memnun olurum."

Bu doğru. Sadece yapmayı hayal ettiğim bir şey için beni kim suçlayabilir ki? Kendimi yeniden Aerik'in kafesinde bulmak istediğimden değil, ama zihnim *o* sahneyi kaç kez canlandırdı?

Fae lorduna doğru eğilecek kadar rahatlıyorum ve o da bir kolunu bana dolayarak beni kendisine yaslıyor. İlk korkum şimdi saçma geliyor. Bu adam doğal eğilimlerine rağmen bana karşı sabırlı olmaktan başka bir şey yapmadı. Onu sevmemin bir *nedeni* de bu. Belki de bu yüzden itirafım en hafif fısıltılarla yuvarlanıyor. "Rüyamda Whitt'i gördüm."

Sylas yumuşak bir kıkırdama çıkarır. "Sanırım bunu yapan ilk hanımefendi siz olmazsınız. Onu bu şekilde hayal etmiş olmak sizi rahatsız ediyor mu?"

Bu soruyu düşündüm. Sylas bu kadar sakin tepki verdiğine göre tedirginliğim tamamen kayboldu. "Sadece seni rahatsız ettiyse. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı, gerçek hayatta da böyle bir şey olmamıştı. Bunu beklemiyordum."

"Bazen rüyalar, içimizde barındırdığımızı bilmediğimiz arzuları ortaya çıkarır, tıpkı gömülü korkuları ortaya çıkarabilecekleri gibi. Bunda utanılacak bir şey yok. Özellikle de onun için. Türümüzün en iyilerinden biri olduğunu düşünmeseydim, benim kadromda olmazdı." Bir an sessiz kalıyor, parmakları omzumu hafifçe okşuyor. "O zaman ona değer veriyor musun?"

"Sen ve August gibi değil. Onu o kadar da iyi tanımıyorum." Zihnim Whitt'le paylaştığım uyanık anlara geri dönüyor - bu sabah beni Cole'dan korumak için acele etmesi, vahiy sırasında beni korumaktan bahsetmesi, bana verdiği ve şu anda yastığımın altında saklı olan tuz torbası, her ihtimale karşı.

Haftalar önce beni gönderdiği için özür dilerken kucaklamasının sıcaklığı. En çok ihtiyaç duyduğum anda beni gülümseten ya da endişelerimi yok eden şakacı sözleri. Kardeşlerine olan bağlılığını, onlarla ne kadar dalga geçse de onlar adına yaptığı her harekette gördüm.

"Ondan hoşlanıyorum," diye ekliyorum bu izlenimleri ve uyandırdıkları duyguları sıralarken. "Sanırım onu daha yakından tanımak istiyorum. Ve kesinlikle bir çekim var. Benim için. Ama bu gerçekten önemli değil. Sen ve August'a sahip olduğum için zaten mutluyum. Ve Whitt benimle romantik ya da her neyse, herhangi bir şeyle ilgilenecek gibi değil."

"Bunu söyledi mi?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır, ama *yapacağını* hiç söylemedi. Hiçbir zaman böyle bir şeyin olmasını istiyormuş gibi davranmadı. Konuşurken her zaman en azından biraz mesafe koyuyormuş gibi hissediyorum." Sanki bana tam anlamıyla sarıldığında bile kendini benden biraz uzak tutuyor. Her seferinde gözlerinde sevgi ışığı gibi bir şey görüyorum ve sonra sanki onları kapatmış, beni dışarıda bırakmış gibi .

Sylas kendi kendine mırıldanıyor. "Whitt pek çok açıdan yetenekli, ancak herhangi bir türden yakın ilişkiler tam olarak onun uzmanlık alanı değil. Hayatında ben ve August dışında gerçek bir dost diyebileceği biri olduğundan bile emin değilim ve orada bile önce bir iş arkadaşı gibi davranma eğiliminde. Birinin varlığına tahammül etmekten daha fazlasını yapıyorsa, bu başlı başına yüksek bir onay işaretidir."

Whitt'i gördüğüm için buna inanabilirim. Ama.. "Fark etmez, mi? O nasıl hissederse hissetsin, ben senin ve August'un yanındayım. Bu kadarını bile paylaşmanın ikiniz için de zor olduğunu biliyorum. Başka kimsenin peşinden gitmeyeceğim."

"Bizim onayımızı almış olsanız bile mi?"

Sylas'a bakabilmek için bakışlarımı kaldırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Yüzünde herhangi bir kıskançlık belirtisi yok. "Bizimki gibi bir anlaşmanın emsalinin bir sevgiliyi paylaşan kadrolardan geldiğini biliyorsunuz. Bu tür durumlarda genellikle söz konusu sevgili, sadece kadronun sorumlulukları arasında ihtiyaçlarının karşılanması için değil, aynı zamanda birinin ya da diğerinin bu kadar tercih edilmemesi durumunda gerginliğin artmasını önlemek için de o kadronun tüm üyeleriyle ilgilenir. Bu zor bir denge; bu öngörülemeyen bölgede gezinirken aklımdan çıkmayan bir denge."

Üçümüzün Whitt'i geride bırakıp kaleye döndüğümüz anı, onu dışladığım için hissettiğim acıyı hatırlıyorum. "Bu mantıklı. Ama bu tipik bir durum değil, değil mi?"

"Hayır. Tipik olarak Whitt'in benden daha fazla katılma hakkı var." Sylas çenemin kıvrımına bir öpücük konduruyor. "Senden vazgeçmeye hiç niyetim yok. Ama sahip olduklarımızla barıştım... ve bazı açılardan, her zaman benim tarafımdan olmasa da, sana ne kadar iyi bakıldığını bilmek hoşuma gitmeye başladı. Eğer Whitt'e karşı hissettiklerini keşfetmek istiyorsan ve o da sana karşı bir sevgi geliştirdiyse, bunun nasıl sonuçlanacağını görmek hepimizin yararına olabilir."

Bunu düşünürken nabzım titriyor. "Bilmiyorum, nasıl başlayabilirim ki?"

"Hmm. Belki de bunu bana bırakmalısın. Belki de kaleye döndüğümüzde, konuyu ona açmak için ideal bir fırsat doğacaktır. Yine de o zamana kadar bir açıklık görürseniz - benim onayımı alırsınız."

Kaburgalarımın arkasında sürekli bir nabız gibi atan aşk, boğazımın dibine kadar yükseliyor. Parmaklarımı Sylas'ın saçlarına doluyorum ve ağzını kendime çekiyorum. gücü, bu konuşmanın bana olan arzusunu bir nebze olsun azaltmadığına dair hiçbir şüphe bırakmıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Gülümsüyor. "Kalemizin hanımefendisi en azından bunu hak ediyor. Ve şimdi o hanımefendi biraz uyusa iyi olur, yoksa burayı yeni bir randevu odasına çevirmek için çok istekli olacağım."

"Onlardan birini yapmayı unutmuşsun," diyorum tekrar uzanırken.

Ayağa kalkar, içinden hafif bir kahkaha dökülür. "Eğer burada çok uzun süre kalırsak, bu hatayı düzeltereğimden emin olabilirsiniz."

Gece geç saatlere kadar süren sohbet beni uykuya dalacak kadar rahatlatıyor ama sabah aşağıya indiğimde August'un çoktan mutfağa girmiş olduğunu görmek içimdeki endişeyi yeniden uyandırıyor.

Sylas, Whitt'e olan geçici hislerimi hoş görmem için bana onay verdi. August bunu düşündüğümü bile bilmiyor. Henüz bir şey yapmamış olsam da, içimde bir ihanet duygusu var.

Bu harika Fae adamı beni seviyor. Bir mucize eseri *beni* seviyor. Sahip olduğumuz şeyin yeterli olmadığını nasıl söyleyebilirim?

Ama belki de Whitt'i bu tuhaf ilişkinin dışında bırakmak yerine onu da bu ilişkiye dahil etmek daha iyi hissettirecektir. Sylas bile bu şekilde görebiliyorsa August'un da görebileceğine inanmak zor değil.

Her iki şekilde de, bunu ondan saklayamam.

Yine de bu konuyu amanın sırası değil. Aralarında birkaç hafta önce Oakmeet'e yaralı olarak dönen Ralyn'in de bulunduğu sürü savaşçılarından ikisi yaşam alanında çömelmiş durumda. Ralyn ok atıyor, arkadaşı ise bir hançeri bileyliyor. August'un fırın tepsisine attığı hamur toplarının sayısına bakılırsa, kısa bir konuşlanmış olduğunu bildiğim tüm filo için bir kahvaltı hazırlıyor. "Yardım etmek için ne yapabilirim?" Ondan savaşçılara bakarak soruyorum.

Dn yemek pişirmenin yanı sıra kılıç bileme sanatını öğrendim ve birkaç zırhlı yelek tamir ettim. Sınıra geldiğim için pişmanlık duyan biri varsa, bu mümkün olan her şekilde ağırlığımı taşıyamadığım için olmayacaktır.

August beni işaret ediyor. Buraya geldiğimizden beri, her zamanki insan tarzı tişrtlerini değil, Aerik'in ziyareti için giydiklerine benzer daha resmi kıyafetler giyiyor. Bugün giydiği V yakalı tunik, koyu kumral saçlarındaki kıızıl tonları ve gözlerindeki altın ışıltıyı ortaya çıkaran zengin bir am yeşili.

Onun yanından geçip, için için yanan bir ateşin etrafındaki kilden bir kutudan biraz daha fazlası olan ocaktan mutfağa yayılan sıcaklığa giriyorum. Kaledeki mutfak ekipmanında kullanılan karmaşık sihirlere ayıracak vaktim yok.

"Peynirin geri kalanını dilimleyin," diye öneriyor, tezgahın üzerindeki ufalanmış turuncu bloğu işaret ederek. "ok uzun süre dayanmaz."

Ralyn, "Hepimizi burada bulamadığımız yiyeceklere hasret bırakacaksın," diyor. "Bu bölgede yaptıkları peynir Elliot'ınkiyle boy lşemez. Elllerinde sadece keçi var."

August sırtarak, "Elliot'a onu ve koyunlarını ne kadar özlediğini söyleyeceğimden emin olabilirsin," diye cevap veriyor.

Ben peynir bloğunun tamamını oldukça eşit porsiyonlara böldüğümde, August birkaç tava dolusu ince dilimlenmiş eti kızartmış, etten hoş bir tereyağı kokusu yayıyor ve bir diğerine başlıyordu. Birlikte, peynir, birinin dün topladığı kile kile elmalar, taze pişmiş ekmekler ve kızarmış etin çoğuyla birkaç büyük sepet oluşturunuz. Savaşçılar sepetleri kaldırıp bizi el sallayarak uğurlarken August yemeğin geri kalanını burada yaşayan dördümüz için tabaklara yerleştiriyor.

Ne Syllas ne de Whitt henüz alt katta görünmedi. Bir parça peynir kemiriyorum ve August'la şimdi konuşmayı deneyip denemeyeceğimi tartışıyorum. Burada bir savaş bölgesindeyken acelemiz yok gibi... ama gizli tuttuğum sürece bu konu beni rahatsız edecek.

Ağzımı açıyorum ve korkup kaçıyorum. "Şimdiye kadar başka bir saldırı olacağına dair herhangi bir işaret yok, değil mi?" Onun yerine ben soruyorum.

"Hiç yok. Kuzgunlar şimdilik ortalıkta görünmüyor. Buradaki faaliyetlerin çoğu, dolunay sırasında saldırmaya çalışırlarsa onları korkutmak için her zamanki büyüleri savunmalarımızı inşa etmekte. Şimdiye kadar güçlerimizin o zaman ne kadar savunmasız olduğunu fark etmelerini engelleyebildik."

Koluma bakıyorum. Kanım buradaki savaşçıların hiçbirinin vahşete yenik düşmemesini sağlayabilir... ama bunu onlara vermek beni otomatik olarak Aerik'e maruz bırakacaktır. Nerede olduğumu bilmeden bile, tam özgürlüğe sahip olmamı engelliyor.

"Oakmeet'e döndüğümüzde filomuz iyi olacak mı?" diye sordum. "Aylar öncesinden beri böyleler. Biz her zaman sanki O zamanlar sınır, büyüler ve diğer şeylerle özellikle yoğun bir şekilde korunuyor. Her ne kadar baş lordların kadrolu seçilmişleri filoların enerjilerini nereye yönlendirmeleri gerektiği konusunda tartışıp dursalar da, bu kadarını yapabildiğimiz için şanslıyız." August bıkkın bir şekilde oflayıp pufluyor.

Sempatî ile yüzümü buruşturuyorum. "Keşke sana ne olacağını düşündüklerini söyleselerdi."

"Ben de öyle. Ama buradayız, o yüzden eninde sonunda kendimiz görmeliyiz. Ben her şeye hazırım." Kolunu bana doluyor ve başıma bir öpücük kondurmak için beni kendine çekiyor. "Bunun için mi endişeleniyorsun, tatlım? Aklında bir şey varmış gibi görünüyorsun."

Sanırım pek poker suratım yok. Ağzımı yokluyorum ve tükürsem daha iyi olacağına karar veriyorum.

"Bu savaşla ya da gibi bir şeyle ilgili değil."

" değil. Devriyelere ve savaş planlarına biraz ara verebilirim."

Sözlerimi ölçüp biçerek ilerlemek için cesaretimi topluyorum. "Sylas'la birlikte olmamı da sorun etmedin. Ya Whitt de olsaydı?"

August'un kolu omuzlarıma doğru geriliyor ve nabzım tekliyor. "Hiçbir şey olmadı," diye hızlıca geveliyorum. "Olmasını ister miydi, onu bile bilmiyorum. Eğer senin için sorun yoksa hiçbir şey . Ben memnunum. Sadece merak ettim ve Sylas onu *dışarıda* bırakmazsak daha iyi olabileceğini söyledi - eğer isterse-"

August gevezeliğimi keserek beni hemen kucakladı. "Sorun değil. Mantıklı bir soru." Kısa bir kahkaha attı. "Sylas zaten gemideyse, ben kimim ki tartışayım?"

Ona bakıyorum. "Sırf ben bahsettim diye bunu kabul etmeni istemiyorum." Kollarım geniş göğsüne dolanıyor ve ona sarılıyorum. "Seni seviyorum. Sana zarar vereceğini bildiğim hiçbir şeyi yapmam."

"Zarar görmekten korkacağım son kişi sensin, Talia," diyor August nazıkçe. Beni öpebilmek için yüzümü yukarı kaldırıyor, uzun ve şefkatli bir öpücük, ta ki ayak parmaklarıma kadar karıncalanana kadar. Sonra başını benimkine yaklaştırarak orada kalıyor, burnu alnımı sıyrıyor. "Ve *seni* sevdiğim için, sahip olabileceğin tüm mutluluğa sahip olmanı istiyorum. Whitt'le yakınlaşmanın seni daha da mutlu düşünmeseydin bunu sormazdın diye tahmin ediyorum."

"İstese bile," diyorum tekrar.

August umursamaz bir ses çıkarır. "Bunun çok da önemli bir soru olduğunu sanmıyorum. Son birkaç haftadır, kadro aracılığıyla kurduğumuz bağlantıdan bu kadar ayrı bir şeye sahip olmak biraz tuhaf hissettirdi." Elini saçlarımanın üzerinde gezdiriyor. "Ve bu şekilde, herhangi bir zamanda, neyle karşılaşırsak karşılaşalım, senin için her zaman orada birilerinin olacağını umabiliriz."

Ona daha sıkı sarılıyorum ve o da benimle aynı şekilde sarılıyor. Geri çekildiğimde o kadar kolay gülümsüyor ki midemdeki gerginlik eriyip gidiyor. "Bunun seni rahatsız etmediğinden emin misin?"

"Söz veriyorum her şey yolunda. Artık endişelenmek yok. Şimdi otur ve sana biraz kahvaltı hazırlayalım."

Emrine rağmen, birkaç tabak alıp mutfakla oturma alanı arasındaki küçük aşşap masaya taşımakta ısrar ediyorum, sonra da köpüklü meyve suyuyla birlikte kadehleri almak için geri dönüyorum.

evden getirdim. Birkaç elma toplamak için son bir kez mutfağa geri döndüğümde merdivenler gıcırđıyor.

Sylas üst kattan çıkıyor, parmaklarını siyah saçlarında gezdirdikten sonra yemek beklentisiyle ellerini birbirine srtüyor. "Burada bu kadar az şeyle çalışmana rağmen etkilemeyi başarıyorsun August. Unseelie'ler senin kılıta da oyma bıağında olduğu kadar iyi olduğunu bilselerdi, bir daha asla o sınırı gemezlerdi."

August bu övgü karşısında gülümsüyor. "Ben de oyma bıçağıyla bir sürü kuzgunu şişleyebilirim. Elimizdekilerin en iyisini yapmalıyız, değil mi?" Mutfağa doğru yönelir. "İşte, bir porsiyon daha var-"

n kapı pat diye açıldı. Tek kelime etmeden, birkaç silahlı Fae silahlarını çekmiş bir halde eve girer.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Talia

Davetsiz misafirlerin girişiyle Sylas sertleşiyor ve onlara doğru adım atıyor. August da öne doğru adım atarak efendisine yaklaşıyor ve benimle zırhları ve silahlarıyla tanıdık olmayan fae'ler arasına giriyor.

Bunlar Unseelie mi? Geriliyorum, ama adamlarım bu savaşçıları acil bir tehdit olarak görüyormuş gibi davranmıyorlar. Göğsüme dayadığım bir kucak dolusu elmayla kaskatı duran August'un yanından geçerken, evimize dalan Fae'lerin hepsinin bana yabancı olmadığını fark ediyorum. Birbirlerine en yakın duran beşini daha önce hiç görmemiştim, ama yan tarafta, diğerlerinin giydiklerinden biraz daha yıpranmış bronz bir yelek giyen Cole duruyor, saçlarının buz gibi sivri uçları belirgin. Yanındaki kadına dirsek atıyor, diğerlerinden ziyade onun iş arkadaşı gibi görünüyor.

Kalbim sıkışıyor. Parmaklarımı elmalardan birinin etrafında kıvrıyorum, sanki onu kendime ait bir silah olarak kullanabilirmişim gibi. Nedense onu bu fae'lere fırlatmanın onları bana çok kızdırmaktan başka bir işe yarayacağını sanmıyorum. Belki de sol kalamdaki kılıfında duran küçük hanere ya da sağ tarafımdaki kemer halkasına bağladığım tuz torbasına uzanmalıyım, ama bir insandan gelen açık bir saldırganlık gösterisinin de ruh hallerini iyileştirmeyeceğinden şüpheleniyorum.

Ne olur ne olmaz diye elmaları tezgâhın üzerine bıraktım. "Bunun anlamı ne?" Sylas talep ediyor, kendini ana grubun önündeki fae adamın önünde. "Düşündüm ki

Ambrose'un sürüsü kapı çalma kavramını anlayacak kadar medeniydi."

Ambrose'un sürüsü mü? Ambrose baş lordlardan biri; eski eşi ve ailesinin bir tür isyan girişiminde bulunmasından Sylas'ı sorumlu tutan kişi.

Filosunun savaşçıları neden buraya bu kadar güçlü bir şekilde geldiler? Sanki savaşmaları gereken Unseelie *bizmişiz* gibi davranıyorlar.

"Saklayacak bir şeyiniz yoksa, sizi ziyaret etmemize aldırmamalısınız Lord Sylas," diyor lider, Sylas'ın unvanını onaylamak için başını hafifçe eğerek. Bakışları havadar odada geziniyor.

Sylas kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Peki neden buraya kadar bir şey saklamak için geldik?"

"Asıl soru, neden buraya kadar geldiğinizdir.

Bu soruyu yanıtlamak için gerçek bir girişimde bulunmamız gerektiğini düşündük."

"Sanırım kadrodan seçilmişlerimden biri dün lordlarınızdan biriyle tam da bu konu hakkında konuştu. Niyetimizi gizlemedik."

Diğer adam yaşam alanını daha iyi görebilmek için yana doğru bir adım atıyor. "Sözünüze tamamen inanmadığımız için bizi bağışlayın. Biz sadece Ambrose'a hizmet ediyoruz ve sınırın bizim tarafımızdan ihanet gelmemesini sağlayacağız."

Gerçekten de Sylas'ın baş lordlara karşı bir plan yapmak için sınırı gittiğini mi düşünüyorlar? Bu fikir bana çok saçma geliyor ama tüm savaşçıların yüzündeki ciddi ifadeler bunu tamamen makul bulduklarını gösteriyor, ahmaklar. İçimden onlara elma yağıdırmak geliyor.

Cole, tabii ki, tüm bunlar büyük bir eğlenceymiş gibi sırtıyor. Sylas ağırlığını değiştiriyor, kollarındaki kaslar esniyor, belli ki hepsini binadan dışarı atmak istiyor ama tepkilerden çekiniyor. Bunlar lord değil ama baş lordun adamları. İzlerken midem düğümleniyor.

"Bilmek istediğiniz başka bir şey varsa, sormanız yeterli," diyor Sylas gergin bir şekilde. "Ama eminim bu duvarların içinde şaşırtıcı hiçbir şey olmadığını görebiliyorsunuzdur. Ben her zaman Seelie türü için en iyisini istedim, pek çok kardeşimiz de bunu doğrulayabilir."

"Hmm. Ve yine de seçtiğiniz kadrodan *biri* aranızda değil. Kellan neyin peşinde olabilir?"

"Alanımı tamamen savunmasız bırakmamı , değil mi?" Sylas soruyor, sanki orada savunmayı yapan Kellan'mış da bir avuç nöbetçi değilmiş gibi.

Ambroseun filosunun lideri - ya da filosunun hangi parçasıysa, çünkü baş lordun sınırda beşten fazla savaşçısı olduğuna eminim

-Şüpheli bir ses çıkarıyor ama bu sorgulama hattını daha fazla zorlamıyor. Yaşam alanına doğru ilerliyor ve yemek masasındaki sandalyelerden arkasına park ediyor, daralan bakışları mutfak tarıyor. Aniden üzerimde durduğunda, duruşum iki kat daha sertleşiyor.

Fae adamın burun delikleri alevlendi. Gözleri parlıyor, sihirli bir parlaklık onları bir anda koyu çivit renginden kristal safire dönüştürüyor. "Yanında bir *insan* getirmişsin. Bunca yol boyunca sefil bir gübre bedenini taşımana ne sebep olmuş olabilir? Yanındakiler seni bekleyecek kadar beceriksiz mi?"

Sylas'ın dudakları dişlerinin üzerinde geriye kıvrılıyor, sivri köpek dişleri azıcık çıkıntı yapıp azı dişine dönüştüğü yerde parlıyor. "O bir hizmetçi değil. O benim kadrolu yoldaşım."

Filo lideri, omuzları seğiren, kasları tüm vücuduna yayılan August'a bakıyor. Kendini yerinde tutmak için tüm kontrolünü kullandığını söyleyebilirim.

Diğer adamın gözleri tekrar Sylas'a kayıyor. "O zaman tozdan mahvolmuş bir *fahişe* getirmişsin. Nedense bu dövüşü gerçekten iddia ettiğin kadar ciddiye alıp almadığından şüphe duyuyorum."

August boğazından gelen bir hırıltıyla ileri atılıyor ama Sylas'ın eli onu durdurmadan önce sadece bir adım atabiliyor. Sylas'ın uyumsuz bakışları filo liderinin üzerinde sabit kalır. Bir şekilde zaten iri olan gövdesini daha da uzatmayı başarıyor. Diğer adamdan en az elli kilo daha kaslı olmalı.

Beş kişiler -Cole ve uşağını da sayarsak yedi- ve bu evde bizim tarafımızda sadece üç fae var, biri üst katta hala uyuyor. Ve Sylas onlara elini ne kadar çabuk hain ilan edecekler?

"Ciddiye almasaydık, burada olmazdık," diyor, kendi kararlı sesine bir hırıltı karışıyor. "İyice baktınız. Hakaretlerinizden ve imalarınızdan bıktım artık. Size çıkışı göstereyim."

"Kendi alanınızda değilsiniz, unutuporsunuz Lord Sylas," diye yanıtlıyor filo lideri. Masanın etrafında dolanarak mutfığa doğru ilerliyor. "Ve teknik olarak tüm bölgeler baş lordlarımızın yönetimi altındadır. Bu bücürün gereksiz bir dikkat dağıtıcı olduğunu söylüyorum. Zayıf bir insan kızı ne kadar değerli olabilir ki? Ne kadar kolay ortadan kaldırılabilirliğini bir düşünün."

Tenimi bir ürperti kaplıyor. Tehdit üstü kapalı bile değil - beni ne kadar kolay öldürebileceğinden bahsediyor. Elim tuz kesesine gidiyor, parmaklarım anında açabilmek için kesenin ipine dolanıyor. Sadece kırılganlığımı işaret ediyor, ama bu tehdidi uygulamaya karar vermeyeceği anlamına gelmiyor.

"Patilerini ondan uzak tut," diye tersliyor August.

Sylas onunla birlikte bir barikat oluşturmak için harekete geçer. "İnsanların ölümlü doğasının farkındayız. Benim gözetimim altındaki bir varlığı yok edecek gereksiz bir gösteri yapmayacağınıza eminim."

Filo lideri soğuk bir kahkaha attı. "İsteseydim, otoritesine meydan okur muydun-"

Merdivenlerden dikkatsiz ayakların gümbürtüsüyle gelen neşeli ve melodik bir sesle kesiliyor. "Şuna bakın! Bir sürü misafir. Lordum, misafirimiz olacağını bana söylemeliydiniz."

Whitt vahşi bir sırtıuş ve gözlerinde vahşi bir parıltıyla odaya giriyor. Hakaretlerinden birinin bunu bir açmazdan çıkarıp tam bir kavgaya dönüştürebileceğini düşününce nabzım hıçkırıyor. Ama Sylas'ın casus ustası sanki hepimiz bir şakanın içindeymişiz gibi kalabalık odayı ve masadaki tabakları kıkırdarak inceliyor.

"Kadro arkadaşımın mükemmel yemeklerini duydunuz, değil mi çocuklar?" diyerek August'un sırtını sıvazlıyor. "Görünüşe göre size yetecek kadar yemeğimiz yok. Bir dahaki sefere önceden sipariş vermeniz gerekecek."

Filo lideri ona göz kırpmıyor, tam olarak her ne idiyse, önceki amacından tamamen sapmış durumda. Onun gözleri üzerimdeyken tezgâha doğru geri çekiliyorum, elim tuz kesesinin üzerinde duruyor.

"Neden bahsediyorsun?" diye sorar davetsiz misafir.

Whitt ona bakar. "Sanırım kahvaltı için bu kadar çaresizseniz bir istisna yapabiliriz. Ama bunun bir bedeli olacaktır. Akşam yemeğiniz için şarkı söylemenizi istemeyiz, ama belki küçük bir dans yemek yemenizi sağlayabilir."

Filo lideri öylece bakıyor, tüm takipçileri aynı şaşkınlık ifadesini takınıyor. Cole'un ağzı ekşi bir şekilde büküldü

açısı, görünüşe göre şiddet potansiyelinin azalmasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştır.

Whitt hafif bir öfkeyle iç geçirir. "Baş lordların ev sahipliği yaptığı balolarda nasıl dans edileceğini biliyor olmalısınız. Biraz dans edin, biz de karnınızı doyurmak için neler yapabileceğimize bakalım." Sanki bir örneğe ihtiyaçları olduğunu düşünüyormuş gibi, içsel bir ritme göre birkaç zarif adım atıyor, kolunu savuruyor ve bitirmek için bir dönüş yapıyor.

Döndüğünde bakışları benimkileri yakalıyor ve bana hızlı bir göz kırpmıyor. İçimde çalkalanan korkuya rağmen, boğazımı bir kıkırtı gıdıklıyor. Bıçakları ve duruşlarıyla tüm bu korkutucu savaşçılar ve o birkaç alaycı sözle onları silahsızlandırdı.

Whitt beklenti içinde filo liderine bakıyor, gözleri ölçülü bir eğlenceyle parlıyor, tamamen kendi halinde. Bakışlarımı ondan ayıramıyorum. Göğsümde şimdi farklı bir his köpürüyor, peri şarabı kadar baş döndürücü bir his.

Dün geceki rüya bir anda ortaya çıkmadı. Ben de ona aşık oluyorum. Ne kadar zamandır ya da ne kadar düşeceğimi bilmiyorum ama bu duyguyu tanıyorum.

Onun bu düşmanca durumu böylesine zekice tersine çevirmesini izlerken nasıl olur da insan kendini sevgiyle dolup taşarken bulmaz?

Cole'un yanındaki kadın sert bir kahkaha atar ve bu ses gerginlikten geriye kalan her şeyi paramparça eder. Filo lideri başını sallıyor, biraz utanmış görünüyor ama artık agresif değil.

"Kahvaltınızı yapın," diyor elini masaya doğru sallayarak. "Bizde kendimizden çok var. Sadece bir sonraki saldırıda dikkatinizin gübre gövdesini değil, halkımızı savunmaya odaklandığından emin olun."

Egosu tatmin olmuş gibi görünüyor, topuklarının üzerinde dönüyor ve diğer savaşçılar peşinden koşarken dışarı çıkıyor. Cole, bize bir kez daha küçümseyici bir bakış atarak arkalarından sıvışıyor.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Syllas, Whitt'e kötücül bir bakış atıyor ama dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Anlarını seçiyorsun, değil mi?"

"Giriş yapmak için doğru zaman gibi görünüyordu," diyor Whitt rahat bir şekilde, o kadar ilgisiz ki endişemin çoğu eriyip gidiyor. Masadaki sandalyesine çöküyor. "Umarım o pislikler yemeği eksitmemiştir."

"Eminim hâlâ yenebilir," diye yanıtlıyor August, omuzları çöküyor. Üzerindeki savunma enerjisini atar gibi kendini hafifçe sallıyor.

Davetsiz misafirleri kışkırttı ve iyi olduğumu teyit etmek için bana bir göz attı. Gülümsemeyi başardığımda bana karşılık veriyor ve topladığım elmaları almak için ellerini uzatıyor. Emları uzatıyorum, kollarımın titremediğini görmek beni memnun ediyor.

Ambrose'un savaşıları sadece ağırlıklarını ortaya koyuyorlardı, ama her ne olursa olsun sonuçta bir kavgaya varmak zorunda kalmadığımız için çok memnunuz.

Sylas koluma dokunuyor ve August'un yaptığından daha uzun bir süre beni inceliyor. O da biraz rahatlamıştı ama yüzü asıktı. "Özür dilerim. Seni burada bu tür bir saldırganlıktan ne kadar iyi koruyabileceğimizi düşünmemiştim. Size gerçekten zarar vermeyi amaçladığını sanmıyorum ama bunların hiçbirini duymak zorunda kalmamalıydınız."

"yok," diyorum. "Yani gelip böyle konuşmaları hiç hoş değil ama senin suçun olmadığını biliyorum." Tereddüt ediyorum. "Sence bizi rahatsız etmeye devam edecekler mi?"

"Etrafa göz attıklarına ve bizi herhangi bir şeyle suçlamak için bir neden bulamadıklarına göre bunu beklemezdim, ama emin olamayız. Ben yokken yardıma ihtiyacınız olursa bana sinyal göndermek için kullanabileceğiniz bir büyü yaratacağım

-"Bunu en başta yapmalıydım."

Yavaşça nefes veriyorum. "Teşekkür ederim. Çok memnun olurum." Bakışlarım onun yanından geçip Whitt'in elindeki August elmasını bir bilek hareketiyle havaya fırlattığı yere kayıyor ve gülümsemem geri geliyor. "En azından bu sefer herhangi bir felaket olmadan sona erdi."

"Öyle oldu." Sylas bakışlarımı takip ediyor ve ifadesi biraz olsun hafifliyor. Sesi düşüyor. "İstersen sana gününü daha keyifli hale getirebilecek şeyi konuştuğumuzdan daha erken verebilirim..."

Tenimde bir sıcaklık akımı dalgalanıyor ve göğsümde yankılanan acıyla birleşiyor. Şu anda koruyucularımın kucağında güvende hissetmekten daha çok istediğim bir şey yok - üçü de, eğer üçüncüsü de bana sahip olacaksa. Özellikle de bu üçüncüsü, geleneksel bir şekilde olmasa da, şu anda beni korumak için en çok şeyi yapan kişi olduğunda.

Cevabım ancak fısıltıyla çıkabiliyor. "Verirdim."

Sylas bir süre durumu değerlendirdikten sonra beni August'un sandalyesinin yanındaki masaya götürüyor. Genç adama hafifçe ve kararlı bir şekilde, "Sanırım hanımefendimiz bu tedirgin edici karşılaşmadan sonra biraz özel ilgiden hoşlanabilir," diyor. "Diğer şeylerin yanı sıra onun iyiliğine ne kadar düşkün olduğumuzu hatırlatın."

August ikimize de bakıyor, bakışları kararsız ve sonra ilgiyle parlıyor. Masanın öbür ucunda çatalını havada tutarak duraklayan Whitt'e ve sonra tekrar bana bakıyor. Başımı salladığımda sandalyesini geriye doğru itiyor ve beni kucağına almak için kollarını açıyor.

İçgüdüsel olarak kendimi göğsüne yaslayıp sıcaklığını içime çekerek kalçalarına gömülüyorum. Kalbim daha hızlı çarpıyor, ama bu sefer sinirden ziyade hevesli bir beklentiyle.

Evet, buna ihtiyacım vardı. Diğer fae'lerin söylediği korkunç şeyleri silmek için.

Kendimi August'un sevgisine adanmak için.

Ve masanın diğer tarafındaki adamın benimle bu şekilde ilgilenip ilgilenmediğini keşfetmek için.

"Ne istersin, tatlım?" August saçlarıma doğru mırıldanıyor.

Başımı omzuna yaslayıp ona boynumu uzatıyorum. Memnun bir mırıltıyla, beni oradan öpmek için ağzını indiriyor. Dudaklarının baskısı ve parmaklarının gövdemde, göğüslerimin hemen altında gezinmesiyle tenimi ısı basıyor.

Şu anda o sıcaklığı her yerde istiyorum. O kadar şiddetli yanmak istiyorum ki, beni bir daha tehdit edecek herhangi bir düşmanın içinden geçip gideceğime inanabiliyorum.

Sandalyenin ayakları yere sürtünüyor ve göz kapaklarım çırpınarak açılıyor. Whitt elinde tabağıyla ayağa kalkıyor. Sesi her zamanki gibi küstah ama bir gerginlik notasıyla çıkıyor. "Belli ki burada *bana* ihtiyaç yok. Sanırım üst katta yemek yiyeceğim."

Kendisini ailesinden daha da dışlanmış hissetmesine neden olduğum düşüncesiyle göğsüm sıkışıyor ama Sylas benden daha iyi gözlemlemiş olmalı. Elini masanın üzerine koyup başını August ve bana doğru eğiyor. "Ya da sen de katılabilirsin. Yapmak istediğin şey bu, değil mi?"

Whitt tamamen hareketsiz kalır, kısa bir süre önce onun maskaralıkları karşısında filo lideri gibi şaşırmış görünür. Çenesi gerilir. "Kendimi kontrol etme konusunda son derece yetenekliyim."

"Ama senden arzularını dizginlemeni istemiyoruz," diye araya giriyor Sylas aynı ölçülü tonda. "Niyetimiz asla sizi dışlamak değildi. Sadece fark etmemişiz - ama daha farkında olmalıydım ve bunun için özür dilerim.

Sanırım August ve ben paylaşma yeteneğine sahip olduğumuzu zaten gösterdik."

Whitt ayağa kalktığından beri ilk kez bana bakıyor. Gözlerinde yine bir vahşilik var ama önceki şakacılığından çok daha fırtınalı. Bu arzu, evet, ama öfke ve kafa karışıklığı da var ve diğer her şeyin arasından parlayan daha keskin bir özlem, kalbimi sızlatacak kadar çiğ.

"Bu kararı Talia'nın vermesi gerekmez mi?" diyor sertçe, ama sesi kalınlaşmıştı. Öfke ve kafa karışıklığının nereden geldiğini ya da kimi hedeflediğini bilmiyorum ama o anda bana duyduğu özlemi iliklerime kadar hissedebiliyorum.

Yanaklarım kızarıırken bile bakışlarını üzerimde tutuyorum. Kelimelerim yumuşak ama net çıkıyor. "Evet."

Whitt bu itiraf karşısında rahatlamış görünmüyor. Aksine, duruşu daha da sertleşiyor, yüzündeki kaslar şok içinde seğiriyor.

Sylas sevecen bir gülümsemeyle parmaklarını saçlarımın üzerinde gezdiriyor. "Başından beri bu anlaşmada kararları veren Talia olduDört ya da beş kişilik kadrolar bir sevgili etrafında dengeli bir ilişki , eminim ki-" Whitt tabağını masaya vurarak gümüş çatal bıçak takımlarını şangırdattı. "*Seninle* paylaşmak istemeyebileceğimi hiç düşündün mü?" diye tersliyor ve topuğunun üzerinde dönüyor. Odanın içinden geçip ön kapıdan o kadar hızlı ve kararlı bir şekilde çıkıyor ki, ne yapmak istediğine dair hiçbir şüphe bırakmıyor bir süreliğine gitmiş olacak.

Peşinden bakıyorum, boğazım daralıyor. Bu iş nasıl bu kadar ters gitti?

Sylas kaşlarını çatıyor ama omzumu nazikçe sıkıyor. "Ona ne oldu bilmiyorum ama biraz zaman tanırsan, kendine çeki düzen verecektir. En azından artık ilgisine dair cevabını aldın, ister harekete geçmeye karar versin ister vermesin."

Ben istiyorum. Whitt beni istiyor, tahmin ettiğimden daha güçlü bir hisle. Ama bu durumdan hiç de mutlu görünmüyor.

Ona ulaşmanın bana göz kulak olan üç adamı yeniden uyum içine sokmak için bir şans olacağını düşünmüştüm, ama ya bunun yerine onları birbirinden ayırdıysam?

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Talia

"*Fee-doom-ace-own*," diye mırıldanıyorum, Sylas ya da August'un bir grup saldırganın bıçağıyla karşılaşacağı düşüncesiyle içimde yükselen tüm koruyucu enerjiyi yönlendiriyorum. Tüm konsantrasyonumu buna odakladığımda, hırpalanmış zincir zırh yelekteki bronz çentik bir halka şeklinde kapanarak üsttekine bağlanıyor.

Bir kez olsun, azıcık sihirli gücümü kendimden başka birini savunmak için kullanıyorum. Geçmiş savaşlarda hasar gören zırhları onarmak için bol miktarda boş zamanımı kullanmam, bu evin dışında bu kadar çok sorumlulukları varken gerçek fae'lerden herhangi birinin kendi zamanlarını boşa harcamasından daha iyidir.

Yanımdaki açık pencereden bir hışırtı geliyor. Oturma odasındaki minderlerden birinin üzerine tündüğüm yerde duraklıyorum; bu minder, birbirine karışmış ve ne ile doldurulduğundan emin olmadığım büyümüş yapraklardan yapılmış gibi görünen hafif pütürlü bir yapı. Evde yalnız olduğumda, dışarıdan gelen her seste donup kalmaktan kendimi alamıyorum.

Gelmemizin üzerinden üç gün geçmesine rağmen Unseelie'ler hâlâ bir saldırı başlatmadı ama bu sadece her geçen saat daha da yakınlaştığımız anlamına geliyor. Buradan sınırı bile göremiyorum, August'un bana uzakta işaret ettiği belli belirsiz parıldayan bir pus dışında, ama *ben* burada güvende olsam bile Sylas ve ekibi güvende olmayacak.

Birkaç saniye boyunca tek duyduğum uzun otların arasından geçen esintinin fısıltısı, keskin, samana benzer kokusu içime doğru sürükleniyor. Tam işime devam etmişim ki kulaklarıma bir hışırtı daha ulaşıyor. Ayak sesleri daha belirgin bir hal alıyor.

Adımlar basitçe Oakmeet'ten geri dönen ya da uğrayan biri olabilir. Elbette Sylas ya da August'tan başkasıysa, kendimi o kadar da rahat hissetmeyeceğim. Burada konuşlanmış savaşçılarla biraz sohbet ettim ama uyumak için olmadıkça çok uzun süre kalmıyorlar. Bana hâlâ yabancılar. Kesinlikle onların önünde bu işe devam edemem. Ve Whitt...

Whitt dün sabahki o garip kahvaltıdan beri bana en kısa kibar selamlardan fazlasını söylemedi. Neredeyse hiç ortalıkta görünmedi. Her nasılsa, ortak alanlarda bir araya geldiğimizde ya geliyor ya da gidiyor ve çoğu zaman bundan tamamen kaçınmayı başarıyor.

Bu konuda soğuk ya da acımasız davranmadı ama ne zaman onsuz bir yemeğe otursam ya da onun geri çekilerek bir kapı aralığından kayboluşunu izlesem, midem daha da düğümleniyor.

Belki gerçekten meşguldür ama biz onu bana karşı bir çekim hissettiğini itiraf etmeye zorlamadan önce o kadar da meşgul değildi. Her ne sebeple olursa olsun, Sylas'ın anlaşmamıza katılma önerisi, benim açık onayıma rağmen onu üzdü. Aramızdaki köprüyü nasıl onaracağımı bilmiyorum, özellikle de sınırda bu kadar çok gerilim yaşanırken.

Bir şeyler bulmalıyım. Benimle şu anda sahip olduğumuzdan daha fazlasını istemiyor olsa bile, sırtışlarını, alaycı sözlerini ve anlamsız gözlerindeki neşeli parıltıyı özlüyorum.

Ellerimi kucağıma koydum, kulaklarım dışarıdan gelen seslere dikildi. Hışırtılı ayak sesleri daha da yükseliyor, pencereye doğru ilerliyor ve sonra pencerenin yanından geçiyor - ön kapıya doğru değil, ondan uzakta. Sadece biri mi geçiyor?

Sonra omurgamdan aşağı buzdan bir mızrak gönderen bir ses sessizliği bozuyor. "Sana hepsinin başka bir yerde meşgul olduğunu söylemiştim."

Bu Cole. Bu keskin alaycı tonu nerede görsem tanırım.

Cevap veren sesi hiç tanımıyorum ama geçen sabah onunla birlikte gördüğüm kadın olabilir. "Burada neyi başarmaya çalışıyoruz?"

Üçüncü bir ses, huysuz ve erkek ama aynı derecede yabancı, konuşuyor. "Oakmeet sürüsünün itleri bir avuç hain piç. Şimdi Sylas buraya geliyor ve şahsen geldiği için diğer tüm lordlardan daha iyiymiş gibi davranıyor? Haddinin bildirilmesini hak ediyor."

Cole kıkırdar. "Aynen öyle. *Birinin* anlamasına sevindim. Şimdi bu işe devam edecek miyiz yoksa kadronun emirlerine karşı mı geliyorsun?"

"Hayır, hayır, gemideyim," diye mırıldanıyor kadın.

Konuşmalarının sesi hiç hoşuma gitmiyor. Tüylerim diken diken olurken yelegei olabildiğince sessiz bir şekilde yere bırakıp mutfığa doğru ilerliyorum. Dünkü izinsiz girişten sonra Sylas benim için küçük bir tahta kuş şekillendirdi ve büyüsünü harekete geçirmek için üzerine kazıdığı işaretleri nasıl çalıştıracağımı gösterdi. Tezgâhın üzerinde duruyor.

Ben odayı geçerken pencereden ara sıra gelen mırıltılar dışında başka bir ses gelmiyor. Yontulmuş kuşa ulaştığımda tereddüt ediyorum.

Sylas birkaç saat önceki acele öğle yemeğimizden sonra ayrılırken çok kasvetli görünüyordu. Baş lordların kadrolarıyla bir görüşme talep edeceğini ve onlara doğrudan hitap edebileceği her şeyi yapacağını söyledi. Teklif etmeyi planladığı özel bir strateji vardı. Bu görüşme çoktan bitmiş olabilir, ama eğer bitmediyse -yardım teklifini kabul etmelerinde bir fark yaratabilecek bir anda sözünü kesersem...

Sert bir kıs kıs gülme duvardan süzülüyor. Nabzım tekliyor. Hareketsiz ve sessiz duruyorum. Cole'un komutu bana ulaşacak kadar yüksek. "Her şeyi paramparça et, her parçasını."

Eğer devamız için önemli bir şeyi kırarsa, bu herhangi bir kesintiden daha kötü olabilir. Bir saniye daha tereddüt ediyorum, dışarıdaki canavarları kendim uzaklaştırabilmeyi diliyorum, ama küçük hançerim ve tuzum beni üç fae'ye karşı ancak bir yere kadar götürebilir. Anladığım kadarıyla, tuzun zehirli etkisi fae'leri sadece bir ya da iki dakikalığına uzaklaştıracak ve paketkinlerden herhangi birinin ne zaman geri döneceği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu silahlar son savunma hattı olarak kullanılacak, savaş başlatmam için değil.

Kendimi çelikleştirerek yontulmuş kuşu kavıyorum ve başparmağımı karnının üzerinde gezdiriyorum. Sylas'ın talimatları aklımdan geçiyor. Buradaki en derin oyuğun izini sür, oradaki çıkıntıya bas, aradaki daha sık çizginin üzerinde ileri geri kaydır-

Heykelin ahşap kanatları ellerimde çırpınıyor. Parmaklarımı geri çekiyorum ve büyülü kuş uçarak en yakın pencereden dışarı çıkıyor.

Sylas büyünün onu doğrudan ona göndereceğini söyledi. Onu gördüğü anda burada bir sorun olduğunu ve geri dönmesi gerektiğini anlayacak. Şimdi tek yapmam gereken Cole'un vermeye çalıştığı zararı gerçekleştirmeden önce geri dönecek kadar yakın olmasını ummak.

Dikkatle dinleyerek oturma odasına geri dönüyorum. Dışarıdaki boğuk sesler tanımadığım kelimeler mırıldanıyor. Gerçek isimler mi? Başka bir tür büyü mü? Tüylerim yeniden diken diken oluyor.

Her ihtimale karşı tuz kesesine uzanıp ağzını gevşetiyorum. Dikkatli adımlarla merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum ve yatak odamın penceresine gidiyorum. Cole'un beni hemen fark edeceğinden endişelenmeden oradan dışarıya bakabilirim.

Zaten bu açıdan onu göremiyorum ama az önceki kadın, gözleri eve sabitlenmiş, elleri havada, anlaşılmasız mırıldanmalarıyla eşzamanlı olarak dolaşarak görüş alanıma giriyor. Bakışları yukarı doğru kaydığında, nabzımın atmasıyla yana doğru sarsılıyorum. Beni gördüğüne dair herhangi bir işaret vermiyor.

Belki içeride olduğumu bilseler bile umursamazlardı. Cole Syllas'ı, ekibini ve belki de diğer savaşıları izliyor olmalı, bu yüzden en azından August'un insan arkadaşının hâlâ binada olduğundan şüpheleniyor olmalı. Değerli olduğumu düşündüğü zamanlarda bile bana nasıl davrandığı ve Ambrose'un filo liderinin beni "ortadan kaldırması" düşüncesiyle nasıl eğlendiği göz önüne alındığında, planlarının beni nasıl etkileyeceğini pek düşündüğünü sanmıyorum. Ona göre beni incitmek -belki de öldürmek- bir bonus bile olabilir.

Üçünün tam olarak neyin peşinde olduğu konusunda hâlâ hiçbir fikrim yok. Birkaç dakika daha üst katta gizleniyorum, hızlı bakışlarla izliyorum ve kulaklarımı zorluyorum, ama küçük odanın dar alanı beni rahatsız etmeye başlıyor. En azından alt katta, içeri girmeye karar verirlerse manevra yapmak için daha fazla yerim var.

Dar koridorda aceleyle ilerliyorum. Tam merdivenlerin tepesine ulaştığımda, ayaklarımın altındaki zeminde bir ürperti dolaşıyor.

Cole öyle muzaffer bir ses tonuyla "Neredeyse," diyor ki tüylerim diken diken oluyor. "Hadi şu son korumaları da indirelim..."

Büyülü bir enerjinin titrek akıntısı dalga dalga etrafımda akıyor. Sinirlerim dağılıyor. Tırabzanı tuttuğumda, tüm ev tekrar titriyor.

Merdivenlerden fırlatılacağım izlenimiyle savaşıarak, ev gerçekten fırlatılacağım kadar sert sallanmadan önce merdivenlerden aşağıya atlıyorum. Evin içinde dalgalanan sarsıntılar her yalpalayan adımda daha da artıyor. Altta tökezliyorum, ayak desteğimin çıtalarından biri zemindeki sert bir noktaya takılıyor ve beni öne doğru fırlatıyor. Avuç içlerimin ve dizlerimin acılı bir şekilde yere çarpmasıyla etrafımdaki duvarlar çatırdıyor.

Ellerim arkamdan beni sabitleyecek şekilde oturmak için dönüyorum. Her yönden, Syllas ve ekibinin eve çağırdığı ahşap büyümeler çatlıyor ve parçalanıyor. Yukarıdaki zemin bir kıymık yağmuruyla üzerime çökmeden bir an önce kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum. O sırada

Parçalar yağıyor, hem o parçalar hem de altımdaki zemin tozlu malçlara dönüşüyor.

Ellerimi indirmeye cesaret ettiğimde, tahrip olmuş odun kırıntıları kollarımdan yuvarlanıyor ve saçlarımın arasından süzülüyor. Tam bir harabenin ortasında çömelmiş durumdayım. Evden geriye, yaprak parçaları, yastık ve şilteleri doldurmuş olması gereken tohum tüyleri, metal ve taş yığınları serpiştirilmiş o soluk malç yığınlarından başka bir şey kalmamış.

Midem dehşet içinde kabarıyor. Adamlarımın bu evi ve içindekileri inşa etmek için harcadıkları onca sihirden sonra Cole ve uşakları birkaç dakika içinde evi paramparça ettiler. Beni de parçalamadıkları için şanslıyım.

Elbette, henüz bundan kurtulmuş değilim. Cole yıkımın kenarında durduğu yerden bir adım öne çıkıyor, güneş ışığı mavi-beyaz saçlarına vuruyor ve dişleri vahşi bir sırıtişla ortaya çıkıyor. "Bakın burada neyimiz var. Şimdi seninle ne kadar eğlenebileceğimizi bir düşün."

Onun acımasız yüzünü ve tanıdık tehditkâr pozunu tam görmek göğsümün sıkışmasına yetiyor. Kaburgalarım ciğerlerimin etrafını sarmış gibi görünüyor, kalbim onlara boş yere vururken nefesimi sıkıyor. Nefes nefese kaldığımda başım dönüyor.

Hayır. *Hayır.* Paniğin beni geçirmesine izin veremem, daha önce olduğum gibi çaresiz kalmama izin veremem. Kafeste değilim. Karşı koyma yöntemlerim var.

Bana yaptığı gibi başka bir kıza eziyet edeceğini nasıl düşünür?

Öfke patlaması beni sakinleştiriyor. Kafamı boşaltacak kadar oksijen çekiyorum, bir elim denge için yere düşüyor ve diğeri tuz keseme atlıyor.

Nabzım o kadar sert atıyor ki vücudum onunla birlikte titriyor ama August'la düşünmeme gerek kalmadan alçak dövüş duruşuna geçecek kadar pratik yapmıştım. Parmaklarım bir avuç tuz kristalini kavırıyor. Ağırılığımı öne doğru kaydırıyorum.

Tek yapmam gereken Syllas buraya gelene kadar onu savuşturmak. O ana ulaşmaktan başka bir şeye odaklanamıyorum.

Cole yaklaşıyor, uşakları izlemek için geride duruyor. Ayağına tam oturan botları kuru tahta parçalarının arasında çıtırdıyor. Bakışları üzerimde geziniyor. "Şu haline bak. Ne yapacağını sanıyorsun-"

Bir sarsıntıyla durdu, yere bakıyordu. Hayır, bana bakıyor. Ayaklarım, savunma pozisyonunda öne doğru kaymış.

Yaklaşık dokuz yıl önce kırdığı ayağı şimdi Syllas'ın .

Oh, Tanrım. Görebiliyor. *Beni görebiliyor.*

Panik bana soğuk bir şekilde çarpıyor. Cole ve avanesi bu evi inşa eden büyüü parçalamak için her ne büyü yaptıysa, benim üzerimdeki büyüleri de parçaladılar.

Cole'un dikkati tekrar yüzüme yöneliyor. Şimdi her zamanki renginde olan gözlerime, yüz hatlarımın daha etli olmasına rağmen eski tutsağıyla eşleşmesine. Yüzünde kalan azıcık renk de akıp gidiyor. Sonra gözleri eskisinden iki kat daha acımasız bir ışıkla parlıyor.

"Oh," diye homurdanıyor, "Lord Syllas'ın başı düşündüğümünden çok daha fazla dertte."

Bana doğru fırladığında son kelime henüz ağzından çıkmamıştı. Boğazımdan bir feryat kopuyor ama yaşadığım dehşet haftalardır aldığım eğitimi aklımdan çıkarmamış. Elim otomatik olarak geri çekiliyor ve Cole'a doğru fırlıyor, tutabildiğim tüm tuzu doğrudan yüzüne fırlatıyorum.

Derisine çarptıklarında kristaller parçalanıyor. Cole acı dolu bir hırıltıyla geriye doğru savrulur, gözlerini ve ağzını kapar.

Zafer ışığım, ortaya çıktığı kadar çabuk söndü. Az önce şaşkın şaşkın bekleyen uşakları patronlarının yardımına koşuyor.

Cole parmağını bana doğru uzatarak, "Ben iyiyim," diye bağıyor. "Yakalayın şu sefil kızı."

Elimi kesenin içine sokuyorum, tüm kaslarım geriliyor. Paniğe kapılmış baş dönmesi tekrar içimi kaplıyor. Kristaller tenimi sıkıştırıyor. Saldırganlarımdan sadece birine aynı anda saldırabiliyorum. Kime karşı daha fazla şansım var: adama mı yoksa kadına mı? İkisi de boğazımı parçalamaya hazır görünüyor.

Bedenimin titremesiyle savaşıyor kendimi hazırlıyorum ve bir kükremler tarlalarında yankılanıyor. Üç iri kurt görüş alanıma giriyor -çok iyi tanıdığım kurtlar- içimden bir rahatlama hıçkırığı yükseliyor.

Öndeki beyaz yaralı gözlü olan, bana doğru hamle yapmak üzere olan fae adama çarpıyor. Onun hemen arkasından kırmızı kürklü olan kadına doğru atılıyor ve kadının çektiği kılıcı elinden alıp dişlerini ön koluna geçiriyor. Okyanus mavisi bakışları kurt suratında keskin bir şekilde göze çarpan kum rengi olan ise doğrudan Cole'a saldırıyor.

Dalkavuklar bir lord ve adamlarıyla boy ölçüşemez. Adam yer değiştirmeye başlar ve Syllas çenesini adamın boynuna geçirerek onu durdurur. Kadın

denemiyor bile, dudaklarını oyulmuş kolunun acısına bastırarak August'a bakıyor.

Cole daha güçlü olabilir ama hala benim tuz saldırımdan dolayı dikkati dağılmış durumda. Whitt'e birkaç yumruk savurmaktan başka bir şey yapamadan kurt onu kıştırdı, pençeleri çenesinin alt tarafına dayanmıştı.

"Teslim oluyorum," diye haykırır erkek uşak.

Sylas her zamanki haline bürünür ve eliyle adamın boğazını kavrar. "Buradan ayrılacaksın ve bize ve insan kadına daha fazla zarar vermeyeceksin."

"Anlaştık!"

Sylas onu serbest bırakırken, kadın da August'a benzer bir söz verir. İki uşak kenara çekilir, kadın kolunu yan tarafına doğru tutmaktadır. Whitt kurt formunda kalır ve tuzun etkisinden kurtulup ona ters ters bakmaya başlayan Cole'a dik dik bakar.

Sylas onlara doğru ilerler. "Aerik'in seçilmiş kadrosu, teslim olacak mısınız yoksa sizi kampımda yaptığınız harabeye mi gömeyim?"

Her nasılsa, ölümün eşiğindeyken bile, Cole içinde Fae lordunu küçümseme gücünü buluyor. "Adaletin yerini bulmasını isteme hakkımı kullanıyorum."

Sylas tereddüt ediyor. Whitt'in Cole'u yere bastırdığı yerdeki kasları bile geriliyor. Fae lordunun kafası sarsılıyor, uyumsuz bakışları beni buluyor; kambur, titreyen ve ışıltısız.

August bir küfür savurur.

"Lordumun malını çalmışsınız Lord Sylas," diyor Cole hain bir sırıtışla, ölümcül bir yara açmasına ramak kalmış kurt pençeli bir adam için fazlasıyla memnun görünüyor. "Böyle bir suç karşılıksız kalamaz."

Sylas'ın dudakları dişlerinden geriye doğru kıvrılır, dişleri dışarı çıkar ama Whitt'e bir hareketle elini havada gezdirir. Kurt geri çekilir, kendini Cole'un üzerinden atar ama hayvan formunda kalır, hırlaması Cole'un ona tekrar saldırmak için bir bahane vermesine cesaret eder.

İri yarı fae kendini yerden kaldırır ve tuniğini ve pantolonunu fırçalayarak bir gösteri yapar. Uşaklarının durduğu yere doğru birkaç adım geri gider ama başı dik durur.

"Oakmeet'li Lord Sylas, Copperweld'li Lord Aerik'e yaptığınız haksızlığı düzeltmek için yirmi dört saatiniz var," diye duyuruyor kelimelerinde bir güç çınlamasıyla. Sonra sesini alçalttı. "Lorduma yarın bu saatlerde mülkünün kendisine iade edilmesini bekleyebileceğini söyleyeceğim, yoksa bütün

Seelie alemi senin de en az ölen eşin kadar suçlu olduğunu bilecek."

Tehdit içimi burkuyor. Sylas'ın ona haddini bildirmesini, her şeye rağmen onu alaşağı etmesini umutsuzca diliyorum ama kurtarıcılarımın fae yasalarının bir ilkesine bağlı olduklarını şimdiden söyleyebilirim.

Parmaklarım ufalanan ahşabı kazıyor. Uzun zamandır uğruna çalıştıkları her şey mahvolabilirdi. Hearthshire'a dönme şansları, diğer lordlar arasındaki konumları, bu harap ev gibi tamamen yıkılabılırdı. Hepsi benim yüzümden.

Sylas, "O zamana kadar ne seni ne de sürü arkadaşını görmeyelim," diyor. Cole uşaklarına yer değiştirmelerini işaret edip onlar da nehre doğru ilerlerken, o ve ekibinin tek yapabildiği orada öylece durmak.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Sylas

Araba, esen rüzgârın etkisiyle ayaklarımızın altında sallanıyor. Normalde daha dengeli bir araç inşa ederdim ama acelem ve öfkem yüzünden bu hokkabazlığa hak ettiği önemi verememiş olabilirim.

Güvenli olduğunu düşündüğüm en hızlı tempoya zorlamamın bir faydası yok. Kümelenmiş ağaçlar ve bej renkli taşlardan oluşan peyzaj, gün ortası güneşinin parıltısı altında yanımızdan hızla geçip gidiyor gibi görünüyor. En azından bu kadar hızlı hareket edersek, birkaç saat içinde Oakmeet'e dönmüş oluruz.

O saatlerin çoğunu eylem planımızı belirleyerek geçirmeyi umuyordum ama sanırım Cole'un tehdidi ve bizim ayrılmamızdan sonra hepimizin kendimizi toparlamak için zamana ihtiyacı vardı. Cole'un kaçıışından sonraki olaylara dair hatırladıklarım birbirine karışıyor: Talia'da yaralanma olup olmadığını kontrol etmek, ekibimle ne yapmamız gerektiğine dair bölük pörçük tartışmalar, Whitt beklenmedik ayrılışımızı filomuza bildirmek için hızla uzaklaşırken ardıc ağacını büyümlü aracımıza aceleyle kandırmam.

Ağabeyim, arabanın çoğunu gölgeleyen kemerli kirişlerin altından çıkan pruvaya yerleşmiş. Yolculuğun itiş kakışı onu etkilemiş olmalı, çünkü tam güneş ışığında yüzü hafifçe yeşil görünüyor, yanındaki alçak duvarı kavrıldığı eklemleri solgun. Çalkalanan midesine bir panzehir arar gibi dikkatle geçen manzaraya bakıyor.

Talia'nın kış taraftaki, birkaç güneş ışınının canlı saçlarına vurduğu küçük, dolgulu koltuğa yerleşmesinden sonra bu pozisyonu seçtiğini belirtmeden edemeyeceğim. Ondan uzakta. O yapmadı

Önemli olduğunda onu savunmaya geçmekte tereddüt etti, bu yüzden onu başarısızlığa uğrattığı için azarlayamam. Gözlemimin bana bıraktığı tek şey, tam olarak anlayamadığım bir şekilde ona yanlış adım attığım duygusuyla kendi midemde donuk bir ağrı.

Kadını önemsiyor - August gibi açık sözlü biri için pek bir şey ifade etmeyecek ama benim casus ustam için üzerine titremekle eşdeğer olan işaretleri, sözleri ve jestleri seçebilecek kadar iyi tanıyorum onu. August'un kollarında onu izlerken ona duyduğu arzu yüzünden okunuyordu. Geçmişte tek konusunda hiç bu kadar titiz olmamıştı - sevgililerinden bunu talep etmek bir yana, bildiğim kadarıyla hiçbir kadına bunu teklif etmemişti - ama kişisel ilişkilerinin tam bir muhasebesini talep etmiş değilim.

Bir şeyi gözden kaçırmışım, onu açıkça yaralamış gibi görünen bir şeyi. Bu sadece bir yanlış anlaşılma olabilir, kullandığım ifadeler yanlış bir izlenim bırakmış olabilir, ancak konuyu tekrar açmadan bunu açıklığa kavuşturamam ve denesem de çok uzağa gitmeme izin vermeyeceğini söyleyebilirim.

Onun efendisi olabilirim ama kişisel endişelerini benimle paylaşmasını emretmeyeceğim. Bir zaman olacak; bunu düzelteceğim.

Ama önce bu çok daha acil felaketi en azından belli belirsiz kabul edilebilir bir şekle sokmam gerekiyor.

Vagon yine titriyor ve ayakta durmak yerine oturmanın daha iyi olacağına karar veriyorum. Sol taraftaki bankta, Talia kendini toparlamak için yer istediğinde August'un oturduğu koltuğun karşısındaki koltuğa çöküyorum. Küçük kardeşim öne doğru eğilmiş, dirseklerini kalçalarına dayamış, ellerini çenesinin önünde birleştirmiş, altın rengi gözleri çamurlu bir tona bürünmüş. Onu hiç bu kadar sıkıntılı gördüğümde emin değilim, haftalar önce Talia'nın adına bana meydan okuduğunda bile.

Başımı ona doğru eğdim. "Tüm bu derin düşüncenin parlak bir strateji ürettiğini sanmıyorum?"

August kendini silkeliyor ve yüzünü buruşturarak doğruluyor. "Bu duruma düşmemizi engellemenin bir yolunu bulmak için beynimi zorluyordum ama şimdi bunu geri almanın bir yolu yokken bu zaman kaybı."

Talia bacaklarını büzüldüğü yerden ve bir bana bir August'a bakıyor. Omuzları sanki en kötüsüne hazırlıklı gibi kaskatı kesilmişti.

"Beni yirmi dört saat içinde Aerik'e geri vermezseniz ne olacak?"

Çıtır çıtır ılık havayı ciğerlerime çekiyorum. "Cole lordu adına tam yetkiyle konuşamazdı ama şartları bir adalet talebi için standarttı. Eğer direnirsek ya Oakmeet'teki sürümüze saldıracaklar ya da meseleyi baş lordlara havale edecekler." İkisi de bizim lehimize bir sonuç doğurmaz.

"Aerik *hangisinin* pozisyonunu en az zedeleyeceğini düşünüyorsa," diyor Whitt arabanın önünden, hâlâ geçen manzaraya bakarak. "Cole meseleyi derhal baş lordlara götüreceklerini söyleyebilirdi. Seçilmiş kadroları zaten orada konuşlanmışken bu en basit çözüm olurdu. Ama Aerik ve ekibinin ellerinden gelse baş lordları bu işe karıştırmak isteyeceklerini sanmıyorum."

Onu izleyen Talia bir an tereddüt ettikten sonra, "Neden yapmasınlar ki? Baş lordlar Syllas'ı beni teslim etmeye zorlayabilir, değil mi?"

Whitt omuz silkiyor. "Aerik, tedavisinin kaynağının bu kadar kolay yer değiştirebildiği ortaya çıkar çıkmaz, baş lordların tedavinin yapım sürecini devralmakta ısrar edeceklerini biliyor. Pazarlık kozunu ve onunla birlikte gelen şanı da kaybedecektir." Arabaya bindiğimizden beri ilk kez Talia'ya doğru bakmasına izin veriyor. "Ama seni elimizde tuttuğumuzu görmektense baş lordların sana sahip olmasını tercih eder, bundan emin olabilirsin."

Keşke söylediği herhangi bir noktaya karşı çıkabilseydim ama değerlendirmesine tamamen katılıyorum. "Bu bize bir çözüm bulmak için kısa bir süre kazandırıyor."

Whitt'in bakışları bana dönüyor, görünürdeki rahatsızlığına rağmen tetikte. "Sizce baş lordların seçtiği kadro, onlarla konuşmanızdan bu kadar kısa bir süre sonra aniden ayrılmamızdan şüphelenir mi?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Teklifimi bu kadar kolay bir kenara attıklarını düşünürsek, bunu kuyruğumuzu bacaklarımızın arasına kısıtıp kaçmak olarak görmeleri daha muhtemel."

Yeterince sağlam olan gerekçeleri için onları suçlayabileceğimden değil. Planları hakkında daha fazla bilgi edinmek için ne kadar kuzgun gerekiyorsa onları yakalamak üzere iki ya da üç savaşçıdan oluşan küçük bir birliği Unseelie diyarına göndermeyi teklif ettim. Haklı olarak, böyle bir baskını onaylarsa ve Unseelie bunu fark ederse, kuzgunların bu ihlali daha fazla saldırıyı meşrulaştırmak için kullanacaklarını belirttiler. Baş lordlar sadece zaten bizim olanı savunmayı tercih ediyor.

Ancak teklifi o kadar kaba bir şekilde reddettiler ki -bu teklifi yaptığım için o kadar az takdir gösterdiler ki- en az ikisi bana hiç saygı göstermezken kendimi onlara hitap edecek kadar alçaltmış olmam beni üzüyor.

"Bunun Aerik'le ilgili duruma nasıl yaklaştığımızı etkilemesi gerektiğini sanmıyorum," diye ekliyorum.

Talia kucağında kenetlenmiş ellerine bakar. "Ne yapabilirsin ki? Artık kim olduğumu ve seninle birlikte olduğumu biliyorlar. Beni geri alana ya da en azından senden koparana kadar şu ya da bu şeyi denemeye devam edecekler, değil mi?"

Sesindeki umutsuzluk karşısında ellerim titriyor. Aerik'i ve onunla olan tüm sorunlarımızı yok , sırf ona ışığı geri getirmek için bunu anında yapardım.

"Onları geri adım attırabilmemizin tek yolu teslim olmaya zorlamak," diyor August bir anlık korkunç sessizliğimize. "Bildiğimiz kadarıyla Aerik Talia'dan kendi kadrosu dışında kimseye bahsetmemiş gibi görünüyor. Muhtemelen haberin baş lordlara ulaşma ihtimali çok yüksek. Yani üçünü de hayatlarının tehlikede olduğu bir pozisyona sokabilirsek ve onu rahat bırakacaklarına dair yemin etmeleri için ısrar edersek..."

Elini yüzünde gezdirerek susuyor, böyle bir darbeyi, özellikle de önümüzdeki bir gün içinde gerçekleştirme ihtimalimizin ne kadar düşük olduğunun en az benim kadar farkında olduğuna şüphe yok.

Talia kaşlarını çatar. "Cole'u teslim olmaya ikna etmeye çalıştın ama o 'adalet hakkı' şeyini kullanarak bundan kurtuldu. Bunu yine yapmazlar mıydı zaten?"

Başımı sallıyorum. "Adaletin yerini bulması hakkı herhangi bir suç için yalnızca bir kez kullanılabilir. Cole bunu 'sahipliğinizle' ilgili herkes için talep etti ve şartları belirleme şansına sahip oldu. Ama bırakın üçünü, hiçbirinin kendisini üstünlük sağlayabileceğimiz bir pozisyona soktuğunu düşünemiyorum."

"Sürülerinin geri kalanını dahil etmek istemiyorlarsa, ayarladığımız herhangi bir el değiştirmede sadece üçü olacak." Whitt çenesini ovuşturuyor, bilmeceye odaklanırken cildindeki hastalıklı solgunluk azalıyor. "Bu bizim en iyi şansımız ."

"Düşmanlıklara karşı bir anlaşma talep edecekler," diye belirtiyorum.

"Hmph. Bunu ilk vuruşa kadar müzakere edebiliriz. Kendimizi savunmaktan tamamen aciz bir şekilde ortaya çıkmayı kabul etmemizi bekleyemezler.

bir saldırı başlatırlar."

August sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Yani planın, bize saldırımları için kışkırtmak ve sonra bir şekilde durumu tersine çevirmek mi? Bu arada Talia'yı da tehlikeden uzak tutmak mı? En azından onu edeceğimiz gibi zaten bizimle çatışmaya girmezler."

Whitt ellerini havaya kaldırır. "En azından ben bu felaketten kurtulmanın bir yolunu bulmaya *çalışıyorum*. Eğer sizin daha iyi bir fikriniz varsa, katkıda bulunmaktan çekinmeyin."

Talia araya girene kadar ikisi bir süre birbirlerine ters ters bakarlar. "İlk vuruş nedir?"

Ona dönüyorum. "Bir saldırı başlatmayacağımıza dair büyüğü bağımızı veririz. Aslında bu, bize saldırmadıkları sürece onların güvenliğini garanti ediyor. Böyle bir senaryo için tipik bir talep."

Yavaşça başını sallıyor ve endişelenmek için alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. Bakışları kısa bir süreliğine uzaklaşıyor. Sonra dikkatini tekrar bana yöneltiyor. "Özellikle sadece *onlar* başlatırsa kavga edeceğinizi mi söylersiniz, yoksa sadece üçünüzün bir şey başlatmayacağını mı?"

"Genelde ifadeler daha çok ikincisi yönünde olurdu ama sanırım yalnız gelmemizi de isteyecekler. Üzerinde anlaşılabileceğimiz en fazla şey, üçümüzün onların üçüyle eşleşmesi olabilir."

"Ama... Ben de orada olacağım. Senden bir şey hakkında yemin etmeni istemeyecekler. , değil mi?"

Oh, benim değerli hanımım. Bir zamanlar onu küçük bir hurda olarak düşündüğümü hayal etmek zor, hafif olsa da, içindeki vahşeti gösterdiğinde.

Kalbimden bir sızı geçiyor ve şunu söylemek zorunda kalıyorum: "Onlara karşı hiç şansın olmaz Talia. Seni teslim almak için silahlandırabilsek bile, ki bunu yapamayız. Onlara herhangi bir saldırganlık gösterdiğin anda, sana zaten verdiklerinden daha fazla zarar verirler."

Benimkini tutan bakışları hiç değişmiyor. "Ama onların beklemeyeceği şeyler de yapabilirim. Büyü yapabildiğimi bilmiyorlar. Bu da bir çeşit silah. Ve onları yenmem gerekmez, sadece 'ilk vuruşu' yapmam gerekir ki sen de anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmiş olasan, değil mi?"

Bunu izleyen şaşkın sessizlikte Whitt sert bir kahkaha atar. "Yanılmıyor. İşte bizim kaçış noktamız. Onu konumlandırmanın bir yolunu bulalım ki hamlesini yaptığında avantaj bizde olsun ve geldiğini asla göremesinler."

İçimdeki her şey bu fikre karşı çıkıyor. Bu kadını güvende tutacağıma söz verdim. Şimdi onu nasıl ön saflara atabilirim?

Ona uzun süre eziyet eden, hâlâ kâbuslarında yer alan ve onu panik içinde titreten kötü adamlar mı?

"Çok savunmasız olur. Etraflarını sarmamıza ya da tam üzerlerinde durmamıza izin vermeyecekler. Onlara ulaştığımızda-"

"Onu bir kafeste tuttular, değil mi?" Whitt araya giriyor. "Parmaklıklar bir yaratığı içeride olduğu kadar dışarıda da tutabilir. Eğer büyü kullanıyorsa, onlara dokunmasına bile gerek yok."

Onu tekrar *kafese* mi tıkacaksın? Düşüncesi bile diş etlerimi kaşındırıyor. *Kendi kendime* ona burada normal bir hayat, mutluluk şansı vereceğime yemin ettim.

Ama Talia başını sallıyor. "Gerçekten işe yarayabilecek tek gerçek kelime bronz, bu yüzden belki kafesle ilgili kullanabileceğim bir şey olabilir... Onları çok fazla yaralayabilir miyim bilmiyorum, ama birkaç saniyeliğine bile olsa onları zapt edebilirim, bu onları alt etmenize yardımcı olacaktır."

Whitt'in yüzünde bir sırıtiş belirdi. O parlak gözlerin ardında dönen planları görebiliyorum. August bile sanki bu plan tamamen mantıklıymış gibi canlandı.

Belki de öyledir.

Bu ihtimalden çekiniyor olsam da bunu inkâr edemem. Strateji henüz sağlam değil, ancak yaptığım her meydan okumaya dayanıyor.

Ruhumun derinliklerinden yankılanan bir meydan okuma dışında her meydan okuma.

Talia'ya kolumu uzatıyorum, o da yanıma geliyor ve kendini yanımdaki bankın üzerine bırakıyor. Elimi yanağına götürüp yüz ifadesini inceliyorum. "Bu konuda emin misin? Tartışmak için daha çok zamanımız var; başka bir yol da olabilir. Senden asla-"

"Biliyorum," diyor sessizce. "Eğlenceli olmasını beklemiyorum. Ama alternatifler göz önüne alındığında... Bir tür mücadele vermeden pes etmeyeceğim. Ve bana ulaşmak için sürünü parçalamalarına izin vermeyeceğim. İstedikleri ben olduğumda başka kimse zarar görmemeli."

Son birkaç kelimeyle birlikte sesinde bir titreme oluyor ama çenesini meydan okurcasına dik tutuyor. İçimde bir şefkat dalgası dolaşıyor. Bu güzel insan kadın, kendini içine attığı tehlikeden çok sürümün karşılaşabileceği kaderle ilgileniyor.

Onun sevgisini kazanmak benim için bir onur. Şu anda, keşke ona kendiminkini sunabilseydim. Ona mümkün olan her mutluluğu yaşatmak için duyduğum bu derin ve sarsılmaz arzu, Isleen için hissettiğim duygu kasırgasıyla, hatta olumlu olanlarla bile pek ortak değil ve ben ruh ikizi eşimi her şeyiyle sevdim.

kusurlar. Talia'yı onunla aynı kategoriye koymak istediğimden emin değilim ve bunun nedeni Isleen'i küçültmek değil.

Ama giderek artan düşkünlüğümü tam olarak nasıl adlandıracağımın bir önemi yok. Önemli olan, bana kalbini ve güvenini veren kadının şimdi benden ona güvenmemi, bu savaşta kendi yöntemiyle yer alabileceğine inanmamı istemesi. Bu riskleri almanın onun için en iyisi olabileceğini kabul etmek.

Eğer eski sözlerimi kendim için değil de onun iyiliği için verdiysem, ona bu fırsatı vermenin bana ne kadar acı verdiğinin bir önemi olmamalı. Onu nasıl inkar edebilirim?

"Pekâlâ," dedim. "O zaman sen hem yem hem de tuzak olacaksın. Oakmeet'e varmadan önce olabildiğince çok ayrıntıyı halledelim. Bu fikrin her o kadar sağlam olmasını istiyorum ki, bizi mahvetme şansı olmasın."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Talia

Kalenin üst koridorunda duraksıyorum, önümdeki kapıyı çalmakla kapıyı açıp içeri süzölmek arasında gidip geliyorum. Şafak söküyor, koridorun en ucundaki pencereden ince bir ışık süzölmeye başlıyor, dışarıdaki kuşlar cıvıltılarını artırıyor. Alt kattan gelen hafif tabak tıkırtısı August'un çoktan kalkıp kahvaltı hazırladığını söylüyor.

Uzun saatler süren planlamamızın ardından hepimiz erkenden yattık - Sylas sabahki son hazırlıklarımız için zinde ve uyanık olmamız konusunda ısrar etti- ama kapının diğer tarafındaki adamın hâlâ uyuduğundan şüpheleniyorum. Bu saatler onun normalde uyuduğu saatler değil.

Kapıya vurarak onu uyandırmak mı yoksa daha nazik bir yaklaşım mı daha iyi olurdu?

Birkaç saat içinde en azılı düşmanlarımla yüzleşeceğim.

Müttefiklerimden biriyle karşılaşmaktan bu kadar korkmamalıyım.

İçim daralıyor. Bir süre daha oyalandıktan sonra düğmeyi çeviriyorum.

Kapı hiç ses çıkarmadan kayarak açılıyor, sınırdaki evimizin gıcırta ve gıcırtalarından hiçbirisi yok. Karşılaştırmak için çok daha az cilalı bir yapıya sahip olana kadar bu binanın ne kadar ince işlenmiş olduğunu takdir etmemiştim. Sylas ve ekibi ahşabı topraktan çıkarıp etrafımdaki devasa forma sokmak için ne kadar zaman harcadı?

Odaya girip kapıyı iterek kapattım. Mandalın tıklamasıyla yataktaki figür kalın yorganın altında kıpırdandı. Lanet olası kurt sesi. Donup kalıyorum, nabzım tekliyor.

Whitt gözlerini kırpıştırarak yuvarlanıyor ve bana doğru bakıyor, bakışları hala bulanık. Beni görünce irkilerek ayağa kalktı. Örtüler kaslı vücudundan kucağına düşüyor ve dövmeli göğsünün tüm genişliğini ortaya çıkarıyor. İçimi dalgalandıran bir karıncalanmayla, acaba tamamen çıplak mı uyuyor diye merak ediyorum.

"Mite," diyor, sesi havadar ama elleri buruşuk kumaşın üstünde kenetleniyor. "Belli ki o kapıyı kilitlemeye başlamam gerekiyor. Eğer beni baştan çıkarmaya geldiysen, seni zahmetten kurtarayım ve önceden reddedeyim."

Alaycı tonu midemde diken diken olan sinirlerin çoğunu eritiyor. Son birkaç gün içinde her ne olduysa, o hala *Whitt*. Sevmediği insanlarla ve onlar hakkında nasıl konuştuğunu duymuştum. Az önce bana yönelttiği sözlerde asit yoktu. Hatta birazcık gerçek bir eğlence bile duymuş olabilirim.

Bu farkındalık gözlerimi devirmem için yeterli güveni yaratıyor. Tişörtüme ve kot pantolonuma bakarak yatağın kenarına doğru topallıyorum, sonra tekrar onun temkinli bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Seni baştan çıkarmaya çalışıyor olsaydım, gecenin bir yarısı geceliğimle gelirdim, sabahın köründe giyinik olarak değil."

Kıkırdıyor. "Bunu daha önce yapmış biri gibi konuştun." Yanaklarım kızarınca kaşlarını kaldırıyor. "Ah. Şey. Buraya geldiğinden beri her türlü maceraya atıldın, değil mi?"

"Buraya bunu konuşmaya da gelmedim," diye ısrar ediyorum, yüzümdeki sıcaklığın gitmesini isteyerek.

"Bu berbat erken saatte yatak odama neden gizlice girdiğini söyle o zaman." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ama aynı zamanda bana daha fazla yer açmak istercesine bacaklarını yorganın altına çekiyor. Dikkatlice yatağın kenarına, ayakucuna tünüyorum.

Şimdi buradayım ve o beni dinliyor, kafamda prova ettiğim kelimeler birbirine karışıyor, her düzenleme kulağa acayip garip geliyor. Nefesimi tutuyorum ve kendimi tekrar ona bakmaya zorluyorum. "Sylas'ın önerdiği o sabahtan beri benden kaçyorsun... Seni neredeyse hiç görmedim. Benimle *bu* şekilde bir şey yapmak istemiyorsan sorun değil. Bu konuyu tekrar açmayacağım. Aramızdaki dostluk ya da her ne derseniz deyin, hâlâ hoşuma gidiyor."

Boğazıma bir yumru doluyor ve devam etmeden önce bakışlarımı indirip kendimi toparlamam gerekiyor. "Sadece bunu konuşarak halledebilir miyiz diye görmek istedim."

Whitt bir an sessiz kalır. Sonra hafif tonuna rağmen sertleşen bir sesle şöyle der: "Ve şimdi bunun için ideal bir zaman olduğunu mu düşündün?"

Sertçe yutkunuyorum. "Bu konuyu gerçekten konuşabileceğimizden emin olmak istiyorsam, bunun için *tek* zamanın şimdi olduğunu düşünüyorum. Bugün Aerik'e ne olacağını bilmiyoruz."

"Talía." Adımı bir emir gibi söylüyor ve ona baktığımda gözleri o kadar şiddetli ki, aynı şiddetle tekrar konuşmadan önceki saniyede nabzım hıçkırıyor. "O uyuz piçin ya da kokuşmuş tayfasının sana tek bir pençe bile atmasına izin vermeyeceğiz. Planlarımız nasıl işlerse işlesin, seni alıp gidemeyecekler."

Keşke durumun bu kadar basit ya da kesin olduğuna inanabilseydim. "Yine de, aramızda her şeyin yolunda olduğunu -ya da olabildiğince yolunda olduğunu- bilerek toplantıya gitmek daha iyi hissettiriyor."

Bu sefer başka tarafa bakan Whitt. Kolları gevşer ama çenesi gergin, gözleri fırtınalı kalır. Göğsü bir iç çekişle inip kalkıyor. Sonra bana geri dönüyor.

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Bu tam olarak seninle ilgili bile değil. İlgilenmediğimden değil. Bu karmaşık bir durum."

Sylas ve August da işin içindeyken mi demek istiyor? Başımı eğiyorum, boğazımdaki yumru genişliyor. "Sonuçta kadrodaki bağlarınızı bozduysam-"

Ben cümlemi tamamlayamadan Whitt başını sallıyor. "Hayır. Sen bu işin içinde olmadan çok önce gelişen faktörler var. Sana söz veriyorum, bunların hiçbirinin suçlusu sen değilsin."

"Ve bu faktörler yüzünden aramızda bir şey olmasından rahatsız oluyorsun."

"özü bu." Elini yüzünde gezdiriyor. "Seni dışlanmış hissettirmek istememiştim. Hepimiz biraz yalnız kalırsak herkes için daha kolay olur diye düşünmüştüm ama belki de esas olarak kendimi düşünüyordum."

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için belli belirsiz bir hareket yapıyorum. "Sorun değil. Ve eğer hâlâ boşluğa ihtiyacın varsa, bunu yapmak zorunda değilsin - yani, sırf ben-"

Whitt öne doğru eğilip elini yorganın üzerine koyduğum elime dolayarak benim beceriksizliğimi kesiyor. Onun dokunuşuyla sessizliğe gömülüp beklemeye başladım. Sıcak, güçlü parmaklarının verdiği hissin çok fazla baş dönmesine neden olmasına izin vermemeye çalışıyorum. Birleşen ellerimizi düşünüyor ve içinde acı tatlı bir kahrkaha barındıran bir iç çekiyor. "Oh, mite. Seni mahvedeceğimden mi yoksa senin beni mahvedeceğinden mi daha çok korkuyorum bilmiyorum."

Ona göz kırpıyorum, omurgam sertleşiyor. "Hiçbirinize zarar vermem. Bilerek değil."

Gözlerimle buluşuyor, gözleri artık daha berrak bir mavi ama daha az engin değil. "Bunu biliyorum. Ama bazen olaylar niyetlerimizin ötesinde, onları yakalayabileceğimizden daha hızlı gelişir."

Bu söz, Cole'un Sylas'ı tehdit ettiği anda midemin çukurunda oluşan boşluğa kadar kan ve kemiği keserek, amaçlamadığı bir şekilde beni doğruca kesiyor. Oradaki endişeli gerginlik, şiddetli bir ağrıya dönüşüyor.

Nefes almak için ağzımı açıyorum ama onun yerine bir hıçkırık dökülüyor. Gözyaşlarım gözlerimi öyle bir dolduruyor ki, tuz onları yakıyor.

Onları geri çekmek, kendime gelmek için mücadele ediyorum ama tüm çabalarım rağmen vücudum titremeye başlıyor. Whitt'in elini bırakarak dizlerimi göğsüme çekiyorum ve onlara sıkıca sarılıyorum. "Başka *kimseye* zarar vermek istemiyorum."

"Tabii ki . Bunu ima etmiyordum-" Yatak örtüsü hışırdıyor ve Whitt'in kolu çekingen bir şekilde bana dolanıyor, parmakları saçlarımı okşuyor. "Sorun değil. Kendi başımın çaresine bakabilirim, Sylas ve August da kolay lokma değiller."

Her nasılsa onun güvencesi gözyaşlarımın daha hızlı akmasına neden oluyor. Ağrı tüm karnıma yayılıyor. "Her şey yolunda değil," diye mırıldanıyorum kot pantolonuma karşı. "Asla düzelmeyecek." Kan, gölgeli yeşil boyunca kırmızıya sıçradı. Feryatlar, gurultular, yırtılan et sesleri. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama yine de taşıyor.

Olanları asla geri alamayacağım.

Whitt tereddüt ediyor ve sonra beni daha yakına çekerek sağlam gövdesine yaslıyor. Yazdan kalma, güneşin kavurduğu kokusu ciğerlerime doluyor. Bu ve kollarının etrafımdaki sıcaklık çemberi beni rahatlatmalı, ama içimdeki yakıcılığı bastıramıyorum. Bu duyguyu, bu *suçluluk* duygusunu çok uzun zamandır bastırıyordum ve şimdi mühür, hepsini geri sokamayacağım kadar geniş bir şekilde çatladı.

Whitt'in sesi aynı anda hem alaycı hem de nazik olmayı başarıyor. "Sanırım şu anda olanlardan biraz daha fazlası için üzgünsün. İstersen bana anlatabilirsin. Ya da beni sümük ve gözyaşlarına . Seçim senin."

Her şeye rağmen içimden bir kahkaha yükseliyor. Yüzümü koluma yaslıyorum, böylece o maddelerden herhangi birini gerçekten almamış oluyorum.

ama duygusal saldırının en kötüsünü atlattı. Nefesimi kesik kesik alıp aceleyle veriyorum, burnumu çekiyorum ve gözlerimi siliyorum.

Bir yanımlı bunu geçiştirmek, gülmek ve Whitt'in de yapabileceği gibi hatam önemsizmiş gibi davranmak istiyorum. Ama hala göğüs kafesimden karnıma kadar ağrıyor ve en ufak bir provokasyonda serbest kalmaya hazır gözyaşlarım gözlerimin arkasında yanmaya devam ediyor.

Ve belki de birileri bilmeli - ne yaptığımı, nasıl başarısız olduğumu. "Zaten tüm ailemi mahvettim," diyorum kısık bir sesle.

"Aerik'e herhangi bir şey için kredi vermekten ne kadar nefret etsem de, bu özel durumda bunu hak ettiğine inanıyorum."

"Bilmiyorsun. I-" Gözlerim daha da ısınınca tekrar kapatıyorum. "Jamie'ye sataşmasaydım bizi bulduğu ormanda olmazdık. Küçük kardeşime. Beni yoldan kovalaması için ona meydan okudum - karanlıktan korktuğunu biliyordum, ona birkaç isim takarsam öyle olmadığını kanıtlamaya çalışacaktı. Eğer onu yalnız bıraksaydım - beni yakaladıklarında aileme bağırarak yerine sessiz kalsaydım -" Yüzümü koluma daha sıkı bastırıyorum. "Bize yardım etmek için koşullar ama yapabilecekleri hiçbir şey yoktu." Ve sonra kurtlar onları da parçaladı.

Whitt küçümseyici bir of çekti. "Gökyüzünde, Talia, kaç yaşındaydın? On iki mi? O sırada ormanda neyin gizlendiğini nereden bilebilirdin ki? Bizim gibi canavarların varlığından bile haberi yoktu. Korkudan döndüğünde ailesi için ağlamayan bir çocuk görmedim. Farklı davranmanız çok saçma olurdu."

"Hâlâ yapabilirdim. Bencilce davrandım ve hepsinin ölümüne neden oldum." "Aerik ve uyuz tayfası onları öldürttü. Tabii sen filizlenip Dişlerin ve pençelerinizle onlar kadar sorumluluk sahibi olmanız mümkün değil."

Bir nefes daha çekiyorum ve başımı kaldırıyorum. Whitt geri çekiliyor, bana yer açıyor ama yakın duruyor. Duvara bakıyorum, gözlerimi kırıştırdığımda gözlerim yanıyor. "Hâlâ keşke her şeyi farklı yapsaydım diyorum."

Whitt alçak sesle ve çiğce kıkırdar. "O zaman iyi ve geniş bir şirkettesin, mite. Ama en azından kendi endişelerimin sizin başarısızlıklarınızla hiçbir ilgisi olmadığına sizi temin edebilirim. Yine de aşırı temkinli davranıyor olabilirim. Daha önce bir kadın yüzünden çok şey kaybettik, ama onun seninle hiçbir ilgisi yoktu ve sen kesinlikle onun gibi bir zerre değilsin."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Isleen'i kastediyorsun."

Ağız düzleşiyor. "Artık gittiğine göre ne kadar az kişinin dikkatini çekerse o kadar iyi."

"Yine de hepinizi mahvedebilirim. Hatta seni öldürtebilirim. Eğer bugün yapmam gereken büyüü yapamazsam-"

"Kimse senden herhangi bir büyü yapmanı bekleyemezdi. İşler ters giderse seni kesinlikle suçlamayacağım."

"Biliyorum. Ama korkuyorum. Aerik beni yakaladığında çok zayıftım ve o kafesin kilidini açacak gücü bulmam dokuz yılımı aldı ve şimdi yeniden pes ediyormuşum gibi bir kafese geri dönüyorum. *Gerçekten* pes etmesem bile donup kalabilirim ya da kekeleyemeye başlayabilirim ve Aerik'i alt edemezseniz bunun bedelini sürü ödeyecek." Daha fazla kan, dışarıdaki tarlalara sıçradı. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Bunun olmamasını sağlamanın bir yolu var: Kendimi Aerik'e teslim edebilirim. Ama aklım ne zaman o yöne gitse, her zerrem dehşet içinde geri tepiyor.

Eğer teslim çalışırsam Sylas muhtemelen beni geri almak için bir savaş başlatır, ama asıl nedenim bu değil. Her ne kadar bencilce olsa da... Aerik'in hapisanesine geri dönmektense ölmeyi tercih ederim. Ve kendimi öldürmenin kimseye bir faydası olmayacak - o kadar ileri gitmeye razı olsam bile, yine de kaybolan "mülk" için Sylas'ı suçlayacaktır.

geldiğince iyi savaşmaktan başka ne yapabilirim?

Beni izleyen Whitt ayağa kalkacakmış gibi hareket ediyor. "Sylas ve August'la planı değiştirmek hakkında konuşmak istersen-"

Alnımı ovuşturuyorum. "Hayır. Aslında kötü bir plan değil, değil mi? Stratejist olan sensin."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Tamamen kendi başıma bulmadığım için utandığım kadar iyi bir plan. Bence elimizdeki zaman içinde yapabileceğimiz en iyi plan buydu."

"O zaman yine de yapmalıyız. Sylas ve August'a korktuğumu söylersem, başka ne söylersem söyleyeyim bunu yapamayacağımıza karar verebilirler."

"Benim de aynı çağrıyı yapmayacağımı kim söyleyebilir?"

"Yapmayacaksın," diyorum basitçe, bu gerçeğe tamamen güvenerek. "Çünkü korktuğum halde bunu yapmamız gerektiğini düşündüğümü söylediğimde, bu kararı vermem konusunda bana güveniyorsun. Benden hoşlanmadığında bile, gitmemi istediğinde bile, beni hiçbir zaman bir şey yapmaya *zorlamadın*. Her zaman karar vermeme izin verdin."

Whitt ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi uzun bir süre beni düşünüyor. Sonra yüzünde her zamanki sırtışından bir iz beliriyor. "Bunun tamamen doğru olduğundan emin değilim. Öncelikle, senden hep hoşlandım, istemediğim zamanlarda bile. Ama hayır, senin endişelerini Sylas'a anlatmayacağım."

Öncekinden daha sessiz bir şekilde devam etmeden önce duraksıyor. "Biliyorsun, güçsüzmüş gibi davranmanın çok büyük bir gücü var. Savunmasızlığına oynamak. Çoğu zaman, etrafımdaki insanlar tökezlediğime inandıklarında, onlardan doğrudan bilgi almaya çalıştığımndan daha çok şey öğreniyorum. Bununla birlikte gelen itibarı her zaman sevmiyorum ama umursamayacak kadar faydalarını takdir etmeyi öğreniyorsunuz. Gerçekten o kadar da kırılgan olmadığınızı bildiğiniz sürece, önemli olan tek şey bu."

Aldığı cevap içime bir doğruluk titremesi gönderiyor. Başımı kaldırıp kelimeleri deniyorum. "Ben kırılgan *değilim*." Bu da doğru hissettiriyor.

Whitt'in ince sırtışı tam bir sırtışa dönüşüyor. "Hayır, değilsin benim kudretlim. En ufak bir şekilde bile. Ve sanırım Aerik seni geri istediğine pişman olacak."

Kendimi ona daha önce Aerik hakkında konuşurken gösterdiği aynı sertlikle gülümserken buluyorum. "Umarım sana bir verim almak yerine boğazını parçalamak için ihtiyacın olan tüm bahaneyi verir."

Whitt'in gözlerinde minnettar bir parıltı belirdi. "Ben de öyle, hem de çok."

Bakışlarındaki sıcaklık içime işliyor. Düşünmeme izin vermeden, sadece içgüdülerimi takip ederek dizlerimin üzerine kayıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, tüm konuşmayı kastederek ve son dolunay gecesinde yaptığım gibi yanağına bir öpücük kondurmak için öne doğru eğiliyorum.

Daha önce olduğu gibi, Whitt geriliyor, ama şimdi tiksintiyle olduğunu düşünmekten daha iyisini biliyorum. Birkaç santim geri çekildiğimde sesli bir şekilde yutkunuyor. Eli yanıma doğru hareket ediyor, sadece orada duruyor, beni itmiyor ya da kendisine çekmiyor.

Kalbim güm güm atıyor, tekrar eğilme riskini alıyorum. Dudaklarım Çen onunkilere yaklaşıyor.

e.

Whitt gözlerini kapatır. Sesi gergin çıkıyor. "Talia, en iyisi Şimdi git."

Tam o anda, bu sözü görmezden gelirsem, ağzımı onunkine götürmek için son kısa mesafeyi geçersen, tek gereken şeyin bu olduğunu hissediyorum. Duygularına karşı inşa ettiği baraj ne olursa olsun çatlayacak ve ustaca düzenlenmiş dış görünüşünün altında kaynayan tüm tutkuyu serbest bırakacaktı.

Ama daha sonra pişman olacaksa onu böyle istemiyorum. Bunu düşünmek bile içimdeki acıyı geri getiriyor.

Damarlarımda çınlayan arzuyu görmezden gelerek kendimi daha da geriye itiyorum ve sonra yataktan tamamen çıkıyorum.

Kapıya ulaştığımda, arkama bakmama izin veriyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, Whitt'in yüz ifadesi bir an için ürkmüş görünüyor, sonra her zamanki telaşsız halini geri kazanıyor. "Birazdan kahvaltıya ineceğim, ufaklık. Belli ki güzel yüzümü çok özlemişsin."

Dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor, alay şimdi sadece küçük bir utanç parçasını uyandırıyor. "Güzel. Özlemişim."

Bugünün planından tam olarak emin olmasam da, sahip olduğum her şeyi vermeye kesinlikle kararlı hissederek aşağı iniyorum. Kendim için ve beni kendi çocukları gibi kabul eden bu adamlar için.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Talia

Kafes Aerik'in beni onca yıl boyunca tuttuğu kafesle tamamen aynı değil. Biraz daha büyük, çünkü Sylas biri parmaklıkların arasından bana saldırırsa kaçmak için yeterli alana sahip olmamı istedi ve kapının, dövüş başladığında kaçmamın korunmak için bu yapıya güvenmekten daha güvenli olacağını hissedersen kolayca açabileceğim bir mandalı var.

Aerik'in kafesinin tabanından sarkan birkaç ince zincir de hiç olmamıştı.

Ancak farklılıklara rağmen, başımı döndüren bronz parmaklıklar ve altımdaki sert metal yüzey, geride bırakmayı tercih ettiğim her türlü anıyı geri getiriyor. Sylas ve ekibi Aerik ve adamlarıyla buluşmak için ayarladıkları geniş, çimenli açıklığın ortasındaki kafesi indirirken, nabzım uzuvlarımda takırdıyor. Kaburgalarım ciğerlerime batıyor gibi.

Gözlerimi kapatıyorum ve elimden geldiğince bu senaryonun bana sevildiğimi ve önemsendiğimi ve fae erkeklerinin bana eziyet edenlere benzemediğini hatırlatan kısımlarına odaklanıyorum. Bluzumun ve kot pantolonumun yumuşak kumaşı tenimi sarıyor, daha önce sahip olduğum tek örtü olan pis battaniyenin kaba dokusundan çok farklı. Karnım sınırdan düğümlenmiş olabilir ama karnımdan açlık sancıları yükselmiyor. Kafesin zeminine dayadığım kollarımda kaslar esniyor, aldığım eğitim sayesinde sıkışmışlar.

Ve sihirle parıldayan bir kelime, bir silah gibi fırlatılmaya hazır bir şekilde boğazımın arkasında geziniyor.

Açıklığın kendisi, Aerik'in eski kafesimi tuttuğu kemik beyazı duvarlarıyla soğuk, penceresiz odadan çok farklı. Birkaç kabarık bulut parçasıyla süslenmiş mavi gökyüzünden güneş ışığı süzülüyor. Yaz sıcaklığı parmaklıkların arasından süzülerek tenimi öpüyor ve tatlı bir yonca kokusunu da beraberinde getiriyor. Yakındaki ağaçlardan birinin dallarında bir sincap gevezelik ediyor. Bu parmaklıkların ardına kapatılmasaydım piknik yapmak için güzel bir yer olurdu.

Kafes artık sağlam bir zemine oturmuşken, beklemek için en rahat duruşu bulmaya çalışarak duruşumu ayarlıyorum. Bir süre daha burada oturuyor olabilirim. Daha sonra hızlı hareket etmem gerekirse kaslarıma kramp girmesini istemiyorum.

Erken geldik - Aerik'in burayı henüz kimsenin izlemeyeceğini umacak kadar erken - yine de her ihtimale karşı fazla şüphelenmeyeceğinden emin olmak için önlemler alıyoruz. Ormanda on dakikalık bir yürüyüş mesafesinde park edilmiş olan arabadan buraya kadar olan tüm yolculuk boyunca beni kafesin içinde tutmak gibi.

Şimdi Sylas ve August kafesin etrafını kontrol eder gibi hareket ediyor, bronz zincirleri gizlice yere uzatarak uzun otların arasına gizleniyorlar. Whitt geri çekilerek açıklığı ve diğer taraftaki ormanlık alanı tarıyor. Daha normal görünen ağaçların arasına, çırpınan mavi yapraklarıyla diğerlerinin birkaç metre üzerinden sarkan dar koni biçimli ağaçlar serpiştirilmiş.

Casus şefi derin bir nefes alıyor, sihirli olduğunu tahmin ettiğim birkaç sessiz kelime söylüyor ve sonra acımasız bir gülümseme sunuyor. "Henüz geldiklerine dair bir işaret yok."

"Beklemekten başka yapacak bir şey yok o zaman." August kafesin yanındaki çimlerin üzerine çöktü ve bana baktı. Planımızı bildiği halde beni böyle kapana kısılmış görmek yüz ifadesini acıya dönüştürüyor.

Hem kendimi hem de onu rahatlatmak için parmaklıkların arasından uzanıp elini tutmak istiyorum ama açıklığa vardığımızda esir ve tutsaktan başka bir şeymişiz gibi davranmayacağımız ve konuşmayacağımız konusunda anlaşmıştık.

Whitt koruluğun kenarında volta atarken Sylas da ayakta duruyor, hareketsiz ve tetikte. Elini kafesin çatısına dayadığında ona bakıyorum. Bakışlarımız sadece bir saniyeliğine buluşuyor; arabada bana sorduğu sorunun bir yankısını görüyorum onunkinde.

Bunu yapabileceğine emin misin?

Evet, o zaman da söyledim, endişesini dile getirebilseydi şimdi de söylerdim. Elbette, artık burada olduğumuza göre, geri dönüş yok. Kendimi .

Kalbim normal hızının iki katı hızla atmaya devam ediyor. Aerik'in yaklaşması gereken yöne baktığımda arkamda kalan kapının çerçevesine yaslanıyorum. Benim kaçış rotam. O kapıyı açıp ağaçlara doğru fırlama düşüncesi nabzımın daha hızlı atmasına neden oluyor.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve düşüncelerimin, gerçekten kilitli olduğum zamanlarda sık sık yaptığım kaçışa, sahip olduğum tek kaçış türüne, seyahat rüyalarımından oluşan albümümdeki manzaralara sürüklenmesine izin veriyorum. Hayal gücüm her zamanki gibi iyi çalışıyor. Kendimi turkuaz renkli ılık bir su havuzunda yüzerken, yukarıdaki gökyüzünün etrafında bir halka oluşturan sarp beyaz kayalara bakarken hayal ediyorum. O kayalık duvarlara tırmanıp okyanusun enginliğine doğru yükselen yemyeşil ormanı seyrediyorum.

Tüm gizemi ve büyüyle *bu* dünyada henüz deneyimleyemediğim çok daha fazla şey var. Belki bu plan işe yararsa, artık Aerik'in beni takip etmesinden endişe etmemize gerek kalmazsa, peri dünyasının sunduğu tüm destansı manzaraları keşfedebilirim. En azından Sylas'ın bölgesinde daha özgürce dolaşabilmeliyim. Harper bu konuda mutlu olacak.

Duruma rağmen, tur rehberliği yapabileceğini söylediğimde fae kadının vereceği muhtemel tepkiyi düşününce dudaklarım gülümsemeyle seğiriyor. Hatta ona insan dünyasının bir kısmını bile gösterebilirim. Bu onun huzursuzluğunu bir süreliğine gidermek için yeterli bir macera olabilir.

Etrafta bu şekilde dolaşma özgürlüğümüz olduğu sürece tabii. Aerik benim için ne kadar korkutucu olsa da Sylas ve sürüsünün karşı karşıya olduğu en büyük tehdit bile değil.

Ya Unseelie sınırdaki savunmayı aşar ve gerçek bir istila başlatırsa? Ya baş lordlar Sylas'ı ihanetle suçlamak ve onu daha da cezalandırmak için yeni bir neden bulurlarsa? Ambrose'un filo liderinin geçen gün bizimle konuşma şekli.

Hatırladıkça ürperirken, orman zeminindeki ayak sesleri beni şimdiki zamana geri döndürüyor. Etrafımdaki adamlar hareketsiz kaldı.

Whitt başını eğip Sylas'ı selamlıyor ve kafesin yanında pozisyon alıyor. August ayağa kalkıyor. Kendimi çömelmeye zorluyorum, ağırlığım artık ayaklarımın üzerinde, yaralı olanı çok fazla zorlamamak için dengeli. Bir tutsak için bu nezaket abartılı görüneceğinden, destek olmadan gidiyorum.

Aerik ve kadrodan seçilmiş iki adamı ormandan dışarı süzülüyor. Yıllar süren işkencelerimi yöneten üç adamı gördüğümde, onları o zamanki gibi parmaklıkların ardından izlediğimden ve beni geri almak için burada olduklarını bildiğimden, kusma dürtüsüne karşı dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum. Kalp atışlarım

şimdi çılgın ritminde kekeliyor. Ellerimi sert zemine bastırıyorum ve içimi kaplayan baş dönmesini geri çekiyorum.

Aerik selam vermeden, "Erken gelmişsiniz," diyor. O, Cole ve Cutter olduğunu düşündüğüm iri yarı adam adamlarımın kafesin etrafında durduğu yerden yaklaşık on adım ötede duruyorlar.

"Sen de öyle," diyor Sylas, alçak baritonu kusursuz bir sakinlikle. Bana doğru işaret ediyor. "Gördüğünüz gibi, onu çoktan bağlanmış olarak getirdik. Yakınlarda bir aracınız olduğunu varsayıyorum. Onu oraya taşıyabiliriz."

O ve diğerleri kafesi hemen kaldıracakmış gibi hareket ederler ama Aerik'e itiraz edecek zamanı verecek kadar yavaş hareket ederler. Bu planın bir parçası, arabasına erişmeye hevesli olduklarını düşünmesini sağlamak.

Tam da umduğumuz gibi, Aerik kolunu sallayarak öne doğru bir adım atıyor. "Bırakın onu. Biz halledebiliriz. Hırsızlık için sizi baş lordların önüne sürüklediğim için kendinizi şanslı sayın. Onlara ödülümle ilgili tek bir kelime bile ederseniz, sizin ve ekibinizin alanımı nasıl ihlal ettiğinizin tam bir muhasebesini yapmalarını sağlarım."

Sylas ellerini kaldırır ve geri çekilir. Aerik ve ekibi yaklaşımdan önce o ve ekibi birkaç adım geri gitmek zorunda kalıyor. Geriliyorum, terk edilmişlik hissinden kurtulamıyorum.

Beni terk etmediler, aslında etmediler ama artık eski işkencecilerimle aramda bu korkunç parmaklıklar dışında hiçbir şey yok. Ve planımızın bu son , gerçekten tek başımayım. Arkamdaki üç adam yeminlerini ettiler. Başka biri ilk saldırıyı yapmadıkça Aerik'e zarar veremezler.

Her şey bana bağlı.

Aerik, Cole ve Cutter beni ve kafesi kısa bir mesafeden incelerken, fae lordunun ağzı tipik bir alaycı ifadeyle kıvrılıyor. Onu izlerken, içimdeki çalkantı daha sıcak ve daha şiddetli bir şeye dönüşmeye başlıyor. Öfke akımları korkumun içinden geçiyor.

Bu adamlar -bu *canavarlar*- neredeyse hayatımın yarısı boyunca beni *kurtardılar*. Ailemi katlettiler, bedenimi aç bırakıp kırdılar, bileğimden defalarca gerçek hayatımın kanını çaldılar ve çektiğim acıya güldüler.

Bu an neden bana gelmesin ki? Onlara yöneltebileceğim her öfkeyi hak ediyorlar. Buraya düştüklerinde, bunun *benim yüzümden* olduğunu bilsinler, defalarca çaresiz ve zayıf diye reddettikleri 'gübre beden' yüzünden.

Heceleri dilimin üzerinde sessizce yuvarlıyorum. Şikâyet için bir neden bulamayan eski gardiyanlarım parmaklıklara doğru adım attılar. Kafes büyük

Üçünün birden kaldırması gerekecek kadar. Alttan kavramak için eğiliyorlar.

Şimdi tam zamanı. *Şimdi* ama sesim ağzımın arkasında takılıyor.

Boğazım daralıyor, elimdeki tek şansı berbat edeceğim korkusu neredeyse bu şansı tamamen elimden alıyor. Sonra Cole bana acımasız, muzaffer bir gülümseme atıyor ve içimdeki tüm öfke tekrar yüzeye çıkıyor.

Ciğerlerimin kilidi açılıyor. Kelimeyi onlara bir mızrak gibi fırlatıyor, otların arasına gizlenmiş zincirleri emirlerimi yerine getirmeye çağırıyorum. "*Fee-doom-ace-own!*"

Sesim o kadar güçlü ve net çıkıyor ki benim sesim olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. İçinden büyü akıyor ve zincirlerden üçü yukarı doğru fırlayıp adamların bileklerine dolanıyor, o zincir zırh yeleğe ördüğüm çentiklerin daha büyük bir versiyonu gibi eriyerek yerine oturuyor, o kadar sıkı ki neredeyse deriyi nasıl ısırdıklarını tadabiliyorum.

Üçü de geri çekiliyor ama zincirler fazla uzaklaşmalarını engelliyor. Aerik şaşkınlıkla kükrüyor, Cole bir küfür savuruyor ve hiçbirisi ne olup bittiğini anlayıp kendini kurtaramadan müttefiklerim tam kurt formunda saldırıyor.

August, Cutter'ın üzerine atılarak onu sırt üstü yere düşürür. Whitt kendini Cole'un üzerine atar, dişlerini göstererek rövanş için çok hevesli bir ifade takınır. Sylas bir kükreyle, Aerik'in üzerine inmek için seçilmiş kadrosunun üzerinden fırlar ve Aerik bronz bağı gevşetmek için gerçek ismi tükürdüğü sırada diğer lordu yayılmaya gönderir.

Kafesin arkasına yaslandım, elim kapının mandalında, damarlarım şimdi dehşet ve heyecan karışımıyla gümbürdüyor. Başardım ama bu iş henüz bitmedi.

Onlar boğuşurken düşmanlarımız da kendi kurt formlarına bürünüyor, hırlıyor ve kapışıyorlar. Whitt ve Cole çimlerin üzerinde yuvarlanıp pençeleriyle birbirlerini tırmalarken Whitt beyaz kürklü kurdu çenesiyle canavarın boğazına daha sıkı bastırmayı başarıyor. Cole ona karşı çırpınmaya devam ediyor.

Açıklığın öbür ucunda, Cutter kocaman bir pençeyi August'un kafasının yan tarafına indiriyor. Ellerim dehşetle kenetleniyor ama kızıl kurt sadece kendini silkeliyor ve rakibini daha sert bir şekilde çimlere yapıştırıyor. Cutter'ın çenesini yarıyor ve pençelerini çenesinin alt tarafına doğru geçiriyor.

Aralarında, Sylas'ın kara kurdu ve Aerik'in bej kurdu birbirleriyle boğuşuyor, Sylas hala diğer yaratığın üzerinde duruyor ama

Sallanan uzuvlar. Hırslayarak o vahşî pençelerinden birini dişlerinin arasına alıyor ve öyle sert çekiyor ki, kemik çatırtıları kulaklarımda yankılanıyor. Kan çimlerin üzerine sıçırıyor ama bu sefer görüntüye aldırmiyorum.

Kendini daha iyi bir konuma getiren Sylas, Aerik'in ağzına diğerkurdun acı dolu bir of çekmesine neden olacak kadar sert bir tokat atıyor. Kurtarıcım pençelerini düşmanın boğazının en savunmasız kısmına geçiriyor. Vücudunun geri kalanını Aerik'in bacaklarını uyluklarından sıkıştırmak için yerleştiriyor, diğerkön pençesini diğerkordun kırılmamış bileğine sıkıştırıyor. Sonra tam olarak kelime olmayan ama benim bile anlayabileceğim bir sesle havlıyor. *Verim.*

Aerik ona karşı boşuna kıvranıyor. Gözleri yuvalarında yuvarlanıyor, kadrosunu arıyor ve onları da aynı şekilde bastırılmış buluyor. İçinden öfkeli bir ses tıslıyor ama yenildiğini görebiliyor olmalı. Yere doğru sarkar ve aynı anda bir adam şekline girer.

Sylas da dönüşür ve geniş parmaklarından çıkan pençelerini dışarıda tutar. Aerik'e ters ters bakıyor. "Teslim oluyor musun?"

Aerik kaşlarını çatarak ona bakıyor, nergis sarısı saçları otların arasına saman gibi dağılmış, sağ kolu doğal olmayan bir açıyla gevşek duruyor. "Eğer beni gerçekten öldürecek misin? Bu yüzleşmenin tam olarak nasıl gerçekleştiğine dair bir sürü soru olacak."

Sylas'ın dudaklarında sert bir gülümseme beliriyor. "Anlaşmamızın her harfine uyduk. Ben ve ekibim ilk saldırıyı yapmayacağımıza yemin ettik ve yapmadık. Bizimki ikinci saldırıydı."

"O *pislik herifin* bu gerçek ismi kendisinin koyduğuna inanmamı bekleyemezsiniz."

"Biliyorum, çünkü olan buydu. Bu kadar yeminli bir yemine karşı *gelemezdik* - hangi büyüün yapıldığına karar verme yeteneğinizden gerçekten şüphe mi ediyorsunuz? Ama yeminimizle seni bir şekilde kandırdığım düşüncesiyle her şeyi riske atmaya hazırsan, kafanı bedeninden ayırmaktan ve ruh taşının doğru parladığını isteyen herkese göstermekten mutluluk duyarım."

Aerik'in bakışları hâlâ kafesin içinde çömelmiş olduğum bana kayıyor. Soğuk bakışları karşısında içimi bir ürperti kaplıyor ama ona küçük bir gülümseme vermeyi başarıyorum. "*Benden* başka kimseye ait değilim."

Beyanımı vurgulamak için arkaya uzanıp kafesin kapısının mandalını açıyorum.

Açık havaya tırmanırken içime bir hafiflik hissi doluyor. "Ama-"

Sylas Aerik'in çenesini kavırıyor ve yüzünü benden uzaklaştırıyor. "Onun için endişelenme. Aslında, veriminizin ana koşulu bu. Ben izin vereceğim

Buradan sefil hayatınızla birlikte ayrılacaksınız ve o insan kadın üzerinde kontrol sahibi olmak için daha fazla girişimde bulunmayacaksınız ve başka hiç kimsenin onu özellikle dikkate alması gerektiğine dair söz veya eylemle en ufak bir *imada* bulunmayacaksınız. Sahip olduğu herhangi bir özel nitelikten ya da bugün buradaki çatışmadan bahsetmeyeceksin. Beni ve sürümü de daha fazla düşmanlıktan uzak tutacaksın. Ona yıllarca eziyeti göz önüne alırsak, inanılmaz derecede kolay kurtulduğunu söyleyebilirim. O yüzden lütfen bana bu koruyu senin kanınla ıslatmak için bir bahane ver."

Fae lordunun sesi her zamanki gibi düzgün ama acımasız. Aerik onun bakışlarıyla karşılaştığında, yüzünün rengi soluyor. Bu açıdan Sylas'ın yüz ifadesinin bir öfke barındırdığını göremiyorum ama bunun bana yönelmesini isteyeceğimden şüpheliyim. Bu tehdidin her kelimesinde ciddi.

Aerik, "Eğer gerçekten de bunun yeniden şöhret olman için yeterli olacağını düşünüyorsan," diye söze başlıyor ama sesi, içindeki küçümsemenin herhangi bir etki yaratması için fazla cılız. Artık gerçek bir küçümsemeyi bile başaramıyor.

"Cevabını beklemekten yoruldum," diye gürlüyor Sylas. "Gecikmeni doğrudan bir ret olarak sayabilmem için daha kaç saniye geçmesi gerekiyor sence? Ailenizin anıt mezarında hiçbir öneminiz olmayacak."

"İyi," diye hırlıyor Aerik. Sesine büyümlü bir tını giriyor. "Koşullarınızı kabul ediyorum ve teslim oluyorum. Kızı, seni ve sürünü rahat bırakacağım. Şimdi o uyuz pençelerini üzerimden çek."

Sylas pençelerini geri çekiyor ama elini diğer adamın köprücük kemiğine dayayarak onu aşağıda tutmaya devam ediyor. "Hmm. Henüz değil. Kadrona söyle aynı pazarlığı yapsalar iyi olur, yoksa destekçi sıkıntısı çekersin."

Aerik diğerlerine seslenmek için başını öne eğer. "Onu duydunuz. Verim. O huysuz şey olmadan da gayet iyiydik; ona ihtiyacımız yok."

Beni tarif etme şekli karşısında ellerim yumruk oluyor ama bana doğru bir bakış bile atmıyor. Teslim olmaları hepimiz için daha iyi olur ve Sylas da onları öldürmenin yol açacağı incelemenin altında kalmaz. Yine de, o anda, öldürülmesini sağlayacak yanlış bir hareket yapmasını diliyorum.

Sylas ve Aerik tartışırken diğer adamlar yer değiştirdi. Cole yüzünü buruşturur ve keskin bir alaycı tonla teslimini sunar. Cutter da burnundan kanlar akarak, donuk bir sesle teslim oluyor. Sonra üç adamım eski tutsaklarımı itip beni çevrelemek için geri çekiliyorlar.

Ölmemiş olabilir ama Aerik'in çatışma sırasında dengesini kaybetmiş gibi görünen bir dizini tutarak sendeleyerek ayağa kalkışını ve kırık kolunu dikkatle karnına bastırışını izlemek yine de inanılmaz derecede tatmin edici. Kirler efendi yüzünü lekeliyor; sarı saçları o kadar da parlak değil. Çenesini kaldırıyor ama omuzlarındaki kederli çöküşün üstesinden gelemiyor.

"Haydi," diye çıkıştı adamlarına. "Bu döküntülerle daha fazla işimiz yok."

Bize sırtlarını dönüp ormana doğru uzaklaşıyorlar. Gölgelemin arasında kaybolurlarken içimde tatlı bir rahatlama oluşuyor. Bugün ikinci kez gözlerim yaşıyor ama bu seferkiler çok az acıyor.

Bitti artık. Onlardan kurtuldum. Kim bilir daha ne kadar rüyalarım gerecekler ama artık bana gerçek bir zarar veremezler.

Sylas omzumu sıktı. "Sen mükemmeldin Talia. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ama onlara gerçekten neyden yapıldığını gösterdin. Hadi seni eve götürelim."

Evet. Ev. Aerik'in artık beni asla çalamayacağı evim.

Sylas, artık ihtiyacımız kalmadığı için kafesin malzemelerini toprağa geri eritmek için gerçek ismi söylüyor. Kendi aracımıza doğru dönerken, elimi bir yandan onunkine, diğer yandan August'un kine doluyorum.

Sevincimin içinden bir kararlılık sızısı yükseliyor. Bu adamlar benim için ne kadar ileri gidebileceklerini gösterdiler. Onlar için aynı şekilde mücadele etmenin bir yolunu bulana kadar evlerini paylaşmayı gerçekten hak etmeyeceğim.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Ağustos

Talia başını kaldırdığında araba tam da bizim bölgemize giriyordu. Yolculuğun çoğunu Sylas ve benim aramda minnettar bir sessizlik içinde geçirmişti. Onu yakınımda tutmak, kendime ve ona Aerik'le yüzleşmeden sağ salım çıktığımızı hatırlatmak, söyleyebileceğim her şeyden çok daha önemli hissettirdi.

Ancak henüz ele almadığımız başka önemli konular da var ve bir şekilde Talia şimdiden kendisi için kazandığı özgürlüğün ötesini düşünüyor.

"Şimdi sınıra geri mi dönüyoruz?" diye soruyor Sylas'a bakarak. "Sanırım evi yeniden inşa etmen gerekecek ama en azından üzerimde büyü olması ya da Aerik'in yapabilecekleri konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak."

Sylas kaşlarını çatıyor ve benim moralim bozuluyor. İkimiz de orada umduğumuzdan çok daha azını başardığımızı biliyoruz.

"Bunu düşünmem gerekecek," diyor lordum. "Diğer lordlar -ve baş lordların temsilcileri- yardım tekliflerimize pek sıcak bakmadılar. Kendimizi daha faydalı hale *getiremediğimiz* için beceriksiz görünmekten başka bir şey başardığımızdan emin değilim."

Whitt oturduğu bankta dönerek ormanlık alanın geçişini izliyor. "Dolunay sadece üç gece sonra gerçekleşecek. O sırada hareket halinde olmayı planlamamalıyız."

Sylas başını sallıyor. "Oakmeet'teki sürüyü tamamen başıboş bırakamayız ama saklayacak daha az şeyimiz olduğu için daha fazla esnekliğe sahibiz."

Talia doğrulur. "Onlara benim kanımı verebiliriz. Oakmeet'teki sürü-kin'e, *sınırdaki* filomuza, tüm sürülere. Aerik'in yaptığı gibi bir çeşit tonik yapın ki benden çok fazla almak zorunda kalmadan yayabilelim. Ben bunu önleyebiliyorken kimse lanet yüzünden acı çekmeye devam etmemeli."

Teklifi o kadar kolay yapıyor ki, onun varlığında sık sık olduğu gibi kalbim ısıldıyor. Tabii ki dolunayı hatırlatan ilk düşüncesi bu olacaktı. Elbette bu sorunu sadece kendisinin yapabileceği gibi, kendi bedenini vererek çözmek isteyecektir. Bu cömertlik ve merhamet onu Talia yapan şey.

Sylas'ın yüz ifadesindeki yumuşama bana onun da etkilendiğini söylüyor ama başını sallıyor. "Henüz bu sıçramayı yapabilecek durumda olduğumuzu sanmıyorum. Bunun doğru bir adım olduğundan bile emin değilim."

"Ama Aerik tekrar peşimden gelemese, bunu bir sır olarak saklamak zorunda değiliz, değil mi?" diyor. "Bu yüzden daha önce sürümüze bile yardım etme riskini göze alamamıştık."

"Evet, ama- Aerik'in sizi gizli tutmasına neden olan aynı olasılıkları da göz önünde bulundurmalıyız. Eğer kendimi birdenbire toniğin sağlayıcısı olarak gösterirsem, bir sürü soru sorulacaktır. Baş lordlar bir açıklama talep edecek ve nereden geldiğini öğrendiklerinde, muhtemelen seni kendileri için almak isteyeceklerdir. Onları Aerik kadar kolay savuşturamayız."

Sert bir kahkaha attım. "Az önce yaptığımız şeye tam olarak *kolay*."

Sylas alaycı bir şekilde gülümser. "Gerçekten de öyle. Bunun da ötesinde, lanete daha kalıcı bir çözüm bulmamız gerektiği konusunda daha önce söylediklerimde ciddiydim. Aerik'in toniğine güvenmek Seelie'lerin çoğuna yanlış bir güvenlik hissi verdi."

Talia ellerini önünde kavuşturur. "Ama en azından siz gerçek bir çözüm ararken herkesi şiddetten ve kontrol kaybından koruyabilirsem..."

Sylas parmaklarının tersiyle onun yanağına dokunuyor. "Halkıma gösterdiğin bağlılığı takdir ediyorum Talia. Belki de baş lordların teveccühünü yeniden kazanabilirsek, böyle bir... kaynağı korumak için bana güveneceklerine güvenebilirim." Bu ifade karşısında yüzünü buruşturdu. "O zamana kadar seni onların gözüne sokmayacağım."

Boyun eğmiş bir iç çekişle koltuğa yaslanıyor. "Eninde sonunda."

"Eninde sonunda."

Elini hızlıca sıkıyorum. "Artık eskisinden çok daha fazla özgürlüğün var. Artık büyü yok - sürüye, utandığın için onları biraz tanıyana kadar yararı sakladığımızı söyleyebiliriz. Artık her zaman kaleye bu kadar yakın durmana gerek yok."

Talia umduğum gibi . "Biliyorum. Tüm o endişelerim olmadan sadece... *olabilmeyi* dört gözle bekliyorum."

Whitt kendi kendine mırıldanıyor ve bacaklarını karşı sıraya doğru uzatıyor. "Biliyor musun, kendini onların tuhaflıklarını öğrenecek bir konumda bulduğunda baş lordlar bile o kadar korkutucu olmuyor. Bir avuç kaçık olduklarını söyleyebilirim."

Sylas homurdanıyor. "Neyse ki bunu başkalarının yanında söylememeniz gerektiğini çok iyi biliyorsunuz."

Whitt cevap olarak sırtınca Talia vagonun diğer tarafından ona bakar. Onun gülümsemesi de duraksıyor. Birdenbire aramızdaki ayrılığın farkına varıyorum, en büyük kardeşim üçümüzden ayrı düşmüş durumda ve geçen sabahki tepkisine bakılırsa bu sefer bizim değil, kendi tasarımı. Asıl birliğimiz içinde oluşan bu beklenmedik bölünmeden hoşlanmıyorum, ama istediği buysa, bu konuda ne yapabilirim?

Aşkımın kendi fikirleri var gibi görünüyor. Bir anlık tereddütten sonra ayağa kalkıyor ve topallayarak Whitt'in yanındaki banka oturuyor. Aralarında bir karış boşluk bırakıyor, Sylas ve benimle olduğu gibi kucaklaşmıyor ve duruşu temkinli, ama yine de göğsümde bir sahiplenme duygusu titriyor.

Ona, onu da istemesinin sorun olmadığını, her türlü mutluluğa sahip olmasını dilediğimi söyledim ama gerçekte yüzleştüğimde bir parçamın onu alıp sadece kendim için bir yere saklamayı tercih ettiği ortaya çıktı.

Bu bencilce bir dürtü, özellikle de Sylas ve benim onu bir araya getirebildiğimiz mutluluğa tanık sonra. Ve Whitt'in yüzünde beliren şaşkın ifadeyi izlemek daha da bencilce hissettiriyor, her zamanki umursamazlığına geri dönmekten önce zevk gibi bir şeye dönüşüyor.

"Sahip olduğun *tüm* çılgın baş lord hikâyelerini dinlemek istiyorum," diyor Talia arabanın kenarına yaslanarak. "Onlara gülmek, onlardan korkmaktan çok daha iyi geliyor."

Whitt rahatlıyor, kolunu kızın omzundan sadece bir santim uzağa öyle dikkatli koyuyor ki bu sefer kıskançlıktan ziyade kardeşçe bir şefkatle sarsılıyorum. Whitt'le her zaman aynı fikirde değiliz ve çoğu zaman onun ruh halini anlayamıyorum ama ailemize ve sürümüze olan sadakatinden asla şüphe duymadım. Ve Talia'nın yararına bir masala başlamaya hazırlanırken gözlerinde parıldayan aynı bağlılığı görebiliyorum.

Onun için hepimiz kadar çok savaştı. Ona benim şeyleri sunabiliyorsa, neden o da bunlara sahip olmasın?

Ondan çalınan her şeyden ve katlanmak zorunda kaldığı tüm tacizlerden sonra, kabul edeceği her sevgiyi hak ediyor.

Whitt her zamanki alaycı tonuyla, "Ambrose'un kışında bir sopa varmış gibi dolaştığını düşünüyorum," diyor, "ve bunun nedeni yediği tüm kıkırdaklar olabilir. Ev çalışanlarından birinden göre, çalışırken kızartmalardan ve yahnilerden kalan eski kemikleri kemirmeyi seviyormuş, sanki asil bir kurttan ziyade bir tür kederli melezmiş gibi. Çiğnenmiş parçaları da hizmetçilerin temizlemesi için yere bırakıyor." Sanki bir kemiği arabanın üzerinde savuruyormuş gibi bir hareket yapıyor.

Talia yüzünü buruşturur. "Tristan'ın akraba olduğu kişi o, değil mi?"

"Evet. O ailedeki tüm pislikler. Oh, ve Celia, baş lordumuz? Ayaklarının kokmasından o kadar korkuyormuş ki, her gece uyumadan önce oda hizmetçilerine ayak tabanlarını gül yaprağı macunuyla boyatıyormuş. Açıkçası, o ekşi suratına sürse daha iyi olur."

Sylas bile buna kahkahalarla güler. Talia biraz daha yaklaşıyor, böylece omzu Whitt'in dirseğine dayanıyor. "Peki ya üçüncüsü?"

Whitt, Donovan'ın baş lordların en genci olmakla ilgili güvensizlikleri hakkında bir hikaye anlatıyor ve ben ikisini izlerken Talia onu dikkatle izliyor.

Hayır, zekice hikayeler benim uzmanlık alanım değil. Ama başka güçlü yanlarım da var. Ona layık olduğumdan emin olmak istiyorsam, onlara oynamalıyım.

Bakışlarım onların ötesinde, ağaçların devrildiği yerde beliren uzak ufka doğru ilerliyor. Aklımdan bir fikir çekirdeği yuvarlanıyor. Sınırdaki işimiz bitmemişti, hem hiç. Aynı zamanda Sylas'a kendimi kanıtlamaya çalışabilirim.

Araba kaleye en yakın ormanın kenarında durduğunda iniyoruz ve Sylas arabayı yapan malzemeleri atıyor, yerine bir ardıç ağacı yükseliyor. Whitt omuzlarını silkiyor.

"Etrafta dolaşıp nöbetçileri kontrol edeceğim," diyor.

Sylas başını onaylarcasına eğiyor ve Talia ile birlikte kaleye doğru ilerliyor. Bir an geride durup Whitt'e tutunmasını işaret etmek için elimi kaldırıyorum.

Bana soran bir kaşını kaldırıyor. "Aklında ne var, Auggie?"

Bu alaycı takma adda yeterince sevgi var ki, üzerimden yuvarlanmasına izin verebiliyorum. "Sylas'ın geçen gün Talia ve paylaşım hakkında söyledikleri anlaşılmadıysa diye söylemek istedim, o benim adıma da konuşuyordu. Eğer onunla bir şeyler yapmak istersen, herhangi bir noktada, buna gücenmem. Ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum."

Whitt uzunca bir süre beni süzüyor; o kadar uzun ki ense köküm tamamen tutarlı olmadığımı ya da en azından onun standartlarına uymadığımı düşünerek karıncalanmaya başlıyor. Sonra dudaklarından küçük bir gülümseme geçiyor, her zamanki sırtışından daha hafif. "Verdiğin destek için minnettarım küçük kardeşim."

Başka bir şey söylemeden sıçrayarak uzaklaşıyor ve baharın ortasında kurt formuna dönüşüyor. Alanımızı incelemek için tırıs giderken, ben de kaleye doğru dönüyorum.

Sylas yolda birkaç soydaşımızla konuşmak için durdu, Talia çoktan kalenin içinde kayboldu. Durup lordumla göz göze geliyorum ve konuşmasını bitirdiğinde bana katılmak için adım atıyor. Konuşmadan önce giriş odasının mahremiyetine ulaşana kadar bekliyorum.

"Sınırdaki baş lordlarla davamızı nasıl ilerletebileceğime dair bir fikrim var."

Lordum kollarını göğsünde kavuşturdu. "Duyalım o zaman."

Bir anlık sinir beni tereddüte düşürüyor ama sadece bir anlığına. Bu kadar önemli olmasa da daha önce de büyük görevler için bana güvenmişti.

"Şimdi tek başıma sınıra geri dönebilir ve baş lordların reddettiği görevi yerine getirebilirim. Planlarına ihanet edebilecek bir savaşçıyı ortadan kaldırmak için kış bölgesine gizlice giren birini onaylamak istemediler, bu yüzden tekrar onaylarını istemeyeceğiz. İşler ters giderse, meydan okumamızı suçlayabilirler. Ama doğru giderse, bekledikleri saldırıyı savuşturmak için ihtiyacımız olan bilgiyi bulabilirim."

Sylas beni Whitt'in bana yönelttiğinden daha yoğun bir şekilde inceliyor. Beni antrenman yaparken izledi ve bu antrenmanların bir kısmını kendisi de yaptı. Dışarıdaki herhangi bir fae savaşçısı kadar yetenekli olduğumu biliyor. *Ben* de biliyorum. En önemli anda sahada kullanmazsam tüm bu eğitim ne içindi?

"Mesafeni koruyacaksın, sadece birini tek başına yakalayabilirsen saldıracaksın, öyle mi?" diyor. "İki, hatta üç tanesiyle iyi dövüşebileceğinden emin olsam bile, kendini birden fazlasına karşı riske atmanı istemiyorum."

Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Sadece bir tane, sadece diğerlerinin görüş alanından uzakta yapabildiğim zaman. Bir süre sınır boyunca sinsice dolaşmam gerekebilir - bu yüzden bu gece başlayabilmek için şimdi yola çıkmamın en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Sylas'ın çenesi sıkılır ve sonra serbest kalır. ". Artık o topraklarda ne yapacağını biliyorsun ve savaşta da ne yapacağını hep bildin. Beni gururlandır ve hem benim hem de leydimizin hatırı için sağ salim döndüğünden emin ol, olur mu?"

Soğukkanlı ve profesyonel kalmaya çalışmama rağmen dudaklarıma bir sırıtış yayılıyor. "Bundan emin olabilirsiniz."

Birkaç saat sonra, yaz ve kış diyarları arasındaki sınırı belirleyen sisin içinden geçerken, Oakmeet'e bütün olarak dönebilsem de, kaskatı donmuş bir adam olabileceğimi düşünmeye başlıyorum.

Kış tarafında rüzgâr, sınırın yazlık kısmı olan sıcak puslu bölgeye adım atmadan önce bile duyabileceğim kadar yüksek sesle uğulduyor. Kar havada savruluyor, bir kısmı sınırın dar şeridine doğru süzülüyor ve beraberinde soğuk hava akımları getiriyor. Kurt kürküm en kötüsünü savuşturabilir ama soğuk tenime kadar sızmaya başlıyor.

Ben sevmiyorum. Soğuk, sıcak hava dalgasından kaçmak için serin bir gölete atlamak içindir. Bu sürekli, buz gibi soğuk tam bir işkence. Bir fae bunun içinde yaşamaya nasıl dayanabilir?

Sanırım bu, neden topraklarımıza yerleşmeye çalıştıklarını açıklayabilir, ancak daha önce uzun süre kış havasına katlandıktan sonra neden *şimdi* bunu yaptıklarını açıklamıyor.

Neyse ki karın gerçek adını bilmesem de, su ilk aklıma gelenlerden biriydi ve gevrek taneler donmuş sudan başka bir şey değil. Biraz kandırmayla, vücudumun etrafında hem rüzgarın en kötüsünü saptıran hem de Unseelie bölgesinin sınırında devriye gezen herkesin görüşünden beni gizleyen bir kar bariyeri topladım.

Kamuflaja ihtiyacım var. Gecenin bir yarısı olmasına rağmen, dolunaya yakın ayın ışığı buzlu zeminden yeterince keskin bir şekilde yansıyor.

Koyu renk kürküm ona karşı fark edilmeyecekti.

Buraya ilk geldiğim akşam kıl payı kurtuldum. Beş Unseelie savaşçısından oluşan bir manga geçerken kış diyarının görüş alanına girdim. İyi bilenmiş içgüdülerim onları ilk gördüğümde geri çekilmeme neden olmasaydı, birkaç saniye içinde peşimden saldırırlar ve beni yakalamasalar bile bir grup kardeşlerini devriyeye katılmaları için çağırırlardı. Daha başlamadan şansımı ve muhtemelen hayatımı kaybetmiş olurum, baş lordlar emirlerine karşı geldiğimizi ve başarısız olduğumuzu öğrenirlerse sürünün yaşayacağı utançtan bahsetmiyorum bile.

O zamandan beri başka, daha küçük bir grubun yanından geçtim ve parıldayan düzlükte, peşlerinden gitme riskini göze alamayacağım kadar uzakta birkaç yalnız nöbetçi gördüm. Ayak parmaklarımın etrafındaki kürkte biriken buz parçacıkları yüzünden patilerim ağrımaya başladı.

Hedefime ulaşana kadar duramam. Talia'ya bu ay ikinci kez boşuna veda etmedim.

Son olarak, cılız bir nöbetçi ilerideki sınıra yaklaşıyor. Gördüğüm tüm Unseelie savaşçıları gibi, gümüşü bir miğfer ve benzer şekilde soluk bir göğüs plakası giyiyor, hareket kolaylığı için uyluklarına sarkan daha gevşek bir kaplama, yastıklı ceket ve pantolonu manzaraya karışmak için daha da soluk bir gri. Sınırdaki puslu havaya bakıyor ve sonra bana doğru dönüyor.

Mükemmel.

Oturup bekleyecek sabrım olmadığı için biraz daha yaklaşıyorum. Beklenti kaslarımı sarıyor. Bu piç kurusu, son otuz yılda benim ve diğer pek çok sürü arkadaşımın ölümüne neden olan sefil kış fae'lerinden biri. Tek bildiğim, bazılarını bizzat katlettiği.

Buraya daha önce yerleştirildiğimizde bir şeyler olmasını bekleyerek çok uzun zaman geçirdim. Saldırının bir kısmını kuzgunlara geri götürmenin zamanı geldi.

Sadece bir metre uzağımdayken duraklıyorum, formumun pus ve karla birleşmesine izin veriyorum. Nöbetçi birkaç adım daha ilerliyor. Kendimi toparlıyorum ve saldırıyorum.

Hakkını vermeliyim: Çabuk tepki veriyor, yere düştüğü anda yana doğru kıvranıyor, hançer çoktan elinde. Ama bu bana sadece bastırduğım saldırganlığımı daha fazla açığa çıkarma şansı veriyor. Hızlı bir pençeyle hançeri parmaklarından çekip alıyorum, pençelerimi avucunda ve bileğinde gezdirirken

ve onu daha sert bir şekilde soğuk toprağa gömdüm. Başka bir darbeyle kaskını sisin içine doğru savurdum.

Vücudu dönüşecekmiş gibi seğiriyor. *Hayır, dönüşmüyorsun.* Çenelerimi boynuna sıkıca kapatıyorum, dilimin üzerine bir damla Unseelie kanı damlıyor. Kuzgun formuna büzülmeye çalışırsa, protesto etmek için ciyaklamaya bile fırsat bulamadan o kuş kafasını omuzlarından koparabileceğime dair bir uyarı.

Nöbetçi göğsüme etkisiz bir darbe indirirken, onu meslektaşlarının bizi fark edemeyeceği puslu bir yere doğru çekiyorum. Sonra o kadar hızlı yer değiştiriyorum ki, titremekten başka bir şey yapamadan çenemin yerine boğazına bir kılıç dayıyorum.

"Neden beni öldürüp bu işi bitirmiyorsun, Cur?" diye homurdanıyor nöbetçi. "Yoksa kurtlar artık yiyecekleriyle oynamayı mı seviyor?"

Ona dişlerimi gösteriyorum, hâlâ çıkık olan dişlerimi gösteriyorum. "Senin gibi cılız bir tüy beyinliden yemek yapmam zor. Ve eğer çabuk konuşursan hayatını kurtarabilirsin. Bana halkının bize karşı planladığı bir sonraki saldırıdan bahset."

Adam boğuk bir kahkaha atmayı başarır. "Postumu kurtarmak için halkıma ihanet edeceğimi mi sanıyorsun? Devam et ve öldür beni. Konuşmayacağım."

Teslim olma fırsatını reddedeceğini tahmin etmeliydim ama daha önce sorgulamak için hiç esir almamıştım, bütün bir halkın geleceğinin tehlikede olabileceği koşullarda hiç savaşılmamıştım. Bıçağımı biraz daha sert bastırıyorum, kanın parıldayan kenar boyunca yükselmesini izliyorum, zihnim bir sonraki hamlem için çaballıyor.

Konuşmaktansa ölmeyi tercih ediyorsa, ondan bilgi alamam. Kas gücümünden ziyade aklıma güvenmek zorunda kalacağım. Whitt'in şu anda burada olup bana tavsiyede bulunmasını istemezsem kalbim beni alır.

Peki, en büyük kardeşim böyle bir sorunla karşılaştı ne yapardı? Onun kendi stratejilerini uygulayışını birçok kez izledim.

Sözleriyle bir çeşit cazibe yaratabilir. İhtiyacı olan cevapları ortaya çıkaracak bir illüzyon yaratabilir. O kadar da ihtiyacı yokmuş gibi davranır, böylece hedefinin savaştığı çok daha az şeyi olur.

Zaten bildiğimi düşündüğüm, bu zavallıya basitçe onaylatabileceğim ve hatta belki bonus olarak biraz daha ekleyebileceğim şey nedir?

Kelimelerimi dikkatle seçiyorum, sadece ima yoluyla yalan söylüyorum. "Kendi iyiliğin için fazla sadıksın - hayatlarına daha çok değer veren diğerlerini devirdiğimden daha sadıksın." O diğerleri çok farklı amaçlar uğruna savaştığım Seelie fae'leriydi.

Ama bunu bilmesine gerek yok. "Eğer bana sınırın bu bölümüne yapılacak saldırı hakkında bir şey söylemezsen, hayatını kaybedersin ve ben de bunu yapacak başka birini bulmak için bir iki saat daha kaybederim. Sonra da daha kaç kuzgunun boynunu kıracağımızı göreceğiz."

Nöbetçi, "Duyduğuma göre, hiç sıkmayacaksınız," diye karşılık veriyor. "Dolunay yükseldiğinde, siz de en az bizim kadar birbirinize vahşice davranacaksınız, değil mi?"

Soru içime buzdan bir mızrak gibi saplanıyor. Yaşadığım şok yüzüme çok fazla yansımadan yüz ifademi sertleştiriyorum. "Halkın o zaman saldıracak, öyle mi?" Hırlıyorum.

Nöbetçinin neyi ele verdiğini anladığında irkilmesi yeterli bir cevap. *Buraya* saldıracaklarını da inkar etmedi, yanıldığım konusunda benimle alay etmek yerine söylediklerimi kabul etti. Belki fırsatım varken onu biraz daha hırpalayabilirim...

Ama bana bu şansı vermiyor. Vücudunun bir sarsıntısıyla kasılmaya başlıyor, kolları kanatlara dönüşürken tuttuğum yerden kayıyor, zırhı abanoz tüylere dönüşüyor.

Hayır. Eğer türüne geri dönmeyi başarırsa, onları keşfettiklerim konusunda uyaracak ve onlar da planlarını değiştirecekler.

Kılıcımı indiriyorum ve yarı tüylü, yarı insan, küçülmüş bir kafa yana yuvarlanıyor, kesik boynundan kan fişkırıyor.

Harap olmuş cesetten uzaklaşıyorum ve bıçağımı sınırın tam ortasındaki buzlu çimenlere siliyorum. Kardeşleri onu günlerce bulamayabilir ya da bulsalar bile tek görecekları, bölgemize çok yaklaştığı ve beklenen kaderle karşılaştığı olacak. Ama bu gerçek beni rahatlatmıyor.

Düşmanlarımız biliyor. Bunca zaman sonra kuzgunlar lanetimizi keşfetti. Ve ilk fırsatta bunu bize karşı kullanmak istiyorlar.

Sınır filoları akıllarını vahşete kaptırmışken Unseelie saldırırsa, bundan sonra tarlaları ıslatan kan tamamen bize ait olacaktır.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Talia

Kalenin ön kapısı beni uykumdan uyandıracak kadar gürültülü bir şekilde çarpıyor. Yorganın altında irkiliyorum ve sonra hareketsiz kalıyorum. Nabzımın gürültüsünü dinlemek için birkaç saniye zorlandıktan sonra zihnim, bariz açıklamanın aklıma gelmesi için yeterince rüya gibi karışıklığından çıkıyor.

Ağustos geri döndü.

Yorganı üzerimden atıp yataktan öyle hızlı fırlıyorum ki, çarpık ayağım garip bir açıyla döşeme tahtalarına çarpıyor. Yüzümü buruşturarak, günlük kıyafetlerle ya da komodinin üzerindeki saç fırçasıyla ya da mümkün olduğunca çabuk ona ulaşmaktan başka bir şeyle uğraşmadan ayağımdaki bağı bulmaya çalışıyorum.

Eğer döndüyse, o zaman iyidir. Geri dönmeyi başaracak kadar iyi. Ralyn sınırdan kaleye o kadar yaralı geldi ki günlerce iyileşmesi gerekti.

Merdivenlere ulaştığımda, aşağıdaki koridordan iki boğuk ses yükselmeye başlamıştı bile. Sylas çoktan uyanmış, hatta belki de August'u bekliyordu. Diğer adam ona geleceğini haber vermek için sihirli bir mesaj göndermiş olabilir.

Merdivenlerden aceleyle iniyorum, ayaklığın tahta çıtalarının tıkırtısını, geceliğimin dizlerime sürtünen eteğini gizlemeye çalışmıyorum. Aşağıya indiğimde August ve Sylas sessizliğe bürünmüş, gelişimi izliyorlardı.

O ilk anda ikisinin de ifadesi o kadar acımasız ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Sonra August'un yüzünde bir gülümseme beliriyor. Yanıma yaklaşıp beni kucaklıyor ve karşılık vermekten mutluluk duyduğum bir öpücük konduruyor.

Sonra saçlarımı okşuyor. "Beni görmek için sabırsızlanıyordun, değil mi tatlım?"

Kesinlikle çok kan kaybediyor ya da herhangi bir uzvu eksik gibi görünmüyor. Ona ışıla karşılık veriyorum. "Buraya sağ salim geldiğinden emin olmak istedim. Ve haberleri öğrenmek için. Bu kadar çabuk döndüysen, Unseelie savaşçılarından birini sorgulamayı başardığın anlamına mı geliyor?"

August'un gülümsemesi kayboluyor. Beni nazikçe ayaklarımın üzerine bırakıyor ve eskisi kadar ciddi görünen Sylas'a bakıyor.

"Ne?" Sessizlik rahatsız edici bir şekilde uzamaya başladığında söylüyorum. "Bana söylemeden duramazsın."

Sylas'ın ağzı sanki bu taktiği uygulamayı tercih edermiş gibi bükülür ama August'a işaret eder.

"Bana anlattığın kısmı ona da anlat, sonra geri kalanına geç."

August bana baktığında yüzü o kadar çökmüş oluyor ki, sırf altın rengi gözlerindeki ışığı geri getirip getirmeyeceğini görmek için onu tekrar öpmek istiyorum. Ellerim iki yanımda kenetlenmiş, kötü haberlere hazırlanıyor.

"Kuzgunların nöbetçilerinden birini yakaladım," diyor. "Ve baş lordların neden bu kadar endişelendiğini anlayacak kadar çok şey öğrendim, eğer yarısını bile biliyorlarsa. Unseelie lanetimizi öğrendi. Dolunay gecesini sınırındaki savaşçıların topraklarımızı gerektiği gibi savunamayacak kadar çılgına döneceklerini biliyorlar ve o zaman bir saldırı başlatmak istiyorlar, muhtemelen büyük bir saldırı."

Sylas'a döner. "Nöbetçi esasen sınır bölgelerinin kuzey bölümünü hedef alacaklarını doğruladı. Sanırım hâlâ savaşın kolay geçeceğini varsaymaktan çekiniyorlar, bu yüzden diyarın her yerine saldırmaktansa rahatça toplayabildikleri tüm kaynakları tek bir noktaya odaklamanın daha iyi olacağını düşünüyorlar."

Sylas başını sallıyor. "Durumlarımız tersine dönseydi biz de öyle yapardık. Bunca zaman sonra nasıl öğrendiklerini ve baş lordların ne kadarını bildiklerini merak ediyorum. Duyduğum kadarıyla kimseyi dolunay konusunda özellikle uyarmamışlar."

"Hayır, standart hazırlıkların ötesinde bir şey yok. Tartıştıkları ek korumaların belirli bir zaman ya da neden için olduğunu söylemediler." August nefes nefese kaldı. "Unseelie'ler, başımızı tekrar dik tuttuğumuzda bile onları sınırın kendi taraflarına geri göndermekte zorlanacağımız kadar yer edinebilirler. Üstelik biz kendimizi doğru dürüst savunamazken kaç Seelie'nin öleceğini hesaba katmadan."

Ne yapabiliriz ki? Sorunun üzerine daha fazla güç göndermek kaosu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramayacaktır."

Midemin derinliklerinde bir ürperti birikti. Unseelie'ler yaz fae'lerinin en büyük zayıflığını biliyor ve şimdiden bundan faydalanmaya çalışıyorlar. Yarın gece tam bir kan gölüne dönüşebilir. Ama dehşetim bir parça kafa karışıklığıyla birlikte geliyor.

Sylas'ın dikkatini çekmek için ona doğru bir adım atıyorum. "Kaos olmasına gerek yok. Tedavi tam burada. Sonuçta toniği biz yapıyoruz, sınırdaki tüm savaşçıların bunu aldığından emin ol - ve lordların ayırabileceği başka kim varsa. Dolunay yarına kadar değil. Daha çok zaman var."

Sylas'ın yüz ifadesinin daha da ciddileşebileceğini düşünmemiştim ama yanılmışım. Parmaklarını dikkatli bir okşayışla başımın üzerinde gezdirdi. "Özverini ne kadar takdir etsem de Talia, doğrudan bu çözüme atlayamayız. Güçlerin açığa çıktığında seni yanımızda ve güvende tutma konusunda yine aynı sorunlarla karşılaşacağız. Eğer başka bir yolu varsa-"

"Nasıl başka bir yolu olabilir ki? On yıllardır başka tedaviler bulmaya çalışıyorsunuz. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde bir şey bulma şansınız nedir?"

Tüm yüzü kasılıyor, acıyla dağlanıyor. "Tüm bu mücadeleyi seni bir tür kurban olarak kurtların önüne atmak için vermedik."

Gerginlik ondan yayılıyor. Ne kadar parçalanmış hissettiğini ancak tahmin edebilirim. Onun himayesine ilk girdiğimde, beni baş lordlara sunarak sürüsüne sağlayabileceği faydalara rağmen beni güvende tutmak için yeterince mücadele etti ve bu bana pek çok söz vermesinden önceydi. Sadece sürüsü değil, tüm toplumu acil ve korkunç bir tehdit altına girmeden önceydi.

Ne karar verirse versin kendisiyle yaşamakta zorlanacak.

Tamam. Benim kararım olsun o zaman. Kolayca kurtarabileceğim bu kadar çok hayat tehlikedeyken bir korkak gibi saklanırsam kendimle yaşayamam.

Çenemi kaldırıyorum. "O zaman beni onlara atma. Tüm düşünceni kanımı sunarken beni güvende tutmak için en iyi şansını bulmaya yönelt. O *benim* ve hepsini elimde tutabilmek için kimsenin ölmesini istemiyorum."

Sylas kolunu havada gezdirir. "Bu sizin çözmeniz gereken bir sorun olmamalı. Biz senin halkın bile değiliz. Asla burada olmamanız gerekiyordu.

ilk sırada."

"Ama ben buradayım. Ve bu benim sorunum, çünkü nereden gelmiş olursam olayım, artık hepiniz benim ailemsiniz. Ben bu sürünün bir parçasıyım. Siz beni kurtardınız, bırakın ben de sizi kurtarayım."

Direnış Sylas'ın duruşunda hâlâ kendini gösteriyor. Yanındaki August, efendisinden bana ve tekrar bana bakıyor, Sylas'ı geçersiz kılmaya açıkça tereddüt ediyor ama sınırı terk etme lehine tartışmaya da isteksiz.

Sanki ortada gerçek bir seçenek varmış gibi. Bütün gün tartışabiliriz ve sonunda tek gerçek cevap yine beni kullanmak olur. Sadece henüz kabul etmek istemiyorlar.

Sürü köyü yönündeki duvara doğru bakıyorum. İlham bana bir kararlılık telaşıyla çarpıyor. Bu tartışmayı hemen şimdi bitirebilir, kararı öyle bir ilan edebilirim ki Sylas'ın bunu inkâr etmesine imkân yok.

Onlardan uzaklaşıp mutfığa doğru dönüyorum ve karşı uçtaki kapıya doğru yürüyorum, ayaklığım düzensiz adımlarımla birlikte takırdıyor. "Talía?" August irkilerek, "Talía?" diyor. Onun ve Sylas'ın peşinden geldiğini duyunca, koşmadan yapabildiğim kadar hızlı adımlarla ilerliyorum.

Artık çıkışları bana karşı kilitlemiyorlar. Kapıyı itip geçiyorum ve aceleyle ot bahçesinin ve meyve bahçelerinin yanındaki avluya çıkıyorum. Topallayarak koşuyorum, ayağımda zonklayan bir sızı oluşuyor, kalenin yanından sürünün geri kalanının yaşadığı bükülmüş kütük evlere doğru aceleyle ilerliyorum.

Sevgililerimin ayak sesleri arkamdan geliyor, ama henüz neyin peşinde olduğumu bilmiyorlar, bu yüzden beni durduracak kadar hızlanmıyorlar. Yakında, durduramayacaklar.

Fae'lerden birkaçı sabahın solgun ışığında ayakta ve evlerinin etrafında dolaşıyorlar. Bu taktiğin gerçekten işe yaraması için yeterli değil. Kalenin kenarındaki son kısa mesafeyi geçerken, sesimi taşımak için yükseltiyorum. "Hey! Sürüdeki herkes! Kalkın, dışarı çıkın, duymanız gereken bir şey var."

Arkamda Sylas'ın nefesi dişlerinin arasından dehşet içinde tıslıyor. Ama ben çoktan araziye fırlamış, evlerin tam görüş alanına girmiştim bile; dışarıda bana doğru bakan sürüler ve kapılarından çıkan ya da bu yaygaranın ne olduğunu görmek için pencerelerinden bakan diğerleri. Kendimi onların şaşkın bakışlarının önüne bırakıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor, Sylas'ın içeri girip beni çekerek onları daha da şaşırtmak istemeyeceğine güveniyorum ama eğer yaparsa yine de bağırma devâm etmeye hazırım.

Doğrudan konunun en önemli kısmına giriyorum. "Dolunay lanetini tedavi edebilecek toniğin ana maddesi benim. Yani benim kanım. Peri dünyasına yeni gelmedim. Başka bir lord beni esir tutuyordu ve kanımı tonik için kullanıyordu. Sylas-" Bir an için dilimin sürçtüğünü fark ediyorum ve suçunu kendi halkına bile itiraf etmemem gerektiğini anlıyorum. "Kaçtığımda Sylas ve ekibi bana yardım etti. Şimdi de hepinize yardım etmek istiyorum. Ben buralarda olduğum sürece, hiçbirinizin dolunay vahşetini tekrar yaşamak zorunda kalmasını istemiyorum."

Ben anonsumu yaparken Sylas ve August durdular. Sylas omzumu tutuyor ama beni çekip götürmüyor. Şu anda çok fazla bakış üzerimize sabitlenmiş durumda, ağzı açık kalmış çok fazla Fae açıklamamı dinliyor. Daha fazlası evlerinden kaçıyor - Harper'ı ailesiyle birlikte evinin dışında görüyorum, şaşkın gözleri her zamankinden daha da büyük.

Adrenalinin etkisi azaldıkça, geceliğimden başka bir şey giymeden ve saçlarım yatak başındayken burada dururken oldukça gülünç göründüğümü fark ediyorum. Bir kızarıklık yanaklarımı ısıtıyor ama bu beni dik durmaktan ve onların bakışlarını üzerime çekmekten alıkoymaya yetmiyor.

Yaşlı adamlardan biri gülmeye başlar. "Bu çok saçma. Bir insanın kanı, lanetimizi mi iyileştiriyor?"

"Bu doğru," diyorum sesimi herkesin duyabileceği kadar yüksek tutarak. "Kanıtı ihtiyacınız varsa, biri bana bir bıçak versin. Tek yapmam gereken parmağımı kesmek ve kokusunu alabileceksiniz-"

Kolumu uzattığımda Sylas'ın omzumdaki tutuşu sıkılaşıyor. Önümden geçip gidiyor, duruşundan otorite yayılıyor. "Buna gerek kalmayacak."

Hikayemi bir şekilde örtbas etmeye çalışması için kendimi hazırladım, ama kartlarımı yeterince iyi oynamış olmalıyım. Söylediklerimi çok fazla insan duydu - inanmasalar bile hikayeyi bu sürünün ötesindeki fae'lere anlatabilecek ve onlar da bunu baş lordlara aktarabilecek çok fazla insan.

"Talia'nın doğru söylediğini teyit edebilirim," diyor Sylas. "Ve onun sürümüze gösterdiği şefkat sayesinde yarınki dolunayın altında lanetten kurtulacağız. Bunu göz önünde bulundurarak, ona şu ana kadar iki katı nezaket ve saygıyla davranmanızı bekliyorum." Bana bakıyor, uyumsuz bakışları bir parıltıdan sadece utangaç. "Şimdilik hazırlamamız gereken çok şey var."

Onu zorladığım için bir tutam suçluluk duygusu mideme saplanıyor ama öyle ya da böyle zorlanacaktı zaten. Onaylama şeklinden, bu aramayı yapma hakkımı kabul ettiğini düşünüyorum.

Aerik kanımı kendi bencil çıkarları için defalarca kullandı. Bu sefer, benim için önemli olan bir amaç uğruna kullanabilirim.

Bu kararın sonuçları ne olursa olsun, en azından benim başıma olacak.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Whitt

"Biliyor musun," diyorum ellerimi toprağın üzerine uzatarak, "eğer gerçekten ileriye düşünmüş olsaydık, Aerik'in teslim olurken elindeki şişeleri atmasını sağlardık. Artık kullanmadığı oldukça büyük bir stoku olmalı."

Sylas salon kapısının gölgesinde durduğu yerden kısık bir kahkaha ilerleyişimi kontrol ediyor. "Belki gelecek ay onları onun elinden almayı teklif ederim. Sihrin bugün bu göreve uygun görünüyor. Sadece birkaç düzine daha lazım."

"Başla, ey şanlı lider." Konsantrasyonumu ondan altımdaki zemine kaydırıyorum, sabahın çok erken karanlığında gözlerimle görmek yerine zihnimle algılıyorum ve kumun gerçek adını dilimden yuvarlıyorum.

Mutlak bir odaklanmayla, topraktan yukarı doğru titreyen parçacıkların, her biri toniğimizin bir dozunu barındıracak küçük cam şişelerde bir araya gelmesini istiyorum. Sol kürek kemiğimin hemen altındaki gerçek ismin işareti, ona yönlendirdiğim güç miktarıyla kaşınıyor.

Daha büyük yapıları da çağırdığım oldu ama bu kadar çok şeyi arka arkaya çağırmamıştım. Mutfak tezgâhları çoktan şişelerle doldu. Sylas, kumla komuta edecek kadar iletişim kurma zahmetine girdiğim için bile şanslı. İşgal ettiğimiz alanların hiçbirisi tam olarak kumsal değil, ancak hava büyüüne olan düşkünlüğüm beni onun daha belirsiz biçimlerinden bazılarında ustalaşmaya yöneltti. Gerektiğinde ciddi bir kum fırtınası yaratabilirim.

Hmm, belki bir gün Aerik'in bölgesine gönderilecek şey tam da bu olabilir. Eminim onu oraya kimin yönlendirdiğine dair hiçbir iz bırakmadan bunu başarabilirim. Bırakalım o ve tayfası haftalarca kendilerini çekmecelerinden kum silkelerken ve dişlerinden kum çıkarırken bulsunlar.

Verimleri için onlara uyguladığımız küçük travma kesinlikle yeterli değildi.

Gerçi Sylas bu planı onaylamazdı ve şu anda daha acil endişelerim var. Şafağa sadece birkaç saat var, dolunay da gün batımına doğru yaklaşıyor. Sylas, akli başında herhangi bir insan kahvaltı etmeden önce baş lordlarla pazarlık yapmak için yola çıkmak istiyor.

Son birkaç şişeyi şekillendirirken, izdeki kaşıntı derinleşerek delici bir his haline geliyor. Yüzümü buruşturuyorum. Şişeler küçük olabilir ama oldukça fazla hassasiyet gerektiriyorlar. Yarattığım miktarla, Sislerin Kalbi'nden bu kadar uzakta yaşarken eskisi kadar bol olmayan büyü depolarımı neredeyse tükettim. Eğer daha fazlasına ihtiyacımız olursa, bu süreçte bedenimden bir parça feda etmek zorunda kalabilirim.

Eğer bu kumar bizi Hearthshire'a geri götürürse, boş zamanlarımda Kalbin enerjisinin daha derin tınısının tadını çıkarabilirim.

Şişeleri içine koyduğum dokuma sepeti kaldırıp mutfığa taşıyorum. Fenerle aydınlatılmış odayı bir telaş kaplıyor. Adalar boyunca, paketçiler sınırdaki sayılara dair en iyi tahminlerimle birlikte yazılı talimatlarıma göre mevcut şişeleri filolara göre gruplara ayırıyorlar. Birkaç kişi de Sylas'ın istediği malzemeleri getirmeye koşturuyor; bir kova taze parlak meşe özsuğu, bir sürahi kayadan akan su. Birkaç kişi daha August'a katılarak toniğimizi en büyük kaplarında birleştiriyor, o mevcut partiyi karıştırıyor ve onlar da daha öncekilerle tepsiler dolusu şişeyi dolduruyor.

Sylas, her zamanki gibi taburelerden birine tünemiş olan Talia ile birlikte köşede duruyor, ancak hazırlıklara yemekte olduğu gibi yardım etmiyor. Talia kolunu uzatıyor, Sylas da kolunu nazikçe tutarak mırıldanıyor. Yanındaki rafta duran daha büyük bir şişede kadının kanı kırmızı kırmızı parlıyor.

Aerik'in geçmişte bize toniğini sunmaya tenezzül ettiği birkaç seferde, onu yakından inceledik ve ana bileşenler hakkında oldukça net bir fikir edindik - fark etmediklerimiz sadece önemli olan tek unsuru seyreletmek ve gizlemek için oradaydı. Bu formülü elimizden geldiğince iyi bir şekilde kopyalıyoruz, çünkü gerekli olmasa da en azından zarar vermediğini biliyoruz

Talia'nın kanının etkileri. Ama tam olarak ne *kadar* sulandırabileceğimizden emin değiliz. Görünüşe göre lordum ondan vücudunun armağanına biraz daha katkıda bulunmasını istemiş.

Yine de bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. İlk kan alma işlemini aynı sakinlikle kabul etti, duruşu dik ve ifadesi kararlı. Kendisine çoğunlukla korkunç davranan bir sürü fae'yi kurtarmak için özgürlüğünü tehlikeye atmaya neden bu kadar kararlı olduğunu tam olarak anlayamıyorum, ama belki de bu ondan çok benim hakkımda bir şeyler söylüyordur.

Ölümlü leydimiz orada oturmuş, fedakârlığının sonuçlarının bir araya gelişini izlerken çok hoş bir görüntü sergiliyor; çarpıcı saçları hâlâ ince ama artık cılız olmayan omuzlarına dökülüyor, gözleri ıslıl ıslıl. Neyi riske attığını biliyor ve yine de bunda ısrar etti.

Bir zamanlar onu kafesleyen adamları bağlamak için açıklanamaz büyüsunü çağırdığı andan daha fazla ondan etkilenebileceğimi düşünmemiştim, ama şimdi hayranlık ve özlemin birleşimi beni içimden vuruyor.

Tam o anda başını kaldırıyor ve bakışlarımı yakalıyor. Yüzünde küçük, umut dolu bir gülümseme beliriyor ve midem iki kat daha fazla sıkışmış olsa da gülümsemekten başka bir şey yapamıyorum.

Beni istiyor. *Beni* istiyor. Kendime onun ulaşılamaz olduğunu söylemiştim, ama şimdi bunun doğru olmadığını gösterdiğine göre, tek bir dokunuşla, tek bir tatla değer verdiğim her şeyi yok edebileceğim hissinden kurtulamıyorum. Ona sahip olmak nasıl August'un söylediği kadar basit olabilir ki?

Yine de bir parçam bu arzunun peşini bırakamıyor. Hayır, sınırdaki evimizde gözlerimle buluştuğu ve bana bu duyguya karşılık verdiğini söylediği andan itibaren, bu açlık dizginlenemeyecek kadar çılgınca bir hızla arttı. Geçen sabah yanağıma kondurduğu bir öpücükten sonra tek düşünebildiğim onun altımda nefes nefese kalıp inlemesiydi.

Bu anıları bir kenara itip yeni şişeleri tasnif eden paketçiye teslim ediyorum. Sylas kan kabını August'a veriyor ve benim katkımı inceliyor.

"Görünüşe göre elimizde bol miktarda var - yanlış hesapladıysak ekstra dozlar da dahil olmak üzere," diyor. "Eğer sınırdan olmayan her fae'ye de ulaştırabilirsem..."

Etrafımızdaki odaya el sallıyorum. "Bu üretim hattını bir günden daha kısa bir süre önce kurduğumuzu düşünürsek, inanılmaz bir başarıya imza attığımızı düşünüyorum. Yetersiz kaldığımızdan şikayet eden olursa, bırakın şişelerinde boğulsunlar."

Sylas homurdanıyor ve onu takip etmemi işaret ediyor. "Seninle biraz konuşmak istiyorum."

Görünüşe göre benimle yalnız konuşacaksın. Koridoru geçip yemek odasına gidiyoruz, kapıyı kapatıyor. Sinirlendiğimde, cildimde gergin bir karıncalanma oluyor.

Son birkaç gündür aramızda geçen konular göz önüne alındığında, bu konuşmanın gidişatından hoşlanmayabilirim. Talia'nın tekliflerini reddettiğim için beni azarlaması mı yoksa Talia'yı takip etmeme izin vermeye o kadar da hevesli olmadığını açıklaması mı daha kötü olur karar veremiyorum.

Mutfağa doğru bir bakış attı ve sonra bakışlarını bana sabitledi. "Talia'nın bizimle Kalp'e gelmesinin güvenli olacağını düşünmüyorum. Eğer o da orada olursa baş lordlarla onun güvenliği için pazarlık yapmam daha zor olur. Ayarlamalarımızı yapar yapmaz sınırdaki savaşa katılacağımız için August'un da benimle gelmesini istiyorum. Senden burada kalıp ona göz kulak olmanı istiyorum."

Kaşlarım otomatik olarak kalkıyor. "Yani, ben bebek bakıcısı mıyım?"

Sylas bana kötü kötü bakıyor. "Sanırım sen de benim kadar onun bir bakıcıya ihtiyacı olmadığını biliyorsun. Ama korunmaya ihtiyacı olabilir. Nöbetçileri bölgemizin kenarlarında, özellikle de güneyde tutacağız.

-Baş lordların onu almak için güç gönderdiğine dair herhangi bir belirti olduğunda, ikinizin hiçbir yerde bulunamayacağından emin olabileceğinize inanıyorum."

Yeterince adil. Buraya sürüldüğümüzü görmekten ne kadar nefret etsem de, bu alanın tüm giriş ve çıkışları hakkında kapsamlı bilgiye sahibim. Başımı salladım. "Onu bir an bile görmelerine izin vermeyeceğim."

"Gönül ister ki, ilk etapta o noktaya gelmesin. Nasıl bir tepki alacağımı göreceğiz."

İç geçiriyor ve sonra omzumu sıkıca kavriyor, hem karanlık hem de olması gerekenden fazlasını gören ölü gözüyle bakışlarımı tutuyor. "Sana güveniyorum, Whitt. Kardeşim olarak, kadrodan seçtiğim kişi olarak. Ona iyi hizmet edeceğini biliyorum, bu konuda ve onunla ilgilenmek için seçtiğin diğer tüm yollarda. Herhangi bir şüphe varsa diye söylüyorum, onun sevgisini paylaşmaktan bahsettiğimde, bu çekincesizdi. Onun kalbini, onun geri kalanından daha çabuk kafeslemem ve onun saygısına kendi kadromdan daha layık birini düşünemiyorum."

Ona bakıyorum, konuşması beni şaşkına çeviriyor. Sylas hiçbir zaman soğuk olmadı - ne de olsa biz yaz fae'siyiz - ama bana olan saygısını bu kadar içtenlikle ifade ettiğini duyduğumdan emin değilim. Bu daha çok kadroya çağrılmam ve bana teklif ettiği sorumluluklar nedeniyle kanıksanmış bir şeydi

O zamandan beri. Ve onun tam güveninin, yeniden kazanmam gereken bir nimetten ziyade kesin bir şey olduğundan emin olmadığım zamanlar oldu.

Bu açıklama bir barış teklifi gibi geliyor - ya da belki de daha önce hiç konuşmadığımız şeyler için bir bağışlama. İçimi bir rahatlama kaplıyor, keskin ve tatlı. Burada kırdığımı düşündüğüm her neyse, ya hiç kırılmadı ya da şimdi onarıldı.

"Buna lordum," diyorum, beklenmedik bir şekilde kelimelerimi bulmaya çalışırken resmiyete geri dönüyorum.

Sylas bana daha derin bir dikkatle bakıyor. "Ben hâlâ senin hem kardeşin hem de lordum. Ve umarım bildiğin gibi, kendini eleştirinin üstünde tutan bir lord olmak istemem. Eğer daha önce konuya yaklaşım tarzım sizi bir şekilde rahatsız ettiyse, bunu bana söylemenizi isterim. Niyetim bu değildi."

Beni kırdığı için endişeleniyor. Bir kahkaha patlamasına engel olamıyorum ama çabucak toparlanıyorum. Elimi kısa bir süre için onunkinin üzerine koyuyorum. "Alınmadım. Öyle göründüyse özür dilerim. Sürpriz oldu -kendi düşüncelerimde çözmem gereken bazı şeyler vardı- ama şimdi zihnim daha açık. Teşekkür ederim. Güveniniz ve ilginiz için."

Bunu içtenlikle söylemek göğsümde bir sıkışma yaratıyor, ama anın tüm iyi yanlarını telafi etmeye yetmiyor. Sylas bana o hafif ama sıcak gülümsemelerinden birini sunuyor, omzumu bir kez daha sıkıyor ve mutfağa doğru geri dönüyor. Ve artık önümde hiçbir engel kalmadığını fark ediyorum.

Ne de olsa, şanlı liderimiz tüm efendilik tecrübesi ve bilgeliğiyle bana inanıyorsa, ben kimim ki inanmayayım?

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Talia

Sylas ve August arabalarını yüklediklerinde şafağın ısıltısı kalenin etrafındaki tarlaların üzerinden yeni yeni sızıyor. Kalenin ön kapısının biraz ötesinden izliyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmuş, esintide kalan gece serinliğine ve çıktıkları görevle ilgili kaburgalarım dolanan endişeye karşı duruyorum.

Sadece ikisi gidiyor, baş lordlar şartlarını kabul ettiğinde -eğer ederse- toniği dağıtmaya yardım edebilecek çok sayıda fae olacağını düşünüyorlar. Oakmeet'i tamamen savunmasız bırakmak istemediler. Sylas bana fae yasalarının onları baş lordlardan gelebilecek herhangi bir zarara karşı koruyacağına dair güvence verdi, ancak kendi savunmaları için yanlarında birkaç müttefik daha olmasını dilemekten kendimi alamıyorum.

Elbette endişelenmemiz gereken sadece baş lordlar değil. Kalp'te her şey yolunda gitse bile, sevdiğim adamlar sınırdaki savaşta savaşçılara katılmayı planlıyor. Lanetin etkisi olmadan Unseelie'lerle savaşmak *daha* kolay olacak ama bu *kolay* olacağı anlamına gelmiyor. Sürümüzden savaşçılar son çatışmada öldü.

Sepetler dolusu şişeyi taşımak için Sylas, bizi daha önce taşıyanların iki katı uzunluğunda bir araba çağırdı. Büyü havada bir ardıç kokusu bıraktı. Bu şey, orta kısmının üzerinde ahşap bir gölgelik olan devasa bir kanoya benziyor, ancak yerden bir ayak yüksekte yüzen devasa bir kano.

Sepetlerin hepsi bölmelerine yerleştirildiğinde, iki fae adam bana doğru geri yürüyor. August beni sıkıca kucakladı, sıcaklığı ve

misk kokusu etrafımı sarıyor. "Yarın geri döneceğiz, tatlım. Daha önce verdiğim sözleri hep tuttum."

Boğazımda yükselen yumru ve uykusuzluktan başımı dolduran bunaltıcı sersemlik arasında, karşılığında ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden ona olabildiğince sıkı sarılıyorum. Sadece ağzımı bulacak kadar geri çekiliyor, o kadar hassas ve kalıcı bir öpücükle yakalıyor ki, bitirdiğinde ayak parmaklarıma kadar karıncalanıyorum. Gülümsüyor, görünüşe göre izleyicilerimiz konusunda endişeli değil - sürünün çoğu da onları uğurlamaya gelmiş, köyün kenarında gevşek bir kümede toplanmış.

Sylas saçımın bir tutamını yanağımdan geriye atıp alnıma bir öpücük kondurmakla yetiniyor ama bu çekingen jestin içindeki şefkati hissedebiliyorum. "Kuzgunlar, düşüşlerinin tek bir insan kadın olacağını pek bilmezler. Biraz dinlen ve kendini çok fazla üzmemeye çalış."

Arkamdaki kapı aralığına dayanmış olan Whitt'e bakıyor ve seçtiği kadroya kendinden emin bir şekilde başını sallıyor. Diğer adama ne talimat verdiyse, belli ki çoktan vermiş. Sonra toplanan sürüye dönüyor.

"Toniğin hazırlanmasındaki yardımlarınız için hepinize tekrar teşekkür ederim. Vahşetten arınmış bu dolunayın tadını çıkarın ve umalım ki bir daha asla karşılaşmayalım. Yarın size iyi haberlerle yeniden katılmayı dört gözle bekliyorum."

Kalabalıktan hevesli bir mırıltı yükselir. "Teşekkür ederim lordum!" ve "İyi yolculuklar!" sesleriyle selam verirler ve Astrid'den bir ses, "O tüy beyinlilere pişman olacakları çok şey verin!" der. Sylas veda etmek için elini kaldırır ve August'la birlikte arabaya binerler.

Orada durup güneydoğu ufkuna doğru süzülüşünü izliyorum. Sürü evlerine geri dönüyor ama Harper tereddüt ediyor. Araba ağaçların ve kayalık kulelerin arasında gözden kaybolduğunda bakışlarımı kaçırıyorum ve o da bana katılmak için yanıma geliyor.

"Selam," diyor. "Nasılsın?" Dikkati kolumda, bileğimin hemen üzerinde belli belirsiz bir iz var. Kanımı verdikten sonra Sylas kesiği kapattı ama yaralar bir anda yok olmuyor.

Harper ve ben dün sabah sürüye yaptığım dramatik açıklamadan beri konuşmadık. Bunu takip eden hareketlilik içinde konuşacak zamanımız da olmadı. Geniş gözlerindeki temkinlilik mideme bir suçluluk duygusu gönderiyor.

"Ben iyiyim. O kadarını almalarına gerek yoktu." Yere bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum. "Buraya nasıl geldiğim konusunda sana yalan söyledığım için özür dilerim."

Beni peri dünyasına getiren lordun beni bulacağından endişeleniyorduk ve o... Sylas kadar nazik biri değildi."

Harper gözlerini kırıştırıyor, dudakları şaşkınlıkla aralanıyor. "Üzgün değilim, hem de hiç! Elbette dikkatli olursun. Çok şey yaşamış olmalısın." Yüzünü buruşturuyor. "Sana Sisler'in ötesindeki evini ve diğer şeyleri bu kadar çok sorduğum için özür dilerim... Eğer seni zorla götürdüler ve sonra da bir esir gibi tuttularsa, kaybettiklerini düşünmek acı verici olmalı."

"Bu senin hatan değil. Bilmiyordun." Onun ötesindeki evleri, kalenin etrafında uzanan ve her geçen gün daha da aşına olduğum araziye gözümün önüne getiriyorum. "Burası artık benim evim. Sen de buraya ait olduğumu hissetmemi yardım ettin. Sylas beni sürükleyip götürən lordun icabına baktığına göre, daha fazla maceraya atılmam artık güvenli. Bana kaleden uzaktaki en ilginç yerleri gösterebilirsin."

Harper'ın yüzünde bir gülümseme belirir. "Mükemmel. Ve... İnsanlar bu savaşa yardımcı olması için tonik vererek Lord Sylas'ın Hearthshire'daki gerçek evimizi geri alabileceğini söylüyor. Burası kenar mahalleler yerine her şeyin tam ortasında ve eğer baş lordların affına mazhar diğer sürüler yeniden daha dost canlısı olacaklar." Kollarını öyle hızlı bir sarılmayla bana doluyor ki, geri çekilmeden önce karşılık vermeye zaman bulabiliyorum. "Eğer bu doğruysa, bize lordlara ve leydilere elbisemden bahsetmenizden çok daha fazlasını verdiniz demektir."

Ben de ona sırtıyorum. "Umarım her şey yolunda gider. Ama yine de soran olursa o elbiseden bahsedeceğim. Şimdiye kadar giydiğim en muhteşem şey."

Başını eğiyor, ayağımın bağlandığı yere bakıyor. "Bunu sana seni kaçırان Fae yaptı. Kimse iyileştiremez mi?"

"Hayır. August baktı ve kemiklerin çok uzun süredir bu şekilde durduğunu söyledi." Omuz silkiyorum. "Yine de artık alıştım. Hiçbir şey yapamadığım yıllar varken topallamaktan şikayet edemem. Sylas'ın benim için yaptığı bu destek yürümemi çok kolaylaştırıyor, o yüzden zaten çok da kötü değil."

Harper dudaklarına dokunur. "Ona inceleyebileceğim bir tane daha yapıp yapamayacağını sorabilir misin? Aklımda bazı fikirler var. Başarılı olup olamayacağımı görmek için üzerinde çalışmam gerekecek."

"Neden olmasın anlamıyorum." Sylas'ın geri döneceğini varsayarsak. Sinirlerimi bir ürperti kaplıyor ve konuşmanın yarattığı iyi havayı dağıtıyor.

Belki biraz sarkmışımdır, çünkü Whitt bunca zamandır beni izliyor olması gereken kapı aralığında kıpırdanıyor. "Bence bu yüce insan Sylas'ın emrettiği dinlenmeyi yapmalı," diyor ve arkamdan saçlarımı karıştırıp esniyor. "Benim kesinlikle ihtiyacım var."

Gerçekten tartışamam. Göz kapaklarım ağırlaşıyor, düşüncelerimin etrafındaki bunaltıcı hava daha da yoğunlaşıyor. Harper başını sallayarak uzaklaşıyor ve ben de Whitt'in beni kaleye götürmesine izin veriyorum.

Hiçbir Tanrı'nın uzaklaştıramayacağı endişelerime rağmen o kadar yorgunum ki başımı yastığa koyduktan birkaç dakika sonra uyuyorum. Öğleden sonra olduğunu tahmin ettiğim göz kamaştırıcı güneşe uyanıyorum, zihnim hala biraz bulanık ama göğsümden geçen çok fazla huzursuzluk var, şimdi daha fazla uyumak için herhangi bir umut olduğunu düşünemiyorum.

Midem homurdanıyor, bugün şu ana kadar yediği tek şeyin August'un sabahın erken saatlerinde tonik partileri arasında benim için hazırladığı alelacele bir sandviç olmasından mutsuz. Kendimi yataktan dışarı atıyorum ve dünden beri giydiğim, şimdi de uyuduğum için kırıışmış olan kıyafetlerime bakıp yüzümü buruşturuyorum.

Gardırobu açıp her zamanki kot pantolonlarımdan ve kısa kollu gömleklerimden birine uzanmak üzereyken gözlerim Harper'ın elbisesinin yanında asılı duran daha sade elbiseye takılıyor. Aerik ve ekibiyle akşam yemeğimiz için giydiğim, sürüdeki pek çok kadının giydiği tarzda gök mavisi bir elbise.

O zaman sürüye entegre olmuş gibi görünmek için takmıştım. Sürünün benim için ne kadar önemli olduğunu kanıtladığıma göre, Aerik'in ya da başka bir fae'nin beni gerçekte olduğum gibi görüp görmediğini artık umursamam gerekmediğine göre neden takmayayım? Bu bir kılık değiştirme değil, sadece benim. Bir ara eski insan hayatımın tuzaklarını geride bırakmalıyım.

Burası artık benim evim. Buradaki insanları, insan dünyasında hâlâ hayatta olan herkesten daha iyi tanıyorum. Peri diyarının her türlü tehlikesi var ama en azından onlarla tek başıma yüzleşmiyorum.

Banyoda kendimi hızlıca yıkıyorum ve elbiseyi başımın üzerine çekiyorum. Yumuşak kumaş vücudumun üzerinden akıyor, artık kaburgalarım gövdemde bir merdivenin basamakları gibi öne çıkmadığı için sahip olduğum küçük kıvrımları sarıyor. Kendime baktığımda, daha önce hiç olmadığı kadar sağlam bir şekilde bu kalenin hanımı gibi hissediyorum.

Mutfak hâlâ biraz dağınık, August'un toniği karıştırmak için kullandığı tencereler lavabolardan birinin yanına yığılmış, sepetlerden çıkan kurumuş saz parçaları yere saçılmış. Kilere yöneliyorum ve yaklaşan herhangi bir yemek için ayrıldığını sanmadığım bir topuk tohumlu ekmekle çıkıyorum.

Ben orada durmuş onu kemirirken Whitt odaya dalıyor, benden daha fazla uyumamış biri için şaşırtıcı derecede uyanık görünüyor. Çöpten topladığım yiyeceklere bakıyor ve bana geniş bir sırıtış fırlatıyor. "Bence kudretli olanımız için bundan daha iyisini yapabiliriz. Bakalım birlikte neler yapabiliriz."

Gevşek kollarının manşetlerini dirseklerinin ötesine iterek kaslı ön kollarında kıvrılan gerçek isim dövmelelerini ortaya çıkarıyor ve hala temiz olan daha mütevazı boyutlardaki tencerelerden alıyor. "Yahni. Herkes iyi bir güveç yapabilir. En azından ben öyle duydum. August'un mutfak bilgeliğinin bir kısmını özümsemiş olmalısın. İkimiz birlikte kesinlikle harika bir şey üretebiliriz."

"Yüksekleri mi hedefliyorsun?" Gülümsememi engelleyemeyerek söylüyorum.

Whitt bana dilini şaklatıyor. "Yaşamının başka yolu yok." Musluktan gelen bir tıslamayla tencereye su ekliyor ve ocağa atıyor. "Bakalım soğuk kutuda bize ne bırakmış."

Soğuk kutu neredeyse başlı başına bir oda, raflarla dolu dolap benzeri bir alan ve havayı sihirle soğuk tutuyor, eski hayatımda gördüğümü hatırladığım herhangi bir buzdolabının yaklaşık iki katı büyüklüğünde. Whitt, içinde artık sosis köftesi, minik mavi bıldırcın yumurtalarıyla dolu bir kase ve Ağustos'un son yemek pişirme seanslarında kullanılmayan birkaç başıboş sebze olduğunu düşündüğüm kâğıttan bir paket alıyor.

"Kilerden biraz ot ve baharat aşır," diyor bana. "Aklınıza ne gelirse."

Loş odaya temkinli bir şekilde giriyorum, Whitt'in önceden seçtiği malzeme çeşitleriyle neyin iyi bir eşleşme olacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Ama zaten amaç da bu, değil mi? İçine bir sürü şey atıp eğlenmek ve ne olacağını görmek. Karmakarışık olsa bile, Syllas ve August'un şu anda karşı karşıya olduğu şeylerden başka şeyler düşünmemi sağlayacak.

Kokusunu beğendiğim birkaç ot demetinden dallar koparıyorum ve raflardan birkaç kavanoz toz baharat alıyorum. Ocağın yanında Whitt eti ve yumurtaları çoktan tencereye boşaltmış ve August'un yenilebilir her şeyi tereyağı keser gibi kesen büyümlü bıçaklarından biriyle sebzeleri doğramayı yarılamıştı. Bıçaklardan birini

tabureleri ocağın diğer tarafına koyuyorum ve dallardaki yaprakları tırnaklarımla kazıyarak içine serpiyorum.

"Ne ekliyorsun?" Whitt soruyor.

"Spindle-slip, tarçın ve ne dendiğini bilmediğim ama sevdiğim bir sürü bitki." Tarçından bir tutam ve bitkilerden sonra aldığım parlak turuncu tozdan biraz serpiyorum.

"İşte ruh bu." Whitt bana bir kez daha gülümsüyor ve doğranmış sebzeleri karışımın içine döküyor. Sıvı çoktan fokurdamaya başlamıştı. Tencerenin içine bakarak karıştırıyor. "Bir şeylerin eksik olduğunu hissediyorum. Yahni daha kıvamlı olmalı. Bunun için neyiz var, ufaklık?"

Aklım neredeyse on yıl öncesine, annemin Şükran Günü sosunu koyulaştırmaya çalışırken homurdanmasına gidiyor. "Un mu?" Bir ilham patlamasıyla ayağa fırlıyorum. "Nadas kökünü deneyebiliriz." Bu şeyi daha önce sadece hamur işlerinde ve kreplerde kullanmıştım ama zengin, cevizimsi lezzetini düşününce ağzım sulanıyor.

Whitt neşeyle başını sallar. "Nadas köküyle her şey daha iyi olur."

Kilerden küçük bir çuval unu alıp içine kaşık kaşık atıyorum, Whitt de tabanın tatmin edici bir şekilde yapışkan görüldüğü konusunda hemfikir olana kadar karıştırmaya devam ediyor. Sonra sırf onun enerjik onayını almak için bir avuç kurutulmuş çilek atıyorum. Soğuk kutuya geri dönüyor ve bir parça krema ile geri dönüyor - "Çünkü her şey krema ile daha iyi" - bu da birkaç saniye içinde kaynayan karışıma emiliyor.

Whitt çorbadan bir yudum alır ve kaşlarını çatar, sonra parmaklarını şıklatır. "Biber." Elinin bir başka hareketiyle gerçek bir isim olması gereken birkaç yabancı hece ekliyor ve kilerden bir kavanoz gri toz uçarak avucuna geliyor. İçine serpip tekrar karıştırdıktan sonra tadına bakmam için kaşığı bana uzatıyor.

Bir an için endişelenerek biraz yalıyorum ama ağzıma dolan tatlar alışılmadık ama tüm kaşığı temizlememe yetecek kadar cazip. Fındıklı ve tuzlu, bir ısırık sıcaklık ve yumurta sarısından geldiğini düşündüğüm bir lezzet. "Bu çok *güzel*."

Whitt kaşığı geri aldı ve bana doğru salladı. "Bu kadar şaşırmama gerek yok. Sanırım günlerce çiğnemek istemiyorsak, caulderimlerin birkaç dakikaya daha ihtiyacı var ve sonra bir yemek yiyeceğiz."

Güvecin hazır olduğuna karar verdiğinde, birkaç kase getiriyorum ve hiç dökmemeyi başarmasına rağmen karışımı bariz bir şekilde kaselere dolduruyor. Onları yemek odasına taşıyoruz.

Whitt beklenmedik bir tereddütle masanın başındaki görkemli sandalyeye bakıyor. İkimiz adına da bir karar vererek, genellikle hiçbirimizin oturmadığı uzak uca doğru topallayarak ilerliyorum, böylece herhangi bir yer değiştirme hissi oluşmuyor. Mutfak deneyimiz beni burada olmayan erkeklerle ilgili endişelerimden uzaklaştırmayı başardı. Bu endişeleri ne kadar uzun süre bastırabilirsem o kadar iyi.

Masanın hemen dibindeki koltuğa çöküyorum. Whitt de kıkırdarak beni takip ediyor ve hemen yanımdaki sandalyeye oturuyor. Güveçten bir parça kaşıkıyor ve düşünceli bir ifadeyle çiğnemek için ağzına atıyor.

"Yanlış yaptığımız her şeyi bana söylemesin diye muhtemelen August'a servis etmezdim ama şahsen bize en yüksek notu vereceğim."

Güldüm ve içine daldım. Tatların kombinasyonunun tuhaf olduğu doğru ve belki birkaçı tam olarak işe yaramayan şekillerde çatışıyor, ancak yarattığımız şey kesinlikle benim ekmek parçamdan daha tatmin edici. Ve canımız ne isterse tencereye özgürce attığımızın anısıyla birleştiğinde da tatmin edici. August bu kadar gelişigüzel bir tekniği onaylamayabilir ama eğlenceliydi.

Bir lokma daha yedikten sonra Whitt kaşığını bana doğrulttu. "Anladığım kadarıyla şimdiden bizi terk etme planları yapıyorsun."

Buradan başka bir yerde olma düşüncesi kalbimi yerinden oynatıyor. Gözlerindeki sinsi parıltıyı yakalamadan önce neredeyse bir parça sosisle boğulacak gibi oluyorum. Yüzümü ona doğru çevirdim. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen elbise diken peri arkadaşınla gelecekteki seyahatlerini tartışırken ben de tam oradaydım," diye hatırlatıyor bana sırtarak.

Sırıtişını masanın altına tekme atma izni olarak kabul edecek kadar ona karşı cesur hissediyorum. "Ben sadece alanın diğer kısımlarını kontrol etmekten bahsediyordum, günübirlik bir gezi gibi ve sanırım bunu biliyorsun."

"Ah, ama neden kendini kısıtlıyorsun? Peri dünyası, yerde keşfetmeyi hayal edebileceklerinizin ötesinde harikalarla dolu. Senin çok hevesli bir gezgin olduğunu sanıyordum?"

Seyahat etmeyi hayal etmekten başka pek bir şey yapma şansım olmamıştı ama bunu hatırlamak göğsümü istemediğim bir şekilde geriyor. "O zaman burada ne görmem gerekiyor?" Bunun yerine kaşlarımı kaldırarak onun konuşmalarından birini teşvik etmek için soruyorum. "O kadar casusluk yaptığna göre en iyi yerleri biliyor olmalısın, değil mi?"

"Hmm, beni şimdiden çok iyi tanıyorsun." Whitt'in ses tonu hâlâ alaycı ama sırtı yumuşamış. Güveçten bir ısırık daha alıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor.

"Bakalım... Eğer sadece nefes kesici manzaralarla ilgileniyorsanız, Kalp'ten çok uzakta olmayan Parıldayan Şelaleler var. Bu uçurumun üzerinden akan su, en ince kesilmiş elmadan daha parlak bir şekilde parlıyor, tabanındaki havuzun etrafındaki bitki örtüsü o kadar gür , arazideki herhangi bir yerden iki kat daha canlı yapraklar ve çiçekler sergiliyor. Ağustos ayının en sevilen piknik yerlerinden biridir.

-Ya da daha yakın yaşadığımız ve baş lordların boş zamanlarımızda topraklarından geçmemize itiraz etmedikleri zamanlar öyleydi."

August ve Sylas'ın şu anda o bölgelerde seyahat ettiğini düşününce bu uyarı kalbimi sızlatıyor. "Bir süredir oraya gitmedin o zaman."

Whitt elini umursamaz bir şekilde sallar. "Öyle bakma. Bu sadece bir dahaki sefere oraya gittiğimizde en az senin kadar keyif alacağımız anlamına geliyor. Bakalım, başka ne var? Daha fazla macera havasındaysanız, Shifting Dunes'un oldukça heyecan verici olduğunu duydum, tabii kum köpekbalıklarına dikkat etmeniz gerekse de..."

Lokmalar arasında, gerçek olduğunu hayal bile edemediğim bir düzine başka fantastik yerin resimlerini döndürüyor ve gelen sorularıma cevap veriyor. Kasemin dibini sıyırdığımda, midem tatmin edici bir şekilde dolu, Faerieland'e adanmış önemli bir zihinsel albüm oluşturdum. Whitt her şeyi o kadar rahat bir şekilde anlatıyor ki göğsümde gıcıklayıcı bir umut hissi uyanıyor.

Tüm o yerleri göreceğime, Sylas ve August'un baş lordlarla anlaşmayı başaracağına ve özgürlüğümü koruyacağıma inanıyorsa, belki de endişelenmeme hiç gerek yoktur.

Whitt kaşığını yalamak için duraklar. "Senin dünyandan ne haber? Orada ne gibi mucizeler aramayı planlıyordunuz? O taraftaki keşiflerimin çok daha az kapsamlı olduğunu itiraf etmeliyim."

Yine de benimkinden daha kapsamlı, eminim. Ağzımı ovuşturuyorum. "Ormanın üzerinde bir dizi dağ havuzu vardı, Tanzanya'da bir yerlerde? Tunus? Tam olarak hatırlamıyorum. Fotoğraflar muhteşem görünüyordu. Ve Mısır'daki piramitler, tüm o çöl... Ekvador'daki yağmur ormanları..."

Midem beklenmedik bir şekilde sıkışıyor. Bu rüyaları kelimelere dökmeye çalışmak, Whitt'in az önce bana verdiği tanımlarla karşılaştırıldığında çok dayanıksız hissettiriyor.

Başımı eğiyorum. "Aerik bana sahipken hep böyle yerler hayal ederdim. Kafamın içinde uçup gidiyorlar. Şimdi onları öyle hayal ettim ki

gerçekte tüm bu umutları karşılayıp karşılamayacağını bilmiyorum. Ama şimdi yeni hayallere odaklanma şansım var."

Whitt'in gözleri geçmişteki tutsaklığımdan söz edilince karardı ama masaya iştahla vuruyor. "Evet. Evet, öylesin."

Kendi yahnisinden kalan son parçayı da kaşıklayıp yutuyor. Sonra benim kâseme doğru işaret ediyor. Ben daha kaseyi ona doğru ittirmeden, geçmişteki *kil* deneyimimden tanıdığım doğru bir kelimeyi söylemeye başladı bile. Hem onun kasesi hem de benimki masanın üstünden kalkıyor ve sanki bir işaret fişeği tarafından çekilmiş gibi mutfığa doğru fırlıyor.

Arkalarından bakıyorum ve sonra dikkatimi tekrar Whitt'e çekiyorum. "Bunu çok kolay yapıyorsun." Kaledeki adamlardan hiçbiri daha önce benim önümde bu kadar rahat sihir yapmamıştı. Whitt'in yüzünü aydınlatan memnun ifadedden, kasıtlı olarak gösteriş yaptığından şüpheleniyorum.

"Yüzyılların pratiği. Ama dün geceki şişe yapımından sonra tamamen iyileşene kadar böyle küçük jestlerden fazlasını yapmasam iyi olur." Dirseklerini masaya koyuyor ve beni incelemek için öne doğru eğiliyor. "Büyü çalışmalarınız nasıl ilerliyor?"

Parmaklarım içgüdüsel olarak kıvrılıyor, bir dakika önce elimde tuttuğum bronz kaşığın verdiği hissi hatırlıyorum. "Bronzla neler yapabildiğimi gördün. İşe yaraması için hâlâ üzgün olmam gerekiyor. Ama sanırım bu kelimeyi kullanmam gereken acil bir durum olduğunda, denemeye bile gerek kalmadan üzüleceğim."

"August sana daha fazla gerçek isim öğretmek için çalışıyor, değil mi? O mu?"

"Şimdiye sadece ışığa odaklandık. Çok fazla ilerleme kaydedemedim. onunla. Aynı şekilde gelmiyor." Whitt başını eğiyor. "Ne demek istiyorsun?"

Belli belirsiz bir hareket yapıyorum. "Sadece gerçekten mutlu olduğumda doğru enerjiyi yakalayabiliyorum. Ve bir şekilde bunu hissetmemi sağlamak, anılarımdan korku ya da öfkeyi geri getirmekten daha zor."

"Hmm. Bunun o kadar da garip olduğunu düşünmüyorum. İnsanın korkabileceği ya da kızabileceği o kadar çok şey var ki, özellikle de sizin kadar çok şey yaşamışsanız. Gerçek mutluluğu bulmak daha zordur."

Sesim sessiz çıkıyor. "Evet." Ama ona baktığımda, nadir görülen ama artık alışılmadık olmayan bir sevinç ışıltısı içime yayılıyor.

Bu beni mutlu etti: Whitt ile takılmak, onun hikayelerini dinlemek, sadece birbirimizin arkadaşlığından keyif almak. Özlem beni sarıyor

Ona göstermek, hiçbir şeyi mahvetmediğini görmesini sağlamak için. Acı verici olması gereken bu günde, her şeyi daha iyi hale getiren kişi o.

Hâlâ gözlerine bakarken ellerimi masanın üzerine kaldırıyorum ve duygularımı kelimelere aktarıyorum. "*Sole-un-straw*."

Işık avuçlarımın arasında parlıyor ve kaybolmadan önceki birkaç saniye boyunca gözümü kamaştırıyor. Görüşüm netleştğinde, Whitt bana bakıyor, ifadesi gergin ama başka türlü okunamaz.

Belki de o kadar kısıydı ki daha çok bir hakaret gibi göründü. Yanaklarım kızardı. "*Kendimi* mutlu hissettiğimde bile henüz çok fazla kontrolüm yok. Bundan daha fazlasını kontrol edemiyorum."

Whitt konuştuğunda ses tonu alışılmadık derecede yumuşak ve sert bir nota içeriyor. "Talía, çok güzeldi. Dünyada bir kıvılcım bile yaratabilecek başka bir insan yok, biliyorsun."

Yüzümde bir gülümseme belirliyor ve kendimi, içimden gelen dürtüyü sorgulamadan önce, "Doğru ilhamı alamamış olmalılar," derken buluyorum.

Gözleri titriyor ve dudaklarını ıslatıyor. Sonra sandalyesini masadan geriye çekip bana işaret ediyor. "Buraya gelsene?"

Kalbim aniden güm güm atmaya başladı, ayağa kalktım ve birkaç adım onun yanına doğru yürüdüm. Whitt elimi tutmak için uzanıyor, elini dikkatlice benimkinin etrafına sıkıştırıyor. İç içe geçmiş parmaklarımıza, sanki oluşturdukları şekilde bir şey arıyormuş gibi bakıyor. Avuç içi sıcak bir şekilde benimkine dayanıyor.

"Etrafında ne kadar çok olursam," diyor, "ne kadar cesur, canlı ve *iyi* olduğunu o kadar çok görüyorum. İstemedenden de olsa her şeyi mahvedeceğin korkusunu bir kenara bıraktığımı bilmeni istiyorum. Ama bu yapmayacağım anlamına gelmiyor."

Sertçe yutkunuyorum. "Whitt-"

Söyleyeceğimi düşündüğü şeye karşı başını sallıyor. "Yalan söylemiyorum ama zor konularla doğrudan yüzleşmek yerine etraftan dolaşma alışkanlığım var. Saatlerce uyanık kalıyorum ve kıyamet dışında herhangi bir nedenle uyandırıldığımda sinirleniyorum. Kendim de dahil olmak üzere kimseye tam olarak güvenebileceğimden emin değilim. Pek çok mükemmel özelliğim var ama bunlar arasında nezaket, sabır ya da cömertlik bulmakta zorlanırsınız."

Bu açıklamaları küstah bir tonda sıralıyor ama yüzüme değil ellerimize konuşuyor. Bana baktığında kaşlarımı kaldırıyorum. "Beni seninle birlikte olma isteğimden vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?"

Ağzının köşesi seğiriyor, o kadar kısa ki hangi yöne gittiğini anlayamıyorum. "Sadece neye bulaştığını bildiğinden emin olmak istedim."

"İçine giriyor" *muyum?* *Onun* içine mi? Kalbim daha çok çarpıyor. Tam burada, eşikte, konumum aniden istikrarsızlaşıyor. Bu kalenin erkeklerine zaten kendimden çok şey sundum.

Ama ben daha fazlasını istiyorum. Bu beklenmedik anlaşmanın üçüne de getirebileceği her şeyi istiyorum. Belki de yargılayabileceğim bir gerçeklik yokken hayal ettiğim gibi bir romantizm değil, belki de nereye hakkında hiçbir fikrim yok, ama ne onlara ne de onlar bana ait olmasa da, hepimizin birbirimize ait olduğumuzdan her zamankinden eminim. Bir lord, bir lordun kadrosu ve onların leydisi olarak, tam olarak yerine oturmamış bu tek parçaya uyuyoruz.

Gelecekle ilgili korktuğum çok şey var ama karşımdaki adamdan korkmuyorum, en ufak bir korku bile duymuyorum. Kanımı vermek ne kadar benim seçimimse bu da o kadar benim seçimim ve bundan doğabilecek her türlü sonucu da kabul edeceğim.

Bu şimdiden gerçekleştirebileceğim bir rüya.

Whitt'in elini sıkıyorum, hala içinde tuttuğu şüpheleri silecek doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Bir saniye önce ne kadar üzgün olursam olayım, her zaman her şeyin yolunda olduğuna inanmamı sağlayacak bir konuşma yolu buluyorsun. Hiçbiriniz gerçekten burada olmak istemeseniz bile, sürünüze kutlayacak bir şeyler verebilmek için ayakta kalıyorsunuz. Bana her zaman güvenmiyor olabilirsiniz ama bir şeyleri yanlış gördüğünüzü fark ettiğinizde, hatanızı elinizden geldiğince düzeltiyorsunuz. Nezaket, sabır ya da cömertliği nasıl tanımladığınızı bilmiyorum ama Syllas, August ve tüm sürü için ve benim için ne kadar ileri gidebileceğinizi kendi gözlerimle gördüm. Bundan daha fazlasını isteyemezdim. İstemezdim. Seni tam olarak böyle istiyorum."

Duruyorum, gevezelik alanına girdiğimden endişeleniyorum ama Whitt'in ifadesi kendi şüphelerimi silip süpürüyor. Sanki gözlerinin ardında ve çarpıcı yüzünün düzlemlerinde bir şeyler kaybolmuş gibi - sanki onu *gerçekten* görüyormuşum gibi, sinsi hesaplar ve etkilenmiş umursamazlık olmadan, sadece kimsenin ondan bu kadar sevgiyle bahsettiğini duymayı hiç beklemeyen bir adam. Saklayamadığı ya da saklamaya çalışmadığı bir sevinçle silahsızlandırılmış bir adam.

Bu Whitt'in her zaman tetikte olduğunu söylediği gece hayal ettiğim açık, neşeli versiyonu mu? Belki tamamen değil; belki tüm zırhını indirmede. Ama daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştım.

Onu öpmek için eğilmekten kendimi kadar yakın.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Talia

Dudaklarım onun dudaklarına değmeden hemen önce, Whitt boştaki elini kaldırıp yanağımı yakalıyor

-Beni durdurmuyor ama teşvik ediyordu. Ağzlarımız hazır olduğumdan daha büyük bir güçle çarpıştı.

Ama iyi, çok iyi. Parmakları yanağımdan saçlarıma doğru kayıyor, kafa derimle alay ediyor. Diğer kolunu belime dolamak için elimi bırakıyor ve ağzı benimkine doğru kayıyor, sıcak ve sert ama yumuşak, sadece bir miktar sertlikle. Her hareketi göğsümden aşağıya doğru bir ürperti gönderiyor.

Öpücüğü uzatıyor, dudaklarımı biraz aralıyor, dilinin ucunu dikiş boyunca gezdiriyor, kucaklamayı derinleştirmek için başını eğiyor. August'un taparcasına hevesi ya da Syllas'ın emredici tutkusu gibi değil. Whitt'in benden zevk aldığını, yakınlığımızdan alabileceği her zevki aldığını, en nefis tatlıymışım gibi tadımı çıkardığını hissediyorum.

O bana dokunurken ben de şekerden yapılmış olabilirim. Bir öpücük ve ben zaten onun içinde eriyorum.

Nefesinin sıcaklığıyla yanağımı sıyıran bir kıkırdamayla birkaç santim geri çekiliyor. Sesi çiğ. "Seninle sarhoş olabilirim."

Parmaklarımı yanağında ve saçlarında gezdiriyorum, tıpkı onun bana yaptığı gibi. "O zaman sen neden yapmıyorsun?"

Aradaki son mesafeyi kimin kapattığından emin değilim ama bir an sonra tekrar öpüşüyoruz. Whitt beni yiyip bitiriyor, daha fazlası için, kelimelere dökemediğim şeyler içimi sızlatıyor. Dudaklarına her basışımda nefesim

daha da titriyor. Dizlerim altımda sallanıyor ve bir tanesini sandalyenin koltuğunda bacaklarının yanına dayayıp diğerini üzerine oturtmak sallama gücünü buluyorum.

Elbisemin eteği kalçalarımın üzerinde yükseliyor. Whitt artan temas karşısında onaylayıcı bir mırıltı çıkarıyor ve ağzını benimkine daha da derinlemesine yerleştiriyor. Parmakları saçlarımda dolanıyor, acının en noktasına kadar çekiyor ve bir şekilde omurgamdan aşağıya doğru elektriksel bir zevk dalgasını tetikliyor. Diğer eli göğsümü avuçlamak için yan tarafımı okşuyor.

Mutluluğun en çılgın dalgalarını ortaya çıkarmak için bana nasıl dokunacağını tam olarak biliyor gibi görünüyor. Başparmağı meme ucumu buluyor ve hızlı bir hareketle zirveye çıkarıyor; dili ağzını keşfetmek için benimkini ikna ediyor. Tek yapabildiğim onu öpmek ve tişörtüne tutunarak yolculuğa devam etmek.

Daha önce başka kadınlarla da birlikte olmuş - Syllas'ın anlattıklarına bakılırsa pek çok kadınla. Ne yaptığını pratikten biliyor. Ama bu düşünce içimde sadece hafif bir kıskançlık hissi uyandırıyor, sonra da tüm bedenimde yarattığı zevkle silinip gidiyor.

Şu birlikte olduğu kişi benim. Şu anda *istediği* benim. Acele etmiyor, benden zevk alıyor, tepkilerimi içiyor ve beni ihtiyaçla inleyen şeyleri takip ediyor.

Onun hareketlerini yankılıyorum, bende uyandırdığı arzusunun aynısını onda da uyandırmak istiyorum: parmaklarımı buruşuk saçlarında dolaştırıyorum, dudaklarımı onunkilerle birleştiriyorum, ellerimi gömleğinin üzerinden yontulmuş göğsünde aşağı yukarı gezdiriyorum. Ondan kaçan inilti bir şeyleri doğru yaptığımı gösteriyor.

Yüzünü omzumun kıvrımına gömmeden önce boynumun kenarından aşağıya doğru bir öpücük yolu çizmek için ağzını benimkinden ayırıyor. Dudakları ve dili hassas derimin üzerinde gezinirken nefesi tenimi yakıyor. Dişlerinin kenarlarıyla o noktayı sıyrıyor ve sonra, ben titreyip soluğumu tuttuğumda, daha keskin bir şiddetle beni ısırtıyor.

Derimi parçalayacak kadar sert değil ama bu his heyecan verici olmaktan çıkıp aniden sinir bozucu bir hal alıyor ve tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Çenelerimin etimi parçaladığı, dişlerimin omzumu tırmıkladığı bir anı canlanıyor.

-

Whitt geri çekiliyor. Başparmağının şakağıma vuruşuyla tekrar rahatlayana kadar yüzümü kendine yakın tutuyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor. Bir elini boynumdan yaralı omzuma doğru uzatıyor, parmak uçlarını benekli çıkıntıların üzerinde en nazik gezdiriyor. "Tadın çok güzel, yüce kişi. Ama seni *asla*

Dişlerim istenmedikleri yerde sana dayanacak. Size bu şekilde vahşice davrananlar lime lime edilmeyi ve iyi bir önlem olarak alevlere gönderilmeyi hak ediyor."

Bu sözleri, içimi titreten arzusun altında geçmiş acıların anısı kaybolana kadar, her bir kabarık yara izi çizgisine narin bir öpücükle takip ediyor. İçgüdüsel olarak başımı geriye atıyorum ve dilini boğazımda gezdirdikten sonra en yumuşak ısırıklarla köprücük kemiğime doğru bir çizgi çiziyor.

Yavaşça, cesaretlendirici mırıldanmamı bekleyerek elbisemin askısını kolumdan aşağı indiriyor. Öpücükleri kumaşı takip ederek aşağıya iniyor, ta ki yaka göğüs ucumu sıyrıp bir beklenti titremesine yol açana kadar.

Whitt giderek daha fazla tenimi ortaya çıkarırken, onunki sinir bozucu bir şekilde örtülü kalıyor. Neredeyse bir sızlanmaya benzeyen muhtaç bir sesi yutuyorum ve yüksek yakalı gömleğini çekecek kadar odaklanıyorum.

"Benim kıyafetlerim çıkıyorsa, seninkiler de çıkıyor," diyorum, nefes nefese söylenmemiş olsaydı muhtemelen daha sert olacak bir emir.

Bana sırtıyor. "Adil olan adildir. Ne istediğini bilen bir kadını takdir ediyorum."

Yakasının altındaki bağları gevşetiyor ve gömleğini başının üzerinden çekip çıkarıyor, saçlarını eskisinden daha da dağınık bırakıyor. Geçen sabah yatağında kaslı vücuduna iyice bakabilmişim ama bu kadar özgürce keşfedememişim. Ben ona bakarken, o sadece parmaklarını elbisemin askılarının kenarında gezdiriyor ve beni incelememden alıkoymuyor.

Onu gözlerimle incelemek yetmiyor. Ellerimi omuzlarından karnındaki dolgun kaslara kadar takip ediyorum, dövmelelerinin kıvrımlarını ve açılarını izlemek için orada burada duraklıyorum. Pürüzsüz teni parmaklarımın altında parlıyor. Parmaklarımı yanlarında gezdiriyorum, göğsünden bir gümbürtü çıkaran bir nokta buluyorum ve sonra onun beni tattığı gibi ben de onu tatma dürtüsüne teslim oluyorum.

Eğiliyorum, dudaklarımı boynundaki sarmal bir ize, omzundaki pürüzlü bir fırıldağa, göğüs kafesinin üzerindeki pençeli dal benzeri bir şekle bastırıyorum. Whitt elini tekrar saçlarımın arasına sokuyor, ilerleyişimi takip ediyor, nefesine bir parça törpü karıştırıyor. Dilimi gergin meme uçlarından birinin üzerinde gezdiriyorum, göğsünün kıvrımından zevk alıyorum ve güçlü genişlikten diğerine doğru öpüyorum.

Yazdan kalma, güneşin kavurduğu kokusunu içime çekerken, parmaklarım aşağıya iniyor. Göbek deliğini geçip, elbisemin biriktiği pantolonunun beline doğru,

Ta ki elimın topuğu hemen altındaki sert çıkıntıya değene kadar.

Whitt bir hırıltı çıkarıyor ve ağzımı tekrar kendine çekiyor. Beni öyle yakıcı bir öpücükle ki vücudumdaki her sinir arzudan titriyor.

Dokunuşum onun doğasındaki ilkel bir şeyi uyandırdı. Dili ani bir aceleyle benimkine karışıyor. Elleri elbisemin yakasının hemen altından geçerek göğüslerimi ten tene okşuyor ve ardından kumaşı üzerlerinden çekip alıyor. Beni kendine doğru çekerek, bir meme ucumu ağzının kavurucu sıcaklığına doğru emiyor ve içime keskin bir zevk dalgası gönderen bir vahşilikle.

Dudaklarımdan bir çığlık dökülüyor. Başını, omzunu kavırıyorum, hislerin telaşına kapılıyorum. Dilinin her kucağı ve dişlerinin her sıyrılışı beni daha fazlası için bir açlıkla dolduruyor. Bacaklarımdan arasında artık tanıdık gelen bir ağrı oluşuyor. Kalçalarımda ona karşı kendiliğinden sallanmaya başlıyor, beni serbest bırakacak sürtünmeyi arıyor.

Başka bir hırıltıyla Whitt beni sandalyeden kaldırıp masanın kenarına oturtuyor ve yayılmış bacaklarımdan arasında duruyor. Beni kendine doğru çekiyor ve ağzımı yeniden ele geçiriyor, yeni yüksek zemininden beni yutuyor. Sonra yanağımı, çenemin kenarını daha büyük bir kısıtlamayla öpüyor. Çıplak göğüslerimi avuçluyor, zevk darbeleri beni yeniden soluk soluğa bırakana kadar onlara masaj yapıyor.

Elleri alaycı darbelerle beni okşamaya devam ederken, bana bakıyor. Sesi alçak ve düzensiz çıkıyor. "Sana bir şey sorabilir miyim, Talia?"

Ses tonu ve şakacı takma adlarından biri yerine benim adımı kullanması beni hevesli bulanıklığımdan çıkarıyor. Ona bakıyorum, parmaklarının ve avuçlarının göğsümün üzerindeki lezzetli hareketlerine odaklanmaya çalışıyorum. "Herhangi bir şey."

Whitt bana çarpık bir gülümseme veriyor, gözlerinde yanan ateş, mavisi artık okyanustan daha ateşli. "Doğrudan bana gelmek yerine Syllas'la beni takip etme konusunda konuşmanın sebebi neydi?"

Soruyu rahat bir şekilde soruyor ama bakışları dikkatle benimkini tutuyor. Kusurlarını sıraladığı listeye verdiğim yanıtı görmek için izlediği zamanki gibi. Güvensizlikten ya da korkudan dolayı tereddüt ettiğimi mi düşünüyor - onunla ilgili bir şeyin beni uzaklaştırdığını mı?

Sanki dudaklarımdan şefkatli baskısı soruya neden olan endişeleri silebilirmiş gibi onu öpüyorum ve sonra koyunluğumu gizlemek için başımı boynuna yaslıyorum. "Böyle olmasını istememiştim. İlgilendiğini bilmiyordum ve *ben* bile tam olarak fark etmemiştim.

Bu şekilde ilgilendim ve sonra Syllas beni kontrol etti... yoğun bir rüya görüyordum ve konu böyle ortaya çıktı."

Whitt hafifçe gülüyor, omuzları gevşiyor ve şakağıma sokuluyor. "Bir rüya, hmm? Peki o rüyada ne oldu, sanırım beni de içeriyordu? Anlat bakalım."

Yanaklarımda bir kızarıklık belirliyor ama sanki bilinçaltımda yaşananlardan daha samimi bir ilişki yaşamamışız gibi. "Sen... önümde diz çökmüştün, tıpkı ayak desteğimin üzerindeki cazibeyi kontrol ettiğin zamanki gibi ve bacağıma öpmeye başladın. Hem de sonuna kadar."

"Sonuna kadar mı?" Whitt soruyor, sesi o kadar müstehcen ki neredeyse alevler içinde kalıyorum.

"Şey, daha önce uyandım... o kadar ileri gidemedim."

"Hmm. Zavallı şey. Ama çok ilham verici bir hayal gücü. Seni burada gerçekte eksik bırakmamaya dikkat edeceğim."

Konuşmasını henüz bitirmişti ki dizlerinin üzerine için benden uzaklaştı. Masanın üzerindeki tüneğimden ona bakıyorum, nabzım baş döndürücü bir beklenti ve belirsizlik karışımıyla titriyor. "Ben- Yapmak zorunda değilsin-"

Gözlerindeki komplocu parıltı hevesli olmaktan başka bir şey değil. "Daha sana doyamadım bile."

Whitt korsemin bağlantılarını çözüyor ve ayağımdan çıkarıp bir kenara koyuyor. Sonra ayak bileğimin altında kemiklerin yanlış kaynaştığı çarpık çıkıntıyı öylesine saygıyla öpüyor ki kalbim farklı bir acıyla kabarıyor.

Harper'a söylediklerim doğru, hasarlı bir ayakla yaşayabilirim ama bu yine de çalışılması gereken bir handikap, etmem gereken bir zayıflık. Whitt'in dudaklarındaki hürmet, onu kırık değil de özel bir şeymiş gibi hissettiriyor. Farklı ama yanlış olmaktan uzak.

Ağzı baldırıma doğru ilerliyor, başparmağı şekilsiz yumrunun üzerinde nazikçe kayıyor. Şefkatli bir öpücükle dizime kadar ilerliyor, eklem yerine ulaştığında dilini alaycı bir şekilde kaydırıyor.

İç uyluğum boyunca yolculuğuna devam ederken, ağzının baskısı derinleşiyor, her öpücük biraz daha uzun sürüyor. Yolun yarısında elbisemin eteğini yukarı doğru kaydırmak için duraklıyor ve dudaklarını hassas tenime öyle tutkuyla yapıştırıyor ki göğsüm sıkışıyor. Baş döndürücü bir karıncalanma tenimden seksime doğru ilerliyor.

Denge için masanın kenarına tutunuyorum, ilerleyişini izliyorum, biraz başım dönerek bunu ne kadar ileri götüreceğini merak ediyorum. Acı

Bacaklarımın arasında zonklayan bir ihtiyaç yoğunlaştı. Nefesi, bir sonraki öpücüğünü sunmak için bacaklarımı daha da açmak zorunda kaldığı o kavşağın hemen altındaki hassas bölgeye sıcak bir şekilde yayılıyor. Parmaklarım daha sıkı kıvrılıyor-

Ve sinsi bir sırıtışla karşı dizini kemirmek için tekrar eğiliyor.

Bir iniltiyi tutuyorum, özellikle de şimdi sol uyluğumun iç kısmında eşleşen bir yol çizdiği için. Yapmak istediğim son şey onu biraz bile olsa başka yöne çekmek. Açlık içimde düğümleniyor, damarlarımda dolaşıyor. Neye hazırlandığımdan tam olarak emin olmasam da her kasım beklenti içinde kıvrılıyor. Bu daha şimdiden rüyamın tasvir ettiğinden çok daha heyecan verici.

O becerikli ağızıyla bana yaklaşıırken, Whitt ellerini yukarı kaldırdığım elbisemin altından kaydırıyor ve parmaklarını külotumun eteklerine geçiriyor. Başını külotu bacaklarımdan aşağı çekecek kadar kaldırıyor. Sonra cinsel organımdan birkaç santim ötedeki tenime bir öpücük konduruyor, sonra bir tane daha, bir tane daha.

Kalçalarımı okşayarak beni daha da yaklaştırıyor ve zevk dolu bir sesle nefes alıyor. Kıvrımlarımın arasında toplandığını hissettiğim uyarılmanın kokusunu alabiliyor olmalı. Yeni bir kızarıklık yanaklarımı kavuruyor, ama utancım gerçekten etkisini gösteremedi, ağızını indirip oramı tadıyor ve diğer tüm düşünceler zevk dalgasıyla birlikte kafamdan uçup gidiyor.

"Whitt," diye mırıldanıyorum, yarı sızlanıyorum, yarı inliyorum ve o da zevkle mırıldanıyor.

"Şu andan itibaren adımı söylemeni duymak istediğim tek yol bu," diye mırıldanıyor, sadece nefesi bile içimde her türlü baş döndürücü titremeye neden oluyor ve dilini tam yarığımın üzerinde kaydırmak için eğiliyor.

Dudakları ve diliyle, arada bir de dişlerinin nazik kenarıyla seksimi yağmalıyor. Daha önce tatlı olsam da, şimdi bana her lokmasının tadını çıkarmaya niyetli olduğu tam bir ziyafet gibi davranıyor.

Masanın üzerinde dengede durduğum yerde sallanıyorum ve kendimi bir elimle saçlarına yapışmış buluyorum, onu teşvik mi ediyorum yoksa bu enfes işkenceden kurtulmak için yalvarıyor muyum emin değilim. Nefes nefese kalıyorum, tepeden tırnağa titriyorum. Gözlerindeki okyanus kadar engin olana kadar zevk dalgası içimde kabarmaya devam ediyor.

Whitt, cennetin en baş döndürücü sarsıntısını tetikleyebilecek en hassas noktayı emiyor ve sonra dilini tam içime sokuyor. Onun etrafında kenetleniyorum - seks, , güneşte öpülmüş buklelerindeki parmaklar. Coşku dalgası beni savuruyor

tepemden yukarı ve aşağı, içime çarparak beni süpürdü ve nefes nefese bıraktı.

Bedenim gevşiyor. Whitt'in öpücükleri yumuşuyor, ama olduğu yerde kalıyor, dilini hassas yumrunun üzerinde gezdiriyor, ağzını kıvrımlarıma doğru çalıştırıyor, ta ki içimdeki hisler yeniden yükselene kadar. Sonra beni tüm kalbiyle yağmalıyor, başka hiç kimsenin yapamadığı gibi beni mutlulukla dağlıyor. Onun önünde eğiliyorum, tutunmaktan başka bir şey yapamayacak kadar üstesinden geliyorum ve dalgayı bir kez daha zirvesine doğru, eskisinden daha hızlı bir şekilde sürüyorum.

Boğazımdan paramparça bir çığlık kopuyor ve diğer tüm hisleri tüketen bir alev in içinde uçurumun kenarından serbestçe düşüyorum.

Ben ikinci kez ısıltının içine dalarken, Whitt iç kalçalarım a daha fazla öpücük konduruyor. Yavaş yavaş saçlarını sıkıca kavrayışım gevşiyor. Parmaklarımı kalın tellerin arasından geçiriyorum ve dudaklarını öyle abartılı bir şekilde yalıyor ki tüm yüzüm kızarıyor. "Mükemmel bir yemek."

Ayağa kalktı ve beni kollarının arasına aldı. Sandalyesine yerleşip beni kendine doğru çekti. Bana dokunan her parçası kendi tenim kadar ateşli hissettiriyor.

Onun sıcaklığını içime çekerek daha da yakınlaşıyorum ve parmaklarımı yanağına doğru kaldırıyorum. Diğer elim yine karnının üzerinde geziniyor. "İstiyorum- Sen daha
-"

Kalçamdaki sert çıkıntıya ulaşmadan elimi yakalıyor ve onun yerine parmak eklemlerimi öpüyor. Bakışları da ateşli ama beni sardığı kucak tamamen kontrollü.

"Önümüzde çok zaman var," diyor sessizce. "Bu ilk ara, geriye dönüp baktığında verdiğimden fazlasını aldığımı düşünmeni istemiyorum."

Az önce beni ittiği yükseklikten sonra bunun mümkün olduğunu sanmıyorum ama sesindeki kararlılıktan bu prensibin onun için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyorum. Başımı omzuna yaslamadan önce elimi boynunda gezdirip çenesinin kıvrımını öpmekle yetiniyorum.

İhtiyacın acısı geçti ama kalbimi saran o dokunaklı his parlamaya devam ediyor.

Aynı anda üç erkeği sevmek mümkün mü? Hiç aklıma gelmezdi ama bu soruyu sorarken bile içimde kabaran duygulara nasıl karşı çıkabilirim?

Kalbimde hepsini kapsayacak kadar duygu var ve tek umudum üçünü de yarının güneşinin altında, bütün ve mutlu bir şekilde bu kalede görmeye yetmesi.

OTUZUNCU BÖLÜM

Sylas

Tüm Fae dünyasının Sislerin Kalbini kucaklamak için yukarı doğru eğimli olduğu söylenir. Oakmeet ve Hearthshire da dahil olmak üzere çoğu bölgede, ovalarda ve ormanlarda kayda değer bir eğim fark etmezsiniz. Ancak baş lordların hakimiyet alanlarının sınırlarında, Kalbin yaz tarafını çevreleyen üçünde, toprak keskin bir şekilde yükselir, zümrüt yeşili tarlalar altın damarlı kumtaşı ve dolambaçlı yeşilliklerden oluşan geniş platoya doğru yaylanarak kalelerini ve Kalbin Tabyası'nı barındırır.

Ülkedeki hiçbir kale ya da kale Tabya'nın eline su dökemez. Sanki aynı kayadan çıkmış gibi yerden yükseliyor - ki bir bakıma öyle, yüzyıllar önce büyüyle yapılmış olsa da. Taşın sıcak bej rengi arasında altın akıntıları parıldıyor. Gece burada bulunduğum için, bu damarların yeni ayın karanlığında bile parlamaya devam ettiğine tanıklık edebilirim.

Etraflarındaki çiçeklerle bezeli, çimenli arazinin üzerinde yükselen sağlam duvarlar, minyatür bir dağ silsilesi gibi dört sarp tepe halinde yükseliyor - daha uzun ve geniş bir merkezin etrafında üç küçük zirve. Kuşlar kemerli pencerelerden tüneyip süzülürken, yabani tavşanlar çimenlikte yonca kemiriyor. Kalbin enerjisinin tınısı bu daha küçük varlıkları bile çağırıyor.

August ve ben Donovan'ın arazisi ile Celia'nınki arasındaki patika boyunca son kısa mesafeyi yürürken, Kalp'in büyüü tenimi yıkıyor ve bedenimi sarıyor. Göğsüm açılıyor, nabzım damarlarımda hoş geldin şarkısı söylüyor. Bizi buraya getiren hayati ama tehlikeli göreve rağmen dudaklarımdan bir gülümseme geçiyor.

Gökyüzü, dünyamızın tüm gücünün tadını çıkarmayalı çok uzun zaman oldu.

Bu his, görebildiğimiz her şeyden daha çok Kalp'ten bahsediyor. Tabyanın hemen ötesinde, sınırın parıldayan sisi yoğunlaşarak daha yoğun, titreşen bir parıltıya dönüşüyor; bu parıltı güneşin alçalmasıyla birlikte yıldız ışığı niteliğine bürünecek. Sınırın sadece birkaç adım ötesinde, Unseelie baş lordlarının kendilerine ait yaldızlı bir kaleden hüküm sürdüklerini varsaymak zorundayım.

Düşmanlarımızın bu kadar yakınımızda pusuda beklediğini hayal etmek tedirgin edici, ancak binlerce yıl önce halklarımız bir tür vaatte işbirliği yaptı, sınırdan baş lordların topraklarına ve birkaç komşu ülkeye de akan bir büyü. Henüz hiç kimse onların büyüsunü bozmaya yaklaşmadı, bu büyü Kalbin yankılandığı uyum ve büyüme ilkeleriyle o kadar uyumlu ki.

Sınırı bu aralıkta geçmek için, diğer taraftaki fae'lere zarar vermeyeceğine dair yemin etmek gerekir - kişinin iradesini aldatmaya karşı bağlayan bir yemin. Bir yolcunun kendisini bekleyen ev sahiplerinden böyle bir iyi niyet garantisi yoktur. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, çok az kişi bu yolculuğu yapmayı tercih ediyor, özellikle de kendimizi savaşta bulduğumuz bu son yıllarda.

August hem Kalbin enerjisini içine çekmek hem de alnındaki teri silmek için bir an durur. "Bunun nasıl bir yürüyüş olduğunu unutmuşum," diyor mahcup bir gülümsemeyle. "Egzersiz rejimime biraz daha dağ tırmanışı eklemem gerekecek."

Omzuna yardımsever bir tokat attım. "Eğer yolu biraz daha hızlandırsaydın, hayatta kalmak için seni dizginlemek zorunda kalacaktım. Hadi o zaman. Şimdiye kadar, şüphesiz bizi bekliyorlardır. Derdimizi anlatmaya fırsat bulamadan sabırsızlık ve hayal kırıklığı yaratmayalım."

Kalp'in etrafındaki topraklarda, en azından sınırın yaz tarafında, barış için başka kurallar da vardır. Herhangi bir fae, Tabya'daki yöneticilerimize dilekçe vermek için baş efendinin toprakları arasındaki yolları engelsiz ve sorgusuz sualsiz kat edebilir. Ancak, dik yamaçlara ulaştığımızda yolculuğu yaya olarak yapmamız gerekiyor.

Açıkça ifade edilen gerekçe, fiziksel çaba göstermenin adanmışlığımızı göstermesi ve duyulmaya değer olduğumuzu kanıtlamasıdır. Açıkça ifade edilmeyen gerekçenin ise baş lordlara ve sürülerine yaklaşanları gözlemlemek ve onları nasıl karşılayacaklarına karar vermek için bolca zaman tanınması olduğundan şüpheleniyorum.

Çiçekli çimenlikten geçerek Tabya'nın kapısı olmayan, sadece taş duvardaki muazzam bir açıklığa çıkan birkaç merdivenden oluşan girişine ulaşıyoruz

Pencereler gibi kemerli. İçinden geçerken kuşların cıvıltısı ve yakındaki ağaçların yapraklarının hışırtısı kayboluyor. Hava sanki bir mağaraya girmişiz gibi durgun ve serin bir şekilde etrafımıza yerleşiyor.

Ama burası aydınlık bir mağara, güneş ışığı her açıdan pencerelerden zemine süzülüyor ve altın damarları tıpkı dışarıda olduğu gibi iç duvarlarda da parıldıyor. Kalbin enerji akışı üzerimizde titreşmeye devam ediyor ve binanın içinden geçerken hafif, gümüşü bir uğultu yayıyor.

Bu yerde dururken, barış içinde bir arada yaşamaya dair büyük umutları olan bir avuç fae'nin diyarlar arasında nesiller boyu sürecek bir bariyer kurmuş olabileceğine inanmak o kadar da zor değil. Büyü atmosferi doyuruyor.

Bastion'da ya da bir mil yakınında kimse yaşamıyor. Bu tür bir güçle haftalarca oyalanırsanız delirebilirsiniz. İlk baş lordlardan en az birinin aşırı hevesli olduğu ve bu kadarı paylaştığı söylenir.

Havadar giriş holünden geçerek daha da geniş bir odaya giriyoruz. Altın işlemeli, tonozlu tavan üzerimizde birkaç kat yüksekliğinde parıldıyor. Duvarlar boyunca uzanan pencere sıralarından sızan ışık, damarlı zeminde yaprakları etrafında spiral çizen bir çiçeğe benzer bir şekil oluşturuyor. Bu ışığın kenarlarında, onun tarafından aydınlatılan ama ışınlarına doğrudan yakalanmayan, dairesel alanın etrafına eşit aralıklarla yerleştirilmiş üç altın taht duruyor.

Beklediğim gibi, baş lordlar zaten kendi koltuklarında oturuyorlar. Seçilmiş kadroları tahtlarını çevreliyor - en azından kadrolarından başka bir yerde bulunmayanlar. Her birinin sınırın kuzey ucunda hala en az bir tane var.

Bir lord hakkında çok şeyi, yanında tuttuğu yakın arkadaşlarından ve onların ne kadarını tuttuğundan anlayabilirsiniz. Celia, kadrosundan bazılarının kendisinden önce öldüğünü görecektik kadar yaşlı ve sayılarını artırmaya devam edemeyecek kadar yorgun, yanında sadece bir kişi var. Güvenmekte tereddüt eden ama korumasız kalmaktan daha da çekinen Ambrose üç kişiyle övünüyor. Gençliğinde ya aşırı hevesli ya da aşırı tedbirli olan Donovan - belki de her ikisinden de biraz - yanında altı kişi getirmiştir.

Ambrose'un tavırlarından hoşlanmasam da, en ideal sonuca sahip olduğunu kabul etmek zorundayım. Çok geniş bir kadro ve hepsinin önemli olduğunda yeterince adanmış olma şansı azalıyor. Donovan henüz bazı sadakatlerin ne kadar zayıf keşfedecek kadar denenmedi. Ama sonra, bir

Daha küçük bir grup, kişinin otoritesini ve kaynaklarını çok fazla zorlamasını kolaylaştırır.

Kellan bir piç olabilirdi ama benim için işleri hallediyordu. Sürgün edilmeden önce, Isleen'in kadrosunun yanında benim de avantajım vardı. Celia'nın sahip olduğu kadar geniş bir yetkiye ya da hükmedecek görevlere sahip değilim ama baş lordların arasında eksikliğimi hissediyorum.

Ambrose, yüzünü buruşturduğunu belli eden bir ifadeyle tahtının koluna yaslanıyor. Kurttan çok buldog görünümlü bir adam olarak yuvarlak yüzünün çenelerini ovuşturuyor. Seyrek sakalındaki yeni gri lekeler bronz teninde göze çarpıyor. Başının üstünde, patinaya benzeyen yeşilimsi parlaklığıyla kırılmış bronz-kahverengi bukleleri de grinin ipuçlarını taşıyor. Koyu, boncuk gibi gözlerini bana dikeyyor.

"Dolunay günü sınırlardan buraya kadar mı geldiniz, Lord Syllas?" diyor kesin bir dille. "Sürünü hazırlıyor olman gerekmiyor mu? Yoksa dışarıdaki vahşete o kadar alıştınız ki kendi başlarının çaresine bakmalarına izin mi veriyorsunuz?"

August sinirlenir ama çenesini kapalı tutmayı başarır. İyi adam.

Ambrose'un iğnelemesini duymazdan gelerek bakışlarımın ondan Celia'ya, oradan da Donovan'a kaymasına izin veriyorum ve her birini saygılı bir şekilde ama fazla da hürmetkâr olmayan başımı sallayarak selamlıyorum. "Baş lordlarım, karşınıza dolunay *nedeniyle* çıktım. seçtiğim August, Unseelie'nin planları hakkında çok önemli bir keşifte bulundu -belki de tamamen farkında olmadığınız bir keşif- ve ben de size bu potansiyel felaketin çözümünü getirdim."

Celia'nın kaşları ince perçemlerine doğru yükseliyor. Kristalin bir ışıltıya sahip saf fildişi beyazı saçlarının geri kalanı dar, abanoz yüzünün etrafına keskin bir şekilde düşüyor. Eğer Ambrose bir buldog olsaydı, dik eğimli burnu ve iri gözleriyle bir geyik olurdu. Ancak uzun boyu, ince olmasına rağmen bilek hizasındaki elbisesini heybetli geniş omuzlarıyla dolduruyor. Kimse onu av sanmaz.

"O zaman bunu dinlesek iyi olur. Ama önce adamınızın bu keşfi nasıl yaptığını tam olarak bilmek istiyorum."

August başını benden daha aşağı eğdi. Jestim üzerine konuştu. "Herhangi birinizin Unseelie bölgesine gizlice girmeyi onaylamasının çok riskli olacağı söylendi. Bu yüzden lordum, planlarımız ters giderse sizi suçlamamak için tek başıma gitmeme onay verdi. Ama olmadı. Yakaladığım nöbetçi dışında kimse beni görmedi. Pek bir şey öğrenemedim.

Ama kuzgun, şüphelendiğimiz şeyi doğrulayacak ve daha da kötü bir şeyi ortaya çıkaracak kadar öttü."

Donovan tahtında öne doğru kayar. Güneş ışığı doğrudan üzerine vurmasa da saç tutamları alevler gibi dans ediyor, parlak kırmızılar ve turuncular birbirine karışıyor. Annesi de aynı etkiyi yaratmıştı.

Benim gözden düşmemden sadece birkaç ay önce tahtı ondan devralmıştı. Ölümü acımasızca ve beklenmedik bir şekilde, bastırmak için gittiği ve bir şekilde ona üstünlük sağlayan bir çift kimeranın pençesinde gerçekleşti ve burada sürümün kaderini öğrenmek için ilk kez karşısına çıktığımda, Ambrose'un otoriter kabadayılığı ve Celia'nın keskin kabalığı arasında fazla bir şey söyleyemeyecek kadar acemiydi. Ama arabama giden yolda beni yakalayıp özür diledi ve cezaya katılmadığını, ileride benim için bir dava açabilirse açacağını söyledi ve bu alçakgönüllülüğü unutmadım.

Ne yazık ki, geçen birkaç on yılın onu henüz kendi ayakları üzerinde durabilecek kadar sertleştirdiğinden emin değilim. Tüm ateşli saçlarına ve iri gövdesine rağmen çenesinde ve duruşunda kendini gösteren bir yumuşaklık var. Henüz gerçek ateşin içinden geçmedi. Bu deneyim onu nasıl yumuşatacağını ya da nasıl hırpalayacağını sadece kalbi bilebilir.

"Siz onu sorguladıktan sonra bu nöbetçiye ne oldu?" diye soruyor.

August acımasızca gülümsüyor. "Sınırdaki kafasını vücudundan ayırdım. Eğer bulunursa, kimse bunun bizim tarafımıza çok yaklaşmakla kendi dikkatsizliği olmadığını söyleyemeyecek ve bana ne verdiğini kimseye söyleyemeyecek."

Ambrose elini, her etkileşimi potansiyel bir tehdit olarak gördüğünü belirtmek istercesine, savaş alanında olmadığı zamanlarda bile giymeyi sevdiği çelik yeleğinin üzerinde gezdiriyor. Hafif metalik çınlama belli belirsiz uğursuz. "Peki tam olarak ne ele verdi?"

Küçük kardeşimi haberlerimizin yol açacağı incelemenden korumak için ben devralıyorum. "Unseelie'ler lanetimizi öğrendiler - vahşilik hakim olursa bu gece sınırı savunacak durumda olmayacağımızı bilecek kadar. Her birinizin kendi seçtiği kadrolardan birini yerleştirdiği kuzey hattı boyunca saldırıyı planlıyorlar. Onların varlığından, o bölgenin endişe verici olduğunu bildiğinizi varsayıyorum."

Ambrose'un ağzı ekşi bir kaşla gerilir. Celia da gerilmişti ama bakışları suçlayıcı olmaktan çok araştırıcıydı. "Bütün bunları sana nöbetçi mi anlattı?"

"Bir sonraki saldırılarının yerini zaten biliyormuşum gibi davrandım ve o da bunu inkar etmedi," diyor August. "Sonra da vahşi bir şekilde koşarken topraklarımızı savunabileceğimizi düşündüğüm için benimle alay etti. Ne demek istediğini anlamamak mümkün değildi."

Donovan kısa, sert bir kahkaha atar ve başını sallar. "Demek her şeye rağmen doğruymuş."

Lanetimizin açığa çıktığını biliyorlardı ama bundan şüphe mi duyuyorlardı? Ona döndüm. "Bunu nasıl öğrendin?"

Ambrose Donovan'a sert bir bakış fırlatıyor ama genç baş lord en azından cevap vermek için kendi seçimini yapacak kadar güven kazanmış durumda. "Unseelie en son dolunayın ertesi sabahı saldırdı. Birkaç gün sonra, sınırın hemen ötesindeki çimenlerde bir mektup belirdi, sanki mektubu getiren kişi onu yere bırakacak kadar uzun süre geçip gitmiş gibi. Düşmanlarımızın hastalığımızdan faydalanmak istediklerine ve nerede olduklarına dair bir uyarıydı."

"Bir uyarı olduğunu *iddia ediyordu*," diye araya giriyor Ambrose. "Kokuşmuş kuzgunlardan herhangi biri bize neden yardım etsin ki? Bunu potansiyel bir tuzak olarak görmeliydik -muhtemelen onlardan bile değil, Seelie'den bir entrikacıdan."

Donovan'ın eli, kendi kuyruğunu ısırarak bir kurt şeklinde süslü bir şekilde oyulmuş, dolgulu ceketine sabitlenmiş altın broşun üzerine düşüyor. Bu, annesinden ve hiç şüphesiz ondan önceki annesinden kalan bir yadigâr. Duyduğum hikayeye göre ailenin, ölen her akrabasının ruhundan bir parçayı ruh taşından ona aktarmak ve güçlerinin tüm parçalarını canlı tutmak gibi bir sırrı varmış.

Bu etkinin elde edilebileceği bir büyüyle hiç karşılaşmadım ama broşun içinde bir tür sihir olduğuna inanıyorum. Babamın sürüsünden güvenilir bir savaşçı bir keresinde Donovan'ın annesinin broşu çağırarak yıldız yağmuru yarattığını gördüğünü söylemişti. Belki de oğlu o ataların yanında olduğu düşüncesiyle biraz rahatlıyordur. Ya da belki de meslektaşının kırılmış kafasına alev okları yağdırmayı hayal ediyordur.

Söylediklerini gözden geçirdikçe bulmacanın parçaları yerine oturuyor. "Sınırın o bölgesine gözlem yapmaları ve her ihtimale karşı korumaları artırmaları için personel gönderdiniz ama panik korkusuyla bunu yaymadınız, öyle mi?"

Celia sandalyesinde geriye doğru çöktü, yorgun görünüyordu. "Savaş konusunda yeterince bilgili olduğunuz anlaşılıyor Lord Syllas. Notun kış tarafından geldiğinden emin olsak bile ve bu nedenle en azından bazı

Kuzgunların lanetten haberdar olup olmadıklarını bilmiyoruz ama Lord Aerik'in tedavisini kaybetmişken bu konuda yapabileceğimiz çok az şey var. Savunmamızı nerede ve nasıl güçlendireceğimiz konusunda, kuzgunlar potansiyel olarak farkına varıp planlarını buna göre ayarlamadan, bir fikir birliğine varmakta zorlandık."

"Yine de artık bilmemiz iyi oldu," diyor Donovan. "Günün ve akşamın geri kalanında tüm gücümüzü sınır boyunca büyülü savunmamızı her zamankinden daha da güçlendirmeye ve en yakın kasabaları elimizden geldiğince emniyete almaya harcayabiliriz. Bu onları tamamen durdurmak için yeterli olmayabilir."

Ambrose'un kahkahası karanlık. "Ön saflardaki o zavallılar ay doğduğunda birbirlerini parçalamadıkları için şanslı olacaklar."

Celia kararlı bir şekilde, "Geçen ay yaptığımız gibi onları geri çekeceğiz ve kendi yıkımımızı elimizden geldiğince sınırlayacağız," diyor. "Her adımı atmak zorundayız."

Boğazımı temizliyorum, acil ama gereksiz görüşmeleri yarıda keserek kendi görüşmeme başlıyorum. "Buna gerek kalmayacak. Sınırın herhangi bir yerindeki filoların hiçbirinin bu gece lanete yenik düşmesine gerek yok. Biz tedaviyi getirdik."

Üçü de şaşkın bir sessizlikle bana bakıyor. "Nereye?" Ambrose aniden soruyor.

"Arabamızda, memnun kalacağım bir anlaşmaya varırsak senin yükünü götüreceğim bir yerde."

Kendini kibirli bir şekilde yukarı çeker, gözleri parlar. "Unseelie güçleri toplanırken ve dolunay yaklaşırken bunun için pazarlık mı yapacaksın?"

Celia, "Önce söyleyeceklerini bir dinleyelim," diye çıkışıyor. Alın çatılmıştı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Bize Lord Aerik'in getirdiği ve şimdi daha fazlasını elde etmeye çalıştığı çok önemli bir kaynağın sadece kendi bölgesinde bulunabileceğine inandırıldık. Araştırmasını genişlettiğini biliyorduk ama yöntemlerini bu kadar özgürce paylaşıp çabalarının gasp edilebileceğini düşünmemiştim."

Ağzım burkuldu. Talia'nın varlığını burada açıklamalıyım.

Vücudumdaki her kas bu düşüncüyü reddediyor. Ona sunabildiğim kadar normal bir hayat vermek istedim, bizim için istemeden feda ettiği onca şeyden sonra türümün ona yükleyeceği taleplerden arınmış bir hayat. Yöneticilerimiz onun varlığını ve kanının gücünü öğrenir öğrenmez, bunların hiçbirini garanti edemem.

Ama belki de asla yapamam. Kim olduğu ve buraya nasıl geldiği göz önüne alındığında ona nasıl *normal* bir şey verebilirim? Her ne şekilde olursa olsun ona özgürlük ve mutluluk sunmayı hâlâ umut edebilirim.

Ve Talia'nın ısrarla istediği şey bizim adımıza bir fedakarlık daha yapma özgürlüğüydü. Onu bu hakkından mahrum edersem, onu başka bir şekilde kafese koymuş olmaz mıyım?

Aerik'in yaptığı gibi meselenin gerçekleri etrafında konuşabilir, keşfi erteleyebilirdim ama gerçeği gizlediği anlaşıldığında, baş lordlar hikâyenin tamamını öğrenene kadar rahat etmeyeceklerdir. Onun korunmasını sağlamak için harcayacağım zaman boşa gitmiş olur.

Bir nefes çekiyorum. "Aerik sizi yanılttı. Tedavi için gerekli olan tek kaynak tükenmedi ama... kendi özgür iradesiyle benim alanımda ikamet etmek üzere yer değiştirdi. Aerik'in 'bakımında' gördüğü muamele göz önüne alındığında, en iyisinin bu olduğunu düşünüyorum."

August yanımda kıpırdanıyor, Talia'nın tacizinden bahseden bu belirsiz söz karşısında duruşu geriliyor.

Ambrose sabırsız bir hareketle elini havada gezdirir. "Toz olan her şey adına, ne gevezelik ? Açıkça konuş, yoksa konuşma kısmını geçebiliriz."

Tedaviyi zorla almaktan bahsediyor. Sinirlerim tepeme çıkıyor ama sesimi sakinleştiriyorum. "Vahşiliği engellemek ya da tersine çevirmek için gerekli olan tek madde belirli bir insan kadının kanıdır. Anladığım kadarıyla Aerik onun varlığını seçilmiş iki kadrosu dışında herkesten gizlemiş, tedaviyi ürettiği yıllar boyunca onu hapisanelerin en sefilinde saklamış ve ona sadece varlığını sürdürecektik kadar yiyecek vermiş. Bize geldiğinde neredeyse açlıktan ölmek üzereydi, hırpalanmış ve yara bere içindeydi ve kendisine açtıkları yaralar yüzünden kalıcı olarak şekli bozulmuştu."

Ambrose, sanki hastalıklarını iyileştirmek için istemeden de olsa insan kanı içtiği fikri onu konuşamayacak kadar iğrendiriyormuş gibi kekeleyor. Celia ve Donovan hâlâ şaşkın görünüyorlar ama Celia konuşacak kadar sakin. "İnsan bir kadın mı? Peki bunu nasıl keşfettiniz? Sürünüzün arasına nasıl girdi?"

Buraya gelirken, hikayeyi gerçeğin sınırları içinde ama herhangi bir suç kabul etmeden nasıl sunabileceğimi dikkatlice düşündüm. Eğer onun huzurunda yalan söylemeye kalkışırsam Kalp bana gözle görülür bir şekilde saldırabilirdi.

"Dikkatsiz büyümüş olmalılar," diyorum. "Bir gün kaçmak için kafesinin kilidini açmayı başardı. Onu ilk başta ne olduğunu bilmeden bulduk."

sadece zor durumdaki bir varlığı görebiliyordu. Aerik'in planlarına nasıl uyduğunu anladıktan ve ona nasıl davrandığını gördükten sonra, onu geri vermek akıllıca görünmüyordu. Değerli bir kaynağı kötüye kullanıyordu. Böyle bir ödülü beslemenin daha akıllıca olacağını düşündük."

Talia'dan bir insandan ziyade kullanılacak bir şeymiş gibi bahsetmek midemi bulandırıyor ama bu koşullarda baş lordların bekleyeceği dil bu. Celia başını sallıyor, yüksek alnında ince bir kırışıklık oluşuyor. "Bu insanın kanında böylesine güçlü bir etki yaratan şeyin ne olduğunu belirlemek için herhangi bir adım attınız mı?"

"Pek çok deneme yaptım; cildini, saçını ve kanını en bariz yöntemlerle ve diğer yöntemlerle test ettim. Mirasında veya fiziksel yapısında böyle bir etki yaratacak herhangi bir faktör tespit edemedim. Fırsatım olsa başka yollara da başvururdum ama şu an için dikkatimi daha acil olarak başka konulara vermem gerekiyor."

Belki de bu iş bittiğinde, Talia'yı tehlikeden uzak tutacak bir anlaşmaya varabilirsek, Talia'nın onayıyla bu cevapları daha uzaklarda arayabilirim. Onu ve kardeşlerimi yarasız tutmak bunlardan önce gelir.

Ambrose'un Talia'yla ilgili pratik ifadelerimi bile fazla hoşgörülü bulduğu açık. Hâlâ daha önce yaptığım açıklamanın etkisinde. "Hepimizi iyileştirebilecek bir insan ve sen onun rahatı için endişeleniyorsun. Peki ya geri kalanımız?"

Sesimdeki gerginliği yumuşatmak için öncekinden daha fazla çaba sarf etmem gerekiyor. "Geriye kalanlarımız gerektiğinde onun kanını kullanarak hazırladığımız tonikten içebilir. Sadece kan nispeten tazeyken tüketilirse etkili olur. Bir insan bile olsa, bu kadar güvendiğimiz bir şeyi ihmal etmemizi önermezsiniz herhalde?"

Ambrose, "İnsanın kendi gözetimimize girmesini öneririm, böylece onu ve halkımıza katkılarını uygun gördüğümüz şekilde izleyebiliriz," diye yanıtlıyor.

Tam da korktuğum gibi, bir an bile düşünmeden. Dişlerim diş etlerimde kaşınıyor. Ambrose'un boğazını parçalama fikri, yıllar önce savaşçıların onunla işi bittiğinde ruh ikizi eşimden geriye kalan tek şey olan parçalanmış eti bana gösterip kıkırdadığı andan beri hoşuma gidiyor. Şimdi kaburgalarını ve bağırsaklarını da şiddetle çıkarıldığını görmekten zevk alacağım vücut parçaları listesine ekleyeceğim.

"Şartlarımı belirtmedim." Bakışlarımı ondan daha ılımlı olan iki baş lorda kaydırıyorum. "Sınırdaki her savaşçıya yetecek kadar tonik şişem var ve ayrıca yakındaki bölgelerden ek kuvvetler çağırabilmeniz için daha fazlası da var. Bu gece karşı karşıya olduğumuz korkunç tehlike göz önüne alındığında, şartlarımın çok da aşırı olduğunu düşünmüyorum.

"Sürüm, size ve Kalbe tam sadakatten başka bir şey sunmazken, onlarca yıldır kenar mahallelerde sürgünde kaldı. Bu şekilde sürgün edilen hiçbirimizin, cezalandırıldığımız ihanette bir rol oynadığı tespit edilmedi. Azalan sayımıza rağmen, sınırdaki diğer tüm sürülerle birlikte savaştık. Kadrodan seçtiğim kişi, Unseelie tehdidini doğrulamak için sizin adınıza hayatını ve onurumuzu riske attı ve toniğin gerçek doğasını ortaya çıkardık ve bunu size açıkladık."

"Aerik için söyleyebileceğimizden daha fazla, kabul ediyorum," diyor Donovan, umut verici olduğunu hissettiren bir kaş hareketiyle.

"Gerçekten de. Ve teklif ettiği şey için birçok ödül aldı. Hareketsiz olduklarına inandığınızda operasyonları üzerinde kontrol talep etmediniz." Çenemi kaldırıyorum, omurgam boyumu vurgulamak için geriliyor. "Benim ve sürümün Hearthshire üzerindeki haklarımızı geri almamızı talep ediyorum. Devam eden ihanet şüphelerinden arındırılmamızı. Ve insan kadına uygun gördüğümüz şekilde göz kulak olmaya devam etmemize izin verilmesini, tabii eğer o bizim gözetimimizdeyken tedaviyi ayarlayamayacağımız bir durum ortaya çıkmazsa."

Sürümün itibarı yeniden tesis edilmeden Talia'ya verdiğim hiçbir sözü yerine getiremem. Baş lordlar bu kadar değerli bir varlığı hâlâ resmen güvenmedikleri bir lordun ellerine bırakmayı asla haklı gösteremezler. Talebimin her parçası birbirine bağlı.

Ambrose homurdanıyor ama Donovan aynı anda dikkatli bir şekilde başını sallıyor. Aralarında, Celia ellerini kucağında birleştirmiş, yüzünde anlaşılmaz bir ifade var.

"Çok şey istiyorsunuz Lord Sylas," diyor. "Ama aynı zamanda çok şey teklif ediyorsunuz. Bu şartlarda ısrar ederek halkımızı riske mi atıyorsunuz?"

Dikkatimi sadece ona veriyorum. Ambrose'un onayına ihtiyacım yok. Donovan'ı çoktan kazandım ve Celia'yı da kazanırsam oyları onunkinden fazla olacaktır. Ama onu henüz ikna ettiğimi sanmıyorum.

"Baş lordların adaletin yerine getirildiğini göreceğine inanıyorum ve tüm kardeşlerimin yanı sıra sürümün ihtiyaçlarına da hizmet etmeliyim. Elimden geldiğince onlar için konuşmazsam nasıl bir lord olurum?"

"Hmm." Bakışları benden uzaklaşıyor, uzaklara dalıyor. İçimde bir huzursuzluk dolaşıyor. Yapabileceğim her şeyi yaptım mı?

Ölü gözümün önünde filmsi bir görüntü oluşuyor: uzun zaman önce onun önünde durduğum bir zamanın anısı. Geçmişteki halinin yankısı tahtından fırlıyor, elleri iki yanında yumruk olmuş ve mistik görüşümün seslendiremediği ama dudaklarından okuyabildiğim bir açıklama yapıyor. *Kalbe ve onun tüm ilkelerine saygı göstermeliyiz!*

Görüntü kaybolup gidiyor ama ardında sağlam bir kesinlik hissi bırakıyor. Onun hassasiyetlerine nasıl hitap edeceğimi biliyorum.

"Ve eklememe izin verirsiniz," diyorum alçak sesle ve kararlı bir şekilde, "Kalbin ilkelerinin uygulandığını görmekten başka bir şey istemiyorum. Size iyi hizmet edebilecek bir sürüyü kenarda bırakmanın hiçbir dengesi yoktur. Yaşayan, hisseden bir varlığı yıllardır şefkatle muamele gördüğü tek yuvasından koparmanın hiçbir ahengi yoktur."

Celia'nın gözleri tekrar bana kayıyor. Daha dik oturuyor. Onu etkilediğimden ya da çok ileri gitmediğimden emin değilim.

"Bu, bir anda oylamaya sunulamayacak kadar büyük bir mesele," diyor. "Müzakere edelim derim - koşullar göz önüne alındığında hızlıca. Baş lord dostlarım itiraz etmezse, sizden ve seçtiğiniz kadrodan çağrılana kadar dışarı çıkmamanızı rica ediyorum."

Ambrose'un yüzü daha da ekşimiş olsa da ne Ambrose ne de Donovan bir itirazda bulunuyor. August'un derin selamına eşlik ederek başımı sallıyorum ve Tabya'nın dışına kadar eşlik ediyoruz.

Üzerimize vuran parlak güneş çok az rahatlık sağlıyor. August ağırlığını bir ayağından diğerine huzursuzca kaydırıyor. "Eğer onlar-"

Elimi kaldırdım. "Bırak karar nasıl olacaksa öyle olsun. Her iki şekilde de halledeceğim."

Çeyrek saatten fazla olamaz, ama Donovan'ın kadrosundan bir adam kapı aralığından başını uzatıp bizi tekrar içeri çağırdığında, sanki günlerdir orada dikiliyormuşum gibi hissediyorum. Seyirci salonuna girene ve Celia'nın dudaklarında bir gülümseme izi yakalayana kadar kalbim yerinden çıkmıyor. Ambrose kaşlarını çatıyor ama çenesini kapalı tutuyor.

Donovan gülümsemesini hiç dizginlemiyor. "Şartlarınızı kabul ettiğimizi üçümüz adına söylemekten memnuniyet duyuyorum," diyor ve sesinde bir büyü akımı dalgalanıyor. "Hearthshire, Lord Syllas ve sürüsüne geri verilecek. Thistlegrove sürüsünün başını çektiği ihanetteki her türlü suçtan aklanacaksınız. Ve Thistlegrove sürüsü üzerinde doğrudan bir hak iddia etmeyeceğiz."

İhtiyacı olan herkese tonik sağlamaya devam ettiğiniz sürece tedaviye katkıda bulunan insan kadın."

Konuşmasını henüz bitirmişti ki Ambrose zırhlı yeleğini keskin bir şekilde şingirdatarak ayağa kalktı. "Eğer tatmin olduysanız, şu toniği içelim. Bu gece korkunç bir savaş olduğunu kimse unutmamalı."

Başımı yine onaylarcasına eğiyorum ama bunu bilsem bile moralim yükseliyor. Unseelie'lerle hâlâ mücadele ediyor olsak da, halkımın saymak istemediğim kadar uzun yıllardır sessizce ve şikâyet etmeden sürdürdüğü savaşı kazandım.

Sürümün tamamı bugün bir çeşit özgürlük kazandı. Onu tekrar çalmalarına izin vermeden önce binlerce kuzgunun boynunu kıracağım.

August ve ben savaşçılarımızı nehrin yakınında topladığımızda akşam çökmüştü. Birinden diğerine, sonra da emirlerini almış olan ve Lord Syllas'ın sadakatini kanıtladığını ve kendilerinden de aynısını talep edebileceğini söyleyen yakınlardaki diğer filoların liderlerine bakıyorum. Savaşçılardan birkaçı onaylarcasına gülümsüyor.

"Hepiniz toniğinizi içtiniz mi?" Ekibime soruyorum ve başlarını sallamalarını bekliyorum. "Güzel. Konuştuğumuz stratejiye sadık kalırsak, kuzgunlar bu tarlalara tüyler saçılmadan önce kendilerine neyin çarptığını anlamayacaklar. Gardlarını indirene kadar kolay av görmelerine izin verin, sonra merhamet için yalvaranlar onlar olacak."

Aralarında dolaşarak her birinin omzuna destekleyici bir kelepçe ya da dirseğine bir darbe indiriyorum. Sonra kenara çekilip kurdumu serbest bırakıyorum.

Daha önce pek çok kez gerçekten bir canavara dönüştüğüm bir gecede, tam bir kontrolle canavar formuma girmenin mükemmel bir yanı var. Her kasımın ve uzvumun farkındalığı esnek bedenimi karıncalandırıyor.

Sürümün geri kalanının benim önderliğimde dönüştüğünü teyit etmek için dönüyorum. Hızlı havlamamla birlikte bölük dağılıyor, August güneye doğru ilerlerken ben kuzeye gidiyorum.

Başımı sallayarak, çimenlere hırslayarak, yolumun diğer kurtlara hırslayarak düzensiz bir yolda bir ileri bir geri gidiyorum. Her kurda

Vahşi doğada kaybolmuş gibi görünmek. Bırak kuzgunlar gelsin. Bekledikleri kaosu görsünler.

Gökyüzü kararıyor. Ayın yuvarlak, beyaz yüzü üzerimize bakıyor. Sınır boyunca uzanan büyümlü savunmalar havaya giderek artan şiddette titremeler göndererek uğulduyor. Sonra paramparça oluyorlar ve yüzlerce kara tüylü beden pusun içinden süzülüyor.

Bazıları üzerimizde dönerek gözlem yapıyor. Diğerleri daha batıya, diğer filoların ve yakındaki sürülerden yeni toplanmış düzinelerce savaşçının aynı kaderi paylaşmak için beklediği en yakın kasabalara doğru uçuyor.

Unseelie güçlerini beklediklerinden çok daha fazla sayıda insan bekliyor. Ama bu onları henüz endişelendirmeyecek, hala bizim bariz tutarsızlığımız karşısında neşeye kapılmışken değil.

Beklenti, Kalp'in büyüğü gibi damarlarımda dolaşıyor. Bırakın gelsinler. Gelsinler ve-

Devasa kuşlar yere düşüyor, üzerimize inerken kılıç ve mızrak sallayan zırhlı, kanatlı adamlara dönüşüyorlar. İçlerinden birkaçı *gölüyor*, Whitt'in peri şarabıyla eğlendiği gibi bizi ne kadar kolay alt edeceklerine inandıklarının tadını çıkarıyorlar. Kendime kurtça bir sırıtış izni veriyorum.

Tek bir varlık olarak, yazın kurtları dikkat kesilir ve düşmanlarımıza saldırır.

O kuşkulanmayan tüy beyinlileri dalışın ortasından alıp yere çarpıyoruz, pençelerimiz çoktan oymaya, dişlerimiz çoktan kemirmeye başladı. Çılgınlık ve inilti ay ışığının aydınlattığı düzlüklerde yankılanıyor, birbirimizi uyarmak için çok geç kalmıştık. Bizi tek bir hamlede katletmeyi düşünerek birlikte üzerimize düştüler ve biz de bu hamleyi onlara geri çevirdik.

Bir saldırganın boğazını zırhının boynunun hemen üstünden yırtıyorum ve bir diğerini kesiyorum. Gecenin içinde kurt gibi acı çılgınlıkları duyuluyor ama düşmanlarımızın hırıltıları kadar çok değil. Her yerde kürklü bedenler dönüyor, sıcıyor ve parçalıyor; ta ki çimenler kızıla boyanana ve altındaki toprak kuzgun kanıyla kızıla boyanana ve geride kalanlar sisin içine doğru kaçana kadar.

Onları izlerken, ağızma metalik bir tat doluyor, başımı yıllardır peşimizi bırakmayan aya doğru kaldırıyorum ve bir zafer çılgılığı atıyorum. Rüzgâr zaferimizin haberiyle sarsılana kadar, sürüm ve kardeşlerim birbiri ardına ona eşlik ediyor.

Kuzgunlar buzlu topraklarında bunu duysunlar ve kalplerinde dehşetin ürpertisini hissetsinler.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Talia

Araba Oakmeet'i geride bırakırken, tanıdık ormanlık alanların, tepelerin ve yumrulu kaya kulelerinin uzaklarda kayboluşunu izlemek göğsümde melankolik bir sızıya neden oluyor.

O yerde huzur buldum. Belki her şeyi değil ama şu anda kim olduğuma ve ne istediğime dair pek çok şeyi anladım. Ve Sylas'ın ya da sürüsünün bir daha asla utançlarının alanına dönmeye niyetleri olduğunu sanmıyorum.

Ama ayrıldığımıza pişman olamam. Fae olmayabilirim ama eski evimizden uzaklaştıkça atmosferdeki değişimi hissedebiliyorum. Kalp'e yaklaştığımız her kilometrede havadan daha yumuşak bir sıcaklık akıyor. Etrafımızdaki bitki örtüsü daha parlak ve daha güzel kokulu hale geliyor, ciğerlerimi çiçek tatlılığı ve yaprak dökmeyen tang ile dolduruyor. Umut, hem üç sevgilimin hem de bizimkinin arkasındaki derede diğer arabalarda gruplanmış sürünün yüzlerini aydınlatıyor.

Fae dünyasında sahip olduğum ilk gerçek evden uzaklaşıp, hepsinin uzun zamandır özlediği eve doğru gidiyoruz.

August'un yanında, yosun minderli banklardan birinde oturuyorum, parmakları saçlarımla boş boş oynarken başımı omzuna yaslıyorum. Sürünün geri kalanının görüş alanında olmamıza rağmen hâlâ sadece onunla ilgileniyorum. Ama ara sıra Whitt vagon boyunca yürürken, gideceğimiz yerde kapalı kapılar ardında neler olabileceğine dair bir vaatle bana sinsi gülümsemeler atıyor. Sylas bir geminin kaptanı gibi pruvada duruyor, ama iki sabah önce döndüğünde ve baş lordların

Beni "tutmasına" izin vermeyi kabul ettikten sonra beni kollarına öyle sıkı bir şekilde sardı ki, o kucaklaşmanın yankısı hala aklıma geldiğinde içimi ürpertiyor.

Lavanta moru bir nehrin aktığı bir vadinin kenarından geçiyoruz ve sonra örümcek ağı kadar ince otlardan parmak gibi çıkan kırmızı kayaların arasından geçiyoruz. İleride başka bir orman belirdiğinde Sylas geri çekilip August ve benim karşımdaki banka çöküyor.

"Bu bizim alanımızın sınırı," diyor başını ağaçlara doğru eğerek. Onlara doğru hızla ilerlerken kalbim huşu içinde kabarmaya başlıyor. Yaklaştıkça, şimdiye kadar gördüğüm en görkemli sıradan ağaçlardan iki kat daha büyük oldukları anlaşılıyor: kuleler kadar kalın gövdeler, bir santim bile kenarından kaymadan üzerine uzanabileceğim kadar geniş yapraklar.

"Siz sürgündeyken kimse topraklarınızı ele geçirmedi mi?" diye sordum. Başka bir sürüyü yerinden etmemizden bahsetmedi.

Başını iki yana sallıyor. "Görünüşe göre ayrı sürüler oluşturmak için yola çıkan iki yeni lordtan hiçbiri hak iddia edecek kadar cesur değildi ve zaten kendi alanlarına sahip olanların hiçbiri de buraya taşınmaya meyilli değildi." Bana nadiren görülen geniş bir gülümseme veriyor. "Hepsinin çok geçmeden geri döneceğimi bildiklerini düşünmek hoşuma gidiyor."

Whitt, "Eğer herhangi bir işgalci olsaydı, baş lordlar onlara yeni bir bölge bulmak zorunda kalırdı," diyor. "Yazlık araziler sürülerle dolup taşmıyor. Etrafta dolaşmak için bolca alanımız var."

O da her zamankinden daha rahat bir şekilde memnun görünüyor. August'a daha da sokuluyorum, beklenti içimi gıdıklıyor. "Görmek için sabırsızlanıyorum."

Sylas bakışlarını tekrar pruvaya doğru çevirir. "Çok yakında."

Arabalar muhteşem ağaçların arasında süzülüyor. Pek çok ayrıntıyı seçemeyeceğim kadar hızlı süzülüyorlar ama sanırım bir gövdede yılan gibi sürünen çiçekli bir asma görüyorum -ya da belki de asmayı çok iyi taklit eden bir yılan- ve ıslak bakır gibi parlayan bir uçurum kenarı. Sonra ağaçlar, üst dalları uzanıp birbirinin üzerinden geçerek doğal bir geçit oluşturan, aralarında yaklaşık yirmi metre mesafe bulunan iki büyük çam ağacına doğru bir tür cadde oluşturacak şekilde ayrılıyor.

O geçitten geçerken Hearthshire'in kalesini ilk kez görüyorum. Bir kale olmaması dışında - Sylas en az bir kez kale olarak bahsetmiş olsa da, bir şekilde öyle olacağını varsaydım.

Oakmeet'te geride bıraktığımız binaya oldukça benziyor: birbirine çok yakın büyümüş ve tek bir varlık haline gelmiş cilalı gövdelerden oluşan bir küme. Ancak yapı, kaleden en az iki kat daha geniş ve uzun duruyor. Gövdelerden birkaçı gerçek kulelere doğru yükseliyor ve çatı boyunca filizlenen yapraksız dallar, fae'lerin vücutlarına dövmeyle işlenmiş gerçek isim işaretlerini yansıtan şekillere dönüşüyor.

Yosun parçaları pürüzsüz ahşaba yapışmış ve cılız sarmaşıklar dış duvarları boydan boya geçerek pencerelerden içeri ve dışarı dolanıyor. Yabani bitki örtüsü benzer şekilde kalenin yan ve arka taraflarında kümelenmiş evleri de tüketmiş; sayamayacağım kadar çoklar. Tahmin etmem gerekirse elliden fazla. Sylas'ın eski sürüsünden ne kadarını kaybettiğini düşününce göğsümde bir sızı hissediyorum.

Fae lorduna baktığımda yüzü adeta parlıyor, bakışları kalesine sabitlenmiş. "İşte orada," diye mırıldanıyor.

"Çok güzel," diyorum, binanın kendisi kadar onun içinde parlayan sevinçten de etkilenerek.

Bakışları bana kayıyor ve gülümsemesi sanki sevincini bu kadar açık bir şekilde göstermiş olmaktan utanmış gibi hafifçe mahcup bir hal alıyor. "Her şeyi düzene sokmak için zamanımız olduğunda muhteşem olacak. Orman şato arazisine girmiş. Yabani otların bahçeleri yuttuğuna şüphe yok. Ama bunun için daha çok zaman var."

August rahat bir nefes alır. "Evde olmak güzel."

Sylas ailesinden ve sürülerinden sanki kendininkinden ayrıymış gibi bahsediyordu ama ilk kez tam olarak anlıyordu. "Bu alan sana miras kalmadı. Buradaki *her şeyi* sıfırdan kendin inşa ettin."

"Sürümün yardımıyla," diyor Sylas. "Ama evet. Babam Thundervale'in efendisi olmaya devam ediyor. Gerçek kanlı fae'lerin, büyüklerinin erken bir sonla karşılaşp kendi izlerini bırakmalarını ummak yerine kendi başlarına yola koyulmaları alışılmadık bir durum değil."

Ailesi hakkındaki duygularının, kuru sözlerinin ima ettiğinden çok daha karmaşık olduğunu biliyorum. Bu kutlama anında yapmak isteyeceğim son şey, onu ilk evini neden terk ettiğini düşünmeye itmek olur. Bu yüzden başka bir şey sormuyorum, sadece arabalar kalenin eteklerinde dinlenirken manzaraları, sesleri ve kokuları içime çekiyorum.

Sylas önce tırmanıyor ve sürüsüyle yüzleşmek için dönüyor. Harper'ı neredeyse arabasının kenarından düşerken görüyorum, gözleri her zamankinden daha geniş.

Sylas, "Eğer eski evinizi elinizde tutmak istiyorsanız, onu kendinize ait olarak kabul edin," diyor. "Artık terk edilmiş bir evle takas etmek isterseniz, buyurun. Kavga etmeyin lütfen. Herkese yetecek kadar var. Onları eski haline getirmek için yardıma ihtiyacı olanlar beni ya da ekibimi aramaktan çekinmesin. Hearthshire'ı kısa sürede eskisi gibi iyi hale getireceğiz."

Bavullarımızı taşıyan arabaları şimdilik geride bırakarak kaleye doğru ilerliyor. August bana yardım ediyor, Whitt de hemen arkamdan geliyor ve üçümüz fae lordunu sevgili evine kadar takip ediyoruz.

Giriş odası da bana Oakmeet'inkini hatırlatıyor, sadece tavan biraz daha yüksek ve oda biraz daha uzun ve mekâna ışık katacak küreler yok. Duvarlar boyunca uzanan sarmaşıkların yaprakları Sylas'ın geçişiyle sanki onun otoritesini fark etmişler gibi titriyor.

Giriş odasının ötesinde, Sylas koridordan solundaki bir kapı aralığına dönüyor. Onu takip ediyoruz ve bir anda bu alanın adını nasıl aldığını anlıyorum.

Solmuş kilimler, dolgun kanepeler ve zamanın geçmesiyle buruşmuş sandalyeler arasında zemine serpiştirilmiş. Hepsi o kadar büyük bir taş ocağa bakacak şekilde düzenlenmiş ki kafamı çarpma korkusu olmadan içine adım atabilirim. Sanırım Sylas bile rahatça sığabilirdi.

Sylas alçak sesle bir kelime söyler ve ocağın tabanından alevler yükselir. Isınmış odun ve yanmış taş kokusu havayı dolduruyor. Uğuldayan ateşe yaklaşıyoruz, yaklaştıkça birbirimize yaklaşıyoruz.

Sylas beni önüne doğru itiyor, bir elini omzuma koyuyor ve başımın arkasını öpmeden önce diğer elini saçlarımın arasına sokuyor. August elini benimkine doluyor. Whitt, ben ona doğru bakmadan önce bir an için geride duruyor. Bize katılmak için yanımıza geldiğinde, diğer elimi dirseğine doluyorum.

Birkaç dakika boyunca rahat bir sessizlik içinde ocağın sıcaklığının tadını çıkarıyoruz. Muhtemelen onlara yapmaları gereken temizlik ve düzenleme işlerine devam edebileceklerini söylemem ve bu konuda onlara yardım etmem gerekiyor ama o kadar memnunum ki bu sözleri söylemeye dilim varmıyor. Üç fae adamım da anın büyüsunü bozmak için acele ediyor gibi görünmüyor.

Buraya hep birlikte geldik. Onların arasında dururken, tek bir parçam bile olmam gereken yerin burası olduğundan şüphe etmiyor.

Birdenbire giriş odasından yüksek sesli bir vuruş yankılanır. Sylas sinirli bir ses çıkarıyor ama benden uzaklaşarak salona doğru ilerliyor.

"Şanlı liderimize rahat yok," diyor Whitt. "Bakalım sürü şimdiden başını ne tür bir belaya sokmayı başarmış."

Ama bu bizim sürümüz değil. Sylas kapıyı açtığında, mavi bir ceket ve altın sarısı bir pantolon giymiş, tanımadığı bir kadınla karşılaşır. Başını eğip Sylas'a bir parça rulo kâğıt uzatıyor ve "Baş Lord Ambrose'un selamlarını getirdim" diyor.

Görünüşe göre cevap beklemesi için talimat almamış. Çimenlikte zarif beyaz bir atın beklediği yere doğru yürür, eyerine atlar ve Sylas daha mektubu açmayı bitirmeden atı koşturarak uzaklaşır.

Ambrose. Sylas'a en sert davranan, eşinin yaptıklarından dolayı onu suçlayan, isteklerine karşı çıkmasından en çok endişe duyduğu baş lord. Sylas'ın okumasını beklerken vücudum kaskatı kesiliyor. Fae lordunun hırlamasıyla irkiliyorum.

Kağıdı o kadar hızlı parçalıyor ki pençelerinin ortaya çıktığını bile göremiyorum ve parçaları bir kenara fırlatıyor. Yüzünde parlayan neşenin üzerine kara bir bulut çökmüştü. August yanımda geriliyor.

Whitt hasta görünümlü bir gülümseme sunuyor. "Anladığım kadarıyla sadece mutlu haberler ."

Sylas'ın elleri uyluklarının yanında esniyor. "Hiçbir şey olmayabilir. Ama muhtemelen düşündüğüm şeydir. Daha iyi bilmeliydim. O uyuz herif."

"Ne dedi?" Girişimde bulundum.

"Üç gün içinde onu aramamı 'rica ediyor'. Bu da baş lord açısından bir talep." Sylas bize doğru dönüyor, yara almamış gözleri o kadar kasvetli ki irisleri neredeyse siyaha dönmüş. "Ve seni de yanımda getirmem konusunda ısrar ediyor."

Whitt sert bir küfür savurur. "Anlaşmanın tamamlandığını sanıyordum."

"Belki de öyledir. Belki de varsayımlarımda daha cömert olmalıyım ve o sadece Talia'ya bakmak istiyor. Ama Ambrose'u tanıyorsam, anlaşmamızın lafzının etrafından dolanmaya çalışacak ve onu kendi gözetimine alacaktır." Sylas'ın kaşları derinleşiyor. Yanağıma dokunuyor. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

August'un kolları sanki baş lordun alanına kadar hücum edip onu hırpalamaya hazırlanıyormuş gibi kabarıyor ama ben ne konuşabiliyorum ne de hareket edebiliyorum. Sylas'ın sözleri içimde yankılanıyor ve düşünmek istediğim son soruyu ortaya çıkarıyor.

Ambrose bir baş lord, tüm fae dünyasındaki en yüksek otorite.
Eğer beni almaya niyetliyse... bu adamlardan herhangi biri onu nasıl
durdurabilir?

* * *

Baş Lord Ambrose'un nasıl bir şeytani planı var ve Talia ile kurt aşıkları
bunun üstesinden gelebilecek mi? Fae'lere Bağlı serisinin üçüncü kitabı *Ay
Işığının [Ay Işığının Kralları'nı hemen alın!](#)**Kralları'nda öğrenin.* _____

Erken kapak açıklamalarına, özel tanıtımlara ve daha fazlasına erişmek ister
misiniz? [Eva'nın okur grubu Sihir Minyonları'na katılın!](#)

FAE'LERE BAĞLI SERİSİNİN SIRADAKİ KİTABI

Ay Işığının Kralları (Fae'lere Bağlı #3)

Gücüm yaz fae'lerini birleştirebilir... ya da tamamen ayırabilir.

Gerçek ortaya çıktı. Tüm Seelie alemi artık dolunay lanetinin tedavisinin benim kanımda olduğunu biliyor.

Bu sırrı ifşa etme kumarının sadece güvenliğimi tehlikeye atacağını düşünmüştüm. Ama baş lordlardan biri gözünü bana diktiğinde, çok geçmeden tehlikede olan çok daha fazlası olduğu ortaya çıktı.

Beni sahiplenmek, tüm Seelie türünün kontrolü için oynanan oyunun sadece bir parçası. Yeni sevgililerim gibi onurlu adamlar, düşmanlarımız

bu kadar alçalmaya istekli mi? Beni ve sürüsünü kurtarmak için, beni kurtaran lordun en nefret ettiği şeye dönüşmesi gerekebilir.

Ortaya çıkan korkunç sırlar ve kendi aramızdaki ihanetlerle, bu fırtınada sevgililerimin gücü olmanın bir yolunu bulabilir miyim yoksa onların ölümcül zayıflığı mı olacağım?

Hemen alın!

EJDERHANIN MUHAFIZI ALINTI

alfa şekil değiştirenler, güçlerini keşfeden bir kadın kahraman ve çözülmesi gereken gizemlerle dolu başka bir ters harem paranormal romantizm serim olduğunu biliyor muydunuz? İşte ilk kitap *Ejderhanın Muhafızı'na* bir göz atın.

Son ejderha şekil değiştiren, dört ateşli alfa eşiyle tanışıyor ve hayat tehlikeli bir hal almak üzere.

EJDERHA

MUHAFIZI 1

Ren

"Birini mi bekliyorsun tatlım?" diye sordu barmen.

On dakikadır hiçbir şey sipariş etmeden bardaki deri minderli koltuklardan birine tünediğimi düşünürsek makul bir soruydu. Eğer mekân biraz daha kalabalık olsaydı, muhtemelen beni çok daha erken iterdi. Ama benden başka sadece bir müşteri daha vardı, birasına ve futbol maçının gürültüsüne yapışmış kır saçlı bir adam ve odanın geri kalanındaki ahşap masaların etrafına dağılmış bir avuç insan.

Bu barı tam da bu nedenle seçmiştim. Eğer o da gelirse, çok gürültülü ya da kalabalık olmayan, sakın bir yerde . En azından bu doğru bir fikir gibi gelmişti. Nasıl olsa gelmeyecekti.

"Tam olarak değil," dedim barmene, dirseklerimi tezgâha yaslayarak. Ahşap cilası ve içki kokusu burnumu gıcıklıyordu. "Ve eğer bana bir şey diyeceksen, Ren de." Son yedi yılda "tatlım" kelimesini duyduğum çoğu zaman, bunu bir bakış ve elleme takip etmişti.

Barmen , sadece sırttı. "Sorun değil, Ren. Hazır 'tam olarak değil' beklerken sana bir şey getireyim mi?"

Zevk için bir içki içmek istemeyecek kadar huzursuz hissediyordum ama belki de bu yüzden içmeliydim. Sinirlerimi yatıştırırdı. "Ben bir Bloody Mary alayım."

"Bunu yapabilirim." Sırtışı özür dileyici bir hal aldı. "Kimlik sormak zorundayım. Bunu bir iltifat olarak kabul eder misin?"

Omuz silktim ve cüzdanımı çıkardım. Kartı ona gösterdiğimde kıkırdadı. "Doğum günü kızı, ha? İlk içkini sunmak benim için bir onurdur." Bir kaşını kaldırdı. "Ya da en azından ilk yasal içkini."

Evet, son birkaç yıldır kafayı bulmak için içtiğim ucuz votka ve rom miktarlarına girmeyeceğiz. Sokaklarda takılırken, her zaman birileri kese kâğıdında bir şişe dolaştırırdı. Ama artık hayatımın o kısmıyla işim bitmişti.

Hâlâ eksik olan tek bir şey vardı.

Barmene "Ekstra kanlı olsun," dedim. Beni selamladı ve bir bardak aldı. O kokteyli karıştırırken ben kapıya doğru baktım. Pencerenin ötesinde, Brooklyn trafiğinin farları kararan akşamın içinden geçip gidiyordu. Kimse içeri girmedi.

Elim köprücük kemiğimin hemen altında sallanan madalyona gitti. Sıcak altına kazınmış narin asma deseninin izini sürdürdüm. Bugün bunu onlarca kez yapmış olmama rağmen madalyonu açtığımda göğsüm hâlâ biraz sıkışıyordu.

Kolye annemin bana verdiği son şeydi. Yedi yıl önceydi ama madalyonu ellerime bastırırken koyu renk gözlerinin nasıl yaşlarla parladığını çok canlı bir şekilde hatırlayabiliyordum. Parmaklarını benimkilerin üzerinde birleştirmiş ve yakınımaya eğilmişti. Sürdüğü dumanlı güller gibi parfüm ciğerlerimi doldurmuştu.

"Gitmek zorundayım," demişti. "Yapmak üzere şey umduğum gibi sonuçlanırsa, sen farkına bile varmadan geri dönmüş olacağım. Ama dönmezsem... Bu madalyon sende kalsın. Bir an bile çıkarma. Ve yirmi birinci yaş gününe kadar kapalı tut. Sonra, eğer burada olmazsam, açarsın."

O zamanlar yirmi bir yaşına basmak bana o kadar uzak gelmişti ki ne dediğini bile anlamamıştım. Daha önce de küçük seyahatlere çıkmıştı ama hiçbir zaman bir ya da iki haftadan fazla kalmamıştı. Beni kollarına çektiğinde, ona her zamankinden biraz daha sert sarılmıştım ama geri dönmeyeceğine gerçekten inanmamıştım. O her zaman sahip olduğum tek emin şeydi.

Ama geri dönmemişti. Ve işte buradaydım, 21 yaşındaydım. Madalyonu kapattım, iterek açtım ve tekrar kapattım. İçinde başka bir gravürden başka bir şey yoktu, bu seferki spiral bir çizginin kalbinde ters dönmüş bir aleve benzeyen bir semboldü. Bana bir şey ifade etmiyordu. Bir şey ifade etmesi gerekip gerekmediğinden de emin değildim.

Aklımın bir köşesinde, madalyonu açtığım anda annemin bunu öğreneceği fikri vardı. Bilecek ve gelip beni bulacaktı.

Onu daha önce durduran her neyse, artık sona ermişti.

On iki saat önce kendimi hazırlamış ve ilk kez açmıştım. Ve işte buradaydım, hâlâ yirmi bir yaşındaydım, bir Perşembe gecesı yarısı boş bir barda tek başıma oturuyordum.

Uzun süre yalnız kalmadım. Barmen Bloody Mary'mi önüme koydu ve masalardan birinde oturan bir adam yanıma geldi. Benimkinin yanındaki tabureye oturdu, barmenden cin tonik istedi ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Bu gece biraz yalnız görünüyorsun tatlım," dedi. Sesi de saçları gibi yağlıydı. Elbise gömleğinin koltuk altları ter lekeleriyle doluydu. "Belki bu konuda yardımcı olabilirim."

Bu konuda zor bir pas. "Ben iyiyim aslında," dedim. "Yardıma gerek yok."

Biraz daha yaklaştı. Ter ve çoktan üç dört içki gibi kokuyordu. Ugh. "Ah, ama. Biraz sohbetten zarar gelmez."

Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım, diye düşündüm. Gerçek şu ki, uzaktan çekici olsa bile, dururdum. Ben ve erkekler pek iyi anlaşılamıyorduk. Yıllar boyunca birkaç ilişkim olmuştu ama hiçbirini ikinci aşamayı geçememişti. İşler sıcak ve ağır bir hal alır almaz, içimde garip bir his yükseldi. Sanki iç organlarımı deşen pençeler gibi. Ve aniden adamı parçalayabilecekmişim gibi hissederdim.

Sanki ben istemişim gibi.

Dehşet verici cinayet görüntülerinin libidonuza zarar vermesi gibisi yoktur.

O pençelerin içimde kıpırdadığını hissettiğim tek an bu değildi. Yağlı adam sırtarak omzuma dokundu ve kaburgalarımın üzerinde bir diken oluştu. Ortaya koyduğu resim bir anda netleşti. Çaresizlik sosunun içindeki zedelenmiş egosunu neredeyse tadabiliyordum.

"Eski sevgilinden daha fazla ilgilenmiyorum," dedim ve Bloody Mary'mden bir yudum aldım. "Peki ikimizi de rahat bırakmaya ne dersin?"

Adamın yüzü solgunlaştı. "Kaltak," diye mırıldandı. Tezgâhtan içkisini kaptığı gibi uzaklaştı.

Baharatlı, domatesli kokteylden bir lokma daha yuttum. Barmen kokteylin tam da istediğim gibi iyi bir etki bırakmasını sağlamıştı. O karşılaşmanın verdiği rahatsızlığın çoğunu yok etmeye yetmişti.

Telefonum cebimde titredi. Çıkardım ve ekranda ismi gördüğümde gülümsedim. "Hey, Kylie!" Dedim. "Gerçekten de vardiyanın ortasında arama yapman gerekiyor mu?"

En iyi arkadaşım cıvıl cıvıl sesiyle, "Yarın fazladan uzun bir vardiya karşılığında bu gece erken çıkacağıma dair amirimle bir anlaşma yaptım," dedi. "Doğum günü sürprizi! Neredesin, Ren? Bu gece ortalığı kasıp kavurmalıyız."

Güldüm. Belki de gerçekten ihtiyacım olan şey buydu. Annem çoktan gitmişti, tek çocuğuyla ilgilenmekten daha önemli ne varsa onu yapıyordu ve elbette hiçbir mücevher parçası onu geri getirmeyecekti. Ama artık ona ihtiyacım yoktu. Son yedi yılı tamamen yara almadan olmasa da sağ salim atlatmıştım ve şimdi Kylie ve ben nihayet bir daire için peşinat ödeyecek kadar parayı bir araya getirmiştik.

Kaldırımlarında betondan çok yabani otların olduğu köhne bir sokaktaki berbat bir daireydi ama dört duvarı ve deliksiz bir tavanı vardı. Kilitli bir kapısı vardı ve anahtarları sadece bizdeydi. O günlerde bu cennet gibiydi.

Kylie normalde akşam ve gece vardiyalarında çalışıyordu ve mahalledeki köhne bir markette kasiyerlik ve rafları dolduruyordu. Ben de yarın sabah depodaki işime kutu taşımaya geri dönecektim. Eğlenceli değildi ama faturaları ödüyordu. Ve iş boyunca uyurgezer gibi yürüyebiliyordum, bu yüzden akşamdan kalma olma konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Barın adını kontrol etmek için tezgahın üzerinde duran bardak altlıklarından birini çevirdim. "Carmello's diye bir yerdeyim," dedim. "Parktan birkaç blok ötede, 5^{inci} Cadde üzerinde. Ama seninle her yerde buluşabilirim."

"Hayır, hayır," dedi Kylie. "Seni almaya geliyorum. Ve sonra seni destansı bir maceraya çıkaracağım, küçük kız."

"Bu sözünü tutmanı sağlayacağım," dedim. Kylienin sözünü tutacağından hiç şüphem yoktu. Benden sadece birkaç yaş büyüktü, ama birkaç yıl önce onunla ilk karşılaştığımda, bu şimdi olduğundan çok daha büyük bir fark gibi görünmüştü. Bana bir arkadaştan çok bir abla gibi bakmıştı.

Carmello'nunki kesinlikle buralarda takılmak istemeyeceği kadar horultulu olurdu. Bloody Mary'mden biraz daha yudumladım, böylece o gelmeden önce bitirmiş olacaktım.

Kapı iç çekerek açıldı, Kylie'nin gelmesi için çok erkendi. Kendi kendime konuşmama rağmen kalbim yerinden fırladı. Ama içeri giren kesinlikle annem değildi.

Adam genç görünüyordu, belki yirmili yaşların ortasıındaydı ama bara doğru sinsice ilerleyişinde çok daha fazla deneyimin ağırlığını taşıyan bir güven vardı. Yuvarlak yüzü keskin elmacık kemiklerinin çıkıntısıyla kırılmıştı; tam olarak yakışıklı sayılmazdı ama kesinlikle akılda kalıcıydı. Ela gözleri odayı taradı ve gelip bana dikildi.

Gözlerimi diktığımı fark ederek bakışlarımı kaçırdım. Ve o hiç de bakmak isteyeceğim türden biri değildi. Sokaklarda yaşamak bana tehlikeye karşı keskin bir içgüdü kazandırmıştı. Bu adam mı? Bulaşılacak biri değildi. Ondan da bir amaç duygusu yayılıyordu. Her neyin peşindeyse yoluna çıkmamanın daha iyi olacağını düşündüm.

Şansıma, hemen yanımdaki bara doğru yürüdü. Barmene, "Bana elinizdeki en iyi içkiyi verin," dedi ve bana doğru döndü. "Şehirde olmak için güzel bir gece."

"Sanırım," dedim kayıtsızca. Kylie'nin buraya gelmesi ve bana kolay bir çıkış vermesi ne kadar sürecekti?

Elmacık kemikleri başını eğdi. "Havadaki tüm erken yaz enerjisi, canavarı gerçekten ortaya çıkarıyor."

Bunun ne anlama gelmesi gerekiyordu? Omuz silktim ve Bloody Mary'nden büyülenmiş gibi davrandım. O ipucunu almadı.

"Belki biraz yürüyebilir, birbirimizi daha yakından tanıyabiliriz."

Gözlerimi ona doğru çevirdim. Kendinden emindi, değil mi? Hızlı dilim, sağduyumun biraz önüne geçti. "Seni tanımak istediğimi kim söyledi?"

Elmacık kemikleri sırtarak bana baktı, hiç etkilenmemiş gibiydi. "Sadece söylüyorum, belli ki pek çok ortak noktamız var. Burası bize göre bir yer değil, değil mi? Neden en azından bir ziyaret için topluluğa geri dönmüyorsun?"

Çok ortak nokta var mı? Kat mı? Bu adam bir şey mi kullanıyordu? Gözbebekleri büyümemişti, sarsıntılı hareketleri yoktu ama bugünlerde hangi uyuşturucunun ortalıkta dolaştığını asla bilemezsiniz.

Bir yudumda içebildiğim kadarını içtim ve bardağı yere bıraktım. Baharat ve alkolün etkisi içimdeki pençeleri keskinleştirdi. "Hiçbir ortak noktamız olmadığından oldukça eminim," dedim. "Bir kere, 'Hayır' cevabını nasıl alacağımı biliyorum."

Buna nasıl cevap vereceğini öğrenmek zorunda kalmadan önce taburemden atladım ve *Tuvaletler* tabelasının bulunduğu arka salona doğru ilerledim. Beni bayanlar tuvaletine kadar takip etmesi mümkün değildi.

Ellerimi yıkadıktan sonra yansımana baktım. Bugün standart rimel ve açık bordo ruj kombinasyonumdan başka bir şey sürmemiştim. Solmuş bir Nine Inch Nails tişörtü ve kot pantolon giymiştim. İyi bir saç günü geçirmiştim, çikolata kahvesi dalgalarımla genellikle uğraşıp da şekillendiremediğim şekilde omuzlarımda ustaca dalgalanıyordu ama bunun dışında özel bir şey yoktu. Öyleyse neden erkekler bir kavanoz şekerli suya üşüşen sinekler gibi üzerime üşüşüyorlardı?

Fark etmezdi. Elmacık kemikleri beni çok tedirgin ediyordu. Ya uyuşturulmuştu ya da kısmen delirmişti ve ikisi de iyi bir sonuca götürmezdi. Kylie'ye benimle şehrin diğer ucundaki her yaşa hitap eden kulüpte buluşması için mesaj attım ve bir taksiye atlayıp yola koyuldum.

Tuvaletten çıktığımda telefonuma uzanıyordum ki arkamdan bir çift kol bana çarptı. Biri nemli bir bezi yüzüme kapattı. Diğeri belime sarıldı. Hastalıklı tatlı bir koku üzerime sinmişti. Dirseğimi geri savurdum ve dünya karardı.

Ren'in hikayesinin devamını okumak ister misiniz? Kindle Unlimited ile ücretsiz! Ejderhanın Muhafızı'nı buradan alın.

YAZAR HAKKINDA

Eva Chase ailesiyle birlikte Kanada'da yaşıyor. Hem büyüleyici hem de doğaüstü hikâyeleri, güçlü kadınları ve onları takdir eden erkekleri seviyor. Bound to the Fae serisinin yanı sıra, Flirting with Monsters serisi, Cursed Studies üçlemesi, Royals of Villain Academy serisi, Moriarty's Men serisi, Looking Glass Curse üçlemesi, Their Dark Valkyrie serisi, Witch's Consorts serisi, Dragon Shifter's Mates serisi, Demons of Fame Romance serisi, Legends Reborn üçlemesi ve Alpha Project Psychic Romance serisinin yazarıdır.

Eva ile çevrimiçi bağlantı

kurun: eva@evachase.com

İçindekiler

[Tam Sayfa Görsel Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Bedava](#)

[Kitap!](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

Bölüm 31

Faelere Bağlı serisinin bir sonraki
'kitabı Ejderhanın Muhafızı'ndan
alıntı

Yazar Hakkında

